LAUDE PENTRU JOEL C. ROSENBERG

"Imaginația lui Rosenberg este un loc tumultuos în care geopolitica Orientului Mijlociu se combină cu mințile diabolice. Autentic, rapid și total captivant."

KYLE MILLS, autorul bestsellerului #1 New York Times, Total Power

"Rosenberg se dovedește încă o dată a fi în vârful jocului său. . . . Intriga este mult prea posibilă. Marcus Ryker este un erou perfect, exact acolo unde avem nevoie de el, la momentul potrivit. Protocolul de la Beirut vă va tăia răsuflarea pe măsură ce Rosenberg mărșăluiește spre marginea unui război pe care numai Ryker îl poate opri - dacă se poate salva mai întâi pe sine!"

ANDREWS & WILSON, autori de bestselleruri ai seriilor Tier One, Sons of Valor și Shepherds

"Nimeni nu construiește tensiunea și suspansul ca Rosenberg, care și-a transformat rapid eroul Marcus Ryker într-una dintre cele mai formidabile vedete de acțiune pe care genul le are de oferit. . . . Rapidă, plină de răsturnări de situație și ruptă din titluri, The Beirut Protocol se înalță cu autenticitate și îi va lăsa pe cititori fără suflare. În acest moment, lucrurile lui Rosenberg sunt o lectură obligatorie pentru toți iubitorii de thrillere de mare intensitate."

RYAN STECK, The Real Book Spy

"Un thriller încordat, strălucitor, rupt chiar din titlurile de astăzi. Joel Rosenberg este magistral! Asasinul din Ierusalim este un home run absolut."

BRAD THOR, autorul bestsellerului New York Times nr. 1 Backlash

"Captivant. . . . Cititorii vor rupe paginile finale pentru a vedea dacă Marcus poate triumfa din nou asupra răului."

PUBLISHERS WEEKLY despre The Jerusalem Assassin

"Joel C. Rosenberg continuă să îmbine amestecul său unic de ficțiune profetică și acțiune non-stop, spre deosebire de oricine altcineva care lucrează astăzi."

THE REAL BOOK SPY despre The Persian Gamble

"Joel C. Rosenberg scrie thrillere tensionate și inteligente care sunt pe cât de oportune, pe atât de bine scrise. Îmbinând o intrigă rapidă cu o înțelegere impresionantă a mecanismelor interne din coridoarele puterii guvernului rus, Conspirația de la Kremlin este un roman stelar de acțiune captivantă și intrigă politică."

MARK GREANEY, autorul bestsellerului #1 New York Times Agent in Place

"Conspirația de la Kremlin este primul meu roman cu Joel C. Rosenberg și sunt absolut uluit de cât de bun este acest tip. Povestea se mișcă într-un ritm amețitor, este plină de tensiune și nu o vei lăsa din mână până nu ajungi la final. Garantat. Pur și simplu magistrală."

SEAN PARNELL, autorul bestsellerului New York Times Outlaw Platoon

"Rosenberg mărește suspansul, livrând cel mai uluitor thriller al său de până acum, cu mize mari."

PUBLISHERS WEEKLY despre The Kremlin Conspiracy

"Joel Rosenberg are un talent straniu de a-și concentra narațiunea pe punctele fierbinți ale lumii reale chiar în momentul în care acestea se încing. A făcut-o din nou în The Kremlin Conspiracy."

PORTER GOSS, fost director al Agenției Centrale de Informații

"Marcus Ryker e tare! Acțiune fulminantă, suspans politic, scenarii autentice și personaje bine definite fac din Conspirația de la Kremlin a lui Joel C. Rosenberg o călătorie înfricoșătoare și la turație maximă prin titlurile de mâine."

BRIGADIER GENERAL (armata SUA, în retragere) A. J. TATA, autorul bestsellerului național Direct Fire

"Dacă vă place drama ABC Designated Survivor sau sunteți mereu în căutarea următorului roman bine scris despre America și lupta ei

împotriva terorismului, veți dori cu siguranță să ridicați cartea Fără avertisment."
BOOK REPORTER
"Un thriller politic captivant și complicat care include un punct culminant pe muchie de cuțit imposibil de lăsat din mână."
MIDWEST BOOK REVIEW despre The First Hostage
"Rosenberg a rupt o pagină din titlurile actuale cu un complot de infarct despre Statul Islamic."
PUBLISHERS WEEKLY despre The Third Target
"Dacă ar exista o listă Forbes 400 a marilor romancieri actuali, Joel Rosenberg ar fi printre primii zece. . . . Unul dintre cei mai amuzanți și intriganți autori de thrillere politice internaționale din țară. . . . Romanele sale sunt de nerefuzat."
STEVE FORBES, redactor-șef, revista Forbes
"[Joel Rosenberg] înțelege pericolele grave reprezentate de Iran și Siria și a fost o voce îndrăzneață și curajoasă pentru adevărata pace și securitate în Orientul Mijlociu."
DANNY AYALON, fost ministru adjunct israelian de externe
"Joel are o înțelegere deosebit de clară a ceea ce se întâmplă în Iranul și Siria de astăzi și a amenințării grave pe care aceste două țări o reprezintă pentru restul lumii."
REZA KAHLILI, fost agent CIA în Iran și autor al bestsellerului A Time to Betray: The Astonishing Double Life of a CIA Agent inside the Revolutionary Guards of Iran
"Romanele sale par a fi smulse din titluri - titlurile de anul viitor."
WASHINGTON TIMES
"Un thriller geopolitic răvășitor, zguduitor, palpitant, cu pagini pline, de mare intensitate."
FORBES despre The Last Days
"Un thriller politic plin de acțiune, în stilul Clancyesque."
PUBLISHERS WEEKLY despre The Last Days
"O lectură sălbatică, rachetă. The Last Jihad este Tom Clancy scris mare."
VINCE FLYNN, autorul bestsellerului New York Times Consent to Kill
Vizitați Tyndale online la tyndale.com.
Vizitați site-ul lui Joel C. Rosenberg la joelrosenberg.com.
Tyndale și logo-ul Tyndale's quill sunt mărci înregistrate ale Tyndale House Ministries.
Protocolul de la Beirut
Copyright © 2021 de Joel C. Rosenberg. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de copertă a hărții este copyright © by Jean Ursula/Getty Images. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de copertă a elicopterului copyright © by Daydreams Girl/Getty Images. Toate drepturile rezervate.
Fotografia de copertă a soldaților copyright © by Stocktrek Images/Getty Images. Toate drepturile rezervate.
Conceput de Dean H. Renninger
Citatele din Scriptură sunt preluate din New American Standard Bible,® copyright © 1960, 1962, 1963, 1968, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995 de către The Lockman Foundation. Folosit cu permisiune.
Protocolul de la Beirut este o lucrare de ficțiune. Acolo unde apar persoane, evenimente, instituții, organizații sau localuri reale, acestea sunt folosite fictiv. Toate celelalte elemente ale romanului sunt extrase din imaginația autorului.
Pentru informații despre reducerile speciale pentru achiziții în cantități mari, vă rugăm să contactați Tyndale House Publishers la csresponse@tyndale.com sau să sunați la 1-855-277-9400.
ISBN 978-1-4964-3789-1 (copertă cartonată)

ISBN 978-1-4964-5404-1 (ediție pe hârtie comercială internațională)
Build: 2021-06-07 10:34:04 EPUB 3.0
Pentru minunatul și mult iubitul meu cumnat libanez, Dan, care s-a născut în Beirut și a crescut acolo în timpul brutalităților războiului civil - fie ca poporul libanez, poporul tău, să cunoască adevărata pace și adevărata libertate și adevărata bucurie, și în curând.
"Există lucruri pe care unui om îi este frică să și le spună chiar și lui însuși și orice om decent are un număr de astfel de lucruri stocate în mintea sa."
FYODOR DOSTOIEVSKI
Cuprins
1. Copertă
2. Pagina de titlu
3. Elogii pentru Joel C. Rosenberg
4. Drepturile de autor
5. Dedicație
6. Epigraf
7. Distribuția personajelor
8. Prima parte
    1. Capitolul 1
    2. Capitolul 2
    3. Capitolul 3
    4. Capitolul 4
    5. Capitolul 5
    6. Capitolul 6
    7. Capitolul 7
    8. Capitolul 8
    9. Capitolul 9
    10. Capitolul 10
    11. Capitolul 11
    12. Capitolul 12
    13. Capitolul 13
    14. Capitolul 14
    15. Capitolul 15
    16. Capitolul 16
    17. Capitolul 17
    18. Capitolul 18
    19. Capitolul 19
    20. Capitolul 20
    21. Capitolul 21
    22. Capitolul 22
    23. Capitolul 23
    24. Capitolul 24
    25. Capitolul 25
    26. Capitolul 26
    27. Capitolul 27
    28. Capitolul 28
    29. Capitolul 29
    30. Capitolul 30
    31. Capitolul 31
    32. Capitolul 32
    33. Capitolul 33
    34. Capitolul 34
    35. Capitolul 35
    36. Capitolul 36
    37. Capitolul 37
    38. Capitolul 38
    39. Capitolul 39

    40. Capitolul 40
    41. Capitolul 41
    42. Capitolul 42
 9. Partea a doua
     1. Capitolul 43
     2. Capitolul 44
     3. Capitolul 45
     4. Capitolul 46
     5. Capitolul 47
     6. Capitolul 48
     7. Capitolul 49
     8. Capitolul 50
     9. Capitolul 51
    10. Capitolul 52
    11. Capitolul 53
    12. Capitolul 54
    13. Capitolul 55
    14. Capitolul 56
    15. Capitolul 57
    16. Capitolul 58
    17. Capitolul 59
    18. Capitolul 60
    19. Capitolul 61
    20. Capitolul 62
    21. Capitolul 63
    22. Capitolul 64
    23. Capitolul 65
    24. Capitolul 66
    25. Capitolul 67
    26. Capitolul 68
    27. Capitolul 69
    28. Capitolul 70
    29. Capitolul 71
    30. Capitolul 72
    31. Capitolul 73
    32. Capitolul 74
    33. Capitolul 75
    34. Capitolul 76
10. Partea a treia
     1. Capitolul 77
     2. Capitolul 78
     3. Capitolul 79
     4. Capitolul 80
     5. Capitolul 81
     6. Capitolul 82
     7. Capitolul 83
     8. Capitolul 84
     9. Capitolul 85
    10. Capitolul 86
    11. Capitolul 87
    12. Capitolul 88
    13. Capitolul 89
    14. Capitolul 90
    15. Capitolul 91
    16. Capitolul 92
    17. Capitolul 93
    18. Capitolul 94
    19. Capitolul 95

    20. Capitolul 96
    21. Capitolul 97
    22. Capitolul 98
    23. Capitolul 99
    24. Capitolul 100
    25. Capitolul 101
    26. Capitolul 102
    27. Capitolul 103
    28. Capitolul 104
    29. Capitolul 105
    30. Capitolul 106
    31. Capitolul 107
    32. Capitolul 108
    33. Capitolul 109
    34. Capitolul 110
    35. Capitolul 111
    36. Capitolul 112
    37. Capitolul 113
    38. Capitolul 114
    39. Capitolul 115
    40. Capitolul 116
    41. Capitolul 117
    42. Epilog
11. Recunoștințe
12. Despre autor

Repere

 1. Cuprins
 2. Copertă
 3. Pagina de titlu
 4. Elogii pentru Joel C. Rosenberg
 5. Drepturile de autor
 6. Dedicație
 7. Epigraf
 8. Prima parte
 9. Recunoștințe
10. Despre autor

Lista paginilor

 1. i
 2. ii
 3. iii
 4. iv
 5. viii
 6. ix
 7. xiii
 8. xi
 9. x
10. xii
11. 1
12. xiv
13. 3
14. 4
15. 5
16. 6
17. 7
18. 8
19. 9
20. 10
21. 11

22. 12
23. 13
24. 14
25. 15
26. 16
27. 17
28. 18
29. 19
30. 20
31. 21
32. 22
33. 23
34. 24
35. 25
36. 26
37. 27
38. 28
39. 29
40. 30
41. 31
42. 32
43. 33
44. 34
45. 35
46. 36
47. 37
48. 38
49. 39
50. 40
51. 41
52. 42
53. 43
54. 44
55. 45
56. 46
57. 47
58. 48
59. 49
60. 50
61. 51
62. 52
63. 53
64. 54
65. 55
66. 56
67. 57
68. 58
69. 59
70. 60
71. 61
72. 62
73. 63
74. 64
75. 65
76. 66
77. 67
78. 68
79. 69

80. 70
81. 71
82. 72
83. 73
84. 74
85. 75
86. 76
87. 77
88. 78
89. 79
90. 80
91. 81
92. 82
93. 83
94. 84
95. 85
96. 86
97. 87
98. 88
99. 89
100. 90
101. 91
102. 92
103. 93
104. 94
105. 95
106. 96
107. 97
108. 98
109. 99
110. 100
111. 101
112. 102
113. 103
114. 104
115. 105
116. 106
117. 107
118. 108
119. 109
120. 110
121. 111
122. 112
123. 113
124. 114
125. 115
126. 116
127. 117
128. 118
129. 119
130. 120
131. 121
132. 122
133. 123
134. 124
135. 125
136. 126
137. 127

138. 128
139. 129
140. 130
141. 131
142. 132
143. 133
144. 134
145. 135
146. 136
147. 137
148. 138
149. 139
150. 140
151. 141
152. 142
153. 143
154. 144
155. 145
156. 146
157. 147
158. 148
159. 149
160. 150
161. 151
162. 152
163. 153
164. 154
165. 155
166. 156
167. 157
168. 159
169. 160
170. 161
171. 162
172. 163
173. 164
174. 165
175. 166
176. 167
177. 168
178. 169
179. 170
180. 171
181. 172
182. 173
183. 174
184. 175
185. 176
186. 177
187. 178
188. 179
189. 180
190. 181
191. 182
192. 183
193. 184
194. 185
195. 186

196. 187
197. 188
198. 189
199. 190
200. 191
201. 192
202. 193
203. 194
204. 195
205. 196
206. 197
207. 198
208. 199
209. 200
210. 201
211. 202
212. 203
213. 204
214. 205
215. 206
216. 207
217. 208
218. 209
219. 210
220. 211
221. 212
222. 213
223. 214
224. 215
225. 216
226. 217
227. 218
228. 219
229. 220
230. 221
231. 222
232. 223
233. 224
234. 225
235. 226
236. 227
237. 228
238. 229
239. 230
240. 231
241. 232
242. 233
243. 234
244. 235
245. 236
246. 237
247. 238
248. 239
249. 240
250. 241
251. 242
252. 243
253. 244

254. 245
255. 246
256. 247
257. 248
258. 249
259. 250
260. 251
261. 252
262. 253
263. 254
264. 255
265. 256
266. 257
267. 258
268. 259
269. 260
270. 261
271. 262
272. 263
273. 264
274. 265
275. 266
276. 267
277. 268
278. 269
279. 270
280. 271
281. 272
282. 273
283. 274
284. 275
285. 276
286. 277
287. 278
288. 279
289. 281
290. 283
291. 284
292. 285
293. 286
294. 287
295. 288
296. 289
297. 290
298. 291
299. 292
300. 293
301. 294
302. 295
303. 296
304. 297
305. 298
306. 299
307. 300
308. 301
309. 302
310. 303
311. 304

312. 305
313. 306
314. 307
315. 308
316. 309
317. 310
318. 311
319. 312
320. 313
321. 314
322. 315
323. 316
324. 317
325. 318
326. 319
327. 320
328. 321
329. 322
330. 323
331. 324
332. 325
333. 326
334. 327
335. 328
336. 329
337. 330
338. 331
339. 332
340. 333
341. 334
342. 335
343. 336
344. 337
345. 338
346. 339
347. 340
348. 341
349. 342
350. 343
351. 344
352. 345
353. 346
354. 347
355. 348
356. 349
357. 350
358. 351
359. 352
360. 353
361. 354
362. 355
363. 356
364. 357
365. 358
366. 359
367. 360
368. 361
369. 362

370. 363
371. 364
372. 365
373. 366
374. 367
375. 368
376. 369
377. 370
378. 371
379. 372
380. 373
381. 374
382. 375
383. 376
384. 377
385. 378
386. 379
387. 380
388. 381
389. 382
390. 383
391. 384
392. 385
393. 386
394. 387
395. 388
396. 389
397. 390
398. 391
399. 392
400. 393
401. 394
402. 395
403. 396
404. 397
405. 398
406. 399
407. 400
408. 401
409. 402
410. 403
411. 404
412. 405
413. 406
414. 407
415. 408
416. 409
417. 410
418. 411
419. 412
420. 413
421. 414
422. 415
423. 416
424. 417
425. 418
426. 419
427. 420

428. 421
429. 422
430. 423
431. 424
432. 425
433. 426
434. 427
435. 428
436. 429
437. 430
438. 431
439. 432
440. 433
441. 434
442. 435
443. 436
444. 437
445. 439
446. 440
447. 441
448. 442
DISTRIBUȚIE DE PERSONAJE
Americani
  * Marcus Ryker - agent special, Agenția Centrală de Informații
  * Kailea Curtis - agent special, Serviciul Diplomatic de Securitate
  * Geoff Stone - agent special responsabil, Serviciul de securitate diplomatică
  * Peter Hwang - agent special, Agenția Centrală de Informații
  * Jennifer Morris-ofițer, Agenția Centrală de Informații
  * Noah Daniels-ofițer, Agenția Centrală de Informații
  * Donny Callaghan - fost comandant, echipa SEAL 6
  * Andrew Clarke-președinte al Statelor Unite
  * Carlos Hernandez-vicepreședinte al Statelor Unite
  * James Meyers-președinte al Statului Major Întrunit (Joint Chiefs of Staff)
  * Richard Stephens-director al Agenției Centrale de Informații
  * Martha Dell - director adjunct al serviciilor de informații (DDI), Agenția Centrală de Informații
  * William McDermott-consilier pentru securitate națională
  * Margaret "Meg" Whitney-secretar de stat
  * Robert Dayton - senator american (D-Iowa)
  * Annie Stewart - consilier principal pe probleme de politică externă al senatorului Robert Dayton
  * Marjorie Ryker - mama lui Marcus
Iranieni
  * Marele Ayatollah Hossein Ansari - liderul suprem al Iranului
  * Yadollah Afshar-președinte al Republicii Islamice Iran
  * Mahmoud Entezam - comandantul Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene
  * dr. Haydar Abbasi-director al programului iranian de rachete balistice
Israelieni
  * Reuven Eitan - prim-ministru al Israelului
  * Shimon Levy - ministrul apărării
  * Asher Gilad-director al Mossad
  * Tomer Ben Ami - director adjunct al Shin Bet
  * Yonatan "Yoni" Golan-șef de stat major (Ramatkal), Forțele de apărare israeliene

  * Yossi Kidron - șeful Comandamentului de Nord al IDF
  * Yigal Mizrachi- ofițer de informații al FDI

Saudiți

  * Faisal Mohammed-monarhul Regatului Arabiei Saudite
  * Abdulaziz bin Faisal - prinț moștenitor și ministru al apărării
  * Abdullah bin Rashid-director al Direcției Generale de Informații

Turci

  * Ahmet Mustafa-președinte al Republicii Turcia
  * Hamdi Yaşar-producător, rețeaua de televiziune prin satelit Al-Sawt

Alții

  * Abu Nakba - comandant al organizației teroriste Kairos
  * Sheikh Ja'far ibn al-Hussaini - liderul spiritual al Hezbollah
  * Amin al-Masri - comandant adjunct al unității Radwan a Hezbollah

(forțe speciale)

  * Tanzeel al-Masri-membru al unității Radwan a Hezbollah
  * Zayan ibn Habib - membru al unității Radwan a Hezbollah
  * Abdel Rahman - membru al unității Radwan a Hezbollah
  * Kareem bin Mubarak - comandant al unității de contrainformații a Hezbollah

1

GRANIȚA ISRAELIANO-LIBANEZĂ-2 MAI

Marcus Ryker a auzit huruitul rachetei care se apropia, dar nu a văzut-o venind.

Ceea ce a văzut a fost cum Humvee-ul din față s-a dezintegrat într-o minge de foc masivă. O clipă mai târziu, aerul răcoros al dimineții a erupt în sunetul focurilor de armă automată.

"Înapoi, înapoi!" a strigat el în timp ce resturile în flăcări plouauau peste ei.

Șoferul lor a încercat să împingă vehiculul în marșarier. Dar a fost prea târziu. Vehiculul din spatele lor ardea deja, lovit de o rachetă antitanc, iar Marcus știa că ei urmau.

"Ieșiți afară", a ordonat el echipei sale. "Toată lumea afară - acum!"

Marcus și-a luat arma și rucsacul și a deschis cu piciorul ușa pasagerului din față, apoi a sărit din Humvee. Scrutând orizontul, a zărit sclipiri venind dintr-o livadă de măslini la nord-est. Și-a ridicat carabina M4, s-a poziționat în spatele blocului motor și a asigurat focul de acoperire pentru colegii săi.

Kailea Curtis a fost prima care a ieșit de pe bancheta din spate. L-a apucat pe tânărul lor coleg israelian de jachetă, l-a scos din Humvee și i-a aruncat pușca de asalt Tavor. "Găsește un adăpost și cere întăriri prin radio", a ordonat ea.

Ochii lui Marcus s-au fixat pe doi bărbați mascați care escaladau o breșă în gardul de securitate. Erau la treizeci de metri în fața lui, în dreapta sa. Pivotând puternic, a luat ținta, a tras două rafale și i-a doborât pe amândoi. Apoi i-a strigat Kailei să se mute în spatele Humvee-ului pentru a le acoperi cei șase.

"S-a făcut", a strigat ea, mutându-se pe poziție și începând să tragă foc de suprimare cu propriul ei M4.

Marcus i-a ordonat tânărului lor șofer, care nu avea mai mult de nouăsprezece ani, să țină capul plecat și să iasă pe ușa pasagerului. Cu zecile de gloanțe care le bombardau vehiculul, era mult prea riscant să iasă pe partea expusă a șoferului. Nu a existat niciun răspuns.

Marcus a terminat de încărcat lansatorul de grenade M203 atașat sub țeava obișnuită a armei sale. Văzând mai multe sclipiri ale puștii - acestea venind de la o casă de piatră abandonată de pe vârful unei culmi din apropiere - și-a liniștit respirația, a țintit și a apăsat pe trăgaci. Grenada de 40 mm a explodat din tubul ei, a traversat râpa și a lovit

direct. Flăcările au ieșit din ferestrele casei, urmate de un fum negru și gros. Sclipirile botului au încetat.
Marcus și-a repetat ordinul către șofer. Convoiul fusese deja lovit de două rachete antitanc. A treia urma să vină în orice secundă.
În continuare nu a primit niciun răspuns.
În cele din urmă, Marcus s-a întors și a văzut de ce. Tânărul era prăbușit peste volan. Geamul de lângă el era spart. Sângele și materia cerebrală erau împrăștiate peste tot în cabină. Antrenat să fie sigur, Marcus s-a aplecat înăuntru și a căutat pulsul. Nu era niciunul. Nici timp de jale.
"Marcus", a strigat Kailea, "mai mult tangos - ora opt".
Marcus s-a uitat peste umărul stâng și a numărat nu mai puțin de o duzină de luptători mascați alergând prin râpă și avansând spre poziția lor. Nu era nicio îndoială că erau Hezbollah. Gruparea teroristă susținută de Iran controla întregul sud al Libanului, armata regulată libaneză cedând de mult granița cu Israelul. Când au ajuns la linia gardului, majoritatea luptătorilor au deschis focul cu AK-47, în timp ce doi care aveau asupra lor clești au început să facă o a doua gaură în gard.
Marcus și Kailea au răspuns la foc, începând cu un baraj de grenade de 40 mm. Au doborât doi bărbați. Majoritatea celorlalți au fugit la adăpost, dar unul dintre ei se pregătea să folosească un RPG.
Marcus a ordonat retragerea. Ambii agenți și-au luat rucsacurile de pe jos și au sprintat spre tufișurile dese din spatele lor. Grenada nu și-a atins ținta, trecând chiar deasupra capetelor lor și explodând în copacii aflați mult în spatele lor. Cinci secunde mai târziu, însă, a treia rachetă antitanc și-a găsit ținta. Explozia a fost asurzitoare. Humvee-ul în care călătoriseră toată dimineața dispăruse.
L-au găsit pe tânărul ofițer de informații israelian și s-au adăpostit sub frunzișul gros de primăvară, ignorând focurile puternice și fumul.
Marcus i-a făcut semn lui Kailea să ia poziție cu fața spre nord-est. I-a ordonat ofițerului israelian să acopere nord-vestul. Marcus însuși și-a îndreptat M4-ul prin mărăciniș direct spre nord.
"Ai ajuns la băieții tăi?" a întrebat Marcus pe un ton tăcut.
"Radioul nu funcționează", a răspuns israelianul.
"Rupt?"
"Nu, domnule - dar nu pot comunica".
"De ce nu?"
"N-am idee, domnule."
"Folosește-l pe al meu", s-a oferit Marcus, scoțându-și radioul din rucsac și aruncându-l peste el.
Dar nici radioul lui Marcus nu funcționa. Nici al lui Kailea. Nu radiourile erau problema. Erau în regulă. Hezbollah trebuia să le bruieze semnalele.
Marcus și-a verificat ceasul. Era doar 9:17 dimineața. Cu toate acestea, temperatura trecea deja de nouăzeci de grade. Era esențial să ia legătura cu Comandamentul de Nord al IDF. Nu aveau de gând să ajungă la capătul orei dacă nu primeau ajutor rapid.
"Trimiteți un grup de stele roșii", i-a ordonat Marcus lui Kailea, uitându-se prin lunetă la M4-ul său și scanând după orice semn de mișcare. "O să ne acopăr eu."
În timpul Războiului din Vietnam, soldații americani aruncau rachete de semnalizare roșii pe cer pentru a le indica comandanților lor că se aflau sub foc și că aveau nevoie de ajutor imediat. Flăcările ajutau, de asemenea, forțele prietene să ajungă la poziția lor. În epoca modernă, "trimiterea unui roi de stele roșii" era pur și simplu un cod pentru chemarea cavaleriei.
Kailea și-a lăsat arma jos, a băgat mâna în rucsac, a scos un dispozitiv de mărimea unui radio-reper și l-a pornit. Proiectată și construită

exclusiv pentru armata americană și cunoscută sub numele de Blue Force Tracker, unitatea portabilă îi permitea să transmită aproape instantaneu coordonatele lor GPS precise, împreună cu un scurt mesaj de ajutor, prin intermediul unui satelit militar securizat, comandanților americani și israelieni.
"Mesaj trimis", spuse Kailea o clipă mai târziu, închizând dispozitivul și ridicându-și arma.
Marcus a continuat să scaneze după tangouri. Nu văzuse încă pe nimeni, dar nu avea nicio îndoială că veneau. O mulțime. În curând, știa el, acest drum de serviciu militar, care se întindea pe zeci de kilometri de-a lungul graniței israeliano-libaneze, va fi plin de agenți Hezbollah.
Simțindu-și ritmul cardiac în creștere, a început să numere în tăcere de la cincizeci la cincizeci. Era un truc vechi pe care îl învățase în Marină și pe care îl folosise pe câmpurile de luptă din Afganistan și Irak. Ca întotdeauna, a funcționat ca un farmec. Adrenalina a încetat să-i mai pompeze în organism. Respirația i-a încetinit. La fel și pulsul.
Marcus a aruncat o privire în dreapta sa și a simțit teama tânărului - care nu avea nici douăzeci de ani - întins lângă el. Mâinile ofițerului israelian tremurau, la fel și arma lui, iar Marcus știa de ce. Puștiul acesta știa prea bine poveștile soldaților IDF care fuseseră răpiți la această graniță. Și nu doar răpiți, ci torturați fără milă. Măcelăriți. Dezmembrați. Mutilați dincolo de recunoaștere. Pentru un israelian, să cadă în mâinile unui luptător Hezbollah era o soartă mai rea decât moartea.
Marcus s-a întors și a privit din nou prin reticulul lunetei sale. Hezbollah venea, repede și cu putere. Dacă întăririle nu ajungeau repede, urmau să fie depășiți și, cu toată repulsia sa morală față de noțiunea de sinucidere, Marcus știa că mai degrabă și-ar fi tras un glonț în gură decât...
2
Marcus a îndepărtat astfel de gânduri.
Nu era momentul să speculeze cu privire la ce s-ar putea întâmpla. Trebuia să rămână concentrat asupra a ceea ce se întâmpla chiar în fața lui, în timp real, și să-și țină echipa în viață până la sosirea întăririlor.
Marcus nu era îngrijorat de agentul special Kailea Theresa Curtis. Femeia era o profesionistă. Deși nu servise niciodată în armată, fusese polițistă în New York înainte de a se alătura Serviciului de securitate diplomatică al Departamentului de Stat, și era la fel de dură și de inteligentă ca oricine cu care lucrase el vreodată. Marcus fusese cel mai impresionat văzând-o într-un schimb de focuri în Ierusalim. Chiar și în timp ce primea un glonț, nu-și pierduse niciodată calmul. Rămăsese la vânătoare, ripostând la foc, ținându-și ținta imobilizată până când Marcus reușise să lucreze în spatele tipului și să-l elimine.
Ar fi putut accepta o slujbă de birou după aceea. Într-adevăr, ar fi putut să se retragă la o poziție confortabilă în sectorul privat și la un salariu gras cu șase cifre. Marcus ar fi fost primul care ar fi aplaudat-o pentru asta. Dar Kailea era o războinică. Își iubea țara. Își iubea slujba. Iubea DSS. Fusese neobosită să se întoarcă pe teren cât mai repede posibil, iar Marcus era bucuros să o aibă alături de el acum.
Yigal Mizrachi de la 869th IDF era o altă poveste. Marcus îl întâlnise pentru prima dată la aterizarea în Tel Aviv, cu doar douăsprezece ore mai devreme. Fusese repede impresionat de cunoștințele enciclopedice ale puștiului despre inamic și terenul de la granița de nord a Israelului.
Dar era tânărul ofițer israelian cu adevărat pregătit pentru așa ceva? Crescut de un tată evreu religios care făcuse aliyah din Brooklyn în anii 1960 și de o mamă și mai religioasă care crescuse în orașul portuar

israelian Rishon Leziyyon, Yigal era copilul familiei Mizrachi. Cel mai tânăr din șase frați și două surori, abia terminase liceul cu doi ani. Puștiul era foarte ascuțit - aproape un geniu - și vorbea fluent araba și franceza, precum și ebraica și engleza. Nu era de mirare, deci, că Yigal fusese recrutat în Isuf Kravi, unitatea de informații de luptă a IDF, și repartizat la Comandamentul de Nord. Acolo, a fost numit asistent al comandantului unității și a muncit din greu pentru a deveni specialist în Hezbollah. Totuși, Yigal nu văzuse niciodată un război. Nu fusese niciodată într-un schimb de focuri. Nici măcar nu fusese aproape de unul. Așa că Marcus habar nu avea cum se va descurca puștiul în aceste condiții sau dacă putea fi de încredere.
Marcus răsuflă puțin mai ușor știind că mesajul pe care Kailea tocmai îl transmisese lanțului de comandă va pune în mișcare evenimente care ar putea pune capăt în curând acestui coșmar. Chiar și acum, știa el, Unitatea 669 - echipa de elită israeliană de salvare prin luptă - se pregătea și se va îndrepta în curând spre ei. La fel și o forță de reacție rapidă. În cel mult zece minute, băieții buni vor aduce o putere de foc copleșitoare asupra inamicului.
Întrebarea era, mai puteau rezista încă zece minute?
AGENȚIA COMUNĂ DE RECUPERARE A PERSONALULUI,
BAZA AERIANĂ FAIRCHILD, SPOKANE, WASHINGTON
"Comandante, o să vrei să vezi asta."
Generalul de două stele al armatei americane putea auzi tensiunea din vocea ofițerului său de serviciu în vârstă de douăzeci și șase de ani. A ieșit din biroul său și s-a apropiat rapid de tânărul asistent. "Ce ai aflat?"
"Primim un semnal de primejdie de la granița israeliano-libaneză, domnule."
"Nu avem nicio forță la acea graniță."
"Cu toate acestea, domnule - am primit rapoarte de contact cu inamicul și o cerere urgentă de extracție."
Trei luptători au apărut din est printre flăcări și valuri de fum. Îmbrăcați în camuflaj verde închis și echipament complet de luptă, s-au apropiat de rămășițele ultimului vehicul din convoi.
Marcus le-a făcut semn colegilor săi să nu tragă. A băgat mâna în rucsac, a scos un amortizor și l-a atașat la botul puștii sale. Apoi a așteptat - zece secunde ... cincisprezece ... douăzeci - până când toți trei au fost ascunși de vederea restului celulei lor. Apoi, ținând cont de briza transversală care venea dinspre Mediterana, la doar câteva mile spre vest, Marcus a țintit gâtul expus al ultimului luptător din rând și a tras.
Un puf de ceață roz a umplut aerul. Și înainte ca omul să atingă pământul, Marcus a pivotat, a găsit gâtul următorului om și a apăsat din nou pe trăgaci.
Ambele împușcături au fost aproape silențioase. Orice zgomot accidental pe care l-ar fi putut face gloanțele astupate a fost înghițit de vuietul incendiilor dezlănțuite. Dar al doilea tango nu s-a prăbușit pur și simplu la pământ. Mai degrabă, s-a împiedicat câțiva pași înainte de a cădea și, în felul acesta, l-a lovit pe luptătorul principal în partea din spate a piciorului.
Speriat, comandantul s-a întors rapid, cu arma ridicată, uimit să îi găsească pe cei doi colegi ai săi prăbușiți pe pământ. Pivotat spre tufișuri, bărbatul a căutat cu disperare o țintă la care să tragă înapoi, dar nu a avut ocazia. Marcus l-a lovit de două ori în frunte și el s-a aruncat înapoi în infernul celui de-al doilea vehicul.
"Haide", a spus Marcus. "E timpul să trecem la ofensivă."

A ejectat un încărcător uzat, a introdus unul nou și s-a ridicat în picioare. Kailea a făcut la fel, în timp ce Yigal a întrebat ce ar trebui să facă.
"Păzește-ne spatele și echipamentul", a spus Marcus, apoi a condus-o pe Kailea afară din tufiș.
S-a mișcat spre stânga, cu arma ridicată, măturând dintr-o parte în alta, și a ajuns la epava ultimului vehicul din rând. Tresărind din cauza fumului acru din ochi, a putut vedea trupurile în flăcări ale soldaților IDF prinși înăuntru. Nu a văzut nicio mișcare. Nu a auzit niciun strigăt. Nu a zărit niciun semn de viață. Cei trei bărbați erau cu siguranță morți din momentul în care racheta le-a lovit jeepul. Cu siguranță spera să fie așa. În orice caz, nu putea face nimic pentru ei, așa că Marcus a continuat să se miște, uitându-se prin fum și flăcări, căutând restul celulei teroriste.
Veneau - toți.
Marcus număra cinci bărbați mascați. Își făcuseră loc prin gaura mare din gard și urcau râpa. Mai erau doi pe undeva pe acolo, știa el - cei care folosiseră tăietorile de șuruburi - deși era posibil să se fi retras înapoi pe teritoriul libanez.
Marcus a dat înapoi, având grijă să rămână ascuns de jeep-ul în flăcări. Ridicându-și mâna stângă, i-a semnalat Kailei că vede cinci ținte, apoi i-a făcut semn să ia poziție lângă epava primului vehicul din convoi. Când ea s-a conformat, el s-a așezat pe burtă, cu fața spre est, a încercat să își liniștească respirația și a stat la pândă.
3
CENTRUL DE OPERAȚIUNI DSS, ARLINGTON, VIRGINIA
Era ora 2:22 a.m. când ofițerul de pază al DSS a preluat apelul. Nefiind sigur că a auzit bine, ofițerul i-a cerut comandantului Agenției comune de recuperare a personalului să repete ceea ce tocmai spusese. Când și-a dat seama de amploarea a ceea ce se întâmpla, ofițerul a vorbit repede. Nu, nu primise nicio informație directă despre agenți DSS care să opereze la granița dintre Israel și Liban în cadrul unei călătorii în avans pentru Secretarul de Stat. Da, se va strădui cu siguranță să confirme informația, alertându-și totodată superiorii.
O clipă mai târziu, le dădea ordine colegilor săi să încerce să stabilească contactul cu agenții speciali Ryker și Curtis și să-l trezească pe director. Între timp, a luat o altă linie și l-a apelat rapid pe consilierul pentru securitate națională de acasă.
Nici Marcus, nici Kailea nu erau în uniformă.
Cu siguranță nu purtau căști, veste antiglonț sau echipament de luptă de niciun fel. Nu erau militari, la urma urmei. Erau agenți DSS. În mod normal, ar fi fost în costume. Dar acest lucru nu a fost un detaliu de protecție. Secretarul de stat nu sosea până a doua zi. Aceasta era o călătorie în avans, așa că purtau haine de stradă.
Marcus purta blugi negri și un tricou negru, care acum era ud leoarcă. Căldura provocată de cele trei incendii era insuportabilă și, între fumul din ochi și transpirația care îi curgea de pe frunte, îi devenea greu să vadă. Ștergându-și părul și barba ude, își amintea că cel puțin avea elementul surpriză.
Chiar atunci, Marcus a văzut doi luptători venind după colț. Trecând în mod reflex de la un singur foc la automat, a deschis focul. Două rafale rapide și ambii bărbați erau la pământ. Marcus a atacat prin spatele jeep-ului, a reperat un alt luptător și a mai tras două rafale. Și acesta a căzut la pământ. Marcus a ejectat încărcătorul uzat și a reîncărcat în timp ce își continua înaintarea.
A măturat arma de la est la vest, dar nu a mai văzut pe nimeni. Apoi a auzit o erupție de focuri de armă la celălalt capăt al convoiului. Kailea era în pericol.

Primul gând al lui Marcus a fost să ocolească convoiul în flăcări și să înainteze în fugă de-a lungul laturii nordice a acestuia. Asta i-ar fi oferit cea mai bună șansă de a prinde în ambuscadă luptătorii din spate. Totuși, a respins repede ideea. Să părăsească adăpostul convoiului în flăcări era un risc prea mare, expunându-l oricărui lunetist Hezbollah care s-ar putea ascunde în presupusele case abandonate de pe cealaltă parte a râpei.
Așa că Marcus a inversat cursul și și-a croit drum pe partea sudică a convoiului. Dintr-o dată, două avioane de vânătoare au intrat în viteză prin spațiul dintre primul și al doilea vehicul. Dacă Marcus ar mai fi fost cu trei metri mai în față, l-ar fi luat prin surprindere și l-ar fi împușcat în spate. Așa cum s-a întâmplat, el i-a văzut primul și a deschis focul. Primul bărbat a murit pe loc. Cel de-al doilea a fost lovit cel puțin o dată, posibil de două ori, în umărul drept sau în partea superioară a pieptului. S-a clătinat înainte câțiva pași, a scăpat AK-47-ul, a continuat să înainteze câțiva pași și apoi s-a prăbușit.
Marcus s-a rotit spre stânga, ca nu cumva să mai intre cineva prin deschizătură. Nu era nimeni acolo. S-a întors la dreapta și l-a găsit pe bărbat la pământ, plin de sânge, zvârcolindu-se de durere. Marcus și-a ridicat arma pentru a-l termina, dar s-a oprit.
IDF era pe drum. Israelienii ar fi preferat cu mult un prizonier viu decât un alt cadavru de îngropat. Și ei, știa Marcus, îl puteau face pe tipul ăsta să vorbească. După toate probabilitățile, ar fi obținut informații valoroase de la el, apoi l-ar fi ascuns ca pârghie pentru un viitor schimb de prizonieri. În plus, omul era acum neînarmat. Ar fi fost o crimă - o crimă de război, nu mai puțin - să-l ucidă acum.
Marcus a scos arma din mâna luptătorului și a scanat în toate direcțiile în căutarea lui Kailea. A fost surprins și îngrijorat să nu găsească niciun semn de la ea. Din instinct, se întoarse să vadă dacă era cineva în spatele lui. Nu era nimeni. Totul era liber. Totuși, nu văzuse niciun semn de la partenera lui. Unde era ea? Nu putea s-o strige. Erau tangouri acolo, și ultimul lucru pe care voia să-l facă era să le atragă atenția. Dar ce alternative avea? Nu o putea contacta prin radio. Handheld-urile lor încă nu funcționau - cel mai probabil erau blocate.
Marcus a preferat să se ducă să o caute pe Kailea, dar știa că nu-l putea lăsa nesupravegheat pe luptătorul Hezbollah rănit. Așa că a luat pușca bărbatului, a scos încărcătorul și a golit camera de cartușul suplimentar. Apoi a îndreptat țeava M4-ului spre fața bărbatului și i-a strigat să își scoată masca. Deși tremura, bărbatul nu s-a supus. Realizând că probabil nu vorbea engleza, Marcus i-a făcut semn să-și scoată masca. Tot nu a primit niciun răspuns.
Marcus nu avea chef de jocuri. A tras un singur foc în pământ, la doar 15 centimetri de capul bărbatului. Asta i-a atras cu siguranță atenția. Doar că nu era un bărbat. Când, în sfârșit, gluga i-a căzut, Marcus s-a trezit privind în ochii îndurerați ai unui băiat care nu avea mai mult de cincisprezece ani.
4
CARTIERUL GENERAL AL COMANDAMENTULUI NORDIC AL IDF, SAFED, ISRAEL
"Trimiteți elicopterele în aer - acum."
Era ora 9:29 a.m.Trecuseră 11 minute de când primiseră primul apel de urgență de la convoi, iar generalul-maior Yossi Kidron era furios pe personalul său pentru că 669 - unitatea de elită de căutare și salvare aeriană de luptă a IDF - nu era deja la fața locului. "Și ridicați și dronele".
"Toate?", a întrebat un ofițer tactic.
"Da, toate - acum. Să mergem, oameni buni. Ce mai așteptați? Avem oameni în pericol - mișcați-vă!"

În calitate de șef al Comandamentului de Nord, Kidron era însărcinat cu securizarea Liniei Albastre, granița de 78 de kilometri a Israelului cu Libanul. Era deja destul de rău că opt dintre soldații săi pierduseră înainte de ora 10.00. Dar el știa că situația se putea înrăutăți rapid. De la cel de-al doilea război din Liban, din 2006, nu mai fuseseră uciși atât de mulți israelieni în acest sector într-o singură zi, cu atât mai puțin în decurs de doar 10 sau 15 minute. Kidron știa că se va confrunta în curând cu mai multe anchete oficiale. Una va veni cu siguranță din partea șefilor de la Kirya, echivalentul israelian al Pentagonului. O a doua va fi organizată de Comisia de apărare a Knesset-ului, parlamentul israelian. Totuși, acestea nu ar fi nimic în comparație cu ancheta inevitabilă a ONU și condamnarea țării sale în cadrul Consiliului de Securitate de la New York.
Între timp, piranha din mass-media aveau de gând să-l mănânce de viu. Și, bineînțeles, în următoarele câteva ore va trebui să informeze personal opt perechi de părinți că nu-și vor mai vedea niciodată fiii. Era cea mai grea parte a slujbei sale și îi era groază de gândul acesta.
Și totuși, dacă doi oficiali americani erau de asemenea capturați sau uciși de Hezbollah . . .
O explozie masivă l-a doborât pe Marcus din picioare.
O clipă mai târziu a venit o altă explozie.
Stânci, crengi și pământ au plouat peste el. Marcus a început să tușească violent. Urechile îi țiuiau. Ștergându-și ochii, s-a întins după armă și a tras-o spre el.
În timp ce se lupta să își recapete orientarea, un luptător Hezbollah i-a intrat brusc în vederea periferică. Bărbatul se mișca de la dreapta la stânga, aruncând grenade în tufișurile din apropierea locului unde se ascundea Yigal. AK-47-ul său ardea în timp ce grenadele erau detonate. Marcus și-a ridicat M4-ul, a trecut pe automat și a deschis focul. Prima rafală a fost largă. A doua nu a făcut-o. Bărbatul a căzut la pământ la câțiva metri de marginea tufișurilor.
Marcus nu era sigur de ce Yigal nu răspundea la foc. Era mort? Era rănit? Nu se auzea nicio mișcare în tufișuri.
A fost liniște timp de cel puțin un minut, cu excepția vuietului de foc al vehiculului din dreapta lui Marcus. Nu mai era nimeni prin preajmă. Marcus pierduse socoteala numărului de tangouri pe care le doborâse, dar văzând că nu mai vine nimeni, a început să se ridice în picioare. Chiar atunci, însă, luptătorul Hezbollah doborât a încercat să facă același lucru. Bărbatul își scăpase Kalashnikovul, care se afla acum la câțiva metri distanță. Măcinat de durere, el bâjbâia totuși spre el. Marcus putea vedea cum sângele îi țâșnea din piciorul stâng și pe brațul stâng. Dar apoi, fără avertisment, bărbatul și-a schimbat tactica. Rostogolindu-se pe partea lui bună, a renunțat la căutarea AK-47-ului. În schimb, a scos o armă laterală, a ridicat-o și a țintit capul lui Marcus.
Marcus nu a ezitat. A mai declanșat o rafală din M4, ciuruind capul și pieptul bărbatului cu gloanțe. Pistolul a căzut la pământ, iar individul a încetat în sfârșit să se mai miște.
Ridicându-se în picioare, Marcus a scanat mediul din jurul său. Kailea era încă de negăsit. Nici Yigal. Singura persoană pe care o putea vedea era adolescentul luptător Hezbollah, care era acum alb ca un cearșaf și înghețat de groază. Marcus s-a mutat lângă el și și-a asigurat mâinile și picioarele cu flexicuffs, apoi s-a îndreptat spre tufișuri, acum în flăcări de la grenadele care fuseseră aruncate în ele.
Privind spre cer, Marcus nu a văzut și nu a auzit niciun semn de elicoptere IDF. Veneau întăriri. Trebuiau să vină. Dar nu ajunseseră încă, iar Marcus știa că el și echipa lui erau în criză de timp.
A șters sângele și murdăria de pe cadranul ceasului său. Era ora 9:32. Trebuiau să se pună în mișcare, să se îndepărteze de convoi și de tot

acest măcel. Trebuiau să se retragă. Nu era treaba lor să țină piept tuturor luptătorilor Hezbollah care încă veneau. Zeci dintre ei. Poate sute. Era timpul să se îndrepte spre munții și pădurile din nordul Israelului și să se adăpostească până când coasta era liberă. Dar mai întâi trebuia să își găsească echipa.
Marcus a rezistat tentației de a-l striga pe israelian pe nume. Fusese antrenat mai bine de atât. Totuși, renunțând la precauție, în cele din urmă l-a strigat, deși nu atât de tare pe cât ar fi putut.
"Hei, puștiule, ești în regulă?
Nu a primit niciun răspuns. Înarmat, Marcus s-a apropiat de tufișurile în flăcări și a strigat din nou.
"Puștiule, unde ești?"
Tot nimic.
Temându-se că israelianul fusese împușcat sau aruncat în aer de ultima salvă de grenade, Marcus a schimbat viteza. Găsirea Kailei, a hotărât el, trebuia să fie prioritatea lui principală. La urma urmei, ei erau parteneri. Erau responsabili să își păzească reciproc spatele, iar în cele optsprezece luni în care lucraseră împreună, în mai multe țări și pe mai multe continente, își dovediseră cu siguranță loialitatea unul față de celălalt. Găsește-o, își spuse Marcus. Mai întâi trebuia să se asigure că era sănătoasă și în siguranță. Apoi îl puteau căuta împreună pe Yigal.
Pe de altă parte, Marcus era din ce în ce mai convins că puștiul nu supraviețuise atacului Hezbollah. Ar fi trebuit să răspundă la întrebări serioase în Washington, ca să nu mai vorbim de Ierusalim. Se cutremura când se gândea la furtuna de foc care urma. Dar asta era problema de mâine. Acum, trebuia să o găsească pe Kailea.
Totuși, în momentul în care Marcus se întoarse, se trezi privind un luptător cu glugă care îi îndrepta o armă spre față și era pe cale să apese pe trăgaci.
5
Mintea lui Marcus a luat-o razna în timp ce căuta o cale de ieșire, dar nu a văzut niciuna.
Bărbatul a strigat ceva în arabă. Marcus nu vorbea limba, dar nu era nevoie de un om de știință pentru a-și da seama ce spunea tipul. Marcus a renunțat la M4. Încet - foarte încet - și-a scos arma din tocurile de umăr și a aruncat-o și pe aceea la pământ. Apoi și-a ridicat mâinile deasupra capului în timp ce calcula simultan distanța dintre el și agentul Hezbollah.
Doi metri.
Doi metri, mai mult sau mai puțin.
Aproape, dar nu suficient de aproape. Nu avea cum să facă vreo mișcare asupra tipului ăstuia.
Marcus și-a dat seama că se uita în ochii unui criminal cu sânge rece. Văzuse astfel de ochi înainte. De prea multe ori. Știa din ce erau făcuți bărbații ca acesta. Știa de ce erau capabili. Și, indiferent de cât de mult fusese antrenat în pușcașii marini sau în serviciile secrete, știa că nu putea întoarce foaia în fața unor astfel de oameni - nu de la o asemenea distanță. Să încerce ceva ar fi fost sinucidere curată.
Un gând îi străfulgeră prin minte.
Poate că acesta era cel mai bun lucru.
Să fii luat prizonier de un prădător atât de bolnav era o propunere de coșmar. Ca în filmele de groază. Marcus se hotărâse să nu-și trădeze prietenii sau țara. Ar face tot posibilul să nu vorbească. Iar ei îl vor tortura fără milă. Și el ar ceda. Indiferent cât de mult ar fi încercat să reziste, ar fi cedat. În cele din urmă, toată lumea ceda. De aceea prima regulă în această afacere era simplă.
Să nu fii prins.

De aceea, și-a spus Marcus, trebuia să facă o mișcare. Dacă timpul de reacție al tipului era prea lent, exista și posibilitatea - oricât de mică - ca el să-l poată dezarma. Cel mai probabil, tipul ăsta era drogat cu adrenalină și avea poftă de trăgaci. În acest caz, în momentul în care Marcus ar fi învățat să înainteze, ar fi fost împușcat între ochi și ar fi murit înainte de a ajunge la pământ.
Nu era asta cea mai bună cale de urmat?
Chiar atunci, însă, ochii lui Marcus au coborât de la ochii bărbatului la mâinile lui. Luptătorul Hezbollah cu glugă nu ținea în mână un pistol, ci un Taser militar. Înainte ca Marcus să poată procesa un alt gând, bărbatul și-a coborât ținta de la fața lui Marcus la pieptul acestuia și a tras.
Cele două sonde l-au lovit pe Marcus în piept. Cincizeci de mii de volți de electricitate i-au străbătut corpul. Sistemul său nervos central s-a oprit, iar Marcus a căzut la pământ.
Amin al-Masri s-a holbat la trupul zvâcnind.
Musulmanul șiitic în vârstă de douăzeci și opt de ani nu mai văzuse niciodată un american. Nu în persoană. Și nici nu se aștepta să-l vadă astăzi. Misiunea lui fusese simplă: Să captureze unul sau doi israelieni în viață și, în mod ideal, nevătămați. Să-i transporte înapoi la Beirut. Să-i interogheze. Apoi să se pregătească să îi mute la docuri pentru a-i expedia în afara țării, departe de ochii omniprezenți ai serviciilor secrete israeliene.
Acum, însă, comandantul adjunct al unității de elită Radwan a Hezbollah începea să realizeze că a dat lovitura. Adevărat, nu a capturat niciun israelian. Dar prinsese nu doar unul, ci trei americani - doi bărbați și o femeie. În afară de arsurile pe care le suferiseră din cauza electroșocurilor, toți trei erau în stare perfectă - mult mai bine decât ar fi putut anticipa, de fapt, având în vedere intensitatea schimbului de focuri la care fuseseră supuși.
Bărbatul care zăcea la picioarele lui al-Masri avea ochii albaștri și părul blond ca nisipul, tuns scurt, cu o atingere de gri la tâmple. În mintea tânărului lider Hezbollah nu exista nicio îndoială că acest bărbat se născuse și crescuse în Statele Unite. Arăta ca un militar - în mod clar lupta ca cineva cu experiență semnificativă în luptă, probabil din Forțele Speciale -, dar purta haine civile și avea barbă. Cel mai probabil era un fel de agent federal, posibil din cadrul Serviciului Secret sau DSS. Era înalt, peste un metru optzeci, și avea o condiție fizică excelentă. Al-Masri a presupus că avea puțin sub două sute de kilograme, aproape numai mușchi, cu foarte puțină grăsime corporală. Superiorii lui urmau să fie extaziați. De asemenea, urmau să plătească cu vârf și îndesat. Israelienii erau un lucru. Americanii erau cu totul altceva. Și dacă nu aveau de gând să îi dea noul preț cerut, pe al-Masri nu îl deranja. Cei trei urmau să obțină un preț mult mai mare pe piața liberă.Israelienii puteau fi vicleni, dar erau și zgârciți. Nu ar fi plătit în numerar. Nu credeau că au bani de cheltuit. Tot ce au oferit vreodată israelienii pentru a-și recupera oamenii au fost prizonierii palestinieni - sute, chiar mii de prizonieri. Totuși, al-Masri nu dorea prizonieri palestinieni. Nu-i erau de niciun folos. Nu pentru ceea ce încerca el să obțină. Mai rău, israelienii nu ar fi oferit un schimb de prizonieri până când nu ar fi încercat orice altceva pentru a-și recupera oamenii. Și chiar dacă un schimb de prizonieri ar fi avut loc în cele din urmă, iar superiorii lui al-Masri ar fi găsit o modalitate de a-i monetiza, israelienii tot nu ar fi renunțat la el. Sioniștii ar veni la vânătoare după al-Masri și oamenii săi. L-ar ucide pe el și pe oricine altcineva implicat în operațiune, chiar dacă le-ar lua zeci de ani.
Americanii, pe de altă parte, erau bogați. Și proști. Nu au făcut schimb de prizonieri. Au lăsat paleți de bani. La grămadă. Și nu păreau să

creadă în răzbunare. Au plătit bani grei pentru ca oamenii lor să se întoarcă și nu s-au mai uitat înapoi. Dacă reușea să facă o înțelegere cu americanii, al-Masri știa că nu va mai fi nevoit să trăiască tot restul vieții uitându-se peste umăr. Putea să-și ia banii și să dispară pur și simplu pentru totdeauna. Da, ar fi trebuit să-și schimbe identitatea. Da, ar fi trebuit să își ia rămas bun de la toți și de la tot ceea ce cunoscuse până atunci. Dar nu putea face nimic. Nu mai avea timp. Și aceasta era singura opțiune pe care o putea vedea.

6

Al-Masri le-a ordonat oamenilor săi să lege mâinile și picioarele americanilor.

Câteva secunde mai târziu, au târât toate cele trei corpuri paralizate până la o deschidere nu cu mult mai mare decât o gură de canal de pe străzile din Beirut, orașul tinereții sale. Deschiderea era bine ascunsă în spatele câtorva bolovani și sub frunzișul des.

Al-Masri a fost primul care a intrat. Apoi echipa sa a coborât prizonierii în tunel, a intrat și ea în tunel și a sigilat și încuiat trapa de deasupra lor.

Verificându-și ceasul, al-Masri le-a ordonat oamenilor săi să se întoarcă în două timpi pe teritoriul libanez. El urma să vină din spate. Au avut mult mai mult succes decât ar fi putut el anticipa. Dar timpul era esențial. Israelienii veneau. Asta era sigur.

Habar n-avea cum de senzorii și radarele de penetrare a solului ale IDF nu observaseră acest tunel. Și nici nu-i păsa. Poate că FDI fusese distrasă de tot efortul depus pentru a găsi și distruge numeroasele alte tuneluri de-a lungul acestei frontiere. Dar odată ce forțele Comandamentului de Nord ar fi descoperit că americanii lipseau, și-ar fi dat seama rapid că nu fuseseră dați prin breșa din gard și duși înapoi în teritoriul libanez. Și-ar fi dat seama că există un tunel în apropiere. L-ar fi găsit. Și l-ar inunda cu luptători, apă sau gaze otrăvitoare. Dacă al-Masri și oamenii săi erau încă înăuntru, ar fi fost cu toții istorie.

În realitate, tânărul agent nu se temea de moarte. De ce se temea cel mai mult era de eșec. Superiorii săi contau pe el pentru a le aduce un premiu. Aveau nevoie de o pârghie pentru următoarea etapă a planului. Operațiunea depindea de aducerea prizonierilor întregi la casa conspirativă, în mod ideal înainte de prânz. Așa că al-Masri le-a ordonat celor mai mari trei luptători ai săi să aleagă un prizonier, să și-l pună pe umeri și să se pună în mișcare.

Tunelul era înghesuit și claustrofobic, în ciuda luminilor electrice care fuseseră agățate la fiecare zece metri. Cu siguranță nu era suficient de lat pentru ca doi oameni să meargă unul lângă altul. Nici nu era suficient de înalt pentru a sta în picioare. Aceasta a fost o greșeală gravă făcută de inginerii Hezbollah pentru că le-a încetinit semnificativ ritmul. Mai rău, cele câteva ventilatoare nu permiteau o ventilație adecvată. Prin urmare, era îngrozitor de cald, un fapt care a stârnit nu puține nemulțumiri.

Al-Masri nu avea chef să le audă. Le-a ordonat oamenilor să tacă sau să primească un glonț în spate. Se aștepta la cel mai mare profesionalism din partea echipei sale.

Odată pornit, Al-Masri a făcut o numărătoare rapidă și și-a dat seama că unul dintre ei lipsea. "Unde este Tanzeel?", a strigat el.

Toată lumea a încremenit.

"Unde este fratele meu?", a strigat el din nou.

Nimeni nu a vorbit.

Al-Masri, cuprins de panică și furie, a explodat. "L-ați lăsat acolo? L-ai lăsat pur și simplu? Ești nebun? Știi tu. . . ?"

Nu a putut termina gândul. Nu avea timp și nici rost. Nu mai putea face nimic în privința asta acum.
Tanzeel era pierdut.
7
CARTIERUL GENERAL AL COMANDAMENTULUI NORDIC AL IDF, SAFED, ISRAEL
"Cum adică, au dispărut?"
"Au dispărut, domnule", a răspuns comandantul forței de reacție rapidă pe un canal radio criptat. "Dispăruți. Nu pot fi găsiți nicăieri."
"Imposibil."
"Cu toate acestea, domnule - eu și oamenii mei tocmai am ajuns la fața locului. Am găsit opt morți dintre ai noștri și cincisprezece cadavre Hezbollah. Am luat un prizonier, un puști, nu mai mare de cincisprezece sau șaisprezece ani. De fapt, fusese deja deposedat de arme, iar mâinile și picioarele îi erau legate în cătușe flexibile. La ordinul meu, am deschis focul asupra lunetiștilor care trăgeau asupra noastră din câteva case din apropiere și am început să-i împușcăm cu mortiere. Dar cei doi americani și însoțitorul lor - nu e nici urmă de ei, domnule."
"Unde au plecat?"
"N-am idee, domnule. Oamenii mei cercetează zona. Le-am găsit rucsacurile. Am găsit rămășițele arse ale unei unități BFT. E sânge și cartușe peste tot. Dar, domnule, cred că trebuie să luăm în considerare posibilitatea că au fost capturați."
Yossi Kidron nu a răspuns.
"Domnule?", a întrebat comandantul de pe scenă. "Domnule, mă puteți auzi?"
Generalul-maior tot nu a răspuns. Un val de panică amenința să-l paralizeze. Nu era doar un sentiment apăsător de frică. Era dezorientare totală, la limita vertijului. Kidron servise în luptă. Înțelegea ceata războiului. Nu era străin de frică. Niciodată nu amenințase să îl doboare. Nu așa. Niciodată. Dar dintr-o dată totul se schimbase.
Cu treizeci de minute mai devreme - dacă nu chiar atât - țara lui fusese relativ pașnică și din ce în ce mai prosperă, recuperându-se în mod constant după pandemia devastatoare de coronavirus care paralizase atât de mult economia israeliană și mondială. Cu mai puțin de un secol înainte, un stat evreu independent nici măcar nu existase. Acum era o putere regională în creștere. Aliat strategic cu singura superputere a lumii și mai aproape ca niciodată de Washington, datorită unui președinte pro-Israel neapologetic la Casa Albă. Independentă din punct de vedere energetic, datorită descoperirii a trilioane de metri cubi de gaze naturale în larg. Tratate de pace cu doi dintre vecinii săi arabi, Egiptul și Iordania. Un acord de pace recent cu Emiratele Arabe Unite. Și pe punctul de a semna un tratat de pace istoric cu Arabia Saudită, chiar dacă negocierile au fost înghețate timp de luni de zile din cauza pandemiei.
Cu toate acestea, acum, într-o clipită, totul risca să se destrame. Dacă Hezbollah chiar a capturat nu unul, ci doi americani, împreună cu un soldat IDF - și nu orice soldat, ci acest soldat în special - atunci Israelul a fost brusc în pragul unui război total cu Libanul. Și nu cu armata libaneză, ci cu Hezbollah, cel mai periculos proxy al Iranului.
Yossi Kidron își petrecuse întreaga viață la granița cu Libanul. Crescuse nu departe de Haifa, în lanțul muntos Carmel, practic în umbra radicalilor șiiți care amenințau în mod obișnuit să treacă granița, să ucidă toți evreii pe care îi găseau și să-și însușească pământul pe care îl considerau al lor de drept. Kidron fusese încorporat în IDF la frageda vârstă de optsprezece ani și devenise parașutist. Ar fi putut pur și simplu să-și facă stagiul obligatoriu de trei ani și să-și vadă de viața lui. În schimb, el a ales armata ca carieră. De fapt, era viața lui.

Tatăl său și toți unchii săi luptaseră în Primul Război din Liban. "Operațiunea Pace pentru Galileea" a început la 6 iunie 1982. Toată lumea se aștepta ca aceasta să nu dureze mai mult de câteva săptămâni, dar a continuat timp de optsprezece ani brutali, devenind o mlaștină letală, propriul Vietnam al Israelului. Abia la 24 mai 2000, ultimul soldat israelian a fost în cele din urmă retras. La acea dată, statul evreu s-a retras unilateral până la granița recunoscută la nivel internațional. Premierul de atunci, Ehud Barak, spera că un astfel de gest de bunăvoință va duce la pace cu guvernul de la Beirut și la decenii de liniște de-a lungul graniței. Poate chiar un tratat oficial de pace într-o zi.
Nu a fost să fie.
Chiar și acum, Kidron își amintește foarte bine dimineața de 12 iulie 2006. Era o zi de miercuri, caldă și cețoasă. A fost ziua în care o celulă Hezbollah a întins o ambuscadă unei patrule IDF de-a lungul graniței, omorând trei soldați și capturând alți doi. Kidron se afla în orașul stațiune Eilat, într-o permisie de o săptămână, făcând scufundări în Marea Roșie împreună cu un grup de camarazi de armată. Își amintește că mânca falafel și bea bere la un restaurant de lângă plajă când au auzit știrea de ultimă oră. S-au uitat unii la alții neîncrezători în timp ce îl ascultau pe prim-ministru explicând ce se întâmpla în nord și ordonând FDI să riposteze și să îi recupereze pe acei băieți.
În acel moment, nimeni nu știa sigur dacă prizonierii erau vii sau morți. Dar Kidron încă își mai amintește de emoțiile puternice pe măsură ce încerca să își imagineze cum ar fi fost să cadă în mâinile unui inamic atât de rău și însetat de sânge.
Kidron și prietenii săi nu așteptaseră vestea de la comandantul lor, care le ordonase să se întoarcă la bază pentru a se prezenta la datorie. Fără ezitare, fără măcar să discute problema, au sărit în vechiul Range Rover și au fugit înapoi la pensiunea unde erau cazați. Își făcuseră repede bagajele, se urcaseră din nou în Range Rover și porniseră spre nord.
Își amintea că se pregătea. Își amintea că a urcat la bordul unui transportor blindat de trupe și s-a îndreptat spre prima sa misiune în teritoriu inamic. Și și-a amintit cât de pregătită a fost Hezbollah pentru ei. Mine de teren. Capcanele pentru tancuri. Lansatoarele de rachete. Cuiburile de lunetiști. Și măcelul care a urmat.Cum a fost posibil ca înaltul comandament israelian să fi calculat atât de dezastruos răspunsul șeicului Hassan Nasrallah? Generalii din "Groapă" - camera de război subterană întărită aflată adânc sub cartierul general al IDF din Tel Aviv - se așteptau ca Nasrallah să cedeze rapid și să predea cei doi prizonieri. În schimb, șeicul a luat-o razna. El a ordonat agenților Hezbollah să lanseze aproximativ 4 000 de rachete asupra orașelor și localităților israeliene, forțând mai mult de un milion de israelieni care locuiau de-a lungul graniței de nord să se adăpostească în adăposturi subterane sau să fugă la prietenii și rudele din centrul și sudul țării.
Când totul s-a terminat, 121 de soldați israelieni au fost uciși.
Nouă dintre aceștia erau prieteni personali ai lui Kidron, inclusiv cel mai bun prieten al său.
În plus, 44 de civili israelieni au murit.
Aproximativ 2.000 au fost răniți.
Iar "al doilea război din Liban" durase doar 34 de zile.
Următorul, știa Kidron, va fi mai lung și mai rău.
Inimaginabil de rău.
Și se părea că a început deja.
8
Dacă exista un lucru pe care Kidron îl știa, acela era că totul se schimbase.

În anii care trecuseră de la sfârșitul celui de-al doilea război din Liban, șeicul Hassan Nasrallah, fondatorul și liderul spiritual al celei mai periculoase organizații teroriste de pe planetă, murise în urma unui infarct masiv.
Înmormântarea a fost un spectacol de văzut. Mai mult de două sute de mii de soldați Hezbollah, drapați în steagurile și eșarfele galbene ale mișcării, au împânzit străzile din Beirut, plângând deschis, bătându-se cu pumnii în piept, unii tăindu-se până au fost îmbibați în sânge, toți încercând să vadă sicriul. După o perioadă de treizeci de zile de doliu în Liban, Iran și mare parte din Irak, înlocuitorul lui Nasrallah a fost ales de mână și anunțat de liderul suprem al Iranului.
Șeicul Ja'far ibn al-Hussaini avea doar treizeci și opt de ani la acea vreme. Kidron știa că omul nu era doar un radical șiit. Era un nebun, un adept a ceea ce Mossadul numise "Islamul apocaliptic". Își luase doctoratul în jurisprudență islamică chiar de la seminarul din Qom unde predase cândva Marele Ayatollah al Iranului, același centru de pregătire religioasă de unde absolvise președintele Iranului, Yadollah Afshar. Acolo, al-Hussaini i-a auzit vorbind pe amândoi și a început să îi cunoască. Acolo a scris o disertație bizară intitulată "Implicațiile strategice pentru Hezbollah ale venirii Imamului ascuns".
Kidron văzuse o copie a volumului de 383 de pagini care fusese furat din arhivele seminarului de către agenții Mossad. Îl citise de patru ori în arabă, de la cap la coadă. Cu detalii epuizante și abundând în citate din poeți și teologi islamici antici și obscuri, al-Hussaini expusese o viziune mai înfricoșătoare decât orice întâlnise Kidron până atunci. Memorase primul paragraf în timp ce pregătea un rezumat detaliat și o analiză a întregii lucrări pentru comandanții Mossad și IDF.
Profeții divini au fost clari: Imamul ascuns va ieși din ocultare la sfârșitul zilelor, își va chema armata și va conduce forțele islamului la victoria finală. Poporul libanez și Partidul lui Dumnezeu au un rol central, alături de întreaga lume șiită, în pregătirea terenului. Cu toate acestea, timpul este scurt. Ca atare, conducerea din Beirut trebuie să planifice și să se pregătească urgent și cu sârguință pentru acest mare eveniment. Nu există timp pentru odihnă.
Al-Hussaini și-a petrecut restul tezei expunând șapte principii fundamentale. Kidron evidențiase punctele cheie în raportul său.
1. Ultimele zile ale istoriei omenirii au sosit.
2. Sosirea și apariția Imanului ascuns, cunoscut și ca Mahdi sau al doisprezecelea Imam, este iminentă.
3. Când Imam al-Mahdi va apărea, el va cuceri și va conduce în scurt timp întregul pământ.
4. Profetul Iisus se va întoarce, de asemenea, pe pământ ca locotenent al Imamului Ascuns.
5. Profetul Iisus va cere tuturor evreilor, creștinilor și altor "necredincioși" să se convertească la islam sau să fie executați imediat.
6. Sosirea lui Mahdi și instaurarea deplină a Califatului global pot fi grăbite dacă musulmanii lucrează la anihilarea Micului Satan - Israel - și a Marelui Satan, Statele Unite ale Americii.
7. Poporul libanez trebuie să joace un rol profetic în stabilirea Califatului. Prin urmare, poporul trebuie să fie pregătit și să aibă la îndemână armele și alianțele necesare. Recompensele pentru cei credincioși vor fi mari. Dar pentru cei care se dovedesc leneși și leneși, îi așteaptă focul judecății veșnice.
Lui Kidron, un ateu, i se părea uimitor că cineva ar putea crede astfel de prostii, cu atât mai puțin că cineva care le crede ar putea fi numit în fruntea a ceva, cu atât mai puțin a celei mai importante forțe paramilitare din Iran.

Cu toate acestea, cu cât Kidron a studiat mai mult viaţa şi gândirea lui al-Hussaini, cu atât a devenit mai îngrijorat. Soţ a trei soţii şi tată a nouă copii, al-Hussaini ar fi fost cel mai iubit dintre miile de nepoţi ai Liderului Suprem. Nu a fost fondatorul Hezbollah. Cu toate acestea, el a devenit moştenitorul acestuia. Era mult mai loial ayatollahului decât fusese Nasrallah. Era, de asemenea, mult mai încăpăţânat şi mai pripit decât fusese Nasrallah.
Kidron ştia că asta îl făcea atât de imprevizibil... şi atât de periculos.
9
Fiecare crimă avea nevoie de trei elemente: motiv, mijloace şi oportunitate.
Kidron credea că mobilul lui al-Hussaini era clar. Liderul nebun al Hezbollah era hotărât nu doar să ucidă israelieni, ci să îi masacreze, nu doar să atace singurul stat evreu din lume, ci să îl anihileze.
Acest lucru făcea cu atât mai uşor de înţeles de ce lucra atât de mult pentru a construi mijloacele necesare îndeplinirii acestei misiuni nefaste. Sub conducerea noului lider, Hezbollah a început să cheltuiască fără reţinere. Au asamblat un arsenal masiv de rachete cu rază scurtă şi medie de acţiune, cele mai puternice, precise şi letale pe care iranienii le-au dezvoltat vreodată. Acestea nu erau rachete Qassam de casă, neghidate, precum cele lansate de Hamas din Gaza. Acestea erau mult mai mari. Aveau sisteme de ghidare. Puteau produce pagube serioase, puteau provoca pierderi îngrozitoare.
Mossad a estimat că arsenalul total al Hezbollah era de peste 150 000-200 000 de rachete. Acestea erau ascunse în moschei. Spitale. Şcoli. Hambare. Depozite. Chiar şi în case particulare. Toate ţintite spre centrele de populaţie israeliene. Nu exista nicio modalitate de a doborî toate rachetele, indiferent de cât de sofisticat era sistemul de apărare aeriană al Israelului. De asemenea, nu era posibilă distrugerea rachetelor şi a lansatoarelor acestora doar prin intermediul unei forţe aeriene superioare. Kidron şi colegii săi jucau acest scenariu de război de ani de zile. Ajunseseră la concluzia, deşi cu reticenţă, că un al treilea război din Liban ar necesita o invazie terestră la scară largă a Libanului de către mii de tancuri şi autocamioane şi zeci de mii de soldaţi israelieni.
Prin urmare, a devenit o doctrină de bază a IDF să facă tot posibilul pentru a preveni un astfel de război - pentru a nu da Hezbollah ocazia de a atrage Israelul într-un război. Chiar şi o incursiune limitată a IDF pe teritoriul libanez ar putea escalada rapid. Acest lucru, la rândul său, ar putea afecta grav economia Israelului, care depindea în mare măsură de exporturi. Mai mult, o astfel de escaladare risca să submineze serios - sau cel puţin să tensioneze semnificativ - relaţiile cu Washingtonul, cel mai apropiat aliat al Israelului, şi ar putea, de asemenea, să anuleze orice perspectivă a unui acord de pace cu saudiţii.
Toate acestea treceau prin mintea lui Kidron în timp ce îl auzea pe comandantul forţei sale de reacţie rapidă strigând practic pe canalul său radio securizat: "Domnule, ce doriţi să faceţi?"
Kidron s-a forţat să se concentreze. Nu-şi putea permite să se gândească la ce s-ar putea întâmpla. Trebuia să rămână concentrat pe ceea ce se întâmpla în acel moment. Nu era timp să proceseze toate datele. Avea de-a face cu informaţii incomplete şi posibil inexacte. Dar trebuia să decidă chiar atunci şi acolo ce să facă în continuare. Indiferent de decizia luată - corectă sau greşită - întreaga sa carieră va fi judecată în funcţie de următoarele cuvinte pe care le va rosti.
La urma urmei, ceasul ticăia.
Nu avea luxul de a aştepta o decizie din partea şefului Statului Major al IDF, cu atât mai puţin din partea ministrului apărării sau a premierului.

Nu era timp pentru informări și deliberări. Fiecare secundă care trecea însemna că doi americani și un israelian erau târâți mai adânc în teritoriul libanez. Aceasta era responsabilitatea lui și numai a lui, își spunea Kidron. Treaba lui era să pună capăt acestui coșmar și să-l pună capăt repede, orice s-ar întâmpla.
"Domnule, bună ziua, sunteți acolo?", se auzi din nou vocea prin radioul criptat.
Kidron s-a uitat la ceasul de pe peretele îndepărtat al camerei de război. Era ora 9:41.
"Nu avem de ales", a răspuns el în cele din urmă. "Inițiați protocolul Hannibal."
10
La celălalt capăt al firului era o tăcere stupefiantă.
"Repetă?", a întrebat în cele din urmă comandantul QRF.
Kidron știa foarte bine că ceea ce ordona nu era doar controversat, ci putea foarte bine să fie ilegal. Dar nu-i păsa. Protocolul Hannibal fusese cândva doctrina armatei israeliene pentru gestionarea răpirilor și a potențialelor răpiri ale personalului militar. Această politică le conferea comandanților de teren autoritatea deplină de a face tot ce le stătea în putință pentru a preveni sechestrarea soldaților israelieni de către forțele inamice. În cazul în care are loc o răpire, protocolul permitea comandanților să folosească o putere de foc copleșitoare pentru a-i împiedica pe răpitorii potențiali să fugă din zonă cu prizonierii lor. De asemenea, protocolul a autorizat utilizarea unor tactici extraordinare pentru recuperarea acestor prizonieri. Aceste tactici includeau bombardamente aeriene masive ale zonei în care a avut loc răpirea. În teorie, acest lucru ar încetini, ar dezorienta și ar paraliza inamicul și ar da timp forțelor terestre ale IDF să se mobilizeze și să organizeze o operațiune de salvare eficientă.
Raționamentul era simplu. Răpirea unui soldat israelian nu era doar o problemă tactică pentru generalii israelieni. Era un coșmar strategic pentru statul Israel. Nu numai că soldații captivi puteau fi torturați de către inamic pentru a da informații sensibile, dar grupurile teroriste puteau, de asemenea, să folosească prizonierii ca monedă de schimb pentru a forța eliberarea a zeci de teroriști deținuți în închisorile israeliene.
În 1985, de exemplu, prim-ministrul israelian și cabinetul său de securitate au încheiat o înțelegere incredibilă. Au fost de acord să elibereze 1 150 de prizonieri palestinieni pentru a primi înapoi doar trei soldați israelieni capturați.
În 2011, un alt prim-ministru israelian și guvernul său au fost de acord cu o înțelegere și mai uimitoare. Israelul a eliberat 1 027 de prizonieri Hamas pentru a recupera doar unul dintre soldații săi, un caporal în vârstă de 25 de ani pe nume Gilad Shalit, care fusese răpit într-un raid Hamas de-a lungul granței cu Gaza și deținut timp de mai bine de cinci ani.
Toată lumea știa că Israelul pur și simplu nu își putea permite să elibereze în masă teroriști plini de sânge de fiecare dată când avea loc o răpire. Astfel, Protocolul Hannibal a oferit comandanților IDF o politică clară - să nu mai permită niciodată ca o astfel de situație să se repete. Aceștia trebuiau să folosească toate mijloacele pe care le aveau la dispoziție pentru a întrerupe o răpire în curs de desfășurare, chiar dacă acest lucru costa viețile soldaților israelieni capturați.
Exista o singură problemă.
Protocolul Hannibal nu mai era politica IDF.
Totuși, lui Kidron nu-i păsa. "Ascultați, oameni buni", a spus el, vocea sa fiind acum calmă și fermă.

Generalul nu se mai adresa doar comandantului său de teren. El cerea întreaga atenţie a fiecărui ofiţer şi membru al personalului din centrul de operaţiuni.
"Aceasta este cea mai critică situaţie cu care ne-am confruntat de la războiul din 2006 şi, prin urmare, nu avem de ales", a continuat el. "Activez protocolul Hannibal. Vreau să dezlănţuiţi tot ce avem - şi mă refer la tot. Îţi ordon să plouă cu foc şi pucioasă peste sălbaticii care au iniţiat acest atac. Închideţi orice mişcare pe o rază de 20 de kilometri de linia de gard încălcată. Tăiaţi orice cale de scăpare. Apoi găsiţi-i pe cei trei şi aduceţi-i înapoi în Israel - vii sau morţi - sau următorul lucru pe care îl veţi vedea vor fi doi americani şi unul de-al nostru, în direct din Beirut, legaţi, torturaţi, sângerând şi spânzuraţi de stâlpi".
Kidron s-a oprit o clipă şi s-a trezit uitându-se la unul dintre soldaţii aflaţi sub comanda sa. Tânărul, evident religios, purta o kippah şi tocmai începuse să-şi pună tefillin - filacteriile tradiţionale evreieşti - când tuturor li se ordonase să se oprească din ceea ce făceau.
"Ştiţi cu toţii că nu sunt chiar cel mai religios tip din armată", a recunoscut Kidron. "Dar pentru toţi cei care sunt, acum ar putea fi un moment bun pentru a trimite o rugăciune."
O pereche de avioane F-16 Fighting Falcon au fost primele în aer.
Din momentul în care au decolat de la baza aeriană Ramat David din nordul Israelului - în inima Văii Jezreel, nu departe de anticul Megiddo, locul biblic cunoscut sub numele de Armaghedon - cele două avioane de luptă au virat puternic la stânga. Piloţii lor au împins apoi motoarele Pratt & Whitney la putere maximă. Câteva secunde mai târziu, acestea pătrundeau în spaţiul aerian libanez şi lansau o salvă de rachete aer-sol asupra a patru locaţii cunoscute ale Hezbollah, nu departe de Avivim, comunitatea israeliană cea mai apropiată de breşa din linia de gard.
Şocul şi teroarea au venit repede şi dur.
Prima ţintă - o instalaţie de comandă şi control situată într-o fermă din apropierea satului Aitaroun - a fost distrusă într-o lumină orbitoare şi un zgomot asurzitor.
Următoarele două ţinte au fost depozite de arme. Situate în hambare în apropierea oraşului Maroun al-Ras, acestea au fost şi ele mistuite brusc de mingi masive de foc.
A patra ţintă a fost un complex de apartamente din Bint Jbeil. Serviciile de informaţii militare israeliene au stabilit recent că complexul servea drept locuinţă pentru aproape două sute de luptători Hezbollah. Câteva clipe mai târziu, era un crater în flăcări, scuipând fum şi cenuşă.
Cele patru lovituri care s-au succedat atât de rapid au distrus calmul unei dimineţi de primăvară care, altfel, ar fi fost minunată. Pentru localnici, atacurile au venit fără niciun fel de avertisment sau raţionament. Vestea raidului de la graniţă nu ajunsese încă la ştiri de nicio parte a gardului. Pentru mulţi, bubuiturile asurzitoare, care zguduiau pământul, una după alta, păreau o serie de cutremure. Ferestrele s-au spart. Biblioteci, candelabre, chiar tavane întregi, s-au prăbuşit. Mase înspăimântate ţipau şi căutau adăpost oriunde îl puteau găsi.
Şi acesta a fost doar începutul.
Alte opt perechi de avioane de vânătoare israeliene au pătruns în curând în spaţiul aerian libanez, fără a fi contestate până acum de rachetele sol-aer sau de tirurile de artilerie antiaeriană ale Hezbollah. Unul câte unul, avioanele israeliene au doborât centrale electrice, poduri, substaţii electrice şi depozite de combustibil într-un semicerc de 20 de kilometri de la Avivim, pe care l-au numit "zona". Valuri suplimentare de avioane de vânătoare au bombardat în curând drumurile principale şi chiar cele secundare din interiorul şi din afara zonei, creând atât de multe cratere - şi atât de mari - încât drumurile au devenit impracticabile.

Speranța FDI a fost că astfel vor fi tăiate toate căile de scăpare posibile pentru vehiculele care ar putea încerca să transporte ostaticii spre nord.Cea mai mare parte a traficului din zonă s-a oprit brusc. Șoferii îngroziți și-au abandonat vehiculele, căutând adăpost de furtuna de foc. Operatorii de drone israelieni au vânat fiecare camion, fiecare mașină, fiecare vehicul de orice fel ai cărui șoferi erau suficient de nebuni încât să fie în mișcare, în special pe cei care încercau să intre sau să iasă din rețeaua de douăzeci de kilometri. După identificarea fiecărui vehicul, operatorii au mărit camerele de înaltă rezoluție pentru a vedea dacă pasagerii aveau arme asupra lor. Dacă erau, regulile de angajare ale lui Kidron erau clare. Operatorii erau autorizați să tragă. Așa că au tras, și fiecare rachetă AGM-114 Hellfire ghidată cu precizie și-a atins ținta.
La sol, comandantul QRF a ordonat trupelor sale să direcționeze focul de mortieră către cele aproape două duzini de case situate în raza de vizibilitate a secțiunii de gard de frontieră care a fost încălcată. Toate fuseseră abandonate cu ani în urmă. Niciun cetățean libanez întreg la minte nu dorea să locuiască la o aruncătură de băț de "criminalii sioniști". Și mai puțini doreau să fie prinși în focul încrucișat al următorului război și să fie tratați de Iran ca scuturi umane. Cu toate acestea, IDF știa că toate structurile erau frecvent utilizate de cercetașii și alți agenți ai Hezbollah.
În tot nordul Israelului, drumurile au devenit în curând înfundate, kilometru după kilometru, de remorci de tractor cu platformă care transportau către front tancuri de luptă israeliene cunoscute sub numele de Merkava - în ebraică "car". De asemenea, drumurile erau blocate de sute de autobuze care transportau mii de soldați de luptă în serviciu activ care urmau să treacă în curând granița.
Era ora zece.
Marcus Ryker, Kailea Curtis și Yigal Mizrachi dispăruseră de mai bine de treizeci de minute, iar șeful Comandamentului de Nord al FDI făcea tot posibilul pentru a-i aduce înapoi.
11
Amin al-Masri a știut când au început să cadă bombele.
Nici el, nici oamenii săi nu au putut auzi avioanele de luptă israeliene care treceau pe deasupra lor. Cu toate acestea, au putut auzi - și cu siguranță au putut simți - opera IAF. Întregul tunel a început să se zguduie violent. Cioburi de stâncă au plouat peste ei și prizonierii lor. Luminile au pâlpâit. Norii de praf umpleau aerul.
Spre groaza sa, al-Masri și-a dat seama că nu mai există cale de întoarcere. Furios pe incompetența oamenilor săi și pe el însuși pentru că nu a ținut ochii pe Tanzeel, le-a ordonat totuși oamenilor săi să alerge și să alerge din greu. Ar fi murit cu toții dacă nu începeau să se miște din nou.
Pe măsură ce mai multe bombe cădeau afară, devenea din ce în ce mai greu să vezi, încetinind și mai mult ritmul luptătorilor. Ca să fim corecți, oamenii nu aveau nicio idee unde mergeau, ce aveau în față sau unde erau cotiturile. Nu mai fuseseră niciodată în tunel și studiaseră harta doar pentru câteva momente în timpul ședinței de informare din ziua precedentă. Dar lui al-Masri nu i-a păsat. Nici nu i-a ascultat când au cerut pauze de apă. În schimb, a dezlănțuit un torent de obscenități și i-a împins mai departe fără milă. Fără nicio marjă de eroare, trebuiau să meargă înainte și să accelereze ritmul, le spunea el. Dar bombele continuau să cadă și se pierdea timp prețios.
Tunelul se întindea pe mai bine de un kilometru. Încovoiați și lucrând în întuneric, le-a luat aproape două ore până au ajuns la capăt. Au auzit și au simțit mai multe secțiuni din spatele lor prăbușindu-se. În cele din

urmă, însă, au ajuns la o scară de lemn și la o trapă metalică încorporată în acoperișul tunelului.
Agentul principal a deblocat și a deschis trapa, doar pentru a se trezi cu ochii ațintiți asupra țevilor a douăsprezece mitraliere. Totuși, nu israelienii erau cei care îi așteptau. Erau colegii din Unitatea Radwan. Udă de sudoare și gâfâind după aer proaspăt, al-Masri a fost ultimul om care a urcat scara și a trecut prin trapă. I-a găsit pe prizonieri încă inconștienți și întinși unul lângă altul pe podeaua de beton goală. Oamenii săi sorbeau sticle de apă sau le turnau pe cap, încercând să le spele praful din ochi și să le răcorească trupurile supraîncălzite. Luptătorii Radwan au adus în curând sticle cu suc de struguri rece ca gheața și tăvi cu pita proaspăt coaptă, shawarma la grătar și boluri cu humus și măsline.
În timp ce oamenii săi înfometați înfulecau mâncarea, al-Masri a ignorat rugămințile lor de a li se alătura și a urcat o altă scară de lemn printr-o altă trapă până când a dat la o parte un covor și a intrat într-o cameră mică și întunecată. Umbra de la singura fereastră era trasă, dar încă mai putea vedea un pat simplu, un birou și un scaun din lemn și un raft cu cărți vechi. A închis trapa și a pus covorul la loc. Apoi s-a șters de praf, s-a dus la fereastră, a dat la o parte storul și s-a uitat în peisajul rural libanez.
Ei reușiseră. Supraviețuiseră. Ajunseseră la casa lor sigură - subsolul unei moschei din orașul Aitaroun - la doar câțiva kilometri de granița cu Israelul. Dar făcuseră și greșeli grave, își spunea al-Masri în timp ce asculta exploziile continue din apropiere și simțea cum pământul se zguduie din nou și din nou. Și nu putea da vina decât pe el însuși. Pierduse prea mulți oameni în raid. Unii dintre ei fuseseră prieteni din copilărie. Și apoi mai era și Tanzeel. Gândul că fratele său se afla în mâinile sioniștilor îl îmbolnăvea fizic. Gândul că va trebui să-i explice asta mamei lor îl înrăutățea și mai mult.
Al-Masri a pus umbrela la loc și s-a îndreptat spre ușă. Scoțându-și arma, a întors încet mânerul și a deschis ușa foarte ușor. A scanat sanctuarul, dar nu era nimeni acolo, nici măcar imamul căruia îi plătea o mică taxă pentru folosirea moscheii. A deschis ușa mai mult și a intrat ușor în încăpere, cu pistolul de calibrul 45 ridicat și pregătit.
A verificat biroul. Era liber. A verificat băile și vestibulul. Și acestea erau libere. S-a mai uitat pe câteva ferestre, dar nu a găsit pe nimeni nici în curte, nici pe străzile înguste care treceau prin fața și în spatele moscheii.
Începu să respire mai ușor, își înveli arma, își scoase cizmele murdare, își făcu spălăturile rituale, se întoarse în sanctuar și se înclină spre Mecca. Nu mai era mult timp pentru rugăciune sau reflecție. Restul oamenilor săi aveau să vină în curând. Cu siguranță nu aveau de gând să rămână acolo. Nu puteau. Israelienii veneau. Poate nu prin tunelul distrus. Dar veneau, al-Masri știa. Trebuiau să continue să se miște.
12
BIROUL PRIMULUI MINISTRU, JERUSALEM
Reuven Eitan era livid.
Până acum, dimineața premierului israelian în vârstă de șaizeci și patru de ani fusese neobișnuit de liniștită. Nu exista niciun eveniment public în programul său. Nimeni nu venise să-l viziteze în acea zi. Chiar dormise până târziu. Pentru prima dată în ultimele luni, nu se deranjase să pună un ceas cu alarmă. El și soția sa au savurat un mic dejun simplu cu grapefruit și cafea, au citit ziarele de dimineață și au visat cu ochii deschiși la cum ar putea arăta viața lor după ce el nu va mai fi în funcție. După aceea, Eitan făcuse duș, se bărbierise și se îmbrăcase pentru a merge la slujba de Shabbat.

Acum i se spunea că un general idiot a decis să invadeze Libanul. Cum era posibil așa ceva? Cum anume putea un general israelian să pornească un război fără autorizația prim-ministrului și a cabinetului de securitate? Trecuse puțin de ora 10 dimineața când primise acel apel bizar și exasperant de la Kirya. Premierul și soția sa se urcaseră în coloana de mașini, pregătindu-se să plece de la reședința lor oficială spre Marea Sinagogă de pe King George Street, când echipa sa de securitate l-a rechemat în grabă la centrul de comunicații securizat. La telefon se aflau doi dintre cei mai de încredere consilieri ai săi. Shimon Levy era ministrul apărării al țării și unul dintre cei mai apropiați prieteni și aliați politici importanți ai săi. Generalul-locotenent Yonatan "Yoni" Golan era Ramatkal al Israelului - șeful de stat major al IDF. Golan era un ofițer bun și un veteran de 32 de ani al Forțelor de apărare israeliene. Dar era șef de stat major de mai puțin de un an, iar Eitan nu îl cunoștea bine.
"Cum Dumnezeu s-a putut întâmpla așa ceva?", a izbucnit premierul după ce Levy l-a informat cu privire la evenimentele care se desfășurau în nord. "Îmi spuneți că un schimb de focuri a avut loc la granița cu Libanul timp de aproape patruzeci și cinci de minute și abia acum aud despre asta? Voi doi v-ați pierdut mințile?"
"Îmi asum întreaga responsabilitate pentru acest lucru", a răspuns ministrul apărării pe un ton calm, nedefensiv, pe care a sperat în mod greșit că va stinge flăcările. "A fost o situație cu evoluție rapidă. Ca să fiu sincer, am crezut că o putem stăpâni rapid și..."
"Și ce?", a răbufnit premierul.
"Ei bine, eu..."
"Ei bine, ce? Spune, Shimon."
"Nu am vrut să te deranjez într-una dintre rarele tale zile libere, Ruvi", a răspuns Levy, folosind porecla premierului.
"Asta e o nebunie", a strigat Eitan în telefon. "Nebunie absolută - ar fi trebuit să mă suni imediat".
Levy nu a avut nimic de spus. Nici Golan. Așa că Eitan le-a adresat mai multe întrebări.
"Nu a existat niciun semn că Hezbollah plănuia un astfel de atac?"
Generalul a răspuns. "Absolut niciunul, domnule."
"Vreți să spuneți că acesta a fost un act complet neprovocat și complet neașteptat?"
"Absolut", a spus Golan. "Oamenii mei analizează acum toate informațiile, dar pot să vă spun categoric că nu am văzut nimic în ultimele zile care să sugereze posibilitatea unui atac. Niciun avertisment. Niciun indiciu. Nimic ieșit din comun. Ceea ce este, de asemenea, ciudat, domnule, este că nu avem niciun indiciu că acest atac a fost autorizat sau dirijat de unitatea Nasser, care este responsabilă pentru toate operațiunile Hezbollah la sud de râul Litani. Și nici nu pare să fie opera Al-Talil, o unitate special antrenată să facă tentative de infiltrare în Israel."
"Atunci cine a dat ordinul?", a întrebat premierul.
"Domnule, indiciile inițiale sugerează că aceasta a fost o operațiune condusă de o celulă din unitatea Radwan, care este compusă din forțe de operațiuni speciale."
"Nu au mai efectuat raiduri înainte?"
"Nu, domnule", a spus Ramatkal. "Nu spun că luptătorii din Unitatea Radwan nu sunt antrenați pentru acțiuni invazive. Dar nu i-am mai văzut angajați în astfel de activități de ani de zile - cel puțin nu de la al doilea război din Liban."
"Atunci de ce acum? De ce astăzi?"
"Mă tem că nu avem aceste răspunsuri - nu încă, domnule", a răspuns Golan.

Ministrul Apărării, Levy, a mutat discuția asupra măsurilor pe care IDF le ia pentru a-i găsi și recupera pe cei care au fost luați prizonieri. "Domnule prim-ministru, în timp ce vorbim, întregul sector - până la douăzeci de kilometri de locul atacului - este bombardat fără pauză sau milă", a precizat Levy. "Fiecare instalație cunoscută a Hezbollah din interiorul zonei este distrusă. Fiecare pod este distrus. La fel și fiecare stație de benzină. Și fiecare vehicul care se deplasează spre nord. În același timp, fiecare drum care intră sau iese din sector este bombardat în speranța de a întrerupe complet - sau cel puțin de a încetini - toate eforturile răpitorilor de a duce prizonierii spre nord, mai adânc în teritoriul libanez. De asemenea, am inundat spațiul aerian din zonă cu drone. Interceptăm și monitorizăm fiecare apel telefonic, mesaj text, e-mail și semnal radio. Crede-mă, Ruvi, facem tot ce este omenește posibil pentru a-i aduce pe acești trei indivizi înapoi - vii, nevătămați și în scurt timp."
Eitan nu era impresionat. Dimpotrivă, cu cât consilierii săi încercau să explice cât de mult lucrau ei și forțele lor pentru a remedia situația, cu atât premierul devenea mai furios. Și când s-a întâmplat să menționeze, aproape în treacăt, că șeful Comandamentului de Nord activase Protocolul Hannibal, premierul a declanșat o diatribă înverșunată, plină de înjurături, care a durat câteva minute. El a declarat încă o dată că ar fi trebuit să-l informeze de la început cu privire la acest "dezastru total și de mare anvergură". "În plus", a concluzionat el, "Protocolul Hannibal nici măcar nu este politica FDI. Este depășit de ani de zile și nu mai face parte din regulile de angajament ale FDI. Orice general atât de prost și de nesăbuit încât să activeze unilateral protocolul Hannibal ar trebui să fie eliberat imediat din funcție".
După ce și-a urmat cursul, la celălalt capăt al firului s-a așternut tăcerea pentru o lungă perioadă de timp. Dar Eitan avea mai multe întrebări.
"Câți au luat?", a întrebat prim-ministrul, amintindu-și brusc că Levy începuse apelul spunând că Hezbollah luase "mai mulți oameni" de-a lungul frontierei, dar nu furnizase niciun detaliu.
"Trei", a spus Ramatkal.
Eitan a explodat din nou. "Trei israelieni? Trei soldați israelieni? Trei fii prețioși ai statului și tu aștepți patruzeci și cinci de minute să-mi spui?"
"De fapt, domnule prim-ministru, doar unul dintre ei este israelian", a clarificat generalul Golan.
"Nu înțeleg", a spus Eitan. "Atunci cine sunt ceilalți doi?"
"Americani".
Lui Eitan nu-i venea să creadă ce auzea.
"Americani?"
"Mă tem că da", a răspuns Golan.
"Care americani?"
Ministrul apărării a luat-o pe asta. "Doi agenți DSS - făceau o călătorie în avans înaintea sosirii de mâine a secretarului Whitney", a spus Levy. "În plus, mi-e teamă că îi cunoști, Ruvi." Levy a făcut o pauză pentru a lăsa gândul să pătrundă, apoi a adăugat: "De fapt, ți-au salvat viața la summitul de pace de la Ierusalim cu saudiții."
Eitan se plimba prin biroul său, vorbind în căști. Acum se simțea de parcă îl doborâse vântul. Picioarele îi erau slăbite și a căzut pe scaunul din spatele biroului său. "Cine?", a întrebat el, cu tot focul scurs din voce.
"Agentul special Marcus Ryker este unul dintre ostatici", a răspuns ministrul apărării. "Agentul special Kailea Curtis este celălalt."
"Nu-mi vine să cred", a spus Eitan. "Sunteți absolut sigur?"
"Mă tem că da, domnule", a răspuns Levy.

"Acesta este un dezastru", a spus Eitan. "Voi doi înțelegeți cât de grav . . . ?"
Vocea prim-ministrului s-a stins. Nu și-a terminat niciodată fraza. Nici nu avea nevoie să o facă.
Levy nu a spus nimic. Golan, de asemenea, a rămas tăcut.
"De aceea omul tău l-a activat pe Hannibal?" a întrebat Eitan, cu vocea atât de scăzută încât era aproape inaudibilă. "Pentru a-i aduce înapoi pe Ryker și Curtis?"
"Ei bine, domnule, nu în întregime", răspunse Levy.
"Explică", a spus un Eitan nedumerit.
"Ruvi, nu numai capturarea celor doi americani a declanșat Hannibal", a spus Levy. "Generalul Kidron a dat ordinul din cauza israelianului".
"Israelianul? De ce? Cine este israelianul?"
A existat o pauză lungă, iar apoi Shimon Levy a aruncat bomba. "Nepotul tău".
13
Tot sângele s-a scurs de pe fața lui Eitan.
"Nepotul meu?", a întrebat el.
"Da, domnule."
"Yigal?"
"Mă tem că da", a spus Levy.
Mâinile prim-ministrului au început să tremure. Timp de câteva momente, el nu a spus nimic.
"Ruvi - prim-ministru - mai sunteți acolo?" Levy aproape că a strigat în receptor.
"Da, da, sunt aici", a răspuns în cele din urmă Eitan. "Nu înțeleg cum s-a putut întâmpla asta".
"Yigal, după cum știți, lucrează pentru Isuf Kravi", a spus Levy.
"Știu, dar..."
"Generalul Kidron l-a desemnat pe Yigal să fie legătura de securitate pentru vizita secretarului Whitney la graniță", a explicat Ramatkal. "Am vorbit cu Kidron chiar înainte să vin la telefon cu dumneavoastră, domnule prim-ministru. Este absolut îngrozit de ceea ce s-a întâmplat. Așa cum am mai spus, nu am avut niciun fel de informații că Hezbollah plănuia sau chiar contempla o astfel de mișcare."
A existat o altă tăcere lungă în timp ce prim-ministrul încerca să proceseze ceea ce auzea. "Știe Hezbollah pe cine are?", a întrebat el în cele din urmă.
"Nu știm, domnule", a răspuns Ramatkal. "Este prea devreme pentru a spune. Dar, din nou, acesta este motivul pentru care generalul Kidron a luat măsurile pe care le-a luat. Am vorbit îndelung cu el. Concluzia este că nu și-a permis luxul de a se răzgândi. În momentul în care a realizat care era miza, a știut că fiecare secundă era prețioasă. Așa că l-a activat pe Hannibal cu propria sa autoritate. E gata să accepte consecințele. Dar se ține de decizia sa. Ca și mine."
"Și eu, Ruvi", a adăugat ministrul apărării. "Aș fi făcut la fel în locul generalului. Și tu la fel, și știi asta."
Prim-ministrul nu a răspuns. Așa că ministrul apărării Levy i-a oferit premierului singura veste bună, așa cum era ea. "Până acum, domnule, nici Hezbollah și nici armata libaneză nu au ripostat la incursiunea noastră". El a continuat să explice că sistemele de apărare aeriană pe mai multe niveluri ale IDF - de la bateriile antirachetă Patriot la Iron Dome și la praștia lui David - erau toate în stare de alertă maximă. Cu toate acestea, în mod remarcabil, nici o rachetă sau rachetă nu a fost lansată de pe teritoriul libanez asupra statului evreu. Nici nu părea să existe vreun indiciu că rachetele sau rachetele libaneze sau ale Hezbollah erau pregătite pentru lansare.

"Este un pic ciudat, nu-i așa?" a întrebat Eitan. "Dacă încearcă să ne atragă într-un război?"
"Este, domnule", a recunoscut Levy. "Și mai e ceva ciudat."
"Ce anume?"
"Ei bine, domnule, 8200 recepționează discuții din rețelele de comunicații ale Hezbollah care indică o mare confuzie internă", a răspuns ministrul apărării. Unitatea 8200 era divizia de ascultare electronică a serviciilor de informații militare ale IDF, echivalentul aproximativ al Agenției Naționale de Securitate americane. "Am interceptat un mesaj de la un general de rang înalt al Hezbollah din Beirut către comandantul Unității Nasser. El a spus că șeicul nu a autorizat atacurile și a cerut să știe cine a făcut-o și de ce."
"Vrei să spui că atacul nu a fost planificat?"
"Nu pot spune cu certitudine. Dar este posibil."
"Ar putea fi doar o manevră, pentru a încetini răspunsul nostru?"
"Nu prea cred", a spus generalul Golan. "Acest mesaj este vechi de doar nouă minute. Hezbollah știe cât de agresiv tratăm situația. Ei știu că răspunsul nostru este orice, dar nu lent. Băieții mei spun că este foarte posibil ca înaltul comandament Hezbollah să fi fost luat prin surprindere de acest lucru. Pentru moment, aceasta este singura explicație pe care o pot găsi pentru faptul că nu lansează rachete asupra noastră."
"Vreți să spuneți că șeicul al-Hussaini nu știa că proprii săi oameni sunt pe cale să pornească un război cu noi? Eu nu cred asta. Este mai probabil ca șeicul să ne atragă într-o capcană de relații publice care ar putea avea consecințe devastatoare pe plan internațional, făcându-ne să părem agresorul și asigurând ore întregi de reportaj de către rețelele de televiziune europene care oricum ne urăsc."
Niciunul dintre cei doi bărbați nu avea o explicație, însă amândoi au fost de acord că situația era extrem de volatilă și se putea schimba fără avertisment. Tânărul șeic ar putea ordona în orice moment brigăzilor sale de rachete să înceapă să tragă cu tot ce au asupra orașelor, localităților, satelor și kibbutzim-urilor israeliene, iar atunci Israelul nu ar avea de ales decât să escaladeze într-un război la scară largă în sudul Libanului.
Reuven Eitan era acum din nou pe picioare și se plimba din nou prin cameră. Ceea ce îl deranja cel mai mult - în mijlocul unei liste lungi și crescânde de probleme - era sentimentul că mâinile îi erau legate. În cele din urmă, nu șeicul al-Hussaini era cel care îl forța să ia decizii care puteau fi ruinătoare pentru țara sa, ca să nu mai vorbim de propria sa carieră politică. Erau mullahii din Teheran.
Poporul israelian nu dorea un alt război. Nici nu-și putea permite unul. Nu după devastarea economică recentă. Înainte de pandemie, șomajul în Israel a fost sub 4%. În cea mai gravă perioadă a crizei, acesta a ajuns la aproape 30 %. Piața bursieră, care fusese în plină expansiune, a coborât la minime periculoase. Da, guvernul a făcut o treabă impresionantă la început, închizând țara și izolând epidemia. De atunci, s-au descurcat destul de bine în eforturile lor de a redeschide societatea și de a reporni economia. Cu fiecare lună care trecea, existau din ce în ce mai multe dovezi că Israelul își revenea. Creșterea PIB-ului era în creștere. Șomajul scădea. Eitan era bine cotat în sondaje. Oamenii îl vedeau ca aducător de pace și prosperitate.
Acest lucru ar putea schimba totul.
Dar, din nou, ce alegere avea? Doi americani și un israelian - sânge din sângele său - fuseseră răpiți de la graniță. Era încă la fel de furios pe cât era de uimit de faptul că un general IDF ar fi avut îndrăzneala să activeze Protocolul Hannibal sub propria sa autoritate. Dar cu greu putea da înapoi. Nimic nu ar fi mai rău decât să pară slab în fața unui act de război atât de obraznic.

"Care sunt șansele noastre?", întrebă el continuând să se plimbe.
"Șanse la ce, domnule?" a întrebat ministrul apărării.
"Să-i găsim pe cei trei și să-i aducem înapoi în următoarele câteva ore".
Pentru asta, Levy a apelat la Ramatkal. "Domnule, aș vrea să vă pot promite că îi vom aduce pe toți înapoi în viață", a început generalul Golan. "Dar nu pot - nu cu bună credință. Pur și simplu folosim prea multe muniții."
"Acesta este scopul lui Hannibal, nu-i așa?" a întrebat Eitan.
"Este, domnule", a răspuns Golan. "Acesta este riscul inerent în proiectarea sa. S-ar putea să reușim să împiedicăm Hezbollah să-și mute ostaticii în nord, la Beirut, dar, de asemenea, riscăm foarte mult să ucidem din greșeală unul sau mai mulți dintre ei în acest proces."
"Acesta este motivul pentru care Hannibal nu mai este o doctrină activă și nu ar fi trebuit să fie ordonată niciodată în primul rând."
"Da, domnule", a răspuns Ramatkal.
"Cu toate acestea, suntem blocați cu ea acum", a spus premierul.
"Nu neapărat", a intervenit ministrul apărării. "Puteți anula totul. Doar dați ordinul. Este băiatul tău acolo. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să i se întâmple ceva rău, cu atât mai puțin prin foc prietenesc."
"Doar dă-mi un număr", a insistat Eitan. "Care sunt șansele să-i recuperăm pe cei trei până la - nu știu - sfârșitul zilei dacă rămânem cu Hannibal?"
Generalul Golan a expirat. "Toate lucrurile fiind egale, dacă rămânem la ceea ce facem, aș spune că avem 80% șanse să-i aducem înapoi până la căderea nopții. Șaptezeci și cinci, optzeci."
"Atunci nu avem de ales, domnilor", a spus premierul. "Rămâneți pe poziție și trimiteți-mi noutăți din oră în oră."
"Foarte bine, domnule", a spus Levy.
Și apoi știrile au luat o întorsătură proastă.
14
"Domnule prim-ministru, tocmai mi-a fost înmânat un bilet", a spus Ramatkal.
"Ce este?"
"Oamenii generalului Kidron au găsit un tunel terorist care nu fusese detectat până acum".
"Unde?"
"Deschiderea este aproape de breșa din linia de gard."
"Și l-au găsit abia acum?"
"Kidron spune că era bine ascunsă în spatele bolovanilor și sub o mulțime de tufișuri."
Pentru moment, Eitan nu a răspuns.
Dar Levy a făcut-o. "Asta ar explica cu siguranță de ce nu am văzut nicio urmă a americanilor sau a nepotului tău din dronele noastre sau din alte mijloace de supraveghere."
"Generalul Kidron și-a trimis oamenii în tunel în urmărire?" a întrebat Eitan.
"Nu, domnule", a spus Ramatkal.
"De ce nu? Ce așteaptă el?"
"Este prea periculos, domnule. Generalul Kidron nu are nicio idee cine sau ce se află acolo jos. El trimite în schimb un robot, unul echipat cu camere, microfoane și senzori pentru a detecta materiale explozive. Va transmite tot ceea ce vede și aude înapoi la noi în Groapă."
"Cât timp îi va lua robotului să ajungă la capătul tunelului?"
"Prea devreme pentru a spune, domnule."
"De ce?"
"Nu știm cât de lung este tunelul sau dacă este chiar practicabil, având în vedere câte bombe am aruncat în zonă."

Încă o dată, premierul se simţea cuprins de furie. Era îngrozit de pierderea nepotului său. Îl îngrozea gândul că va trebui să îl informeze pe președintele american ce s-a întâmplat cu doi dintre cei mai buni oameni ai săi. Mortificat și mai mult de gândul că va trebui să anuleze vizita iminentă a secretarului de stat american și de mesajul teribil pe care l-ar trimite dușmanilor Israelului din întreaga regiune.
Ideea că IDF a ratat cumva acest tunel terorist l-a făcut pe Eitan să vadă roșu. Cum a fost posibil? Nu cheltuia armata sute de milioane de shekeli pe radare de penetrare a solului și alte tehnologii pentru a găsi aceste tuneluri? Distruseseră deja șapte astfel de tuneluri la granița cu Libanul și alte patruzeci la granița cu Gaza. Cum ar fi fost posibil să îl rateze pe acesta?
Implicaţiile mergeau mult dincolo de aceste trei răpiri. Era posibil ca Hezbollah să se fi infiltrat nedetectat în zona de nord a Israelului în ultimele săptămâni sau luni? Dacă da, câte celule erau active în interiorul graniţelor Israelului? Ce fel de arme aveau? Care erau ordinele lor? Cât de adânc pătrunseseră în ţară? Vorbeau ebraică? Aveau acte de identitate israeliene falsificate? Pe lângă toate acestea, statul Israel era pe punctul de a se confrunta cu un val de teroare fără precedent?
În ciuda informaţiilor conform cărora șeicul al-Hussaini nu ordonase atacul, Eitan avea puține îndoieli că liderul spiritual al Hezbollah era într-adevăr responsabil. Poate că șeicul aflase că sistemele de comunicaţii ale Hezbollah - cel puţin unele dintre ele - fuseseră penetrate de 8200 și decisese să împrăștie bucăți de dezinformare special concepute pentru a ajunge la serviciile secrete israeliene și a crea confuzie.
A funcţionat.
Eitan voia să ordone întregii forțe aeriene israeliene să intre în luptă. Avea puterea de a reduce la ruine orașele Tir, Sidon și Beirut cu o singură frază. Mai mult, el voia să ordone asasinarea ţintită a șeicului Ja'far ibn al-Hussaini și a cercului său apropiat. Dar de ce să ne oprim aici? Cu siguranţă al-Hussaini era prea tânăr și prea neexperimentat pentru a porni un război din proprie inițiativă. Ordinele trebuiau să vină de la Teheran. Eitan nu avea nici o dovadă, nici o informaţie compromițătoare, nici o armă fumegândă. Dar exista vreo altă explicaţie? Serviciile secrete saudite continuau să raporteze că Marele Ayatollah era într-o stare de sănătate precară și, probabil, în ultimele sale zile. Poate, s-a gândit Eitan, că bătrânul a decis să se stingă cu un bang - un ultim război care să însângereze nasul Israelului, să-i mânjească reputaţia și, eventual, să-i strice relaţiile tot mai calde cu statele din Golf.
Eitan și-a imaginat cele trei submarine israeliene pândind în Golful Persic, plutind în liniște de-a lungul coastei iraniene, așteptând doar noi ordine. Cu o singură comandă, el ar putea pune capăt regimului iranian malefic și să topească o mare parte din capitalul acestuia. Condamnarea Israelului ar veni din toate direcţiile. Dar cui i-ar păsa? Dreptatea ar fi fost servită. Amenințarea iraniană ar fi dispărut pentru totdeauna.
Totuși, nimic din toate acestea nu i-ar aduce acasă pe Yigal Mizrachi, Kailea Curtis sau Marcus Ryker. Nimic din toate acestea nu i-ar fi oferit o poziţie morală înaltă în fața opiniei publice internaţionale. Dimpotrivă, ar ucide civili nevinovați și ar garanta un nou conflict regional masiv pe care Israelul nu și-l putea permite.
Tot corpul lui Eitan tremura de furie. Știa ce voia să facă. Cu toate acestea, luase și înainte decizii pripite și impulsive și plătise întotdeauna un preţ mare pentru ele. Experienţa grea și amară îl învățase să-și stăpânească și să-și controleze emoţiile. Deciziile pe care le lua

în următoarele câteva minute puteau determina cursul istoriei pentru o generație viitoare.
Un război cu Libanul era ultimul lucru de care avea nevoie Israelul. Cu ajutorul Casei Albe - și în ciuda numeroaselor întârzieri și distrageri - statul evreu era pe punctul de a încheia un acord de pace istoric cu saudiții. Relația pe care Eitan o stabilise cu președintele Andrew Clarke, cu regele Faisal Mohammed Al Saud și cu prințul moștenitor Abdulaziz bin Faisal Al Saud - începând cu summitul de la Ierusalim și prin numeroase convorbiri telefonice securizate și corespondență discretă în cursul ultimelor aproximativ optsprezece luni - era de-a dreptul miraculoasă. Încheierea satisfăcătoare a unui astfel de tratat cuprinzător trebuia să rămână primordială.
Dacă Riadul făcea pace cu Ierusalimul, Bahrainii ar fi urmat probabil în curând. Apoi Emiratele. Poate că vor urma omanezii. Sau poate marocanii. Astfel de progrese ar schimba pentru totdeauna regiunea și lumea. Acesta a fost obiectivul principal al politicii externe a lui Eitan de la vizita extraordinară a monarhului saudit și a anturajului său și, de atunci, prin intermediul unor runde complexe și delicate, dar încurajatoare, de diplomație prin navetă a secretarului Whitney. Era oare de mirare că Teheranul și huliganii săi din Hezbollah încercau să saboteze efortul?
Furia nu era emoția potrivită, și-a spus Eitan. Furia era produsul sentimentului de neputință, de incapacitate de a-și alege soarta sau de a-și trasa destinul. Și nu era niciun motiv să fie furios, a decis el. Această nouă criză era o oportunitate. Făcând ceva neașteptat, el putea schimba radical dinamica politică. Dacă nu reacționa exagerat - păstrându-și calmul și concentrându-se asupra imaginii de ansamblu - poate că ar putea transforma această criză în avantajul Israelului.
În cele din urmă, Eitan s-a oprit din mers. Era timpul să accepte faptul că cei trei ostatici dispăruseră. Cumva - nu mai conta cu adevărat cum sau de ce - fiul surorii sale și doi americani fuseseră prinși într-un schimb de focuri, trași într-un tunel și probabil târâți adânc în teritoriul inamic. Activarea Protocolului Hannibal nu ajutase. Dar nici nu a făcut rău. Nu declanșase cel de-al Treilea Război din Liban.
Nu încă.
Dar încă ar putea.
15
UNDEVA ÎN SUDUL LIBANULUI
Marcus Ryker a încercat să deschidă ochii.
A avut nevoie de toată concentrarea sa. Pleoapele îi erau grele, gândurile îi erau înceţoşate, mâinile îi tremurau, gura îi era uscată. Nu doar îl electrocutaseră; îl drogaseră cu ceva. Ceva puternic. Acum se afla legat - înlănțuit, ca să fiu mai precis - de un scaun de lemn. Fusese dezbrăcat, sau aproape dezbrăcat. Tot ce purta erau boxerii. Și avea o cârpă murdară îndesată în gură.
În depărtare auzea un câine lătrând. De asemenea, auzea voci înăbușite într-o cameră din apropiere. Nu putea spune dacă limba era arabă sau farsi. Nimic nu era distinct.
O clipă mai târziu a auzit o serie de explozii îndepărtate. Simțea pământul tremurând sub picioarele sale, deși mișcarea era ușoară. La fiecare câteva minute, un avion de vânătoare trecea pe deasupra sa. Cu toate acestea, nu auzea niciun foc de armă de calibru mic. Nici nu putea recepționa vuietul ascuțit al mortierelor și proiectilelor de artilerie care se apropiau sau zgomotul tancurilor de luptă și al autocamioanelor. De ce nu? Cât de departe era de graniță?
Oriunde s-ar fi aflat, spațiul era întunecat, aburit, fetid. Pe măsură ce ochii lui începeau să se adapteze, Marcus și-a dat seama că nu era întuneric beznă, până la urmă. De cealaltă parte a camerei, putea vedea pete de lumină care se infiltrau prin și pe sub ceea ce putea fi un fel

de ușă, dar pur și simplu nu era suficientă lumină pentru a-i oferi claritatea sau definiția pe care o dorea.
Ceva rânced pătrundea în cameră. Nu putea identifica sursa mirosului, dar duhoarea era exacerbată de faptul că cârpa îl împiedica să respire pe gură, forțându-l să respire pe nas. Apoi, Marcus și-a dat seama că cârpa ar putea fi, de fapt, sursa mirosului respingător.
Camera era fierbinte. Trebuia să fie o sută de grade sau mai mult, conchise Marcus. Căldura, plus petele de lumină pe care acum era sigur că erau lumina soarelui, nu a lămpilor, l-au convins că era zi. Habar nu avea dacă era aceeași zi în care fusese capturat.
Boxerii îi erau îmbibați de transpirație. Râuri de transpirație îi curgeau pe spate, pe brațe și pe picioare. Părul îi era ud și împletit, iar picăturile sărate îi alunecau pe nas și urechi și îi usturau ochii. Cu mâinile înlănțuite la spate, nu avea cum să se șteargă.
Pe măsură ce își revenea încet, a început să se întrebe dacă fusese luat singur. Reușise Kailea să scape? Dacă da, unde era? Dar Yigal? Fusese aruncat în aer? A fost capturat? A scăpat? Poate că amândoi plecaseră.
Marcus a încercat să își amintească antrenamentul SERE la care fusese supus la Camp Lejeune, în câmpurile verzi de lângă coasta Carolinei de Nord. Timp de nouăsprezece zile, el și colegii săi pușcași marini primiseră un curs intensiv de supraviețuire, evadare, rezistență și evadare în spatele liniilor inamice. Dar asta fusese cu o viață în urmă - aproape douăzeci de ani. În starea în care se afla acum, va fi nevoie de ceva timp pentru a șterge praful de pe acele fișiere mentale. Totuși, trebuia făcut.
Nu-și putea aminti numele instructorului său și nici măcar chipul său. Cu toate acestea, își amintea vag de clasorul cu trei inele pe care el și colegii săi îl primiseră. Și un lucru îi era foarte clar în minte - acronimul băgat în capul pușcașilor marini încă din prima zi de curs. SURVIVAL.
Li se spusese că erau opt lucruri pe care trebuiau să le facă pentru a reuși. Marcus a închis ochii și a încercat să se concentreze. Curând au venit la el, unul câte unul.

* S - trebuia să-și evalueze situația, împrejurimile, condiția fizică și echipamentul.
* U - trebuia să-și folosească toate simțurile pentru a fi atent la pericole.
* R - trebuia să își amintească cine era și unde se afla în orice moment.
* V - trebuia să își învingă frica și orice sentiment de panică.
* I - trebuia să improvizeze și să fie dispus să se adapteze la fiecare curbă care apărea.
* V - trebuia să prețuiască cu adevărat viața - un memento util, își spuse Marcus.
* A - trebuia să facă tot posibilul să se comporte ca oamenii din jurul său.
* L - trebuia să trăiască prin inteligența sa și să fie pregătit să-și folosească toate abilitățile pentru a supraviețui.

Nu exista un manual pentru a rămâne în viață și a te elibera, îi spusese instructorul său. Doar principii. Și trebuia să înceapă să trăiască după ele.
Incapabil să vadă mare lucru din împrejurimile sale actuale, Marcus a încercat să-și amintească ce se întâmplase pe acel drum prăfuit de la graniță. Trebuia să reconstituie tot ce se întâmplase. Nu numai că trebuia să fie capabil să le explice totul comandanților săi de la Washington, dacă va scăpa vreodată cu viață din chestia asta, dar trebuia, de asemenea, să caute indicii, orice detaliu - mic sau mare - care l-ar putea ajuta să scape.

Evadare.
Acesta era acum numele jocului. Trebuia să înceapă să lucreze la un plan prin care să se elibereze, să fugă, să continue să fugă și să nu se uite niciodată înapoi. Se va îndrepta spre vest, spre coasta mediteraneană. Ca orice agent DSS, avea un plan de urgenţă pentru orice scenariu pesimist imaginabil. El și Kailea îl dezvoltaseră împreună. Având în vedere că făceau o călătorie de avansare în teritoriu ostil de-a lungul graniței cu Libanul, se gândiseră la ce ar fi făcut dacă ar fi fost vreodată atacați, capturați de Hezbollah și ar fi reușit cumva să scape. Săptămâna trecută părea destul de neverosimil. Acum, în mijlocul ceții, încerca să își amintească fiecare detaliu.
Un port de agrement.
Nu, un port.
Un vechi trauler de pescuit.
Un tip pe nume . . .
Care era numele lui?
Marcus se străduia să își amintească, dar nu reușea să își amintească numele companiei sau al proprietarului acesteia. El și Kailea folosiseră pseudonime, pașapoarte spaniole false, un cont Gmail și o aplicație bancară spaniolă pentru a încheia un contract cu o mică întreprindere din orașul libanez Tyre, care se ocupa de navlosirea navelor de pescuit la mare adâncime. Ei au inventat o poveste de acoperire despre un cuplu logodit din Barcelona, pasionați de pescuit, care vizitau Beirutul cu afaceri. Plătiseră în avans pentru a avea o barcă gata de utilizare cu un preaviz de 24 de ore. Odată ajunși pe mare, plănuiseră să rechiziționeze nava, să folosească telefonul prin satelit pentru a contacta marina americană și să fie preluați de un submarin, de un elicopter sau de orice ar fi decis marina să trimită.
Dar care era numele acelei companii? Și contactul lor?
Pe moment, era încă prea neclar.
Pe de altă parte, s-ar putea să nici nu conteze. O mulțime de lucruri trebuiau să se întâmple înainte ca el să pună vreodată piciorul pe iahtul închiriat în portul Tyre. În primul rând, trebuia să scape de o celulă de jihadiști Hezbollah, iar asta, știa el, era aproape imposibil.

Apoi, un alt gând l-a lovit.
În eventualitatea puțin probabilă că ar reuși să se elibereze, cum ar putea concepe un plan pentru ca toți trei să scape? Chiar dacă Kailea sau Yigal sau amândoi erau în viață, erau ei în stare - mental sau fizic - să fugă? Era posibil să fi fost răniți în timpul capturării lor. Poate grav. Ce se întâmpla atunci?
Concentrându-se din nou asupra manualului SERE, Marcus a încercat să își amintească codul de conduită pe care trebuia să îl memoreze. Trecuseră ani de când nu-l mai recitase cu voce tare. Dar, spre surprinderea lui, codul a început să îi revină în minte, la început încet, apoi în grabă, iar hotărârea lui a crescut în timp ce rostea în tăcere cuvintele.
Sunt un american care luptă în forțele care îmi apără țara și modul nostru de viață. Sunt pregătit să-mi dau viața în apărarea lor.
Nu mă voi preda niciodată de bunăvoie. Dacă sunt la comandă, nu mă voi preda niciodată membrilor comandamentului meu atât timp cât aceștia mai au mijloacele de a rezista.
Dacă sunt capturat, voi continua să rezist prin toate mijloacele disponibile. Voi depune toate eforturile pentru a evada și îi voi ajuta pe alții să evadeze. Nu voi accepta nici eliberarea condiționată, nici favoruri speciale din partea inamicului.
Dacă devin prizonier de război, voi păstra credința față de colegii mei prizonieri. Nu voi da nicio informație și nu voi lua parte la nicio acțiune care ar putea fi dăunătoare camarazilor mei. Dacă sunt superior,

voi prelua comanda. Dacă nu, mă voi supune ordinelor legitime ale celor numiți deasupra mea și îi voi sprijini în orice fel.
Atunci când sunt interogat, în cazul în care devin prizonier de război, sunt obligat să dau numele, gradul, numărul de serviciu și data nașterii. Voi evita să răspund la alte întrebări în măsura posibilităților mele. Nu voi face declarații orale sau scrise neloiale față de țara mea și aliații săi sau dăunătoare cauzei lor.
Nu voi uita niciodată că sunt american, că lupt pentru libertate, că sunt responsabil pentru acțiunile mele și că sunt dedicat principiilor care au făcut țara mea liberă. Voi avea încredere în Dumnezeul meu și în Statele Unite ale Americii.
Timp de câteva minute, Marcus s-a gândit la aceste ultime două propoziții. Cu cât se gândea mai mult, cu atât se simțea mai încurajat. Închizând ochii, și-a plecat capul și a rostit o rugăciune tăcută de mulțumire că Domnul a ales să-l țină în viață. A cerut curaj și înțelepciune pentru a ști ce să facă în continuare. Apoi s-a rugat pentru Kailea și Yigal, hotărând în acel moment că va acționa presupunând că sunt în viață, până când va ști sigur că nu sunt. I-a trecut prin minte că, dacă ar fi fost în viață, probabil că ar fi fost luați de aceiași agenți. Prin urmare, puteau foarte bine să fi fost aduși în același loc. Ar putea fi vocile lor - sau vocile anchetatorilor lor - pe care le auzea într-o cameră din apropiere?
În timp, o altă secțiune a manualului SERE i-a venit în minte. Fusese un apendice, ascuns în spate, numit ceva de genul "Voința de a supraviețui" sau "Cum să menții voința de a trăi". Dintr-o dată s-a simțit ca și cum s-ar fi întors la Camp Lejeune, la acele cursuri, nu doar studiind manualul, ci și ascultându-și instructorul - Connolly, își amintește el acum.
"Dacă, Doamne ferește, veți fi vreodată prinși în spatele liniilor inamice", îi spusese comandantul Connolly, originar din Alabama, lui Marcus și celorlalți pușcași marini, în graiul său specific din sud, "trebuie să vă cunoașteți capacitățile și limitele. Păstrați-vă o atitudine pozitivă. Elaborați un plan realist. Învățați să vă recunoașteți și să vă combateți temerile. Trebuie să anticipați rănirea, oboseala, boala, condițiile adverse de mediu, foamea și izolarea. Nu vă lăsați copleșit de frică, anxietate, vinovăție, plictiseală, depresie sau furie. Fiți atenți la semnalele de suferință. Fiți atenți la indecizie, retragere, uitare, nepăsare. Toate aceste lucruri duc la greșeli".
Cineva a întrebat cum ar putea un soldat să-și întărească voința de a supraviețui după capturare.
"Continuă să reciți codul de conduită", insistase Connolly. "Spune jurământul de credință în fiecare zi, cu voce tare dacă poți. Cântă cântece patriotice. Dacă nu știi să cânți, fă-o oricum. Dacă vă ascundeți în teritoriul inamic și nu puteți scoate niciun sunet, recitiți-vă versurile. Și, mai presus de toate, gândește-te cum va fi viața când te vei întoarce la libertate și cum va fi când te vei întoarce în compania familiei și a prietenilor și în brațele fetei pe care o iubești."
17
Marcus nu avea timp să se gândească la mama sau la surorile lui.
Și cu siguranță niciunul pentru a-l petrece cu femeia cu care începuse recent să se vadă.
Pentru moment, erau chestiuni mult mai presante asupra cărora trebuia să se concentreze.
Când el și Kailea aterizaseră la Tel Aviv și fuseseră preluați la aeroport de Yigal cu o seară înainte, discutaseră despre planurile lor de urgență în timpul celor două ore de condus spre nord. Aceasta era procedura standard de operare pentru toți angajații guvernului american care operau în sau în apropierea unor zone ostile. Marcus și Kailea nu

împărtășiseră mare parte din planurile lor. Majoritatea acelor detalii, Yigal nu avea de ce să le cunoască. Dar au căzut de acord asupra anumitor lucruri.
În primul rând, Yigal nu va purta o uniformă IDF pentru călătoria lor de avans de-a lungul graniței. Mai degrabă, va purta haine de stradă, ca americanii. Dacă vreunul dintre ei sau toți erau răpiți, Yigal avea ordine stricte de la comandantul unității sale să nu recunoască sub nicio formă că este israelian. Mai degrabă, trebuia să pretindă că este un american - parte a echipei DSS. Tatăl lui Yigal se născuse și crescuse în Brooklyn, iar Yigal vorbea fluent engleza, cu un accent inconfundabil american și specific New York-ului.
În al doilea rând, Yigal spusese că se va prezenta sub numele Dan Case. A insistat ca Marcus și Kailea să nu-i folosească niciodată numele real în cazul în care se va întâmpla ce e mai rău.
În al treilea rând, deciseseră cu toții să nu poarte portofele sau orice altă formă de identificare civilă sau militară. Dacă erau capturați, scopul lor trebuia să fie să convingă Hezbollah că toți erau americani și nu trebuiau să aibă asupra lor nimic care să dovedească contrariul.
Teoria de operare a lui Yigal era că un soldat israelian ar fi supus unui tratament mult mai dur din partea radicalilor șiiți. Americanii ar fi considerați pești mai mari cu care să negocieze și, prin urmare, ar fi probabil tratați cel puțin marginal mai bine. Marcus nu ezitase să își exprime îndoiala că acesta ar fi cazul. Nici Kailea. Cu toate acestea, au fost de acord cu șiretlicul.
În schimb, Marcus avusese o singură cerere de la tânărul israelian.
"Ce anume?" a întrebat Yigal.
"Nici eu nu vreau să-mi folosești numele", răspunsese Marcus.
"De ce nu?"
"Dacă ni se întâmplă ceva, eu sunt Tom Millner - ține minte asta", spusese Marcus, ignorând întrebarea.
"Bine, dar de ce?"
"Crede-mă", intervenise Kailea. "Nu vrei să știi sau să ai legătură cu cineva pe nume Marcus Ryker. Nu în Liban. Nu în țara Hezbollah. Ai înțeles?"
Marcus putea vedea că tânărul nu înțelegea, dar Yigal a ridicat din umeri și a dat oricum din cap. Nici Marcus, nici Kailea nu aveau de gând să îi spună tânărului de ce menționarea numelui lui Marcus ar fi atât de periculoasă. Motivul era clasificat cu mult peste nivelul de pregătire al acestui puști. Mai exact, ar fi creat o teamă inutilă unui tânăr care, probabil, oricum nu ar fi avut nevoie să-și amintească niciodată numele Tom Millner.
Cel puțin asta gândise Marcus în timp ce conduceau pe autostrada 2, îndreptându-se spre Haifa. Acum se ruga ca Yigal să-și amintească nu numai numele Case și Millner, ci și poveștile de acoperire care trebuiau să le însoțească.
18
O explozie de lumină a zilei a umplut brusc camera.
Orbit, Marcus a tresărit și s-a întors. A auzit bocanci apropiindu-se. Cel puțin șase seturi. Poate mai multe. Apoi a simțit ceva izbindu-i-se în stomac. Forța loviturii l-a lăsat fără suflare. Au urmat lovituri sălbatice peste piept, spate și picioare. Când bătăile au încetat, cârpa i-a fost scoasă din gură și i s-a ordonat să deschidă ochii și să se ridice.
El s-a conformat, dar cineva i-a prins lanțurile din jurul mâinilor și i le-a smuls deasupra capului, legându-le de un fel de troliu. Apoi un motor a început să vibreze. Brațele lui Marcus au fost trase din ce în ce mai sus deasupra capului, până când a ajuns în vârful picioarelor și în cele din urmă atârna în aer.

Ușa de la celălalt capăt al camerei dreptunghiulare largi era acum larg deschisă. Era o ușă de garaj - trei, de fapt - și Marcus și-a dat seama că se afla într-un atelier de reparații auto. Putea vedea unelte și dispozitive de diagnosticare de diferite tipuri agățate pe pereții de beton. Podeaua, de asemenea, era din beton și acoperită cu pete de ulei. În dreapta sa, a văzut o ușă către un fel de birou.
În stânga lui . . .
Marcus a înghețat. A clipit puternic pentru a se asigura că era cu adevărat treaz, că vedea cu adevărat și nu își imagina ce era lângă el. Dar, într-adevăr, în stânga sa imediată se afla o rachetă balistică sol-sol de fabricație iraniană, montată pe spatele unui vehicul mobil de lansare de mărimea unui camion de pompieri american. Racheta cu propulsie solidă era acoperită cu o imprimare neagră. Marcus nu putea citi cuvintele, dar era cu siguranță suficient de familiarizat cu farsi pentru a ști că ceea ce privea era limba Iranului. Lungă de aproape zece metri, aceasta nu era unul dintre vechile modele Zelzal-2 neghidate de la sfârșitul anilor 1990. Acesta era un Fateh-110 nou și strălucitor, cu un sistem de ghidare de ultimă generație și o rază de acțiune de peste trei sute de kilometri - capabil să lovească Ierusalimul sau Tel Avivul, cele mai mari și mai populate două zone urbane ale Israelului.
Chiar în acel moment, cineva i-a înfipt lui Marcus o bâtă groasă de lemn în coaste. Durerea era intensă, dar Marcus a refuzat să le ofere răpitorilor săi satisfacția de a scoate un sunet. Uitându-se în jur, a observat șase bărbați cu glugă, toți purtând puști automate, luând poziție în jurul magazinului. Cu toate acestea, cel care îl lovise nu era cu glugă, iar Marcus s-a trezit că se holba la un tânăr de cel mult treizeci de ani, îmbrăcat în civil verde și cu o beretă maro. Era înalt. Marcus l-a evaluat la aproximativ înălțimea sa - 1,80 m - cu o aproximație de 2,5 cm, și la aproximativ greutatea sa, aproximativ 90 kg. Bărbatul era lat la umeri și musculos și, în mod clar, știa cum să aibă grijă de el. Avea o mustață închisă la culoare și o barbă neîngrijită, aproape peticită. În mâinile lui era bastonul. Totuși, ceea ce i-a atras cel mai mult atenția lui Marcus au fost ochii bărbatului. Cuprinzători și cenușii, aceștia erau ochii unui ucigaș cu sânge rece, ochii omului pe care îl văzuse prima dată pe drumul de securitate, omul care îi trimisese cincizeci de mii de volți în piept.
"Numele meu este colonelul Amin al-Masri", spuse bărbatul cu o voce răgușită, aproape răgușită. "Cu cine am plăcerea să vorbesc?"
Marcus nu spuse nimic, dar înmagazină două informații noi. În primul rând, dacă tipul ăsta era într-adevăr colonel - și nu exista niciun motiv anume să creadă că bărbatul își umfla CV-ul în fața oamenilor săi -, atunci era vorba de un ofițer de rang destul de înalt în ierarhia Hezbollah. În al doilea rând, dacă bărbatul își dăduse doar numele real, atunci nu era libanez. Al-Masri, știa Marcus din araba sa extrem de limitată, însemna "egipteanul".
"Să începem cu numele tău", a repetat colonelul într-o engleză puternic accentuată.
Totuși, Marcus nu a vorbit.
"Bine - pentru cine lucrezi?"
Nimic.
"Evident că ești american", a continuat egipteanul. "Evident că faci muncă de avansare pentru cineva din guvernul tău. Dar cine?"
Tăcere.
"Cine vine la granița noastră? Și când?"
Marcus atârna de troliul montat pe tavan, capul bubuind, adrenalina crescând, sângele fierbând. A simțit o străfulgerare de furie în ochi și a văzut cum ochii cenușii și reci ai colonelului reacționau și ei cu furie. Bărbatul a făcut o mișcare cu mâna stângă, iar unul dintre oamenii

săi de legătură s-a repezit lângă el. Purta o găleată, pe care a așezat-o sub picioarele lui Marcus. Folosind o baionetă atașată la capătul AK-47-ului său, bărbatul a scos din găleată un burete ud, picurat și murdar și a început să-l șteargă pe pieptul și picioarele lui Marcus. Apoi bărbatul s-a retras în umbră pentru o clipă, doar pentru a reveni cu ceea ce păreau a fi cabluri de pornire. Bărbatul a atașat un set de cleme la degetele de la picioare ale lui Marcus, iar celălalt set la pieptul său gol și ud.
"Lasă-mă să fiu foarte clar", a spus al-Masri. "Dacă vorbești, trăiești. Dacă nu, mori. Alege tu. Chiar nu-mi pasă mai puțin. Sunt sigur că colegii tăi vor fi mai mult decât fericiți să-mi spună ce am nevoie să știu."
19
Situația mergea din rău în mai rău.
Cu toate acestea, Marcus tocmai obținuse încă două informații valoroase. "Colegii tăi" trebuiau să se refere la Kailea și Yigal, ceea ce însemna că amândoi erau încă în viață și foarte probabil erau ținuți în apropiere. În plus, egipteanul nu vorbise cu ei și nu îi torturase - cel puțin nu încă.
La comanda lui al-Masri, gardienii au închis și au încuiat toate cele trei uși ale garajului. Puțina briză care pătrunsese înăuntru dispăruse acum. Transpirația începuse din nou să-i curgă pe față. Marcus începea să se deshidrateze. A încercat să clipească pentru a opri picăturile care îi curgeau pe frunte, dar degeaba. Scurgerile sărate îi usturau ochii, dar aceasta era cea mai mică dintre problemele sale. Se uită la colonel și nu avu nicio îndoială că acest om fusese instruit temeinic în arta neagră a sadismului și că îi făcea mare plăcere.
"Nu te amăgi, americanule", a spus al-Masri. "Vei vorbi. Singura întrebare este cât de multă durere vei suferi înainte să-mi spui ceea ce vreau să știu."
Când Marcus a rămas tăcut, colonelul a dat din cap acolitului său, care s-a întins și a apăsat pe un întrerupător. Electricitatea a țâșnit prin cabluri. Corpul lui Marcus a devenit rigid, apoi a început să tremure. Brațul său stâng a început să aibă spasme. Apoi au făcut-o și genunchiul și piciorul drept. A fost lovit de mirosul de păr ars.
Durerea era absolut brutală. Dar avea și un beneficiu secundar. Acum era treaz și gândea limpede. A strâns din dinți. S-a forțat să-și amintească faptul că forța de reacție rapidă a IDF trebuia să fi fost la doar câteva momente distanță de a-i salva pe acel drum de frontieră. Asta însemna că ei știau că el, Kailea și Yigal fuseseră capturați, iar vânătoarea lor era în plină desfășurare.
Marcus cunoștea capacitățile israelienilor. Le cunoștea profesionalismul. Le cunoștea angajamentul de a-și aduce oamenii înapoi, indiferent de ce ar fi fost nevoie. Îi văzuse pe israelieni în acțiune de-a lungul anilor și nu avea nicio îndoială că acum veneau după ei.
Misiunea lui, își amintea el, trebuia să fie dublă. În primul rând, nu-i va lăsa pe răpitorii săi să afle cine era cu adevărat, sub nicio formă. În al doilea rând, trebuia să le câștige celor trei cât mai mult timp posibil. Dacă Hezbollah era hotărât să îi ucidă, nu putea face nimic pentru a-i opri. Dar el nu credea că aveau de gând să-l omoare. Ei trei erau un premiu prea mare. Și asta, spera el, i-ar putea oferi timpul și influența de care aveau nevoie pentru a supraviețui."Destul", a strigat al-Masri.
Bărbatul a apăsat pe întrerupător. Electricitatea a încetat să curgă. Durerea nu.
"Acum să încercăm din nou - cum te cheamă?"
Marcus încă refuza să vorbească.

"Vreau numele tău, gradul și numărul de serie - asta e tot", a insistat egipteanul. "Apoi o să te ducem jos și o să-ți dăm niște apă rece și ceva de mâncare."
Marcus știa că acesta era doar începutul. Durerea combinată cu oferta de mâncare și apă a fost concepută pentru a-l face să cedeze. Concepută pentru a-i testa punctul de rupere. Așa că s-a uitat în altă parte și nu a spus nimic.
Mintea îi zvâcnea. Hezbollah nu reușise o răpire la această graniță din 2006. Nu mai încercaseră nici măcar o răpire de ani de zile. De ce acum? Nu putea fi decât un singur motiv. Șeicul Hezbollah, oriunde s-ar fi aflat - în vreun buncăr de lângă Beirut sau din Valea Bekaa - dorea ceva. Avea nevoie de ceva. Așa că, oricât de mult l-ar fi brutalizat, Marcus paria pe ideea că aveau de gând să-l țină în viață. Tot ce trebuia să facă era să reziste o zi. Poate două. Apoi, IDF ar fi făcut restul. El putea face asta. Fusese antrenat să facă asta. Așa că s-a pregătit pentru runda a doua.
"Foarte bine", a spus al-Masri.
Egipteanul i-a dat din nou din cap subordonatului său. Omul a apăsat din nou pe întrerupător. Din nou curentul electric a trecut prin cabluri și a intrat în corpul lui Marcus. Din nou, durerea a fost atroce. Și de data asta nu era doar părul. Acum simțea cum îi arde carnea.
"Oprește-te", a spus al-Masri.
Cablurile au devenit moi. La fel și Marcus. Dar el tot nu vorbea.
Al-Masri a cerut bastonul, apoi l-a înfipt în partea dreaptă a lui Marcus din nou și din nou. Durerea era diferită, în unele privințe mai rea decât electrocutarea. Câteva dintre coastele lui Marcus fuseseră rupte într-o operație în Marea Chinei de Est. Asta se întâmplase cu mai mult de optsprezece luni în urmă. Oasele se vindecaseră de mult. Totuși, Marcus știa că nu ar mai fi fost nevoie de multe lovituri ca aceasta pentru a i le rupe din nou. Și se întreba dacă al-Masri știa deja cine era.
"Din nou", a spus al-Masri. "Și sună mai tare."
Asistentul său s-a conformat, iar Marcus a experimentat electrocutarea la un nivel despre care auzise până atunci doar de la prizonierii de război sau despre care citise în cărți. Majoritatea mușchilor din corpul său au început să aibă spasme incontrolabile. Durerea era atât de intensă încât nu mai era posibil să gândească sau să raționeze, decât să se întrebe dacă nu cumva va intra în stop cardiac.
"Destul", a strigat comandantul Hezbollah după aproximativ un minut.
Corpul lui Marcus a slăbit din nou. Remarcabil, nu leșinase. Dar știa că era aproape.
"Uite, americanule, crezi că ești un tip dur? Te rog. Nimeni nu poate rezista la nesfârșit. Toată lumea cedează. Toată lumea. Așa că spune-mi doar numele tău, gradul și numărul de serie înainte ca unul dintre ceilalți să mi le dea și eu să decid pur și simplu să-ți trag un glonț în cap."
Vederea lui Marcus era înceţoșată. Își dădea seama că al-Masri încă stătea acolo și se uita în sus la el, dar nu-i mai putea vedea clar fața. Așa că s-a uitat în gol la torționarul său și a zâmbit.
Asta l-a enervat pe al-Masri. Colonelul l-a dat la o parte pe adjunctul său și a declanșat el însuși întrerupătorul. Cablurile au scânteiat și au fumat. Corpul lui Marcus a tremurat și a avut spasme, apoi a devenit rigid.
Și apoi totul s-a întunecat din nou.
20
REȘEDINȚA LIDERULUI SUPREM, TEHERAN, IRAN
Din interiorul camerei de dormit s-a auzit un geamăt care a străpuns liniștea stranie.
Plânsul a devenit un țipăt. Un țipăt de disperare totală. Nu părea uman.

Generalul Mahmoud Entezam nu auzise niciodată ceva asemănător. Totuși, comandantul Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene știa exact ce înseamnă. Și-a ridicat privirea de la mesajele text care îi curgeau în telefon și a privit holul gol. A treia ușă din stânga era închisă, dar nu încuiată. Pregătindu-se pentru ceea ce avea să urmeze, s-a ridicat în picioare și și-a netezit pliurile uniformei.
O clipă mai târziu, Yadollah Afshar, președintele Republicii Islamice, a apărut grăbit după colț. Chiar în spatele său se afla doctorul Haydar Abbasi, membru al Consiliului Național de Securitate al Iranului și recent intrat în cercul restrâns al Liderului Suprem. Cei trei bărbați s-au adunat în fața ușii, dar nu au spus nimic. Ce era de spus? Știau cu toții că acest moment va veni. Într-adevăr, îl așteptau de mai bine de un an. Cumva, inevitabilul fusese anticipat. Dar nu mai era cazul.
Generalul Entezam s-a uitat la Abbasi, apoi la președintele Afshar. Acesta din urmă - purtând o cămașă albă crocantă și manșete franțuzești proaspăt călcate, costumul său din trei piese, de culoare bleumarin, tocmai fusese croit impecabil și proaspăt curățat, iar cravata sa de mătase chartreuse avea un nod Windsor clasic - s-a apropiat de mânerul ușii, a respirat adânc, apoi a întors mânerul și a intrat primul.
Ceea ce a văzut Entezam în acel moment i-a tăiat respirația. Soția liderului suprem, Sayyida Farideh Ansari, învăluită în chadorul ei negru, se prăbușise la podea. Plângea incontrolabil. Întregul ei corp tremura. Se chinuia să respire. Totuși, nu era nimeni care să o ajute. Niciunul dintre bărbați nu avea voie să o atingă. Unde era doctorul? Unde erau infirmierele?
Comandantul IRGC a ridicat receptorul telefonului de pe noptieră și a lătrat o serie de ordine. Câteva clipe mai târziu, a sosit echipa medicală a Liderului Suprem, urmată de echipa sa de securitate. Două asistente medicale s-au grăbit să ajungă lângă văduvă. Au încercat să o scoată din cameră, dar ea a început să țipe din ce în ce mai tare. Se agăța de pat, apoi de cadavru. Au sosit mai multe asistente. A fost nevoie de cinci femei pentru a obține controlul asupra văduvei isterice. Una dintre ele i-a înțepat gâtul cu un ac. Apoi au dus-o într-o altă cameră pentru a fi îngrijită corespunzător și discret.
Medicul șef, un bărbat în vârstă de 80 de ani, a intrat acum în cameră. Cerându-le celorlalți să se îndepărteze de pat, el și-a pus stetoscopul și l-a examinat pe Liderul Suprem. A verificat bătăile inimii, dar nu a găsit nimic. Și-a coborât capul, cu ochii plini de lacrimi. Se terminase. Ora decesului a fost înregistrată ca fiind 1:47 după-amiaza în Teheran. 12:17 p.m. în Moscova și al-Quds.
5:17 a.m. în Washington.
Entezam nu s-a putut abține să nu privească trupul cenușiu, demachiat, rece și emaciat al Marelui Ayatollah. Omul fusese întotdeauna o figură oarecum fragilă, cu ochelari de soare. Dar ultimele optsprezece luni au fost mai mult decât crude pentru Hossein Ansari, în vârstă de 86 de ani. Cancerul pancreatic care îi cuprinsese corpul făcuse metastaze rapide și răvășise fiecare organ. Medicii făcuseră tot posibilul să îi controleze suferința, dar un om nu putea suporta prea multă morfină.
Lui Ansari îi căzuse tot părul. Barba lui, cândva groasă și lungă până la piept, dispăruse. Răni groaznice îi apăruseră pe tot corpul. Omul era în mare parte acoperit de pături. Cu toate acestea, bășicile deschise și supurate de pe față și gât erau vizibile. Cel mai rău dintre toate, se gândea Entezam, era că ochii lui Ansari erau încă deschiși. Generalul se așteptase ca veneratul păstor al națiunii să dispară liniștit în timpul nopții. În schimb, omul părea bântuit.
De ce? s-a întrebat Entezam. Ayatollahul Ansari nu se odihnea acum în paradis? Nu era el îngrijit de fecioarele cerești promise de Sfântul

Coran? Atunci, de ce arăta atât de îngrozit? Ce anume văzuse în ultimele sale clipe?
"Poate am putea elibera camera", i-a șoptit medicul șef președintelui Afshar. "Corpul liderului suprem trebuie pregătit pentru înmormântare."
Afshar a dat din cap, apoi s-a întors spre colegii săi. "Veniți", a spus el în liniște.
Președintele a ieșit din dormitor, urmat de doctorul Abbasi, după care a ieșit și generalul Entezam. La urmă a venit echipa de securitate. Grupul s-a îndreptat pe un coridor lung și a trecut prin două puncte de control de securitate, ajungând în cele din urmă în biroul privat al liderului suprem. Au fost salutați de doi gardieni înarmați, în uniforme de ceremonie, care stăteau de o parte și de alta a unei uși care semăna cu trapa unui submarin.
După ce cei trei directori au intrat și și-au ocupat locurile pe covoarele persane groase, pernele de mătase și pernele, președintele a insistat ca aceștia să nu fie deranjați din niciun motiv. Un steward le-a oferit ceai, dar Afshar i-a făcut semn să plece. Apoi trapa a fost închisă și sigilată. Erau singuri.
Niciunul dintre ei nu pierduse din vedere amploarea momentului. Ultimul Lider Suprem care a murit a fost Marele Ayatollah Ruhollah Khomeini. Era 3 iunie 1989. Entezam își amintea bine data. Abia absolvise universitatea și era pe atunci cel mai tânăr ofițer din IRGC, abia la începutul carierei sale lungi și pline de istorie. Își amintește cum a plâns - nu pentru că Khomeini plecase, ci pentru că, la momentul respectiv, Entezam nu-și putea imagina un succesor mai nedemn decât Hossein Ansari.
De-a lungul anilor, Entezam a fost promovat în rândurile Corpului Gardienilor Revoluției. Cu cât urca mai sus, cu atât avea ocazia să îl observe mai îndeaproape pe noul Lider Suprem. În cele din urmă, cei doi s-au întâlnit și au dezvoltat o relație de lucru prudentă. În ultimii ani, după ce a ajuns comandant al IRGC, Entezam a început să se întâlnească regulat cu Ansari și a fost atras în orbita sa personală. Pe parcurs, viziunea generalului asupra ayatollahului s-a schimbat. Entezam rămăsese impresionat de profunzimea spirituală a lui Ansari și chiar mai mult de perspicacitatea strategică și instinctele geopolitice ale acestuia. Împreună, au creat o alianță rară și strânsă, făcând să avanseze revoluția islamică în mod spectaculos și extinzând aria de acțiune a regimului. De fapt, chiar în această încăpere trasaseră strategii pentru a prelua controlul efectiv asupra a patru capitale arabe - Bagdad, Beirut, Damasc și Sana'a. Aici, în acest birou, îl lăudau pe Allah pentru succesele pe care le acordase în mod unic, de fiecare dată. Entezam dezvoltase o dragoste profundă și o afecțiune caldă pentru bătrân. Acum era pe cât de suprarealist, pe atât de dureros să trebuiască să-și ia rămas bun de la Liderul Suprem.
Și cu un simț al ironiei acut, dacă nu chiar grețos, Entezam și-a dat seama că nu-și putea imagina pe cineva mai nedemn să-l înlocuiască pe Hossein Ansari decât omul care stătea vizavi de el.21
Președintele Yadollah Afshar i-a condus în rugăciune, apoi s-a întors spre colegii săi.
"Trebuie să mă duc curând la televizor și să mă adresez națiunii", a spus solemn președintele. "Trebuie să activăm planurile pentru funeraliile de stat. Și, bineînțeles, adunarea trebuie să acționeze cu toată graba și discreția pentru a unge un succesor demn".
Primele două propoziții au trecut neobservate. Ultima a fost cea care l-a înfrigurat pe Mahmoud Entezam. Îngrijorat că expresia feței sale ar putea dezvălui șocul și groaza pe care le simțea, Entezam a căutat în servieta sa și a scos un carnețel și un pix pentru a putea face o listă cu acțiunile care necesitau atenția sa. Cea mai urgentă, desigur, nici nu avea nevoie să fie scrisă. Trebuia să îl informeze pe bărbatul care

stătea vizavi de el cu privire la criza din sudul Libanului. Cu toate acestea, avea brusc dificultăţi de concentrare, atât de profund era dispreţul său pentru Yadollah Afshar.
Nu era un secret de cât timp se cunoșteau răposatul lider suprem și președintele Afshar sau cât de mult se apreciau personal. Prietenia dintre cei doi bărbați datează de zeci de ani. În timp ce își obținea doctoratul în drept islamic și jurisprudență, Afshar a fost student al profesorului Ansari de atunci, la seminarul șiit unde Ansari predase mult timp în orașul Qom. Cu toate acestea, la încurajarea lui Ansari, Afshar nu a intrat în cler. În schimb, a urmat un masterat în administrație publică la Universitatea din Teheran. Ansari a insistat asupra faptului că discipolul său posedă un talent de lider și că ar putea fi foarte util regimului, servind la cele mai înalte niveluri ale guvernului. Acest sfat l-a surprins și inspirat pe Afshar și a pus în mișcare o carieră remarcabilă în serviciul public.
În anii de după absolvirea facultăţii, Afshar a fost ministru adjunct de interne al Iranului, apoi ministru. Ulterior, a fost numit ministru de finanțe al regimului și, tot mai târziu, ministru de externe al națiunii. Ceea ce nu știa aproape nimeni în afară de Entezam era că însuși Liderul Suprem îl încurajase în secret pe protejatul său să candideze la președinție.
Alegerile din Republica Islamică Iran au fost fraudate de la început până la sfârșit. Publicul a fost făcut să creadă că voturile lor contează. Adevărul, însă, era că orice om pe care Liderul Suprem îl dorea la președinție părea, în cele din urmă, ales, indiferent de persoana pe care alegătorii o doreau. Pentru a fi siguri, candidaţii au trecut prin mișcările de campanie. Ziarele de stat și rețelele de televiziune și radio au acoperit cu seriozitate cursa de cai. Iar oamenii au primit o zi liberă pentru a merge la urne în ziua alegerilor pentru a-și marca buletinele de vot. Fiecare și-a jucat rolul în mod convingător. Și de ce nu? Majoritatea credeau că alegerile erau reale.
Entezam știa mai bine. Una dintre responsabilităţile comandantului IRGC era să se asigure că omul ales de Liderul Suprem era anunțat drept câștigător în seara alegerilor. Mereu loial Marelui Ayatollah, Entezam își îndeplinise această datorie nu doar o dată, ci de două ori. În două alegeri succesive, el s-a asigurat că Yadollah Afshar a devenit șeful guvernului. A făcut acest lucru în ciuda părerii sale proaste despre acest om. Făcuse acest lucru pentru că Afshar era atât de ușor de controlat și manipulat, încât Entezam nu-l văzuse niciodată ca pe o amenințare. Șeful IRGC fusese mereu revoltat de faptul că privea din primul rând cum Afshar continua să se îngrașe cu mentorul și patronul său politic. Dar Entezam se consolase întotdeauna cu gândul că, într-o zi, Afshar va dispărea inofensiv de pe scena politică.
Ceea ce îl îngrozea acum pe Entezam era ideea că liderul suprem ar fi plănuit dintotdeauna să își recompenseze protejatul numindu-l pe Afshar succesorul său. Entezam nu avea nicio dovadă, însă era ceva în tonul lui Afshar, în limbajul corpului său, în calmul său, chiar și în decizia sa de a veni chiar în această încăpere - biroul personal privat al Liderului Suprem - care sugera că omul nu doar spera să devină prima alegere a adunării, ci chiar se aștepta la asta.
"Generale? Generale Entezam? Sunteţi în regulă?"
Comandantul IRGC l-a auzit brusc pe Abbasi strigându-l pe nume și și-a dat seama că pierduse cunoștința pentru cine știe cât timp.
"Vă rog să mă iertaţi, Excelența Voastră-Dr. Abbasi-amândurora vă cer scuze profund", s-a bâlbâit Entezam, realizând că ambii bărbați îl priveau cu priviri de mare confuzie și îngrijorare. "Moartea stimatului nostru lider nu este ușor de suportat."
"Este o zi dificilă, într-adevăr", a spus președintele.

"Pot să vă aduc ceva?" a întrebat Abbasi.
"Nu, nu, voi fi bine", a ezitat Entezam. "Eu doar . . ."
Vocea i s-a stins și s-a simțit jenat că a lăsat garda jos în fața unui om pe care îl considera cel mai serios dușman al său.
"Poate ar trebui să sun după doctor", a sugerat Abbasi.
"Mulțumesc, dar voi fi bine, vă asigur", a spus Entezam.
"Foarte bine", a spus președintele Afshar, revenind la lista sa de verificare. "Atunci ar trebui să discutăm despre înmormântare. Astăzi este sâmbătă. Cred că ar trebui să ținem pentru miercuri."
"Da, ar fi bine, Excelența Voastră, dar înainte de a ajunge la astfel de chestiuni, avem o altă problemă pe care trebuie să o abordăm", a răspuns Entezam, încercând să își regrupeze gândurile.
"Ce ar putea fi mai grav decât moartea liderului nostru?" a întrebat Afshar.
"Ei bine, Excelență, în timp ce ajungeam la palat, am primit un mesaj urgent de la stimatul nostru frate și aliat din Liban, șeicul al-Hussaini. Aș fi vrut să vi-l aduc imediat la cunoștință, dar înainte de a putea, am auzit un geamăt din dormitorul liderului și am alergat cu toții lângă el."
"Ce este?" Afshar a insistat. "Șeicul este în regulă?"
"Este, dar mă tem că a avut loc un eveniment la granița sionistă."
22
"Ce fel de eveniment?", a cerut președintele.
"Un atac, Excelența Voastră."
"Spuneți-mi."
"Se pare că sioniștii au deschis focul asupra unei unități Hezbollah de lângă gardul de securitate. Din câte am auzit, forțele Hezbollah au răspuns la foc și au ripostat curajos. Au distrus trei vehicule sioniste și au ucis mulți."
"Câți?"
"Nu am încă un număr. Dar trebuie să vă spun asta - sioniștii au început un asalt fulgerător asupra întregii zone. Bombardamente. Bombardamente. Forțe terestre și unități mecanizate au trecut granița. Îmi pare rău că trebuie să vă aduc la cunoștință astfel de evoluții când suntem cu toții zguduiți de moartea Sfântului, dar am simțit că trebuie să știți imediat."
"Un război cu sioniștii - acum?", a întrebat un Afshar indignat. "Tu ai autorizat asta? Cu siguranță nu am făcut-o".
"Nu, bineînțeles că nu", a spus Entezam. "De ce aș fi făcut-o?"
"Momentul nu putea fi mai prost."
"Sunt de acord, Excelență, dar șeicul al-Hussaini insistă că nu el a autorizat atacul. A spus că el și oamenii lui au fost luați prin surprindere de acest lucru."
"Asta e absurd."
"Pur și simplu transmit ceea ce a spus".
Stupefiat, președintele s-a uitat la doctorul Abbasi, care de asemenea părea îngrozit, dar nu a spus nimic, apoi înapoi la Entezam. "Cine a tras primul?" a cerut Afshar. "Sioniștii sau unitatea Hezbollah?"
"Șeicul spune că au fost sioniștii".
"Îl credeți?"
"Sincer, Excelența Voastră, nu știu ce să cred."
"De ce ar ordona premierul Eitan un astfel de atac, mai ales acum, când încearcă din răsputeri să încheie negocierile de pace cu saudiții?"
"Nu are niciun sens."
"Whitney, secretarul de stat american, nu se îndreaptă spre regiune în acest weekend?"
"Cred că da."
"Atunci de ce să declanșeze un nou război în ajunul sosirii ei?"

Generalul Entezam a făcut o pauză.
"Ce este?", a întrebat președintele. "Este ceva care vă îngrijorează".
"Este", a recunoscut comandantul IRGC. "Ceva nu miroase bine. Sioniștii sunt oameni bolnavi, cruzi, răi. Dar, așa cum sugerați, nu au niciun motiv să declanșeze un război chiar acum."
"Poate că e vorba doar de un soldat sau doi care au apucat să tragă".
Entezam a scuturat din cap. "Mă îndoiesc de asta. Forțele lor sunt foarte disciplinate, mai ales la acea graniță. Ei știu câte rachete am furnizat Hezbollah, rachete îndreptate spre școlile, spitalele, aeroporturile și centrele lor de populație. Și chiar dacă un soldat ar fi pornit și ar fi început să tragă și ar fi izbucnit un scurt schimb de focuri, de ce ar escalada sioniștii situația? De ce să lanseze avioane de luptă? De ce să trimită forțe terestre? Doar dacă . . ."
"Doar dacă ce?", a întrebat președintele.
"Doar dacă Hezbollah a luat ostatici", a spus Entezam. "Aceasta este singura explicație pentru care sioniștii o iau razna".
"Deci tu crezi că forțele șeicului au tras primele".
"Încep să cred asta."
"Și crezi că au desfășurat o operațiune pentru a lua niște ostatici sioniști?"
"Puteți vedea o altă explicație pentru ceea ce se întâmplă?"
"Nu imediat, nu. Dar de ce ar întreprinde șeicul o astfel de acțiune fără autorizația noastră - fără măcar să discute cu noi?"
"Nu știu."
"Atunci află."
"O voi face, Excelența Voastră", a spus generalul. "Dar nu putem lăsa să pară că există vreo lumină între noi și șeic în această luptă, nu-i așa?"
"Bineînțeles că nu", a spus Afshar. "Cu siguranță nu astăzi dintre toate zilele."
"Exact", a spus Entezam. "Îl pot face pe șeic să înțeleagă cât de profund dezamăgiți suntem. Dar sioniștii încă lovesc sudul Libanului. Șeicul nu poate scoate din teacă forța de rachete a Hezbollah fără autorizația noastră. De obicei, această autorizație ar veni de la Liderul Suprem. Acum va trebui să vină de la tine. Ce să-i spun? Ar trebui să se retragă, sau vreți să meargă la război?"
"Războiul nu este în interesul nostru în acest moment", a spus președintele. "Nu avem destule pe cap? O înmormântare de stat de organizat. O națiune în doliu. Căutarea următorului nostru lider suprem. Viitorul test al celei mai noi ICBM. Lista continuă la nesfârșit."
"Toate sunt adevărate", a fost de acord Entezam. "Dar poate ar trebui să vedem asta ca pe o oportunitate."
"Cum așa?"
"Nu ar fi utilă șansa de a-i târî pe sioniști într-un război armat cu un stat arab?" a întrebat Entezam. "Imaginile a sute, poate mii, de femei și copii libanezi morți nu ar inflama lumea arabă împotriva evreilor? Nu i-ar putea aprinde asta pe palestinieni? Dacă s-ar declanșa o a treia Intifadă? Dacă Hamas și Jihadul Islamic ar începe să lanseze rachete asupra Israelului din Fâșia Gaza? Dacă palestinienii din Iordania ar începe să iasă în stradă, cerându-i regelui să abroge tratatul său ticălos cu evreii?"
Afshar s-a gândit, fără să spună nimic.
"Mai este ceva", a adăugat comandantul IRGC.
"Ce anume?", a întrebat președintele.
"Cu cât putem alimenta mai mult flăcările furiei arabe împotriva sioniștilor, cu atât mai multă presiune putem exercita asupra familiei regale saudite pentru a renunța la misiunea lor nebunească și a anula definitiv negocierile de pace cu sioniștii."

"Saudiții s-au târât deja în pat cu câinii evrei", a declarat Afshar. "De ce s-ar furișa acum?"
"Poate că familia regală se gândește din nou la spectacolul bolnav pe care îl organizează la Ierusalim", a răspuns Entezam. "Au avut deja petrecerea lor de logodnă. De ce altfel nu au consumat relația?"
"Crezi că ei caută o cale de ieșire?"
"Da", a confirmat Entezam. "Și aș sugera că un război sângeros, murdar, urât și prelungit între sioniști și Liban s-ar putea dovedi a fi picătura care sparge proverbiala cămilă."
23
UNDEVA ÎN SUDUL LIBANULUI
Kailea Curtis habar n-avea dacă era zi sau noapte.
Habar nu avea unde se afla sau de cât timp era acolo. Tot ce știa era că era o căldură năprasnică și că nu-și amintea când a băut ultima oară ceva.
Se trezise cu o glugă de pânză pe cap. Transpirația îi curgea pe față și pe spate. Se simțea claustrofobă. Avea probleme cu respirația. Simțea cum adrenalina din organismul ei crește și știa că trebuie să lupte împotriva fricii.
Amintirile au început să-i străbată mintea. Simțea M4-ul în mâinile ei. Își amintea că a tras trei focuri regulate. Își putea imagina cum scotea un încărcător gol și se pregătea să reîncarce. Apoi s-a văzut înconjurată de bărbați cu cagule - trei dintre ei - cu kalașnikov-urile ridicate și gata să tragă. A văzut un al patrulea bărbat care se îndrepta spre ea, ținând un pistol în mână. Nu, stai puțin. Nu era un pistol. Era un Taser. Și acesta era ultimul lucru pe care și-l amintea până acum.
Totuși, era imposibil să fi fost doar electrocutată. Trebuia să fi fost și drogată. Ea nu luase niciodată droguri. Rareori băuse. Tatăl ei fusese un bețiv violent, iar ea își jurase să nu meargă niciodată pe aceeași cale. Nu era obișnuită să se simtă drogată sau mahmură, dar asta trebuia să fie. Cineva îi dăduse o doză mare de narcotice. Problema era că acestea își pierdeau efectul și ea simțea că se clatină pe marginea prăpastiei.
Dintr-o dată i-a venit în minte chipul lui Marcus. Era îndepărtată și neclară. El spunea ceva, dar ea abia îl auzea. Era ca și cum ar fi fost sub apă. Totuși, a crezut că poate înțelege dacă se concentrează. Cea mai mare parte, oricum. A fost antrenată pentru asta, îi spunea el. Poți să faci asta. Luptă împotriva fricii. Controlează adrenalina. Canalizează-o. Controleaz-o. Las-o să-ți ascută concentrarea.
Fără să-și dea seama, a început să numere de la cincizeci în jos. Era un truc pe care Marcus o învățase pentru a-și încetini respirația și a-și calma nervii.
Tot stresul este auto-provocat, îl auzise spunând. E în mintea ta. Nu ai nevoie de el. Lasă-l jos. Panica este contagioasă. Dar și calmul. Rămâi calm. Fă-ți treaba. Încet este ușor. Neted este inteligent. Inteligent este drept. Dreapta este mortală.
Funcționa. Ritmul ei cardiac a început să scadă. Respirația i-a încetinit. Claustrofobia a început să dispară.
Stătea pe un scaun de metal. Mâinile îi erau înlănțuite la spate. Picioarele îi erau înlănțuite și ele.
Putea auzi doi oameni șoptind. Erau amândoi bărbați. Dar nu vorbeau arabă. Vorbeau rusește. I s-a părut ciudat și s-a străduit să audă ce spuneau. Nu a reușit să înțeleagă tot, dar unul dintre ei se plângea că îi este foame. Celălalt se plângea că i-au fost luate telefoanele mobile. Apoi a auzit vuietul avioanelor de luptă și o serie de explozii. Nu erau chiar aproape, dar nici atât de departe. Cel mai bine, erau motoare Pratt & Whitney. Le-ar fi recunoscut oriunde. Ceea ce însemna că erau avioane americane - sau cel puțin construite în America. Ceea ce însemna că erau

aproape sigur avioane de vânătoare israeliene. Ceea ce însemna că israelienii se apropiau. Ăsta era un semn bun. La fel era și faptul că nimeni nu vorbise direct cu ea. Nici nu pusese cineva mâna pe ea. Oricum, nu încă.
Marcus avea dreptate. Ea putea face asta. Putea îndura aproape orice ar fi aruncat asupra ei fără să dezvăluie nimic vital. Trebuia doar să tragă de timp. La urma urmei, băieții buni veneau. Era doar o chestiune de timp.
Asta a dus la un alt gând. Fusese ea singura luată? Dar Marcus? Dar Yigal? Au reușit ei să se retragă înainte ca ea să fie invadată și capturată? Ea spera că da. Marcus și-ar fi făcut o misiune din a veni după ea. Nu se va odihni până când ea nu va fi în siguranță. Era sigură de asta. Probabil ar fi cerut să conducă echipa de salvare. Pentru o clipă, gândul ăsta chiar i-a adus un zâmbet pe față.
Apoi i-a trecut prin minte că ambii bărbați ar fi putut fi uciși în raid. Yigal era în IDF de mai puțin de doi ani. Era un analist de informații, pentru numele lui Dumnezeu, nu un soldat de luptă. Chiar credea că tânărul israelian ar fi scăpat în siguranță de un întreg grup de raiduri Hezbollah dacă ea nu ar fi făcut-o? Nici o șansă. Ori era mort, ori fusese capturat. Dacă fusese capturat, atunci poate că era prin apropiere.
Și Marcus? Era vreo șansă ca el să nu fi luptat până la capăt? Nu, știa ea. Și nici nu exista vreo șansă ca el să se fi retras în siguranță fără ea lângă el. Asta însemna că și Marcus era mort sau capturat.
Care era? se întreba Kailea. Și cum putea să afle?
Gândurile i-au fost întrerupte de zgomotul unor cizme grele care se apropiau. O clipă mai târziu, a auzit o cheie de metal pocnind într-o încuietoare de metal. A auzit o ușă metalică învârtindu-se pe balamale metalice. Cizmele se apropiau. Fiecare mușchi din corpul ei s-a încordat.
24
Cineva o înconjura.
Nu avea nicio îndoială că era un bărbat. Ce ar fi făcut o femeie într-o unitate Hezbollah? Se mișca în jurul ei în sensul acelor de ceasornic. A făcut două rotații complete, apoi s-a oprit în fața ei. Totul era liniștit. Vorbitorii ruși tăcuseră. Apoi bocancii au inversat cursul. Bărbatul a început să meargă în direcția opusă. De data aceasta, însă, nu a ajuns până în jurul ei. S-a oprit. Chiar în spatele ei. Îl putea auzi respirând. Era înfiorător, ca să nu spun mai mult. Cu toate acestea, ea era hotărâtă să nu-i arate frica care creștea în ea.
"Numele meu este colonelul Amin al-Masri", a șoptit bărbatul într-o engleză puternic accentuată. "Bine ați venit în Liban."
Camera era tăcută. Dar duhoarea mirosului corporal a lovit-o puternic și s-a temut că se va îneca.
"Să începem cu numele tău."
Voindu-și să nu vomite, Kailea nu a spus nimic.
"Nu mă pune la încercare, floricică", i-a spus bărbatul încet în urechea dreaptă, cu vocea egală și controlată. "Nu am nici timp, nici răbdare."
Bătăușul a băgat mâna sub gluga care îi acoperea fața Kailei și i-a mângâiat obrazul cu degetul. Revoltată, ea și-a simțit întregul corp înțepenit.
"Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să rănesc pe cineva atât de frumoasă ca tine", a continuat el. "Celelalte, poate, dacă nu vorbesc. Dar cu tine sunt sigur că putem găsi o soluție - o înțelegere - doar între noi."
Bărbatul a făcut o pauză. Apoi Kailea i-a auzit cizmele începând să o înconjoare din nou. A înconjurat-o o dată, apoi de două ori. Ea a simțit că el se oprise chiar în fața ei. O clipă mai târziu, a fost sigură de locația lui, pentru că el își mutase fața la câțiva centimetri de a ei.

Mirosul corpului era al lui. Asta era sigur. Îi trebuia tot ce avea pentru a nu-l pierde pe podea. Dar mai era ceva. Ceva care o făcea să zâmbească. Titlul și rangul lui nu însemnau nimic pentru ea. Dar ceea ce i-a dat o licărire de speranță a fost să audă că erau "alții" în custodia lui. Trebuiau să fie Marcus și Yigal. Erau în viață. Și nu vorbeau. Nici ea n-ar fi făcut-o.
"Tot ce vreau, pentru moment, este numele tău", a spus al-Masri. "Este prea mult de cerut?"
Kailea a rămas tăcută.
"Nu vrei să le pot spune superiorilor tăi din Washington pe cine am în posesia mea?"
Nimic.
"Nu vrei ca familia ta să știe că ești încă în viață?"
Tot nimic.
"Nu știi cine sunt?" a întrebat el. "Nu înțelegi că am puterea de a te elibera, neatinsă, nevătămată?"
Tonul lui devenise agitat. Zâmbetul Kailei se lărgise. Își bătea joc de el. Și se simțea bine.
"Am crescut într-un cartier șiit din Beirut", i-a spus al-Masri. "Ai fost vreodată în Beirut? Poate ai prieteni care au fost acolo. Poate chiar unii care au murit acolo. Cunoașteți vreun pușcaș marin?"
Al-Masri, s-a gândit ea. Al-Masri. Egipteanul. Era un nume pe care îl știa. Îl mai citise înainte, era sigură, dar în întunericul total și în căldura sufocantă nu-l putea localiza. Nu încă.
"Trebuie să recunosc", a continuat el, "când oamenii mei au atacat acel convoi, ultimul lucru pe care mă așteptam să-l aducă înapoi erau americanii, și cu siguranță nu o femeie și mai ales nu una atât de frumoasă ca aceasta."
L-a auzit întorcându-se și mormăind ceva către oamenii săi în arabă. Habar n-avea despre ce era vorba, dar tonul era tăios. Acesta nu era un om răbdător. Nu era un om obișnuit ca ordinele lui să fie sfidate. Mai ales nu de către o femeie. Ceea ce însemna că urma să cedeze. Și curând. O clipă mai târziu, cineva i-a smuls gluga de pe cap. Kailea a clipit și s-a încrucișat în timp ce ochii ei încercau să se adapteze la lumina proiectată de un singur bec atârnat de tavan. S-a trezit cu fața la colonel, care era ghemuit, punându-se la nivelul ochilor în fața ei. Imediat s-a întors și s-a uitat în jos, la podea. Cu toate acestea, a simțit că el zâmbea, chiar și atunci când a folosit gluga de pânză pentru a-i șterge fața.
"Uită-te la mine", a spus el încet.
Kailea a refuzat.
"Uită-te. La. Pe mine."
Tonul era tăios și constrâns. Dar vulcanul se pregătea să explodeze.
"Înțelegi că aș putea să-ți fac viața foarte neplăcută, nu-i așa?"
Prin vederea periferică, Kailea a văzut că se afla într-un fel de cameră de depozitare. Erau lăzi de lemn și cutii de carton stivuite de-a lungul pereților din jurul ei. În stânga ei erau piese vechi de mașină - uși ruginite, ceea ce păreau a fi carburatoare - și cutii cu unelte. În dreapta ei putea vedea grămezi de cauciucuri vechi. Apoi altceva i-a atras atenția. În spatele anvelopelor erau rânduri de rafturi metalice. Și pe fiecare dintre rafturi erau stivuite rachete Katyusha de 122 de milimetri. Ea a ridicat capul pentru a se uita mai bine, dar al-Masri i-a luat brusc fața în mâinile lui murdare și bătătorite și a forțat-o să îl privească în ochi.
"Băiatul vorbește, desigur", a spus el, aparent referindu-se la Yigal. "Nu a fost greu. Mi-a spus totul despre tine și despre colegii tăi. Dar am nevoie să mi-o confirmi tu. Nume. Gradele. Numere de serie. Și numele marelui șef pentru care făceați o călătorie în avans. Ne-a spus totul.

Dar e treaba ta să confirmi ceea ce eu știu deja. Și credeți-mă, dacă băiatul mă minte - sau dacă mă minţiţi voi - nu va merge bine pentru niciunul dintre voi. Nu va fi bine deloc."
Funcţionase.
Nimic altceva nu reușise, până acum.
Al-Masri se uita în sfârșit direct în ochii acestei femei. Erau căprui ca laptele și ciocolata. Minunați. Seducători. Și fără nici o urmă de teamă.
Al-Masri nu-și putea aminti să fi întâlnit vreodată o femeie mai frumoasă. Cu siguranță nu se bucurase niciodată de o companie atât de apropiată cu una.
În acel moment a decis că o va scuti de tot ceea ce plănuia pentru celelalte două. Aceasta s-ar putea dovedi utilă, se gândi el. Foarte utilă. Ar putea ajunge la un preț mult mai mare decât celelalte. Dublu, poate. Poate chiar triplu.
Dar, din nou, al-Masri se gândi, de ce să o vândă? Superiorii lui cereau doar un ostatic. El avea acum trei. Dar ei nu știau asta, nu-i așa? Nu știau încă. Pentru că el nu le spusese. Poate că nu le-ar fi spus. Cum să le fie dor de ea dacă nici măcar nu știau că există?
Al-Masri nu minţise când îi spusese că nu se aștepta să găsească o femeie în acel convoi, nici una atât de dorită ca aceasta. Ea nu avea farmec. Nu ar fi defilat niciodată pe podiumurile din Paris sau Milano și nici nu ar fi ajuns pe coperta revistelor din chioșcurile de ziare din New York sau Londra. Dar el nu dorise niciodată scheletele anorexice din clasa modelelor. Și nu găsise niciodată o femeie ca ea în Beirut sau oriunde în Liban.
Era suplă. Atletică. Fără nici o urmă de machiaj. Fără bijuterii stridente sau unghiile vopsite pe care le dispreţuia atât de mult. Era uimitoare. Păcat că nu era arabă. Mai rău, era americană. Ostatica lui. Sclava lui.
Și totuși . . .
25
Egipteanul nu a văzut-o venind.
Într-o mișcare rapidă și orbitoare, femeia în lanţuri și-a dat capul pe spate și, la fel de brusc, a sărit în față, izbindu-și fruntea în centrul feței lui.
Al-Masri a auzit cum cartilajul din nas i se sparge. Toată lumea din cameră a auzit-o. Forța loviturii l-a făcut să zboare înapoi. Ceafa i s-a izbit puternic de podeaua de beton, iar sângele a început să-i curgă atât din nas, cât și din spatele craniului. Timp de câteva secunde, nu a putut vedea, nu a putut gândi, nu s-a putut mișca. Totul a devenit negru. Dar numai pentru o clipă. Când a redeschis ochii, totul era înceţoșat. Camera se învârtea.
Al-Masri a auzit cizmele. Își putea vedea oamenii grăbindu-se spre el. Cu toate acestea, a ridicat mâna și i-a blestemat în arabă să nu se apropie nici măcar un centimetru. Găsind gluga întinsă pe podea la dreapta sa, a apucat-o și a apăsat-o pe nas. Un șoc de durere imensă i-a zdruncinat corpul. Sângele i-a acoperit fața și cămașa, precum și o mare parte din podeaua din jurul său. S-a forțat să se ridice în picioare, a șovăit puțin, apoi a privit-o pe femeia care, cu doar o clipă înainte, fusese obiectul atâtor dorințe.
Apoi, ținându-și încă gluga la nas pentru a opri sângerarea, al-Masri s-a întors spre Zayan, cel mai de încredere ajutor al său, și a mârâit la el în arabă.
Kailea habar n-avea ce spusese bărbatul.
O parte din ea spera că al-Masri dăduse ordinul de a o ucide. Dar se îndoia că era atât de norocoasă. Deși hotărâtă să nu arate asta, era îngrozită de ceea ce era pe cale să facă acest psihopat. Cu toate acestea, știa că nu era nimic în comparație cu ceea ce iranienii plănuiau

probabil să le facă celor trei după ce Hezbollah îi predau. Nu avea nicio îndoială că, dacă va supraviețui acestor câteva zile, în curând va fi transferată la Teheran. Cu toții aveau să fie.
Lăsată în voia sorții, conducerea Hezbollah ar fi încercat probabil să încheie o înțelegere pentru a obține eliberarea miilor de jihadiști deținuți în închisorile israeliene și la Guantánamo Bay. Iar la un moment dat, și-a imaginat ea, Ierusalimul și Washingtonul ar ceda probabil. Iranienii, însă, nu ar fi făcut niciodată o astfel de înțelegere. Ei nu aveau niciun interes să facă un schimb. Voiau să umilească Marele Satan. I-ar fi torturat pe cei trei în cel mai inuman mod, le-ar fi extras toate informațiile posibile, apoi i-ar fi spânzurat de macarale în inima capitalei, lăsându-le trupurile goale să atârne acolo și să se descompună în căldura verii, pentru a fi privite de oameni și sfâșiate de păsări.
Dacă era condamnată să moară oricum, prefera să moară aici și acum.
Bătăușul șef al lui Al-Masri s-a apropiat de ea și a depășit-o în înălțime. Le-a făcut semn celorlalți gardieni să o ridice în picioare. Când au făcut-o, bărbatul a scos o lamă de vânătoare dintr-un teacă de piele de la curea și a ținut-o în fața feței Kailei.
Asta a fost, a realizat ea. Nu era religioasă. Cu toate acestea, acum închidea ochii cu putere și începea să repete Ave Maria. Nu știa ce altceva să facă.
Totuși, bărbatul nu i-a tăiat gâtul. Mai degrabă, i-a tăiat tricoul negru, care era îmbibat cu sudoare. Acest lucru a prins-o cu garda jos. Ochii ei s-au făcut mari. Spre șocul ei, el a pus lama deoparte. Dar el nu a terminat. În schimb, i-a desfăcut cureaua, a aruncat-o la o parte împreună cu tricoul, apoi i-a descheiat blugii și i-a tras de ei până la glezne. I-a apucat capul cu ambele mâini și a forțat-o să se uite la el.
Kailea știa ce urma să se întâmple, iar pentru ea era mai rău decât moartea. Fără să se mai gândească, a sărit în picioare, și-a tras genunchii spre piept și și-a proiectat picioarele înlănțuite în față în timp ce cădea înapoi pe scaun.
Forța loviturii a venit puternic și rapid, picioarele ei conectându-se solid cu inghinalul bărbatului, iar acesta s-a prăbușit la pământ, guițând de durere.
"Târfă!", a țipat al-Masri printre dinții strânși.
Dezlănțuind un torent de obscenități, egipteanul a luat ciomagul de lemn de la Zayan și a lovit-o pe femeie peste față cu toată forța de care era în stare. Acum toată lumea îi auzea nasul crăpând. Acum sângele îi curgea pe față și pe corp. Al-Masri a văzut-o pe ea și scaunul răsturnându-se, iar acum capul ei se izbea puternic de podeaua de beton.
"Ridic-o", a mârâit el. "Acum."
Bărbații au făcut cum li s-a spus. Cu toate acestea, femeia abia putea să stea în picioare.
"Țineți-o pe loc."
Din nou s-au supus ordinelor. Apoi l-au văzut cum a luat ciomagul, l-a ridicat ca pe o bâtă de baseball și i l-a înfipt în stomac.
Americanca s-a dublat și s-a prăbușit la pământ, gâfâind după aer.
"Din nou", a strigat al-Masri. "Ridic-o".
Încă o dată, Zayan și ceilalți au forțat-o pe femeie să stea în picioare. De data aceasta, al-Masri s-a învârtit în spatele ei. Ridicând bastonul, el a lovit-o în mod repetat pe spate și pe gât. Când ea s-a prăbușit din nou pe podea, el a ordonat din nou gărzilor să o ridice și din nou au început bătăile.
"Spune! Mie! Numele tău! Numele!", a țipat al-Masri, întorcându-se cu fața la ea, punctând fiecare cuvânt cu o nouă lovitură.
Ea tot nu voia să vorbească. Tot refuza să se uite la el. În schimb, el a observat că se holba la mâna lui dreaptă. Putea vedea că aștepta următoarea lovitură a bastonului. El a zâmbit, fața lui fiind aproape la

fel de însângerată ca a ei. Apoi, fără avertisment, și-a strâns mâna stângă și i-a înfipt pumnul stâng în ochiul drept. Șocul loviturii i-a dat capul pe spate. Al-Masri a scăpat bastonul, și-a strâns pumnul drept și i l-a înfipt în celălalt ochi. Din nou și din nou a lovit-o în față până când întregul ei corp a devenit moale.
Apoi Al-Masri s-a întors și s-a îndreptat spre băiat.
26
SEDIUL IRGC, TEHERAN, IRAN
Generalul Entezam și-a aprins o țigară și a ridicat receptorul telefonului său securizat.
Indignat că tânărul lider încăpățânat al Hezbollah nu răspunsese la prima sonerie, Entezam a început să înjure în sinea lui și să se plimbe prin birou. Când șeicul a răspuns în cele din urmă la a cincea sonerie, comandantul Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene a explodat.
"Cum îndrăznești?", a strigat el în receptor. "Mai întâi ordonați un raid împotriva sioniștilor fără să discutați cu mine sau cu Liderul Suprem, cu atât mai puțin să obțineți autorizația mea sau binecuvântarea sa. Apoi luați ostatici fără să ne spuneți cine sunt sau câți aveți. Abia după ce ați declanșat un război regional complet nou - unul de care patronii voștri nici nu aveau nevoie, nici nu îl doreau - ați avut tupeul să ne sunați și să ne cereți sfatul. Și ca și cum toate acestea nu ar fi fost suficient de grave, ați ales cea mai proastă zi posibilă. Știți ce zi este astăzi? Aveți idee ce se întâmplă aici acum?"
Entezam țipa atât de tare încât știa că, chiar și cu ușa închisă, toată lumea de la etajul lui îl putea auzi. Dar nu-i păsa. Era timpul să-i reamintească lui Ja'far ibn al-Hussaini exact care era locul lui și care nu era.
"Liderul Suprem este mort", a continuat el. "Mă auziți? Înțelegeți ce vă spun? Ghidul nostru iubit, liderul Revoluției noastre - unchiul tău - tocmai a murit. Astăzi ar trebui să fie o zi de doliu. Ar trebui să fie o zi de aducere aminte, o zi de cinstire a omului care a realizat mai multe pentru gloria lui Allah în timpul vieții sale decât vom reuși vreodată tu și eu și toți fiii noștri la un loc."
La celălalt capăt al firului s-a așternut tăcerea. Șeicul era, fără îndoială, uimit de veste și de tirada la care era supus. Dar Entezam a continuat.
"Habar nu ai ce ai făcut, Ja'far. Te-am avertizat înainte, dar ai refuzat să asculți. Aroganța ta te-a orbit complet. Ți-a încețoșat simțurile. A creat o nesăbuință după care voi fi nevoit să fac curățenie. Hezbollah nu este acum, nu a fost niciodată și nu va fi niciodată un actor independent. Hezbollah este și va fi întotdeauna o filială deținută în întregime de Republica Islamică Iran. Înțelegeți asta?"
"Da, domnule general, înțeleg", a venit răspunsul.
"Înțelegeți?"
"Da, înțeleg, și vă pot garanta, domnule general, că..."
"Nu, nu, nu - taci - taci din gură și ascultă-mă, Ja'far. Nu vreau să aud un cuvânt de la tine în afară de "da" sau "nu". Nu vreau nicio garanție de la tine. Nu am încredere în nimic din ce spui. Și pot să-ți garantez următorul lucru: dacă ai fi făcut o asemenea cascadorie în orice altă zi, Liderul Suprem și consiliul de război m-ar fi autorizat nu doar să te concediez, ci și să-ți bag un glonț în craniul tău gras. Mă auziți?"
"Da, generale."
"Ai face bine", spuse Entezam, fără să mai țipe, temperamentul său începând să revină sub control. "Așa cum se întâmplă, Ja'far, astăzi nu este o zi oarecare. Între Teheran și Beirut nu mai este loc pentru lumina zilei. Nu este niciun beneficiu pentru Republica Islamică să permită apariția vreunui dezacord între noi. Nu astăzi. Ceea ce înseamnă că ați evitat literalmente un glonț. Așa că ascultați-mă foarte atent. Și luați

notiţe foarte precise. Pentru că asta este ceea ce se va întâmpla în continuare".
Entezam şi-a terminat ţigara şi a stins mucul într-o scrumieră. Apoi, în timp ce şeicul aştepta la celălalt capăt al firului, generalul a răscolit prin biroul său în căutarea unui alt pachet. Găsind unul, l-a desfăcut şi şi-a aprins o altă ţigară. Începea deja al treilea pachet de la micul dejun, iar ziua era încă tânără.
"Mai întâi, veţi purta un război cu sioniştii", a început el după ce a expirat. "Vă veţi dezlănţui forţa de rachete. Veţi viza populaţiile civile, începând cu spitalele şi şcolile - dar nu vizaţi aeroportul Ben Gurion. Nu încă. Nu până nu spun eu. Sunt clar?"
"Da, dle general."
"Sper că da", a spus Entezam. "În al doilea rând, veţi angaja şi forţele terestre sioniste. Obiectivul dvs. este să-i împotmoliţi pe sionişti în partea de sud a ţării, să le provocaţi cât mai multe pierderi şi să-i arătaţi criminalului Reuven Eitan că el şi ţara sa vor plăti un preţ foarte mare pentru încălcarea suveranităţii poporului libanez. Ai înţeles toate astea?"
"Da."
"Bine. Încă un lucru."
"Da, domnule."
"Aveţi ostatici sau nu?"
"Avem probleme de comunicare cu unitatea noastră", a răspuns Ja'far.
"Cum este posibil?"
"Se pare că sioniştii bruiază toate comunicaţiile noastre."
"Încă nu ştiţi dacă oamenii voştri au luat pe cineva în captivitate sau nu?"
"Credem că da, dar nu avem niciun detaliu."
"Prindeţi-i", a răbufnit Entezam. "Repede."
27
CARTIERUL GENERAL AL HEZBOLLAH, BEIRUT, LEBANON
Şeicul nu era obişnuit cu o asemenea mustrare.
Singura consolare era că Ja'far ibn al-Hussaini preluase apelul într-o cameră securizată, în afara sălii de război principale. Fusese singur. Şi încă mai era. În afara uşii, două duzini dintre cei mai loiali generali şi asistenţi ai săi aveau laptopuri şi bănci telefonice şi monitorizau şi coordonau fiecare mişcare a tuturor agenţilor şi avanposturilor Hezbollah. Ei bine, aproape fiecare mişcare. Cel puţin niciunul dintre ei nu auzise tirada generalului Entezam sau nu văzuse expresia de groază de pe faţa lui al-Hussaini.
Nu-şi putea aminti ultima dată când simţise o asemenea teamă. Nu era ceva pur şi simplu rar pentru el. Era ceva nemaiauzit. Curajul său pur pe câmpul de luptă şi devotamentul său total faţă de Allah şi de Liderul Suprem erau motivele pentru care fusese ales să îi succeadă lui Hassan Nasrallah şi să conducă Partidul lui Dumnezeu. Cel puţin alţi şapte comandanţi Hezbollah erau mai în vârstă şi mai experimentaţi decât el. Cu toate acestea, el şi numai el a fost alegerea Marelui Ayatollah pentru conducere.
Acum, mentorul şi patronul său, Hossein Ansari, dispăruse.
Acum, cineva de sub comanda sa, unul dintre agenţii săi de rang înalt, devenise rebel.
Acum, el şi oamenii lui mergeau la război.
Şi nu avea nicio idee de ce.
Şi dacă acest lucru nu era suficient, comandantul Corpului Gardienilor Revoluţiei Iraniene - brusc cel mai puternic om din Teheran - era furios pe el, cerându-i să îi furnizeze informaţii pe care al-Hussaini nici nu le avea, nici nu ştia cum să le obţină şi ameninţându-l cu moartea dacă

nu se supune tuturor ordinelor Teheranului până la cel mai mic detaliu posibil.
În cele din urmă, șeicul a pus telefonul la loc în receptor și s-a întors să se uite la ușa compartimentului său. Ce ar fi trebuit să le spună oamenilor de pe partea cealaltă?
TEHRAN, IRAN
Dr. Haydar Abbasi știa foarte bine ce risc își asumă.
Totuși, nu avea niciun rol în planificarea funeraliilor. Nu era responsabilitatea sa să informeze națiunea despre moartea Liderului Suprem. Superiorii săi nu se așteptau ca el să se întoarcă în biroul său și să lucreze la ultimele actualizări ale programului ICBM al Iranului. Întreaga țară urma să intre într-o perioadă de doliu. Birourile guvernamentale urmau să fie închise. Toate lucrările la motoarele rachetelor și la sistemele de ghidare urmau să se oprească. În plus, se făcuseră deja progrese enorme în ultimul an.
Tragând în parcarea din spatele complexului său de apartamente, a oprit motorul Volkswagen-ului său Passat, a închis și a încuiat ușile și s-a îndreptat spre apartamentul său de la etajul nouă. Conform obiceiului său, a închis toate perdelele, a pornit radioul la un post care difuza cântece persane de dragoste, a dat volumul mai tare și a scos telefonul fix din priză înainte de a intra în dulapul prin care trecea. Acolo, a dat la o parte o serie de valize și diverse cutii pline cu cărți, haine și alte obiecte de uz casnic și a ridicat una dintre scândurile podelei. A găsit telefonul prin satelit exact acolo unde îl lăsase, l-a pornit, a format numărul și a dat codul său de acces când i s-a cerut de către vocea de la celălalt capăt al firului. Apoi a transmis o singură propoziție responsabilului său.
"Liderul este mort."
BEIRUT, LEBANON
Șeicul a deschis ușa și și-a curățat gâtul.
Toate activitățile din camera de război s-au oprit brusc. Toate conversațiile au încetat. Cei care vorbeau la telefon și-au cerut scuze interlocutorilor, au promis că vor suna înapoi și au închis.
Când toate privirile erau ațintite asupra sa și o liniște se instalase în încăpere, al-Hussaini a vorbit pe un ton calm și măsurat.
"Cineva a rupt lanțul de comandă", a început el. "Nu am dat niciun ordin forțelor noastre să atace sioniștii. Nici unul dintre comandanții mei nu a făcut-o. Poate exista o încălcare mai gravă a încrederii - o încălcare mai gravă a protocoalelor noastre - decât aceasta? Cu greu mă pot gândi la una."
Șeicul a scanat sala de război, a privit fiecare ofițer în ochi. În fiecare a văzut îngrijorare. În niciunul, însă, nu a văzut teamă. Văzându-l pe unul dintre generalii săi stând la postul său de lucru în fața a trei monitoare de computer, s-a apropiat de el și i-a pus o mână pe spate, mângâindu-l ușor. Acest comandant, acum în jur de patruzeci de ani, era responsabil de Unitatea Nasser, supervizând toate operațiunile la sud de râul Litani. Era o legendă în ierarhia Hezbollah și venerat printre oamenii săi.
"Încrederea este tot ceea ce avem în această muncă", a continuat șeicul. "Iar încrederea nu este ceva ce vine odată cu rangul unui om. Ea vine odată cu fidelitatea unui om față de responsabilitățile sale. Ea nu este acordată. Se câștigă. Atunci când cineva își face treaba zi de zi și se poate conta întotdeauna pe el pentru a menține cele mai înalte standarde, atunci își câștigă respectul și lauda noastră."
Șeicul își putea vedea oamenii dând din cap în semn de aprobare.
"Și totuși, atunci când un lider de unitate comite trădare împotriva partidului nostru și împotriva lui Allah, superiorul său nu ar trebui să fie tras la răspundere?"

În acest moment, al-Hussaini și-a băgat mâna sub haină, și-a scos arma din dotare, a țintit-o spre capul comandantului și a tras.
Omul nu a văzut-o venind. Monitoarele sale au fost stropite cu sânge și materie cerebrală, iar el s-a prăbușit pe podea, în timp ce toată lumea din cameră privea șocată.
"Una dintre unitățile noastre a devenit rebelă", a explicat șeicul. "Această unitate a luat ostatici fără autorizație. Și mi-au forțat mâna și ne-au condus în război cu sioniștii. Vreau să știu cine sunt ei. Vreau să știu unde sunt. Vreau să știu pe cine dețin și de ce. Și apoi vreau să fie aduși în fața justiției. Aveți la dispoziție două ore. Treceți la treabă."
28
DIRECȚIA GENERALĂ DE INFORMAȚII, RIYADH, ARABIA SAUDITĂ
Prințul Abdullah bin Rashid se holbă la mesaj.
Echipa sa confirmase deja că era de la cârtița lor sub acoperire, un om căruia prințul îi dăduse numele de cod Kabutar-Farsi pentru "porumbel". Prin urmare, nu exista niciun motiv pentru șeful serviciilor secrete saudite să se îndoiască de autenticitatea mesajului. Moartea inamicului numărul unu al Regatului saudit, marele ayatollah iranian Hossein Ansari, nu a fost deloc o surpriză. Era așteptată de mult timp și trebuia să se întâmple de mult.
Cu toate acestea, Rashid trebuia să răspundă acum la două întrebări-cheie.
În primul rând, cine urma să îi ia locul lui Ansari?
Și în al doilea rând, ce va însemna acest lucru pentru regat și pentru regiune?
Rashid habar nu avea cine urma să ia locul liderului suprem. Nici nu avea prea multe pârghii pentru a influența cursul evenimentelor din Golf. Rezultatul ideal ar fi fost venirea la putere a unui moderat, în special dacă acesta ar fi pus capăt - sau cel puțin ar fi redus - sprijinul financiar și militar al Iranului pentru rebelii Houthi din Yemen, Hezbollah din Liban și Hamas din Gaza și Cisiordania. Acest lucru era puțin probabil, știa Rashid. Totuși, chiar și fără un moderat în funcție, un naționalist dur ar fi suficient. Regiunea avea nevoie de cineva care să mute prioritățile regimului de la prelungirea Revoluției, extinderea programelor nucleare și ICBM ale Iranului și pregătirea terenului pentru venirea lui Mahdi, concentrându-se în schimb pe reconstruirea economiei Iranului și pe reangajarea în comunitatea internațională.
Instinctul lui Rashid a fost însă că rolul nu va reveni niciunuia dintre clericii prestigioși ale căror nume au fost vehiculate în mass-media în ultimii doi ani. Astfel de speculații despre moderați și naționaliști, credea el, nu aveau nicio bază în realitate; erau doar dorințe și, prin urmare, iluzorii și periculoase. Omul de care Rashid se aștepta cel mai mult să devină următorul Mare Ayatollah al Iranului era omul de care se temea cel mai mult, un om care nu era nici moderat, nici naționalist, ci un adevărat credincios al apocalipticismului șiit. Acel om era actualul președinte al Iranului.
Yadollah Afshar.
Ridicând un telefon securizat de pe biroul său, Rashid a apelat rapid telefonul mobil privat al prințului moștenitor Abdulaziz bin Faisal Al Saud. În calitate de director executiv al țării, ministru al apărării și moștenitor al tronului - omul pregătit să conducă Regatul saudit pentru următorii cincizeci de ani - nimeni nu avea mai multă nevoie de această informație.
"Se întâmplă", i-a spus Rashid prințului moștenitor. "Da, pot fi acolo în zece minute".
SUDUL LIBANULUI
Al-Masri se holba în oglinda toaletei.

Vederea nasului spart și a feței și cămășii pline de sânge l-a înfuriat din nou. A mototolit niște hârtie igienică și a îndesat-o în fiecare nară, pe fondul unei dureri uriașe, pentru a opri sângerarea. Apoi s-a stropit cu apă pe față, pe gât și prin părul negru ca jetul pentru a se curăța și a se răcori.
Chestia asta fusese mult mai complicată decât plănuise. În această dimineață, la răsăritul soarelui, avea treizeci de oameni sub comanda sa. Cincisprezece erau acum morți. Iar fratele său mai mic, Tanzeel, dispăruse și, fără îndoială, fusese capturat de sioniști. Al-Masri s-a blestemat. Nu ar fi trebuit niciodată să accepte ca Tanzeel să vină în misiune. Era inteligent și puternic, dar avea doar șaptesprezece ani și părea și mai tânăr.
Energizat de furia sa, al-Masri l-a chemat pe Zayan și încă trei dintre oamenii săi și s-a strecurat pe ușa laterală a complexului de reparații auto și a traversat un teren de fotbal până la o școală primară, în timp ce pământul se zguduia și sunetul bombelor israeliene care explodau răsuna prin vale. Nu erau copii în școală. Toți fuseseră trimiși acasă când începuse bombardamentul. Într-adevăr, nu era nimeni care să fie văzut afară, în nicio direcție.
Când a ajuns în spatele școlii, al-Masri i-a ordonat lui Zayan să deschidă ușa. Înăuntru se aflau pe hol o jumătate de duzină de bărbați puternic înarmați. L-au salutat pe egiptean în timp ce trecea pe lângă ei. Acesta nu a răspuns la salut.
După un colț, s-a îndreptat pe un alt coridor lung și a văzut alți doi dintre oamenii săi stând la post în fața ușii de la cafenea. Ambii erau înarmați cu AK-47 și arme de buzunar, ambii purtau uniforme militare și berete maro și ambii au salutat brusc când al-Masri s-a apropiat.
"Deschide-o", a poruncit acesta, fără să se învrednicească să-i întoarcă gestul.
Cel mai înalt a scos cheile din buzunar și a descuiat ușa, iar ei au intrat cu toții.
Camera era întunecată. Luminile fluorescente care atârnau de tavan erau stinse, iar ferestrele fuseseră acoperite cu prelate negre. Al-Masri a ordonat să se aprindă din nou luminile. Când acestea s-au aprins, a văzut că nu existau mese sau scaune. În schimb, camera era plină cu rachete Zelzal. Sute de ele. O jumătate de duzină erau montate pe lansatoare, îndreptate spre un tavan de sticlă prin care puteau fi trase cu ușurință.
Totuși, nu acesta era motivul pentru care venise. În mijlocul încăperii se afla cel mai tânăr dintre prizonieri, abia dacă avea douăzeci de ani. Băiatul stătea pe un scăunel de lemn, cu mâinile și picioarele legate în lanțuri, cu capul acoperit de o glugă neagră. Fusese deja dezbrăcat până la boxeri. Transpira abundent. Trupul îi tremura incontrolabil.
Bine, s-a gândit al-Masri. Asta va fi mai rapid decât celelalte două.

Al-Masri i-a făcut semn lui Zayan să îi scoată gluga.
Imediat a văzut teroarea din ochii băiatului. "Știi cine sunt eu?", l-a întrebat el în engleză.
"Nu", a răspuns băiatul în engleză, clătinând din cap.
"Știi ce vreau?"
Din nou băiatul a scuturat din cap.
"E simplu", a spus al-Masri. "Îți vreau numele. Vreau să știu pentru cine lucrezi. Și vreau numărul tău de identificare. Spune-mi, și trăiești. Dacă nu-mi spui, mori."
Era probabil că avea de gând să-și verse măruntaiele chiar acolo și atunci. Dar de ce să nu se distreze puțin mai întâi? se gândi al-Masri. Prinzându-l pe puști de păr, l-a târât prin cafenea și în bucătăria industrială adiacentă. Când a ajuns la chiuveta dublă, a găsit un dop de cauciuc și l-a pus în scurgerea uneia dintre chiuvete, apoi a deschis

robinetul la maximum. I-a luat ceva timp să umple chiuveta până sus și, în tot acest timp, nici al-Masri, nici băiatul nu au scos un cuvânt. Când chiuveta a fost plină, egipteanul a închis robinetul și a forțat capul băiatului să intre cu totul în apă. L-a ținut acolo aproape un minut, apoi l-a tras înapoi afară.
"Voi vorbi; voi vorbi", a țipat băiatul.
Dar lui al-Masri nu i-a păsat. A forțat capul băiatului să coboare înapoi, numărând până la zece. Apoi douăzeci. Apoi treizeci. Apoi patruzeci. La cincizeci de secunde, l-a scos pe băiat din apă și l-a lăsat să se înece și să scuipe, dar numai pentru o clipă. Apoi i-a împins din nou capul în apă.
Cinci. Zece. Cincisprezece. Douăzeci. Erau mai puține bule de data asta. S-ar putea să nu ajungă la treizeci. Așa că al-Masri l-a tras afară când a ajuns la douăzeci și cinci.
Egipteanul decisese deja că acesta era cel pe care urma să-l decapiteze. Aveau trei prizonieri. Aveau nevoie doar de unul. Avea de gând să o salveze pe fată și să o păstreze pentru el. Dar nu mai voia. Ea avea să sufere pentru crimele ei. Dar nu-i va da satisfacția de a o ucide. Omul, concluzionase el, era în mod clar liderul echipei. Asta însemna că era important. Al-Masri ar fi avut o mare plăcere să-l tortureze. Dar ar fi încercat, de asemenea, să păstreze fața bărbatului intactă cât de mult ar fi putut - cel puțin până când ar fi primit instrucțiuni de sus.
Pe puști, însă, l-ar decapita personal. Pe video, pentru a putea fi încărcat pe YouTube la momentul potrivit. Dar mai întâi le va arăta capul colegilor băiatului. Asta i-ar forța să scoată mai multe informații de la ei, în special de la femeie. Apoi ar împacheta capul în gheață și l-ar expedia la Casa Albă.
Al-Masri și-a imaginat impactul emoțional pe care acest lucru l-ar avea asupra poporului american. La urma urmei, nu era vorba de un soldat veteran, testat pe câmpul de luptă, care era ucis în vreun deșert din Orientul Mijlociu bântuit de cămile. Era vorba despre un proaspăt angajat al Departamentului de Stat, aflat probabil la prima sau a doua sa călătorie în Israel, decapitat pe internet pentru a fi văzut de toată lumea. Decapitarea ostaticului mai în vârstă nu ar fi avut același efect. Se mai făcuse de prea multe ori.
Sincer să fiu, acum își dorea să o decapiteze pe femeie. Dar se temea că ar fi prea mult de suportat pentru poporul și guvernul american. Da, dorea să provoace oroare și repulsie pe scară largă. Acestea erau utile. Indignarea era o cu totul altă problemă. Măcelărirea unei femei americane ar putea crea un martir, o cauză pentru care poporul american ar putea fi chiar dispus să meargă la război. Avea ordinele sale și acestea nu includeau declanșarea unei invazii americane în Liban. Șansele ca acest lucru să se întâmple cu adevărat erau minime, credea el. Dar nu merita riscul.
Băiatul era perfect. Dar nu încă. Mai întâi, al-Masri trebuia să-l facă să vorbească.
Al-Masri a forțat din nou băiatul să bage capul sub apă, chiar dacă el încă tușea apă și gâfâia după aer. Din nou al-Masri a început să numere. Dar în această rundă nu a ajuns nici măcar la douăzeci. Corpul băiatului se zvârcolea, convulsiona, apoi s-a oprit.
În acest moment, al-Masri i-a smuls capul în sus și i-a aruncat trupul moale pe podea.
"Adu-l înapoi", a ordonat el.
Zayan a căzut pe podeaua bucătăriei. Al-Masri a privit cum i-a verificat pulsul puștiului, dar nu a găsit niciunul. Americanul nu se mișca, nu respira, așa că adjunctul a început să-i administreze manevre de resuscitare.

Al-Masri nu se putea deranja să privească, cu atât mai puțin să ajute. Trecuse prin asta de atâtea ori, încât totul pur și simplu îl plictisea. Dar o decapitare? Asta nu o făcuse niciodată. Nu el însuși. Nu personal. Nu încă. Și simplul gând de a o face pentru prima dată, și în această operațiune specială, îi dădea ceva de așteptat.
Ieșind din bucătărie, a găsit un birou gol. Acolo, singur, a scos din buzunar un pachet de țigări Hamra și o brichetă. Fumatul nu era chiar interzis în islam, dar era interzis în cadrul Hezbollah. Dar lui al-Masri nu-i păsa. Nu avea multe vicii. Acesta era unul. Și nu avea de gând să renunțe la el pentru șeic. Partea dificilă nu a fost să o ascundă de oamenii săi. Partea grea era să găsească cutii cu marca siriană pe care ajunsese să o iubească. Libanul avea propria marcă, desigur, Cedars, și se presupunea că nu erau prea rele. Dar ambalajul îl înfuria, lăudându-se cu "amestecul american". În niciun caz nu avea de gând să fumeze o țigară americană.
Trecuseră câteva ore de când își umpluse plămânii cu fumul cald și dulce. Considera că aceasta era o răsplată mică, dar justă, pentru toată munca și norocul lor de până atunci. Și, știind că vor trece ore întregi până când va mai avea parte de una, a savurat fiecare tragere.
Când a terminat și a reintrat în bucătărie, a constatat că puștiul vomitase pe podea. Unul dintre oamenii lui încă ștergea mizeria. Adjunctul său îi lua pulsul băiatului. Când acesta a dat din cap, al-Masri le-a făcut semn lui Zayan și gărzilor să-l tragă pe băiat înapoi în cantină și înapoi la scaun. Ei au făcut așa cum li s-a spus. Băiatul încă gâfâia, încă absorbea cât de mult oxigen putea, dar era în viață.
"Ești gata să-mi spui cum te cheamă, sau mai încercăm o dată?", a întrebat egipteanul zâmbind, cu dinții încă plini de sânge.30
CARTIERUL GENERAL AL COMANDAMENTULUI NORDIC AL IDF, SAFED, ISRAEL
Elicopterul Sikorsky UH-60 izbucni peste creastă și ajunse la vedere. A înconjurat baza o dată înainte de a coborî pe pista de aterizare. Generalul-maior Yossi Kidron a privit de pe marginea pistei, apoi a făcut un pas în față pentru a-i saluta pe cei doi directori la ieșirea din Black Hawk. Primul a fost Asher Gilad, șeful Mossad, agenția de informații externe a Israelului. Chiar în spatele lui se afla Tomer Ben Ami, director adjunct al Shin Bet, echivalentul israelian al FBI-ului american. Niciunul dintre cei doi bărbați nu părea fericit. Nici detaliile lor de securitate, care erau nerăbdătoare să își scoată protejații din calea pericolului.
"Este totul în ordine?" a întrebat Gilad în ebraică peste zgomotul motoarelor elicopterului, în timp ce erau împinși în interiorul instalațiilor securizate.
"Da, domnule."
"Nimeni nu a vorbit încă cu el?"
"Nu, domnule", l-a asigurat Kidron în timp ce îi conducea pe amândoi pe mai multe trepte de scări, pe lângă numeroși gardieni înarmați și prin două seturi de uși de oțel. "Bine, suntem aici, domnilor. Cum vreți să faceți asta?"
"Yossi, tu și cu mine vom sta în spatele geamului", a spus Gilad. "Tomer are cea mai mare experiență cu interogatoriile. Iar araba lui este mai bună decât a mea. Bine?"
Directorul adjunct al Shin Bet a dat din cap și i-a înmânat arma lui Yossi pentru a o păstra în siguranță.
Tomer a așteptat câteva clipe ca ceilalți să se așeze în poziție. Apoi a respirat adânc, le-a făcut semn paznicilor să deschidă ușa și a intrat în camera de interogatoriu. Îl aștepta un tânăr înlănțuit de un scaun metalic, așezat în spatele unei mese metalice, care transpira abundent.
"Bună dimineața", a spus Tomer în arabă. "Bine ai venit în Israel".

Băiatul nu a spus nimic, însă ochii lui se plimbau prin cameră și se îndreptau spre geamul cu două sensuri, ca și cum s-ar fi așteptat ca mai mulți oameni să intre prin cele două uși din stânga și din dreapta mesei.
"Ți-e sete?" a întrebat Tomer. "Ți-a dat cineva ceva de mâncare sau de băut?"
Niciun răspuns.
Tomer s-a întors spre geamul cu două uși și a întrebat dacă poate primi niște apă. O clipă mai târziu, un gardian a intrat și a pus două pahare de plastic pe masă, împreună cu o sticlă de un litru cu apă. Tomer i-a turnat fiecăruia câte un pahar. Băiatul a ezitat, dar după ce Tomer a luat o înghițitură, a băut tot. Tomer i-a mai turnat încă unul, pe care și acesta l-a băut repede. A treia oară, Tomer a umplut paharul. De data aceasta, băiatul a luat doar o înghițitură, apoi a lăsat-o jos. Mâinile îi tremurau. Genunchiul drept îi tremura în sus și în jos. Și nu părea să știe unde să își așeze privirea.
"Numele meu este Tomer Ben Ami", a început ofițerul Shin Bet. "Care este al tău?"
Băiatul nu a spus nimic, dar în schimb și-a fixat privirea pe ceașca așezată pe masa din fața lui.
"De cât timp ești membru al Unității Radwan?"
Acest lucru l-a speriat pe băiat, care a ridicat pentru scurt timp privirea, apoi s-a întors la ceașcă.
"Ar fi mai bine pentru tine și pentru familia ta dacă ai merge mai departe și mi-ai răspunde la întrebări acum decât mai târziu", a spus Tomer. Tonul său era calm. Dar mesajul era amenințător și așa trebuia să fie.
Totuși, băiatul nu a spus nimic.
"Bine - hai să încercăm altceva", a spus Tomer, aplecându-se în față.
"Numele tău este Tanzeel al-Masri."
Băiatul și-a ridicat imediat privirea.
"Ai șaptesprezece ani. Împlinești 18 ani în iulie", a continuat Tomer.
"Te-ai născut și ai crescut în Beirut, într-o familie de șiiți devotați. Mama ta este libaneză, născută și crescută în Sidon. Tatăl tău este egiptean, născut în Alexandria, deși și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în câmpurile petroliere din Libia, unde tatăl și frații lui lucrau pentru a întreține familia. Aveți șase frați și surori. Dar astăzi să ne concentrăm asupra fratelui tău mai mare, Amin."
Tot nimic.
"Amin al-Masri, infamul comandant adjunct al Unității Radwan", a continuat Tomer.
Băiatul era vizibil uimit.
"Da, Tanzeel, știm totul despre tine și fratele tău. Și știm totul despre devotamentul îndelungat al familiei tale față de Hezbollah. Știm că tatăl tău, Marwan, înainte de moartea sa prematură, era apropiat de Imad Mughniyah, fondatorul Jihadului Islamic și omul numărul doi din Hezbollah, omul cunoscut de mult sub numele de al-Hajj Radwan. Unitatea în care tu și fratele tău serviți îi poartă numele. Mai mult, știm că tatăl tău avea sânge american și israelian pe mâini. L-a ajutat pe Mughniyah să-l tortureze și să-l ucidă pe șeful stației CIA din Beirut în 1985. A ajutat la planificarea atentatului cu bombă asupra ambasadei noastre din Buenos Aires, la 17 martie 1992. Lista continuă la nesfârșit".
Receptorul radio din urechea lui Tomer a început să trosnească. "Arată-i pozele", a spus Asher Gilad de cealaltă parte a geamului.
Tomer și-a băgat mâna în geaca de piele și a scos șase fotografii alb-negru de cinci pe șapte. S-a uitat la fiecare pentru o clipă, stârnind interesul lui Tanzeel, apoi le-a așezat pe masă.
Ochii băiatului s-au făcut mai mari.

"Îi recunoști pe acești oameni?" a întrebat Tomer.
Deși Tanzeel nu a vorbit, răspunsul a fost clar afirmativ.
"Aceasta cu mama ta, Jabira, a fost făcută în timp ce mergea acasă de la magazinul alimentar din Al-Dahiya. Îți amintești de Al-Dahiya, Tanzeel, acele suburbii nenorocite, lovite de sărăcie din partea de sud a Beirutului? Ai crescut în Haret Hreik, nu-i așa, Tanzeel? Bineînțeles că da. Și mama ta încă locuiește acolo."
Tomer a așezat celelalte fotografii pe masă, una câte una.
"Asta e una drăguță, nu-i așa? Micuța Hala. Cât are, zece ani? Cât de fericită pare la academia islamică pentru fete pe care o frecventează. Dar cred că asta e preferata mea. Farez. Cel mai tânăr din clanul tău. Și mândria și bucuria mamei tale. Cât are acum, șase ani? Nu, tocmai a împlinit șapte ani. Cu siguranță îi place să joace fotbal cu prietenii lui. Ai văzut vreodată un băiețel mai adorabil?"
Tomer a tăcut o clipă, lăsând imaginile și mesajul să pătrundă. Dar mai era ceva.
"Să vedem, iată o fotografie dronă minunată a clădirii tale de apartamente", a spus Tomer. "Iată una cu ușa de la intrare. Și una cu mama ta bând ceai pe balconul ei."
A trecut un minut.
Apoi două.
După trei, Tomer a vorbit din nou. "Chiar crezi că nu știm totul despre tine, Tanzeel, despre familia ta, despre fratele tău? Chiar în timp ce tu și cu mine stăm aici, forțele israeliene se deplasează pe străzile din Haret Hreik, deghizate în comandouri Hezbollah. Până la apusul soarelui, mama ta, scumpa Hala și adorabilul Farez vor fi nu numai în posesia noastră, ci și în custodie, aici, pe pământ israelian. Atât timp cât americanilor capturați de fratele tău nu li se va face niciun rău - atât timp cât îi va elibera pe toți rapid și fără niciun fel de răni - familia ta va fi în siguranță. Dar dacă fratele tău acționează, să spunem, imprudent... ei bine, să sperăm că nu se va ajunge la asta."
Totul era o minciună.
Fotografiile fuseseră făcute cu luni înainte. Atât Tomer, cât și Asher Gilad îl imploraseră pe prim-ministrul lor să autorizeze o operațiune de achiziționare a familiei al-Masri. Cu toate acestea, Reuven Eitan refuzase să autorizeze așa ceva, nici măcar să trimită agenți Mossad pentru a pune familia al-Masri sub supraveghere, astfel încât să-i poată prinde dacă premierul se răzgândea.
Cu toate acestea, totul părea foarte convingător pentru tânărul Tanzeel. Nu era pregătit să spună nimic. Nu încă. Nu acum. Era prea devreme. Era prea șocat. Dar în timp, Tanzeel va vorbi. De asta, Tomer nu avea nicio îndoială.
31
CASA ALBĂ, WASHINGTON, D.C.
Președintele Andrew Hartford Clarke a părăsit reședința la 6:57 a.m., ora locală.
Înconjurat de un detașament sporit al Serviciilor Secrete, a luat un lift privat până la primul etaj, s-a îndreptat direct spre Aripa de Vest și a intrat în Situation Room trei minute mai târziu. Fiecare membru al Consiliului Național de Securitate a stat în picioare până când comandantul suprem și-a luat locul.
Nu era o sală plină.
Vicepreședintele Carlos Hernandez era acolo - în sfârșit - și stătea chiar la dreapta lui Clarke. Viceamiral pensionat cu trei stele, Hernandez a fost unul dintre latino-americanii cu cel mai înalt rang care au servit vreodată în Marina Statelor Unite, înainte de a deveni primul cubanez-american ales vicepreședinte al Statelor Unite. Născut în Miami din familii de imigranți din Havana, Hernandez a jucat un rol decisiv în

asigurarea președinției lui Clarke, ajutându-l pe neofitul politic să obțină un uimitor 49% din voturile hispanicilor, cel mai mare procent obținut vreodată de un candidat republican. Cu toate acestea, în cea mai mare parte a ultimelor optsprezece luni, contribuția lui Hernandez în administrația Clarke a fost cel mult limitată. La doar cincizeci și șapte de ani, el suferise deja două atacuri de cord de când depusese jurământul de vicepreședinte, apoi fusese obligat de medici să facă o operație de triplu bypass, urmată de multe luni de recuperare. Se zvonea că Clarke se gândise în mod activ să îl elimine din listă înainte de campania sa de realegere. Dar vicepreședintele a rămas și, în cele din urmă, a revenit în joc și se presupune că funcționa la capacitate maximă sau aproape.
În stânga lui Clarke se afla Margaret "Meg" Whitney, secretarul de stat în vârstă de șaizeci și unu de ani, pe care el o supranumise Vulpea argintie. Guvernator al statului New Mexico timp de două mandate și fost ambasador al SUA în Regatul Unit, Whitney era o stea în ascensiune în administrație, mai ales datorită speculațiilor din ce în ce mai numeroase din mass-media potrivit cărora lunile sale de negocieri minuțioase și de neobosită diplomație de navetă erau pe cale să dea roade sub forma unui acord de pace istoric între Israel și Regatul Arabiei Saudite.
În jurul mesei de conferință se aflau, de asemenea, consilierul pentru securitate națională Bill McDermott, generalul James Meyers, recent numit președinte al Joint Chiefs și Richard Stephens, în vârstă de șaizeci și șase de ani, fost senator senior de Arizona și președinte al Comisiei de informații a Senatului, care fusese numit de Clarke în funcția de director al Central Intelligence.
Lipseau directorul serviciilor naționale de informații și secretarul Securității Interne, ambii fiind plecați din țară, dar urmând să se întoarcă la Washington chiar la acea oră. De asemenea, lipseau secretarul Trezoreriei, procurorul general și secretarul Apărării, Cal Foster, care fusese cândva comandantul suprem aliat al NATO și era, fără îndoială, cel mai apropiat prieten și cel mai de încredere consilier militar al lui Clarke. Primii doi erau în vacanță, dar fuseseră chemați de urgență la Washington și se aflau pe drum. Ultimii trei erau împrăștiați prin țară pe diverse probleme guvernamentale, dar se întorceau și ei în grabă la Washington.
"Cum naiba s-a putut întâmpla așa ceva?", a început un Clarke furios, deschizând exemplarul legat în piele al Dosarului zilnic al președintelui care îl aștepta în capul mesei. PDB era compilația ultrasecretă a comunității de informații americane cu cele mai importante subiecte ale zilei, realizată doar pentru ochii președintelui și ai NSC.
"Mă tem că răspunsurile nu sunt acolo, domnule președinte", a început directorul CIA.
"De ce nu?", a întrebat președintele.
"Evenimentele pur și simplu se mișcă prea repede, domnule", a răspuns Stephens. "PDB-ul din această dimineață a fost finalizat și tipărit înainte ca toate acestea să înceapă".
Clarke și-a ridicat privirea neîncrezător, apoi și-a trântit copia și a dat-o la o parte. "Atunci spune-mi ce știi".
Stephens respiră adânc pentru a-și aduna gândurile. Știa prea bine că Agenția Centrală de Informații era pe gheață subțire cu președintele. La urma urmei, aceasta ratase complet invazia Kremlinului în țările baltice și asasinarea ulterioară a președintelui rus, a prim-ministrului și a șefului FSB. Langley a ratat, de asemenea, două operațiuni majore de extracție, prima a unei cărțițe de nivel înalt din interiorul Kremlinului, iar a doua a unei cărțițe aproape la fel de valoroase care opera aproape de vârful regimului din Coreea de Nord.
Adevărat, Agenția a supravegheat două succese foarte importante de atunci. Ea a împiedicat transferul a cinci focoase nucleare de la RPDC la

regimul iranian. Și a urmărit și a oprit în mod eficient o celulă teroristă din Ierusalim care plănuia să arunce în aer summitul pentru pace sponsorizat de americani în decembrie. Cu toate acestea, președintele nu a acordat mare parte din credit lui Stephens sau echipei sale de conducere. Dimpotrivă, devenise îndrăgostit de cel mai nou ofițer clandestin al Agenției, Marcus Johannes Ryker, pe care îl credita drept creierul ambelor operațiuni.
În ceea ce-l privește, Stephens nu ar fi putut vedea lucrurile mai diferit. Ryker nu era un erou. Dimpotrivă, era un nonconformist - periculos, un operator necinstit cu o reputație din ce în ce mai mare de a nu ține cont de reguli și de a ignora legile și protocoalele bine stabilite ale Agenției pentru a-și atinge obiectivele. El nu era un om al Langley. Nu fusese instruit la Fermă. Nu cunoștea cultura Agenției. Nu cunoștea aproape niciun coleg ofițer CIA, cu atât mai puțin avea legături strânse în interiorul Companiei.
În timpul dezastrului de la Moscova, toată lumea din această cameră - inclusiv președintele - crezuse că Ryker era un trădător de țară care trebuia vânat și arestat, chiar eliminat cu forța. Modul în care Ryker schimbase scenariul și se redenumise erou nu numai că îl deruta, dar îl și înfuria pe Stephens. Ryker fusese adus în Agenție doar ca parte a unei înțelegeri secrete. Trebuia să rămână tăcut și departe de ochii publicului. În schimb, părea să se afle în vârtejul unei operațiuni periculoase după alta. Până acum, fiecare dintre mișcările sale nebunești îi fusese favorabilă. Dar Stephens știa că oricare dintre ele ar fi putut cu ușurință să meargă în direcția opusă și să se încheie cu un dezastru total.
La fel de exasperant pentru directorul CIA era faptul că orice așa-zise succese la care Ryker ar fi putut juca un rol nu ar fi avut loc niciodată fără ajutorul a sute de membri ai personalului, finanțări și bunuri ale Agenției. Cu toate acestea, comandantul suprem a continuat să acorde toate meritele noului său elev de companie.
Și acum asta.
32
Stephens și-a început briefingul.
"În această dimineață, aproximativ la ora 9:15, ora Israelului - 2:15 a.m. aici, la Washington - o unitate teroristă Hezbollah a tăiat gardul de securitate de pe Linia Albastră și a întins o ambuscadă unui convoi IDF", a început el, arătând imagini pe care le primise de la israelieni pe monitoarele de perete. "Atacul a fost aparent neprovocat și a venit fără avertisment. Nici noi, nici israelienii nu am detectat nimic care ar fi putut sugera că se pregătește ceva. Ambuscada a avut loc în apropierea unei așezări agricole israeliene, un moshav cunoscut sub numele de Avivim. În total, trei vehicule au fost distruse. Nouă soldați israelieni au fost uciși. Mai mulți au fost împușcați în stilul unei execuții. În acest proces, doi americani și un israelian au fost prinși de teroriști. Din câte ne putem da seama, au fost duși pe teritoriul libanez, dar în prezent nu avem nicio idee unde."
"Whoa, whoa, stai puțin", a spus Clarke. "Credeam că trei americani și niciun israelian nu au fost luați ostatici."
"Îmi dau seama că asta v-a spus Bill când a sunat la Reședință în această dimineață", a răspuns Stephens, aruncând o privire către consilierul pentru securitate națională McDermott pentru confirmare. "Acesta a fost primul raport pe care l-am primit. Dar s-a dovedit a fi eronat."
"Sunteți sigur că agentul Ryker este unul dintre prizonieri?" a insistat Clarke.
"Mă tem că da, domnule."
"Familia lui a fost anunțată?"
"Nu, domnule, nu încă."

"Are o mamă în Colorado, lângă Springs, nu?"
"Monument."
"Corect. Am întâlnit-o cu ceva timp în urmă."
"Ai făcut-o, domnule."
"Mai trăiește vreo rudă?"
"Două surori. Amândouă căsătorite, cu copii."
"Au trecut prin multe în ultimii doi ani", a spus Clarke. "Asigură-te că oricine sună este cineva pe care îl cunosc, cineva în care au încredere. Și spuneți-le că, dacă au nevoie de ceva, ei au tot ce le trebuie."
Președintele s-a întors spre McDermott. "Bill, cunoști familia."
"De aproape douăzeci de ani, domnule."
"Trebuie să cunoști pe cineva."
"Da, domnule. Pete se poate ocupa de asta."
"Cine?"
"Dr. Peter Hwang", a clarificat McDermott. "A servit cu Ryker sub comanda mea pe vremuri. Cel mai apropiat prieten al lui Ryker. Acum lucrează pentru Agenție, deși, ca și Ryker, aparent pentru DSS."
"Perfect", a spus Clarke, întorcându-se spre Stephens.
Directorul CIA și-a continuat briefingul. "Domnule, este ceva ce trebuie să menționez în acest moment, dar este neconfirmat și foarte delicat."
"Ce anume?"
"Ei bine, domnule, o sursă de-a noastră ne-a informat recent că o anchetă internă a IRGC - Corpul Gardienilor Revoluției Iraniene - privind pierderea focoaselor lor nucleare în Marea Chinei de Est a arătat cu degetul spre agentul Ryker. Deocamdată nu ne este clar de ce îl indică pe Ryker, având în vedere că mulți alți agenți americani, israelieni și saudiți au fost implicați în acea operațiune. Cu toate acestea, sursa spune că IRGC a pus o recompensă de 10 milioane de dolari pe capul lui Ryker."
"Zece milioane?" a întrebat Clarke, vizibil uimit.
"Asta am înțeles noi, domnule."
"Asta e o recompensă destul de mare. De ce aud abia acum despre asta?"
"Ei bine, domnule, din nou, este doar cuvântul unei singure surse. Am încercat să verificăm prin alte canale, dar până acum nu am reușit."
"Ryker știe?"
"Știe - Martha Dell l-a informat imediat după ce am primit raportul", a răspuns Stephens, referindu-se la directorul adjunct al Agenției.
"Richard, te gândești că acest atac de la graniță ar putea avea legătură?" a întrebat Whitney. "Este posibil să nu fi fost o lovitură la întâmplare, ci Ryker să fi fost vizat?"
Aceasta era exact întrebarea de care se temea Stephens când adusese subiectul în discuție. Totuși, în ciuda antipatiei sale față de Ryker, Stephens simțea că era de datoria sa să se asigure că NSC avea toate informațiile la dispoziție, pentru a face cu ele ceea ce doreau.
"Este posibil, Meg", a răspuns el. "Dar este prea devreme să tragem vreo concluzie. Pur și simplu nu avem încă suficiente informații."
"Cercetați", a ordonat președintele.
"O vom face, domnule", l-a asigurat Stephens.
"Bun - acum cine mai lipsește?"
"Mă tem că celălalt american este tot unul pe care l-ați cunoscut, domnule președinte - partenera lui Ryker, Kailea Curtis."
"Ea lucrează pentru tine?"
"Nu, domnule, ea este de fapt un agent special cu DSS."
"A, da, Curtis - ea face parte din echipa ta, nu-i așa, Meg?" l-a întrebat Clarke pe secretarul de stat.
"Echipa mea de avansare, da, domnule", a răspuns Whitney. "Este unul dintre cei mai impresionanți agenți din echipa mea."
"Face parte din echipa care ne-a salvat pielea în Ierusalim, nu-i așa?"

"A fost, într-adevăr, domnule. De fapt, luna trecută i-am înmânat ei și câtorva dintre colegii ei, inclusiv lui Ryker, Premiul pentru Eroism în cadrul unei ceremonii pe care am organizat-o la State."
"Este căsătorită? Are copii?"
"Nu, domnule."
"Părinții ei sunt în viață?"
"Tatăl ei, cred, și o soră."
"Unde sunt ei?"
"New York, domnule - tatăl ei e în Queens; sora ei e undeva în Long Island."
"Au fost anunțați?"
"Nu, nu încă - voi pune pe cineva să-i sune mai târziu astăzi."
"Bun - și aceeași treabă - asigurați-vă că este cineva pe care familia îl cunoaște bine, cineva în care au încredere, și asigurați-vă că au tot ce le trebuie."
"Absolut, domnule."
"Și cine este israelianul?"
"Ei bine, domnule", a răspuns Stephens, "aici lucrurile devin deosebit de complicate."
33
Stephens s-a aplecat înainte în scaunul său.
"Ceea ce urmează să vă spun tuturor este strict secret și numai pentru această cameră", a început el. "Israelianul este un ofițer de informații pe nume Yigal Mizrachi".
În timp ce DCI afișa pe ecrane o fotografie a tânărului, Bill McDermott i-a studiat chipul. Israelianul era tânăr. Nu mai mult de douăzeci sau douăzeci și unu de ani. Trăsături întunecate. Păr negru. Tuns militar. Ochi căprui. Constituție ușoară. Clar nu era un soldat de luptă. Nu era probabil să reziste la interogatoriu. Nu pentru mult timp, oricum. Nodul din stomacul lui McDermott se strânse. Trebuiau să-l găsească pe puștiul ăsta și să-i scoată repede pe el, pe Ryker și pe Curtis din calea pericolului.
Stephens a explicat rolul lui Yigal Mizrachi ca agent de legătură cu echipa de avansare a DSS și a precizat că acesta era consilierul generalului care conducea Comandamentul de Nord al IDF. El a menționat că vorbește fluent patru limbi, inclusiv araba.
Apoi a ajuns la punctul principal.
"Mă tem că domnul Mizrachi este, de asemenea, nepotul prim-ministrului".
O tăcere a cuprins sala.
"După cum puteți vedea, avem o problemă la mai multe niveluri", a continuat Stephens. "Dacă Hezbollah își dă seama că tocmai l-au prins pe Marcus Ryker, primul apel pe care îl vor da nu va fi aici sau la Pentagon. Îi vor contacta pe prietenii lor din Iran și le vor explica că îl au în posesia lor pe omul numărul unu de pe lista celor mai căutați membri ai Gărzii Revoluționare. Dacă îl vizau pe Ryker, atunci apelul a fost deja făcut, iar situația va escalada foarte, foarte repede."
Era prima dată când McDermott auzea de recompensa pe capul lui Ryker și devenea din ce în ce mai furios că Stephens nu se învrednicise să-l informeze pe consilierul pentru securitate națională - sau chiar pe secretarul de stat sau pe șeful DSS, de altfel - că unul dintre oamenii lor ar putea fi o țintă specială în acel cartier. McDermott a înțeles decizia lui Stephens de a nu-l informa pe președinte până când acuzația nu era confirmată. În locul lui, s-a gândit McDermott, probabil că și el ar fi făcut același lucru. Totuși, era profund iresponsabil din partea directorului CIA să ascundă informații atât de volatile celor responsabili cu decizia de a-l trimite sau nu pe Ryker în misiuni în afara Statelor Unite.

Stephens își continuă informarea. "Din câte știm, nicio femeie americană nu a mai fost răpită vreodată de Hezbollah", a precizat DCI. "După cum a remarcat secretarul Whitney, agentul Curtis este un funcționar public bun și exemplar. Și-a făcut veacul ca polițistă la NYPD. A fost testată sub foc în cadrul DSS. Este dură. Inteligentă. Curajoasă. Un agent model, să fim siguri. Totuși, ce ar putea face agenții Hezbollah cu ea - cu ea - nimeni dintre noi nu poate spune, dar mă tem că trebuie să ne pregătim pentru ce e mai rău."
McDermott l-a văzut pe Whitney tresărind.
"Și mai este un aspect, care nu prea trebuie spus, dar să fie clar", a concluzionat Stephens. "Dacă Hezbollah își dă seama că a pus mâna pe un membru al familiei premierului israelian, va fi lovitura de stat a secolului. Indiferent cât de mult vor suferi agenții Ryker și Curtis, nu va fi nimic în comparație cu domnul Mizrachi."
"Doar dacă, desigur, israelienii nu sunt pregătiți să facă Hezbollah-ului o ofertă pe care nu o pot refuza", a remarcat Clarke.
Stephens a scuturat din cap. "Nu-mi pot imagina ce ar accepta șeicul al-Hussaini - cu atât mai puțin mullahii din Teheran - pentru un astfel de premiu."
"Este un coșmar", a spus Whitney.
"Este", a fost de acord Stephens.
McDermott s-a întors către președintele Statului Major Interarme.
"Generale Meyers, ce fel de contingențe aveți pentru a-i găsi și salva rapid pe cei trei? Cred că suntem cu toții de acord că nu putem permite ca oamenii noștri, cu atât mai puțin domnul Mizrachi, să fie reținuți și torturați de unii dintre cei mai barbari teroriști de pe fața planetei."
"De acord", a spus Meyer. "Am ordonat deja comandanților echipelor SEAL 6 și Delta să înceapă să pregătească opțiunile. În doar câteva ore - 1300 ora locală - am programată o convorbire cu generalul Golan, șeful Statului Major al FDI. Yoni și cu mine ne cunoaștem de ani de zile. A fost cu mine la Pentagon luna trecută pentru o vizită. Vom lucra împreună la asta și vă garantez că, dacă băieții de la informații îi pot găsi, vom organiza o operațiune pentru a-i prinde."
"Dar timpul este scurt, am dreptate, generale?", a întrebat președintele.
"Da, domnule, este", a confirmat Meyers. "Dacă îi putem găsi cât timp sunt încă pe teritoriul libanez, atunci avem o șansă. Dar dacă, așa cum sugerează directorul Stephens, ei vor fi transferați în Iran - sau chiar în Siria - atunci trebuie să spun că opțiunea militară va fi pierdută. Ar trebui să existe un aranjament diplomatic negociat, dacă vrem să îi recuperăm. În viață, cel puțin".
Clarke a fost reticent la ideea de a deschide negocieri cu Teheranul.
McDermott simțea la fel. Toți au simțit la fel.
"Domnule președinte, mai este o chestiune pe care trebuie să o aduc în discuție în acest context", a spus directorul CIA.
"Care este aceasta?"
"Domnule, am aflat că liderul suprem al Iranului, ayatollahul Hossein Ansari, a murit de cancer."
"Ce, chiar acum?" a întrebat Clarke.
"În ultimele două ore", a spus Stephens. "Vestea nu a fost făcută publică, dar în timp ce veneam de la Langley, am primit un telefon de la prințul Abdullah bin Rashid."
"Șeful spionajului saudit."
"Da, domnule. Prințul spune că au două surse la nivel înalt în interiorul Teheranului și ambele - independent una de cealaltă - au raportat că Liderul Suprem a murit și că regimul se pregătește să facă un anunț în seara asta."

"Acest lucru nu este chiar neașteptat, nu-i așa?", a întrebat președintele. "Adică, ne spui de mai bine de un an, Richard, că tipul suferea de cancer . . uh . . ."
"Pancreatic."
". . corect, și că era doar o chestiune de timp."
"Destul de adevărat."
"Aveți vreun motiv să credeți că cineva l-a împins peste limită?" a întrebat McDermott.
Clarke a ridicat o sprânceană. "Joc murdar?"
"Este posibil?" a întrebat McDermott. "Am auzit în repetate rânduri că nu mai avea mai mult de câteva luni de trăit. Dacă cineva s-a săturat să aștepte?"
"Îi voi pune pe băieții mei să urmărească îndeaproape și îi voi ruga și pe saudiți să facă la fel", a spus Stephens. "Dar mai e ceva."
"Ce este?"
"În ultima oră, NSA a interceptat o serie de mesaje care mergeau și veneau între conducerea superioară a Hezbollah și IRGC. Se pare că iranienii sunt furioși că Hezbollah provoacă un nou război cu israelienii atunci când tot Teheranul este pe cale să fie consumat de o înmormântare de stat și de nevoia de a alege un succesor. Cu toate acestea, cei din Hezbollah - cei apropiați de șeic - ripostează. Ei spun că nu au nimic de-a face cu asta și încearcă să înțeleagă cum a izbucnit totul. Ceea ce este și mai ciudat este că israelienii spun că recepționează, de asemenea, discuții din unitățile de teren ale Hezbollah care sugerează un grad ridicat de haos intern. Nimeni nu pare să știe exact cum a început totul, cine a ordonat-o sau de ce."
"Eu nu cred", a spus McDermott.
Generalul Meyers a scuturat din cap. "Nici eu. Mi se pare o campanie de dezinformare. Mult mai probabil, Corpul Gardienilor Revoluției Iraniene a ordonat în secret Hezbollah să deschidă frontul israelian pentru a distrage atenția de la moartea ayatollahului."
"Sunt de acord", a spus președintele. "Toată chestia asta are Teheranul scris pe ea".
34
Secretarul de stat a fost de acord cu sentimentul din sală.
Cu toate acestea, era datoria lui Meg Whitney să se ocupe de fapte, nu de presupuneri. Și existau preocupări mai imediate de care trebuia să se ocupe.
"Domnilor, s-ar putea să aveți dreptate, dar vă sugerez să nu tragem încă nicio concluzie", a avertizat ea. "Suntem în primele ore ale acestei crize. Să-i dăm lui Richard și echipei sale mai mult timp pentru a ajunge la fundul problemei. În acest moment, doi dintre oamenii mei sunt dați dispăruți și, din câte am auzit, acolo are loc o luptă serioasă care ar putea da foc întregului Orient Mijlociu."
Președintele a fost de acord și s-a întors la șeful Statului Major.
"Generale Meyers, ce ne puteți spune despre aspectul militar al tuturor acestor lucruri?"
"Ei bine, domnule președinte, la doar câteva minute după atac, israelienii au lansat o operațiune pe care o numesc Protocolul Hannibal."
"Ce este asta?"
"Domnule, este o campanie agresivă de bombardamente de saturație care a vizat locul în care au avut loc răpirile, menită să oprească orice mișcare în zonă și să ofere forțelor terestre ale IDF suficient timp pentru a interveni, a găsi ostaticii și a-i aduce înapoi, vii sau morți", a spus Meyers. "Din păcate, nu a funcționat. Comandantul IDF aflat la fața locului a găsit intrarea într-un tunel nedescoperit anterior, aproape de breșa din gard. În prezent, comandamentul superior al FDI consideră că, în mijlocul haosului și confuziei, agenții Ryker și Curtis

și nepotul premierului au fost târâți în tunel și duși adânc în teritoriul inamic. În acel moment, prim-ministrul Eitan a anulat operațiunea Hannibal și a ordonat tuturor forțelor israeliene să se retragă în spatele Liniei Albastre."
"De ce?"
"Pentru a semnala o dezescaladare în speranța că vor prevala capetele mai reci."
"Și?" A întrebat Clarke.
"Din păcate, Hezbollah a refuzat - sau poate a interpretat greșit - gestul. Tocmai au declanșat un baraj masiv de rachete împotriva centrelor populației civile israeliene."
"Definește "masiv"", a spus președintele.
Meyers s-a uitat la laptopul securizat de pe masa de conferințe din fața lui și a derulat cele mai recente date sosite de la Centrul Național de Comandă Militară din adâncul Pentagonului. "Domnule, în ultimele treizeci de minute, estimăm că Hezbollah a tras mai mult de o sută de rachete Katyusha în Israel. În plus, au tras cel puțin câteva zeci de rachete Zelzal, care sunt semnificativ mai mari și mai puternice decât Katiușa. De când ne-am adunat aici, sirenele de alarmă aeriană au sunat non-stop în partea de nord a Israelului."
"La fel ca în 2006", a intervenit secretarul Whitney. "Domnule președinte, asta înseamnă că peste un milion de israelieni sunt în prezent ascunși în adăposturi antiatomice sau fug spre sud, în afara razei de acțiune a rachetelor. Jumătate dintre aceștia sunt copii".
Deși nu a spus-o, ea a apreciat faptul că premierul israelian a încercat să detensioneze situația. Dar îl cunoștea pe Reuven Eitan - îl cunoștea de mai bine de douăzeci de ani, de fapt. Cu siguranță petrecuseră mult timp în ultimul an și jumătate lucrând la acest acord de pace israeliano-saudit. Dacă numărul victimelor israeliene creștea, ea știa că Eitan ar fi simțit că nu are de ales decât să riposteze. "Domnule general, cât de bine a reușit IDF să doboare aceste rachete și rachete?", a întrebat ea.
"Nu prea bine", a raportat Meyers. "În teatrul de operațiuni din Gaza, israelienii reușesc de obicei să doboare între 85 și 90 la sută din rachetele trase asupra lor. Rapoartele preliminare - și, din nou, subliniez că este foarte devreme - dar primele rapoarte sugerează că IDF doboară doar 50-60% din rachetele care vin din Liban."
"Care este problema?" a întrebat Clarke. "Am crezut că israelienii au cea mai bună tehnologie din lume".
"Nu este vorba de tehnologie, domnule. Hezbollah lansează atât de multe rachete în același timp încât israelienii pur și simplu nu au suficienți interceptori în teatru pentru a face față. CENTCOM tocmai mi-a trimis un mesaj pentru a-mi spune că israelienii se grăbesc să trimită mai multe baterii Patriot și Iron Dome spre nord, dar asta va dura ceva timp. Între timp, pagubele provocate caselor, spitalelor, școlilor, sinagogilor și fabricilor devin mari."
Meyers a luat o telecomandă și a schimbat imaginile afișate pe ecrane. Acum vedeau imagini cu rachete și interceptoare deasupra cerului din Haifa și Kiryat Shmona, împreună cu scene de clădiri în flăcări.
"Una dintre puținele mângâieri, dacă pot spune așa", a adăugat Meyers, "este că este sâmbătă, Sabatul evreiesc. Școlile sunt închise. La fel și majoritatea întreprinderilor și instituțiilor publice. Sinagogile sunt pline, mi s-a spus, dar dacă ar fi fost o zi lucrătoare, am fi avut de-a face cu un număr foarte mare de victime."
"Și care este situația în Gaza?" a întrebat Whitney. "Au început și Hamas și Jihadul Islamic să lanseze rachete?"
"Nu încă", a spus Meyers. "Dar israelienii se pregătesc pentru ca atacul să înceapă în curând."

"Cum se face că nu am auzit nimic direct de la prim-ministrul Eitan?"
Era prima dată când vicepreședintele Hernandez intra în conversație, a observat Whitney.
"Mi s-a spus că prim-ministrul era în curs de a da un telefon aici, la Casa Albă, când a început barajul de rachete", a răspuns directorul CIA Stephens. "În acel moment, el le-a spus consilierilor săi să programeze un apel pentru mai târziu și a ordonat cabinetului său de securitate să se reunească în sesiune de urgență. Se pare că Eitan va apela la rezerve. A ordonat deja atacuri aeriene împotriva instalațiilor Hezbollah din tot Libanul, inclusiv împotriva centrelor de comandă și control din Valea Bekaa. Mi s-a spus că cabinetul de securitate va lua în considerare atacuri chiar și în nordul Beirutului. Eitan nu vrea să o facă, dar s-ar putea să nu aibă de ales - el insistă că Israelul nu poate părea slab în fața unor atacuri atât de nerușinate și neprovocate, altfel toată descurajarea lor în regiune ar putea începe să se prăbușească."
Whitney clătină din cap, nu din surprindere sau chiar dezacord, ci cu greutatea catastrofei diplomatice care îi cădea în poală.
"Cine vă dă aceste informații?" a întrebat Hernandez.
"Șeful Mossad, Asher Gilad", a răspuns Stephens. "Cineva pe care îl cunoașteți bine".
"Îl cunosc", a spus vicepreședintele. "Un om bun. Ne cunoaștem de mult timp și întotdeauna am putut avea încredere în el. Deci, ce au nevoie israelienii de la noi?"
"Mai multe lucruri", a precizat ICD. "În primul rând, Gilad cere, din motive lesne de înțeles, ca numele celor trei prizonieri să nu fie făcute publice. De asemenea, el dorește ca Pentagonul - sau statul - să divulge că au fost luați trei americani, nu un israelian. Ați fi deschis la așa ceva, dle președinte?"
Clarke s-a uitat în jurul camerei. Hernandez a încuviințat imediat din cap. Când ceilalți l-au urmat, președintele a făcut semn că este de acord.
"Grozav - îi voi anunța", a spus Stephens. "Apoi, israelienii ar fi recunoscători pentru o declarație publică fermă de condamnare a Hezbollah pentru acest act de război neprovocat și de susținere deplină a responsabilității morale a Israelului de a se apăra."
"Absolut - și îi voi suna pe președintele Parlamentului și pe liderul majorității din Senat - vom obține rezoluții ale Congresului care să condamne și Hezbollah", a spus Clarke. "Ce altceva?"
"Ei bine, domnule, Gilad a spus că prim-ministrul este îngrijorat că un nou război cu Hezbollah - chiar și unul de autoapărare - va sabota discuțiile de pace cu saudiții și va da înapoi toate progresele pe care Israelul le-a făcut cu statele arabe sunnite, și în special cu statele din Golf, în ultimii ani. De fapt, Gilad crede că ordinele pentru atacurile de astăzi vin direct de la regimul de la Teheran. El spune că acestea au cu siguranță scopul de a distrage atenția de la moartea ayatollahului și de la ceea ce promite a fi o licitație intensă și posibil dezordonată între principalii pretendenți la înlocuirea liderului suprem. Dar sunt aproape la fel de sigur că au ca scop generarea unei acoperiri anti-Israel devastatoare pe Al-Sawt și alte rețele de televiziune arabe și crearea unui val de furie împotriva Israelului în întreaga lume arabă și în special în regat."
"Probabil că are dreptate", a spus Clarke.
"S-ar putea foarte bine să aibă dreptate."
"Și ce vrea?"
"Gilad a spus că prim-ministrul ar fi extrem de recunoscător dacă ai da un telefon imediat regelui Faisal - împreună cu un telefon separat către prințul moștenitor - reamintindu-le că suntem cu toții împreună în această luptă împotriva iranienilor și cerându-le să se abțină de la

orice declarație publică care ar sugera că sunt critici față de răspunsul Israelului, cu atât mai puțin că se gândesc să renunțe la acordul de pace."
"S-a făcut", a spus Clarke, întorcându-se către consilierul său pentru securitate națională. "Bill, organizează imediat aceste apeluri."
McDermott a dat din cap și a luat un receptor din banca de telefoane din fața lui.
Clarke s-a uitat acum la Whitney. "Meg, evident că nu vei merge în Israel în seara asta așa cum era planificat", a început el.
"Se pare că nu, domnule."
"Du-te în schimb la saudiți. Întâlnește-te cu regele și prințul moștenitor. Liniștește-le îngrijorările. Întăriți mesajul pe care îl voi transmite prin telefon în câteva minute. De fapt, vreau să asculți acel apel."
"Am înțeles, domnule - așa voi face", a răspuns Whitney. "Dar poate că nu ar trebui să mă opresc aici."
"Ce vrei să spui?"
"Probabil că ar trebui să mă duc să-i văd și pe emiratezi, și pe bahreinieni - și pe omanieni. Cu toții vor fi nervoși, mai ales după moartea liderului suprem al Iranului și temerile legate de alte provocări iraniene, pe măsură ce adepții liniei dure se luptă pentru succesiunea ayatollahului."
"Are dreptate, dle președinte", a remarcat vicepreședintele. "Și eu aș adăuga opriri la Doha, Amman și Cairo, dacă tot sunteți acolo."
"Și marocanii pe drumul spre casă", a spus McDermott.
"Bine, fă-o", a spus președintele, întorcându-se din nou spre Whitney. "Vreau să fie foarte clar că văd acest lucru ca pe un act de război - nu de către Israel, ci de către Iran - și că considerăm Teheranul pe deplin responsabil."
"Da, domnule."
"Subliniați că nu putem lăsa în niciun caz mullahii din Teheran să folosească acest moment pentru a ne dezbina, oricât de mult ar încerca", a insistat Clarke. "Exact opusul. Avem nevoie ca toți aliații noștri să își dubleze angajamentul de a rămâne uniți împotriva regimului iranian și de a intensifica campania noastră de presiune maximă."
"Mă ocup de asta, domnule", l-a asigurat Whitney.
"Și încă un lucru", a spus președintele.
"Ce anume?"
"Spuneți fiecărui lider cu care vorbiți în zilele următoare - nu doar arabilor, ci și europenilor și asiaticilor - că, de dragul păcii, trebuie să trimitem cu toții Teheranului un mesaj unitar", a spus Clarke. "În timp ce Iranul își alege un nou lider, ei trebuie să aleagă o nouă cale."
36
UNDEVA ÎN SUDUL LIBANULUI
Marcus Ryker și-a revenit în cele din urmă.
Nu mai era atârnat de tavan. Nici nu mai era electrocutat. Era încă legat și cu căluș, dar acum zăcea în poziție fetală, înghițit în întuneric total, și avea senzația că întregul pământ se cutremură.
Erau israelienii? Bombele lor cădeau mai aproape? Se apropiau forțele lor mecanizate? A durat câteva minute, dar astfel de speranțe s-au dovedit a fi un miraj. În cele din urmă, Marcus și-a dat seama că se afla în portbagajul unui vehicul, în mișcare pe un teren accidentat. Zumzetul care îi umplea urechile era cel al unui motor diesel care avusese zile mai bune. Dar unde era dus?
Marcus nu era legat la ochi, însă, deși se străduia să vadă măcar o pată de lumină, nu găsea nimic. Pentru unii, asta ar fi fost terifiant. Cu siguranță ar fi fost pentru regretata sa soție, Elena. Întotdeauna îi fusese frică de întuneric.

Odată, când el și Elena făcuseră spelunking în liceu, el își stinsese farul, pretinzând că se defectase. Elena se speriase, iar Marcus aproape că murise de râs. Nu că ar fi vrut să o sperie. Nu chiar. Cu toate acestea, își amintea cu mare plăcere cum Elena se agățase de el ca să se consoleze până când "reușise să facă lumina să funcționeze din nou". Chiar și acum simțea căldura corpului ei lipit de al lui, respirația ei pe gâtul lui, mâinile ei ținându-l pe al lui. Și, în ciuda durerii usturătoare a arsurilor de pe tot pieptul și picioarele lui și a întunericului înghesuit care îl înconjura, Marcus se trezea zâmbind. Nu avea nicio idee unde se afla sau ce-i rezerva viitorul. Dar nu era speriat. Se simțea doar... liniștit.
Marcus nu se ferea niciodată de pericol. Dimpotrivă, întotdeauna fusese atras de el - se bucura de el. Sărind din avioane. Bungee jumping de pe poduri. Făcea scufundări în mări pline de albi mari. Făcea rafting pe cele mai intense rapide de apă albă pe care le putea găsi. Întotdeauna i-a plăcut aventura, i-a plăcut să testeze limitele, i-a plăcut să depășească limitele și i-a plăcut să fie cu alți oameni cărora le plăcea la fel.
Adevărat, când era copil, fusese un idiot. Își asumase riscuri nebunești, inutile, prostești, și nu doar cu viața lui, ci și cu cea a Elenei. Din fericire, Dumnezeu avusese grijă de ei. "Să nu muriți și să nu fiți arestați", spusese mereu mama lui. Și nu au fost. Nu au murit. Nu au fost arestați. Nu în aventurile lor, cel puțin. Nu în timp ce încercau să sugă măduva din viață. Plecaseră cu amintiri pe care Marcus avea să le prețuiască pentru eternitate, dintre care majoritatea nu le spusese niciodată nimănui.
Anii petrecuți în pușcașii marini îl învățaseră să împingă limitele și mai departe, deoarece, pentru prima dată în viața lui, avusese comandanți care gândeau ca el, care voiau ceea ce voia el. Aceștia erau oameni care știau de ce erau capabile corpul și mintea umană, care erau limitele și cum să-i ducă acolo, până în pragul morții, înainte de a-i da înapoi doar un pic. El a prosperat pe ea. De toate. Anii petrecuți pe Insula Parris și apoi pe câmpurile de luptă din Kandahar și Fallujah și pe străzile rău famate din Bagdad și Mosul au fost unii dintre cei mai dificili din viața lui, dar și unii dintre cei mai palpitanți și răsplătitori. A privit moartea drept în față, a supraviețuit și a lucrat pentru a proteja viețile altora în acest proces.
Anii petrecuți în Serviciul Secret al Statelor Unite au fost mult mai stresanți. Îi plăceau antrenamentele și exercițiile. Dar, înainte de a se angaja, nu se gândise niciodată cât de mult din viața unui agent special al Secret Service era plictiseală pură. Stând la post pe holuri goale. Acoperișuri ploioase. Tarmaci bătute de vânt. Scări liniștite. Așteptând să se întâmple ceva teribil și rugându-te să nu se întâmple niciodată. Și, în același timp, petrecând atâtea nopți pe drum, departe de casă, singur în paturile reci ale hotelurilor, mâncând mâncare proastă de la fast-food și bând cafea instant de proastă calitate.
Marcus a făcut-o pentru că a crezut că asta l-a chemat Dumnezeu să facă. Nu i-a plăcut întotdeauna. Elena cu siguranță nu. Într-adevăr, perioada petrecută în Serviciile Secrete pusese presiune pe căsnicia lor, pe care nu fuseseră întotdeauna siguri că o puteau suporta. Dar nu avea rost să se complacă în regrete. Făcuseră alegerile lor. Le făcuseră în rugăciune. Le făcuseră împreună, iar el refuzase să se uite înapoi.
Acum era din nou în luptă. Era testat cum nu mai fusese testat niciodată și, deși își dorea cu siguranță să fi evitat să fie capturat și torturat, îi plăcea să aibă un scop. Misiunea lui nu era doar să-și protejeze țara, ci să-i salveze pe Kailea și Yigal și să-i aducă înapoi în libertate, înapoi la familiile și prietenii lor. Dacă asta îl costa viața, așa să fie. Știa unde se va duce când va muri. Ei, din câte știa el, nu știau.

În întuneric, Marcus s-a gândit la manualul SERE și în special la apendicele intitulat "Voința de a supraviețui". Se gândise mult la secțiunea privind psihologia supraviețuirii. Dar i-a trecut prin minte că mai era o secțiune după aceea, una despre considerații spirituale. Nu-și amintea ca comandantul Connolly sau vreunul dintre băieții din clasa lui de pregătire să fi discutat despre asta. Totuși, în timp ce unele detalii erau încă neclare, altele reveniseră.
Marcus își amintea de surpriza lui de a vedea o publicație oficială a guvernului american vorbind despre ceva spiritual. La urma urmei, nu era ceva ce îi fusese dat de un capelan. Erau recomandări oficiale despre cum să supraviețuiești în captivitate. Desigur, unele dintre sugestii erau vagi, chiar superficiale, instruindu-i pe prizonierii de război și pe cei prinși în spatele liniilor inamice să își facă timp pentru "a vă aduna gândurile și emoțiile. Identificați-vă convingerile personale. Folosiți autocontrolul. Meditați. Și amintiți-vă sursele interioare din trecut pentru a vă ajuta să depășiți adversitatea".
Altele, însă, i s-au părut deosebit de utile. "Rugați-vă pentru ajutorul, puterea, înțelepciunea și salvarea Dumnezeului vostru. Amintiți-vă Scripturi, versete sau imnuri; repetați-le pentru dumneavoastră și pentru Dumnezeul dumneavoastră. Iertați-vă pentru ceea ce ați făcut sau ați spus greșit și iertați-i pe cei care v-au dezamăgit. Lăudați-L pe Dumnezeu și mulțumiți pentru că Dumnezeu este mai mare decât circumstanțele voastre. Pentru că Dumnezeu vă va ajuta să treceți peste (indiferent de ce se întâmplă). Pentru că speranța vine din credința în cer și/sau într-o viață de apoi. Nu vă pierdeți niciodată speranța. Nu renunțați niciodată. Dacă sunteți cu alții, încurajați-vă reciproc în timp ce așteptați salvarea și nu uitați - Dumnezeul vostru vă iubește."
Marcus avea doar douăzeci și doi de ani când citise acele cuvinte și nu avea o credință prea puternică. Cu toate acestea, chiar și mulți ani mai târziu, își amintea cât de importante fuseseră aceste recomandări spirituale din partea celor mai înalți comandanți ai armatei americane. După terminarea antrenamentului SERE, Marcus a căutat un capelan și i-a cerut o Biblie. Începuse să o citească cât de des putea. Începuse chiar să participe la o slujbă religioasă în bază și, deși nu o făcea în fiecare duminică, era o practică pe care o continua ori de câte ori era posibil atunci când era detașat în străinătate.
Marcus începuse să se simtă din nou somnoros. Totuși, a rostit în tăcere o rugăciune pentru colegii săi, pentru mama și surorile sale și pentru familiile lor. S-a rugat pentru Pete și Bill și pentru președinte și NSC-ul din Washington. S-a rugat pentru Annie Stewart și Jenny Morris și pentru văduva lui Nick Vinetti și copiii ei. Lista lui era lungă și cu cât se ruga mai mult, cu atât era mai somnoros. Cu toate acestea, s-a obligat să recite Psalmul 23, unul dintre pasajele sale preferate din Sfânta Scriptură, unul pe care mama sa îl pusese să îl memoreze după moartea tatălui său. Părea mai potrivit acum decât oricând înainte.
Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic. El mă culcă pe pășuni verzi; El mă conduce pe lângă ape liniștite. El îmi reface sufletul. . . . Chiar dacă umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, pentru că Tu ești cu mine; toiagul Tău și toiagul Tău, ele mă mângâie. . . .
Și cu aceste cuvinte răsunându-i în minte și cu zumzetul constant al motorului diesel vibrând în jurul său, Marcus Johannes Ryker a adormit din nou.
37
CASA ALBĂ
Așa cum i s-a cerut, Bill McDermott a dat un telefon la Riad.
Nu a mers bine.

Pentru început, consilierului pe probleme de securitate națională i s-a spus că familia regală tocmai plecase din Riad spre palatul lor de vară din Jeddah și că nu va fi disponibilă pentru câteva ore.
La următorul apel, McDermott a fost informat că Majestatea Sa Regele Faisal Mohammed Al Saud se culcase cu o răceală la cap și, la sfatul medicilor săi, nu trebuia să fie deranjat. Având în vedere amploarea crizei din Golf, acest lucru i s-a părut suspect lui McDermott. Când a cerut să vorbească în schimb cu prințul moștenitor, i s-a spus că Abdulaziz bin Faisal Al Saud, care era și ministrul apărării al țării, era ocupat cu întâlniri cu principalii săi consilieri militari și că va trebui să îl sune înapoi.
Abia după ce McDermott a dezlănțuit un torent de înjurături la adresa omologului său saudit, cerând ca prințul moștenitor să răspundă imediat la apelul președintelui Statelor Unite, a fost asigurat în cele din urmă că Alteța Sa Regală va răspunde la apel în cinci minute.
S-au dovedit a fi douăzeci de minute, dar apelul a venit în cele din urmă.
Președintele Clarke l-a preluat în Oval, cu secretarul Whitney și McDermott în apropiere, ambii ascultând de pe alte telefoane și luând, de asemenea, notițe. Clarke a început prin a întreba despre starea de sănătate a regelui. Prințul moștenitor i-a mulțumit pentru grija sa, dar a spus că nu are de ce să se îngrijoreze. Comentariile au fost scurte și superficiale, și niciunul dintre americani nu a crezut. Ceva nu era în regulă cu monarhul octogenar. De ce altfel nu ar fi fost disponibil să vorbească, chiar și pentru scurt timp, cu aliatul său numărul unu?
"Vreau să vă mulțumesc pentru informațiile despre moartea ayatollahului", a spus Clarke, schimbând subiectul. "Încă nu am reușit să confirmăm noi înșine și nu am aflat nimic de la televiziunea sau radioul de stat iranian. Dar vă sunt recunoscător ție și tatălui tău pentru că mi-ați transmis informațiile pe care le primiți, evident, de la o sursă foarte bine plasată."
"Moartea lui Ansari este o evoluție foarte tulburătoare", a răspuns prințul moștenitor, fără să recunoască recunoștința președintelui. "Ultimul lucru de care are nevoie această regiune este o criză de succesiune la Teheran."
"Pe cine credeți că vor numi iranienii?"
"Asta tocmai discutam eu și consilierii mei".
"Și?"
"Am câteva idei, dle președinte, dar nu sunt pregătit să le împărtășesc în acest moment."
În timp ce cei doi bărbați continuau să vorbească, McDermott a atras atenția lui Whitney. Asta nu era ca de obicei. Prințul moștenitor era neobișnuit de distant, aproape rece, față de președinte. Whitney a mâzgălit un bilet și i l-a strecurat NSA-ului. McDermott a dat din cap și i-a dat-o lui Clarke.
Poate că POTUS nu ar trebui să aducă vorba despre israelieni acum - doar îi vizitam personal pe Majestatea Sa și pe Alteța Sa Regală, a scris ea, referindu-se la "Majestatea Sa", adică regele, și "Alteța Sa Regală", adică prințul moștenitor.
Clarke a citit nota, apoi a dat din cap că este de acord.
"Ascultă", a intervenit el în următoarea pauză a conversației, "vreau să o trimit pe Meg Whitney acolo în seara asta pentru a sta de vorbă cu tine și cu tatăl tău și a discuta personal toate aceste probleme. Poți să o primești mâine?"
După o pauză stânjenitoare, prințul moștenitor a fost de acord.
Președintele i-a mulțumit și a spus că șeful protocolului de la Departamentul de Stat va lua legătura cu omologul său saudit în câteva minute pentru a coordona detaliile.

"Ei bine", a spus Clarke după ce a închis telefonul, "asta ar fi putut merge mai bine".
"Nu sunteți dvs. de vină, dle președinte", a oferit McDermott. "Regele este evident că nu se simte bine, iar saudiții sunt speriați de Iran."
"Ce zici de asta, Meg?" a întrebat Clarke.
"Ei bine, Bill are dreptate în legătură cu un lucru", a răspuns ea. "Starea de sănătate a regelui este clar mai gravă decât am crezut. Dar asta nu explică cât de rece a fost Abdulaziz față de dumneavoastră, domnule președinte. Și nu cred că este vorba de Iran".
"Atunci ce?"
"Este Libanul, domnule", a răspuns ea. "Iranul și Hezbollah joacă un joc foarte periculos, dar foarte viclean. Ei încearcă să mobilizeze strada arabă împotriva Israelului și, prin extensie, împotriva saudiților."
"Credeți că vor renunța la negocierile de pace?", a întrebat președintele.
"Mă tem că da, dle președinte. Din acest moment, mă tem că orice speranță de a încheia un tratat a luat sfârșit."
38
UNDEVA ÎN SUDUL LIBANULUI
Când s-a trezit din nou, Marcus habar nu avea cât de mult timp trecuse. Încă înghițit de întuneric, se străduia să audă ce se întâmpla în lumea exterioară. Nu erau explozii. Nici avioane de vânătoare bubuind pe cer. Cu siguranță nu auzea focuri de armă sau tancuri de luptă. Nu credea că israelienii au încetat în vreun fel să mai atace inamicul. Singurul lucru pe care îl putea presupune era că fusese mutat mai la nord, mai adânc în Liban. Dar unde?
Nu auzea niciun sunet de oameni - voci, bocanci, radiouri sau vehicule. Dar, cu cât asculta mai mult, cu atât a început să audă din când în când câte o pasăre sau două - pescărușI, de fapt - și, oricât de slab, un vuiet slab și surd. Puteau fi valuri? Egipteanul și oamenii lui îl mutaseră pe coastă? Și dacă da, pe care?
Dacă el și ceilalți fuseseră deja transportați în Iran, atunci cel mai probabil ar fi fost duși în capitala Teheran, la o distanță de 120 de kilometri de coasta Mării Caspice și la 650 de kilometri de țărmul Golfului Persic. Ceea ce însemna că era puțin probabil ca ei să se afle în Iran.
Mult mai probabil, erau încă în Liban. Ceea ce însemna că erau undeva de-a lungul coastei mediteraneene. Tyre era unul dintre cele mai mari orașe de coastă ale țării și cel mai apropiat de granița cu Israelul. Dar Marcus nu auzise niciun zgomot de trafic. Poate că erau în suburbii. Sau într-un fel de tabără Hezbollah. Pe de altă parte, s-a gândit Marcus, probabil că israelienii ar fi bombardat toate facilitățile cunoscute ale Hezbollah. Ceea ce l-a adus înapoi la întrebarea sa inițială. Unde anume se afla? Și de ce?
Pipăind în beznă cum a putut mai bine, Marcus și-a dat seama că stătea pe un scaun de lemn. Mâinile îi erau încătușate la spate. Picioarele îi erau de asemenea încătușate. Totuși, și-a dat seama că nu mai era dezbrăcat până la boxeri. Nu avea pantofi sau șosete pe el, dar purta blugi și un tricou. Era cald. Extrem de cald. Hainele îi erau îmbibate cu sudoare. Puțea. La fel și camera în care se afla. Dar faptul că era îmbrăcat îi întărea concluzia că fusese mutat.
Asta, totuși, a ridicat o nouă întrebare. Fuseseră cu toții mutați? Sau doar el? Era riscant să fie mutați. Vehiculele puteau fi reperate de drone sau sateliți. Pe de altă parte, nu avea sens să le țină prea aproape de granița israeliană. Dacă al-Masri ar fi fost inteligent, ar fi mutat-o pe Kailea într-o locație, pe Yigal într-o a doua și pe Marcus într-o a treia. De ce să-i țină pe toți într-o singură locație? De ce să

le fie mai ușor israelienilor sau americanilor să îi găsească și să îi salveze?
Stomacul lui Marcus mârâia. Gura îi era uscată. Și-a flexat degetele și și-a răsucit gâtul, pe care îl simțea înțepenit, și a încercat să-și dea seama de cât timp fusese în captivitate. Își amintea că leșinase din cauza electrocutărilor. Apoi, bănuia el, fusese drogat din nou ca să fie îmbrăcat și transportat fără nicio perspectivă ca el să se trezească și să încerce să opună rezistență. Era încă aceeași zi? Sau trecuseră mai multe?
Se întreba cum rezistă Kailea. Nu era chiar îngrijorat că și-ar fi trădat țara sau că ar fi divulgat secrete. Îl îngrijora însă ce erau în stare să-i facă ticăloșii ăștia, indiferent dacă vorbea sau nu. Și apoi era Yigal. Era un copil bun, dar nu exista nicio îndoială că era veriga slabă a lanțului. Dacă vorbea, urmau să moară cu toții. Iar el era cel mai predispus dintre cei trei să vorbească. Nu avea niciun antrenament SERE. Habar nu avea cum să supraviețuiască, să se eschiveze, să reziste sau să evadeze. Cea mai bună șansă a lui - singura lui șansă, de fapt - era să rămână la povestea că era american. Dacă al-Masri ar fi descoperit că Yigal era de fapt israelian, probabil că i-ar fi publicat fotografia pentru a se pune cu guvernul și poporul israelian, ca și cum ar fi fluturat un trofeu în fața maselor. Social media din Israel s-ar aprinde. Oamenii - unii, cel puțin - l-ar recunoaște pe Yigal ca nepot al prim-ministrului. Și dacă asta se afla, jocul se termina.
Marcus știa că trebuie să scape din lanțuri. Nu avea niciun rost să elaboreze un plan de acțiune pentru a-i îndepărta pe toți de locul ăsta - oriunde s-ar fi aflat - și să-i ducă la Tyr și la vasul de pescuit, dacă își putea aminti numele companiei sau al proprietarului acesteia, dacă nu se putea elibera.
În bezna totală, a început să pipăie din nou în jur, încercând să determine exact cum era fixat. A descoperit că mâinile sale nu erau doar înfășurate strâns în lanțuri metalice. La un moment dat, îi puseseră și cătușe metalice. Asta a fost inteligent. Pentru că, chiar dacă ar fi putut scăpa de una dintre cătușe - lucru aproape imposibil în aceste condiții - tot ar fi trebuit să scape de cealaltă. Și apoi erau picioarele lui. Înainte, în atelierul de reparații auto, gleznele îi fuseseră doar înfășurate în lanțuri, care fuseseră fixate cu șuruburi de podea. Acum, își dădu seama, îi puseră cătușe, care, din câte își putea da seama, erau și ele fixate de podea.
Podeaua. Nu era beton. Era de metal. Nepurtând șosete, simțea sub el nu doar metalul cald, ci și rugina. Asta era interesant. Și neașteptat. Înseamnă că nu era ținut într-o celulă de închisoare, unde podeaua ar fi fost probabil din beton. Nici nu era ținut într-o moschee sau într-un fel de școală, unde podeaua ar fi fost mai degrabă din lemn, gresie sau chiar covor. Dar metal? Rugină? Marcus nu putea găsi decât un singur scenariu pentru asta. Îl ținea într-un container de transport, și încă unul vechi. Având în vedere apropierea lor de Med, avea sens. Dar ce însemna asta? Aveau de gând să îl transporte înapoi în Iran cu o navă container? Erau deja într-un port? Tot nu auzea nicio mișcare în apropiere. Nici un camion. Nici stivuitoare. Sau macarale. Sau claxoane.
Apoi i-a venit lui Marcus un gând care ar fi trebuit să-i treacă prin cap mai devreme. De ce colonelul Amin al-Masri îi spusese numele său? Și de ce nu-și ținuse fața acoperită? Nu era pentru a crea încredere. Asta nu se va întâmpla niciodată, iar al-Masri știa asta. Atunci de ce? Marcus a reflectat la această întrebare din toate unghiurile. În cele din urmă, însă, nu a putut găsi decât un singur motiv. Al-Masri intenționa să extragă cât mai multe informații de la Marcus și apoi să-l ucidă. Cel mai probabil, îi va păstra pe Kailea și Yigal și îi va folosi pentru a intermedia eliberarea a mii de prizonieri palestinieni sau pentru a jefui

guvernele american și israelian de sute de milioane de dolari. De fapt, Marcus nu se putea gândi la un moment în care guvernul israelian să fi plătit o răscumpărare în numerar pentru vreunul dintre oamenii săi, dar, din nou, nepotul prim-ministrului nu mai fusese niciodată luat ostatic. Dar Marcus? Era un om mort. De ce altceva ar fi permis un comandant experimentat al Hezbollah ca un ostatic să-i vadă fața și să-i audă numele, dacă nu știa că ostaticul nu va trăi suficient de mult pentru a se folosi de aceste informații?

39

Marcus simțea din ce în ce mai mult arsurile de pe piept și de pe picioare.

Simțea urmele și vânătăile de pe spate, picioare și antebrațe unde îl bătuseră. Narcoticele care îl lăsaseră inconștient ca să îl poată muta fuseseră o binecuvântare. Acestea atenuaseră cea mai mare parte a durerii provocate de tortură și îl adormiseră pentru câteva ore, poate chiar zile. Din păcate, acum își pierduseră efectul.

Chiar atunci, o ușă s-a deschis brusc și lumina a inundat camera. Marcus a strâmbat din ochi și s-a întors de la ușă. Pe măsură ce ochii lui au început să se adapteze, suspiciunile i s-au confirmat. Se afla, de fapt, într-un container vechi și ruginit care fusese transformat într-o celulă de închisoare improvizată. La celălalt capăt, Marcus putea vedea un alt scaun, gol, și un alt set de cătușe prinse de podea. Pe peretele din dreapta lui se afla o găleată mare de plastic albastru care, după părerea lui Marcus, trebuia să fie o toaletă. De acolo trebuia să vină duhoarea.

Mai mulți bărbați au intrat în container și l-au înconjurat. Fețele lor erau acoperite de kaffiyehs cu carouri albe și negre. Fiecare purta echipament militar verde. Fiecare purta un Kalașnikov în mâini, un pistol de calibrul 45 în toc și o stație de emisie-recepție la curea. Având în vedere lumina care pătrundea prin ușă, bărbații erau în esență siluete. Marcus nu le putea vedea nici ochii, nici alte detalii. Dar era la fel de bine. Ei nu erau evenimentul principal.

Ca la momentul potrivit, o ușă s-a deschis undeva în spatele lui. Un set de cizme s-a apropiat, apoi s-a oprit. Marcus a auzit un toc de piele fiind descheiat. A început să numere în tăcere. Trei, doi, unu . . . Acolo era.

Țeava metalică caldă a unui pistol de 9 mm îi apăsa tâmpla. Nu cald, de fapt - fierbinte. Pistolul fusese folosit. Recent. Într-adevăr, cu doar câteva momente înainte. De ce nu auzise împușcătura? Poate că pistolul fusese redus la tăcere.

"Nici unul dintre voi nu avea acte la el", spuse vocea din spatele lui. Era vocea colonelului al-Masri, Marcus era sigur.

"Niciun permis de conducere", a continuat al-Masri. "Fără insigne. Fără pașapoarte sau cărți de credit. Fără nimic. Dar nu contează. Nu mai puteți păstra astfel de secrete față de mine pentru mult timp."

Dintr-o dată, Marcus s-a trezit descătușat de podea și târât afară din containerul sufocant, printr-o curte și într-o peșteră în coasta unui deal cu iarbă. Acolo, a fost forțat să stea pe un scaun de metal și, de data aceasta, încătușat de lanțuri fixate în stâncă. Peștera era umedă și cu siguranță mai rece decât containerul. Mai mult, Marcus putea simți briza mării caldă, dar răcoritoare, parfumată cu sare, care intra pe gura peșterii. Sunetele pescărușilor și ale valurilor erau mai clare acum. Nu erau într-un port. Erau într-un fel de tabără, deși din puținul pe care îl văzuse în timp ce era târât prin curte, părea să fi fost abandonată cu mult timp înainte. Pereții pe care îi văzuse erau ciobiți și aveau mare nevoie de un strat proaspăt de vopsea. Terenul era invadat de buruieni. Ferestrele erau crăpate sau lipseau cu desăvârșire. Iar un automat de Pepsi pe lângă care trecuseră era acoperit de praf și murdărie și arăta

de parcă nu fusese atins, cu atât mai puțin aprovizionat, de dinainte să se nască el.
Peștera era întunecată și umbroasă. Nu existau lumini electrice sau focuri. Singura lumină era naturală și venea dinspre deschiderea peșterii din spatele lui, aruncând umbre lungi dincolo de el. Marcus a presupus că era seara devreme, ceea ce sugera că fusese inconștient cel puțin patru sau cinci ore.
Marcus a auzit mișcare în spatele lui. Mai multe lanțuri. Mai multe cizme. Arme care se armau. A fost tentat să se întoarcă să vadă ce se întâmplă, dar s-a gândit mai bine. Apoi egipteanul a venit din spatele lui, a ridicat pistolul de 9 mm spre fruntea lui Marcus și i-a ordonat să închidă ochii. Marcus a făcut cum i s-a spus. Nu era un moment pentru teatru, și-a spus el. Ceva se schimba, iar el voia să trăiască suficient de mult pentru a vedea ce anume.
Un minut mai târziu, al-Masri i-a ordonat lui Marcus să deschidă ochii. Marcus s-a conformat din nou. Și imediat și-a dorit să nu o fi făcut. Stând la doi metri în fața lui, înlănțuite de scaunele lor metalice, se aflau trupurile însângerate, vânătăi, bătute și arse ale Kailei Curtis și ale lui Yigal Mizrachi. Amândoi erau în viață, deși lui Marcus i se părea că trecuseră prin momente mult mai grele decât el.
Colonelul al-Masri stătea acum în spatele Kailei. Arăta îngrozitor. Ea, ca și Yigal, fusese dezbrăcată până la lenjerie. Avea răni și vânătăi pe tot corpul. Nasul ei părea spart. Era plină de sânge. Era încătușată, dar nu legată la ochi. Ochii îi erau umflați. Unul devenise negru-albastru. Cu toate acestea, privirea pe care Marcus a văzut-o în ei nu era de teamă, ci de sfidare, iar acest lucru l-a încurajat. Kailea era încă în luptă.
Yigal era o altă poveste. Corpul lui era, de asemenea, acoperit cu sânge uscat și supurând. Picioarele îi erau pline de vânătăi și cicatrici, la fel și brațele. Ca și Kailea, și ochii lui Yigal erau negri și albaștri, umflați și plini de sânge uscat. Dar, spre deosebire de Kailea, ochii lui erau de asemenea plini de teroare pură.
Marcus s-a încordat. Aceasta era vina lui. Treaba lui fusese să-i protejeze pe cei doi, să-i țină departe de pericol, iar el eșuase.
"Corpul uman nu poate îndura mai mult de atât", a spus al-Masri. "Amândoi au cedat mai repede decât tine. În cele din urmă, mi-au spus numele lor și al tău. Acum trebuie să văd dacă mi-au spus adevărul."
În acest moment, al-Masri și-a apăsat pistolul pe ceafa lui Kailea.
40
"Spune-mi numele ei - și spune-mi adevărul", a spus al-Masri.
Marcus nu a spus nimic.
"Nu te juca cu mine, americanule. Am de gând să-ți dau o singură șansă. Dacă nu-mi dai același nume pe care mi l-a dat ea, îi zbor creierii. E destul de clar pentru tine?"
Marcus a privit cum bărbatul a tras ciocanul înapoi. Kailea a închis ochii. Era posibil, desigur, ca arma să nu fie încărcată. Egipteanul putea să blufeze. Dar era Marcus cu adevărat pregătit să riște cu viața partenerei sale?
Al-Masri se holbă la Marcus. Cei doi bărbați nu se uitau doar unul în ochii celuilalt. Se uitau unul în sufletul celuilalt. Era un joc de poker cu mizã mare, iar Marcus era hotărât să nu piardă.
Brusc, al-Masri s-a deplasat câțiva pași spre stânga. Acum se afla direct în spatele israelianului, apăsând cu țeava armei pe capul lui Yigal, nu pe al lui Kailea. Al-Masri nu a spus de ce, dar nu putea fi decât un singur motiv. Agentul Hezbollah calculase inițial că un pistol îndreptat spre capul unei femei l-ar fi determinat pe Marcus să ofere imediat informații. Cu toate acestea, când Marcus nu a tresărit, când în ochii lui nu a apărut nicio expresie de panică sau chiar de îngrijorare, al-

Masri a recalculat, întrebându-se dacă perspectiva de a vedea capul băiatului zburând în faţa ochilor lui ar provoca reacţia la care spera. Marcus încerca să nu arate asta, dar ştia că Al-Masri avea dreptate. Kailea era un agent federal. Nimeni nu ar fi trebuit să suporte genul de tratament pe care ea îl primise din partea acestui monstru şi a acoliţilor lui, dar era conştientă de riscurile inerente profesiei sale. Dar Yigal era un ofiţer de informaţii abia ieşit de la antrenament. Era doar un copil. Prin ce trecuse era de neconceput, iar dacă răpitorii îi descopereau adevărata identitate, ar fi fost supus unor orori pe care Marcus nici nu şi le putea imagina.
În acea clipă, Marcus a ştiut că făcuse o greşeală. A simţit o străfulgerare de teamă în spatele ochilor. Mai mult, ştia că al-Masri o văzuse.
Marcus clipise - şi fusese prins.
"Trei întrebări, trei răspunsuri, fără minciuni, sau mor amândoi", a spus al-Masri încet.
Marcus s-a liniştit, ştiind foarte bine că bărbatul i-ar putea ucide pe toţi, indiferent ce ar spune.
"Femeia", a îndemnat al-Masri. "Care este numele şi poziţia ei?"
Marcus l-a văzut pe agentul Hezbollah apăsând ţeava mai adânc în tâmpla lui Yigal. Omul era un ucigaş rece ca piatra. Nu avea rost să o mai lungim. Cei trei îşi câştigaseră cât de mult timp puteau. Cu excepţia cazului în care elicopterele IDF ajungeau deasupra capului şi operatorii forţelor speciale se aruncau rapid în curte şi dădeau buzna în peşteră în acea secundă, era timpul să înceapă să vorbească.
"Kailea", a spus Marcus.
"Kailea ce?", a lătrat al-Masri.
"Kailea Curtis".
"Cu ce se ocupă?"
"Este agent special la Serviciul de Securitate Diplomatică."
Al-Masri nu a apăsat pe trăgaci. Cel puţin nu încă. Marcus se ruga în tăcere ca Kailea să-i fi dat acelaşi răspuns. Cu toate acestea, aproape înainte de a-şi putea termina gândul, Al-Masri l-a ocolit pe Yigal, s-a deplasat în faţa Kailei şi a lovit-o cu pistolul până când aceasta a fost însângerată şi inconştientă. Apoi s-a întors în spatele lui Yigal şi a repus pistolul în poziţia iniţială.
"Şi aceasta?", a spus al-Masri.
Corpul aproape gol al lui Yigal Mizrachi - însângerat şi plin de vânătăi - tremura. Transpiraţia îi curgea pe faţă. Acesta era momentul adevărului. Îşi amintise Yigal să îşi folosească pseudonimul? Sau îşi spusese numele real şi naţionalitatea reală?
Când Marcus a întârziat o jumătate de secundă prea mult să răspundă, al-Masri a zâmbit. "Pot înţelege doi agenţi americani DSS care fac turul frontierei", a spus agentul. "Dar să aibă grijă de un sionist - de ce? De ce? Nu înţeleg de ce aţi târî un simplu copil într-o lume atât de matură."
În acel moment, al-Masri a păşit în jurul lui Yigal şi s-a poziţionat între Marcus şi israelian. Motivul era destul de evident. Al-Masri nu voia ca Yigal să îi poată comunica ceva lui Marcus cu ochii sau cu orice altă parte a corpului său.
Acum Marcus trebuia să aleagă. Chiar ştia Al-Masri numele lui Yigal? Naţionalitatea? Dacă da, cât timp i-ar fi luat să descopere că puştiul era nepotul premierului israelian? Poate că al-Masri ştia deja asta. Poate că asta făcea parte din test. Sau poate că omul blufa, se baza pe o bănuială, sperând că Marcus îi va confirma bănuielile.
Nu prea conta, a decis Marcus. Nu era în poziţia de a face altceva decât să se ţină de plan. Yigal avea un pseudonim. O poveste de acoperire construită cu grijă. Dacă o uitase - sau dacă fusese speriat şi se dăduse

de gol, asta era una. Dar Marcus nu avea niciodată de gând să-l dea de gol.
"Numele lui este Daniel - ei bine, noi îi spunem doar Dan", răspunse Marcus în cele din urmă.
"Dan cum?"
"Case."
"Asta nu sună ca un nume sionist."
"Pentru că nu este."
"E american?"
"Bineînțeles - lucrează cu Kailea și cu mine."
"Asta e imposibil", a spus al-Masri. "E evreu."
"De fapt, e catolic - nu foarte devotat, dar cine sunt eu să judec?"
"Ești un mincinos."
"De ce aș minți când tu ești gata să mă împuști în cap pe mine și pe prietenii mei?"
"Foarte simplu", a spus al-Masri. "Nu vrei ca eu să cred că acest copil este sionist."
"Nici nu prea știu ce este un sionist. Eu mă ocup de securitate, colonele, nu de politică. Dar dacă mă întrebați dacă este israelian, mă tem că nu aveți noroc. Dan s-a născut și a crescut în bunul SUA".
"Unde?", a adulmecat al-Masri, devenind vizibil furios.
"New York. Brooklyn, cred, dar s-ar putea să fi fost Queens. Nu-mi amintesc."
"Și spui că lucrează pentru tine, pentru voi doi, la DSS?"
"Nu spun că o face", a răspuns Marcus. "O face."
"Făcând ce?"
"Logistică. Comunicații. Uite, e cu noi de mai puțin de un an."
În acel moment, al-Masri s-a răsucit și și-a izbit pistolul în fața lui Yigal, făcându-l să zboare de pe scaun și prăbușindu-se pe podeaua peșterii. Sângele a curs pe fața israelianului, dar el nu a scos niciun sunet. Nici nu s-a mișcat.
Al-Masri s-a întors și i-a înfipt arma în față lui Marcus, apăsându-i-o în frunte, chiar între ochi.
"Îți vreau numele și îl vreau acum", a strigat el, cu fața roșie ca o buburuză. "Fără minciuni sau mor amândoi".
"Tom", a spus Marcus calm.
"Tom ce?"
"Tom Millner."
"Nu, nu", a țipat al-Masri. "Numele tău complet - tot."
Marcus nu a spus nimic pentru o clipă. În schimb, s-a uitat fix în ochii egipteanului. Dar văzând un om hotărât să ucidă, Marcus a vorbit în cele din urmă. "Thomas Harris Millner."
Imediat ce cuvintele i-au ieșit din gură, Marcus a văzut fundul pistolului venind spre el. L-a lovit drept în gură și, din nou, totul a devenit negru.
41
Al-Masri a ieșit din peșteră și a străbătut curtea.
Cu gărzile sale de corp flancându-l, a intrat într-un set de buncăre de beton care comunicau între ele, toate infestate de șobolani și lipsite de mobilier, cărți, haine sau orice alte semne de civilizație umană.
Făcându-le semn oamenilor săi să rămână pe loc într-una dintre camerele exterioare, egipteanul a trecut printr-o ușă de lemn care abia se mai ținea pe balamale, apoi printr-o altă ușă mai bine fixată, până când a ajuns într-o cameră care servise cândva drept birou.
Podeaua era acoperită cu sticlă spartă de la ferestrele care fuseseră sparte cu mult timp în urmă. La capătul camerei se afla un birou din lemn învechit care văzuse zile mai bune. Pe el se afla un rucsac verde măsliniu. În spatele biroului era un scaun de birou șubred ale cărui

arcuri ruginiseră și a cărui tapițerie era ruptă. Pe perete era lipită o hartă decolorată a Levantului, cu marcaje în creion care indicau locațiile altor bastioane ale Hezbollah care, la fel ca acesta, fuseseră abandonate cu ani în urmă pentru facilități mai bune și mai strategice.
Al-Masri a închis și a încuiat ușa în urma lui. În sfârșit singur, s-a așezat pe scaun, și-a aprins o țigară, a tras un fum lung și s-a holbat la tavanul pătat de apă. S-a uitat la ceas. Știa că era timpul să le spună contactelor sale cât de mult reușise și să ajungă la un acord cu privire la pașii următori.
Dar mai întâi lucrurile importante.
Al-Masri a desfăcut fermoarul rucsacului. Interiorul era plin cu telefoane mobile. Le-a numărat și le-a analizat pe fiecare pentru a se asigura că le are pe toate. Erau unele lucruri pe care le putea încredința oamenilor săi. Acesta nu era unul dintre ele. Niciunul dintre ei nu avea habar că nu executau de fapt ordinele șeicului. El le spusese că așa era, iar ei, ca soldați loiali, îl crezuseră. A fost o minciună, dar una necesară. Cel mai probabil, niciunul dintre ei nu ar fi fost niciodată de acord să execute misiunea dacă ar fi înțeles cu adevărat în ce erau implicați. Acesta era motivul pentru care nu le spusese.S-ar putea ca unul sau mai mulți să înceapă să bănuiască că ceva nu era în regulă, având în vedere că nu aduseseră ostaticii direct la comandamentul central al Hezbollah din Beirut sau chiar la una dintre bazele sale majore din Valea Bekaa, ci la o instalație care nu mai fusese folosită de organizație de mai bine de zece ani? Da, era posibil. De aceea, le ordonase tuturor oamenilor să își predea telefoanele și să accepte să păstreze "tăcerea radio" până la încheierea operațiunii. Acum, ca o poliță de asigurare, al-Masri a scos cartelele SIM din telefoane și le-a spart cu cizma.
Toate, mai puțin una - cea a fratelui său. Pe aceasta a pus-o în buzunar pentru a o păstra în siguranță.
În timp ce mai trăgea un fum din țigară, gândurile îi alunecau la șeic și la cercul său de lingăi și lași. Cât de mult i-ar fi plăcut să fie o muscă pe peretele camerei lor de război. Trebuiau să fie apoplectici. Niciunul dintre ei nu avea idee ce plănuise al-Masri. Cu siguranță nu autorizaseră această misiune. Și nici nu erau pregătiți pentru consecințe. Dar trebuiau să se afle sub o presiune enormă din partea stăpânilor lor marionetă din Teheran, pentru a se explica și pentru a prezenta ostaticii pe care mullahii credeau că îi au acum în posesia lor.
Al-Masri nu s-a putut abține să nu zâmbească. Le-a servit bine.
În întreaga regiune și, cu siguranță, pe întreg teritoriul sionist, Hezbollah, escadroanele sale sinucigașe și forța sa de rachete erau de temut. Dar al-Masri credea că adevărul era că șeicul și ayatolahii din Iran erau îngroziți de evrei. Altfel, de ce au refuzat să se implice cu sioniștii încă din 2006? De ce au făcut tot posibilul pentru a evita un al treilea război din Liban? Dacă șeicul și liderul suprem și toate slugile lor, cu toate resursele lor, credeau în propria lor retorică, de ce nu au șters deja Israelul de pe hartă?
Lăsați în voia lor, Hezbollah nu ar fi deschis niciodată focul asupra israelienilor. Granița ar fi fost încă liniștită. Șiiții din sudul Libanului ar fi fost în continuare săraci, iar sioniștii criminali s-ar fi îmbogățit cu fiecare zi care trecea.
Acum, al-Masri a deschis sertarul biroului și a scos o cutie. Înăuntru era un telefon prin satelit nou-nouț, exact cel pe care îl ascunsese acolo cu o săptămână înainte, când venise să facă toate pregătirile necesare.
Mai trase câteva fumuri, porni telefonul, apoi formă un număr din memorie.

Apelul a fost preluat la a treia sonerie.
Al-Masri a furnizat un cod de nouăsprezece caractere, format din cifre și litere, vorbind încet și enunțând clar. După ce a terminat, a ascultat cum persoana de la celălalt capăt al firului a răspuns cu un alt cod de nouăsprezece caractere. Convins că amândoi erau membri ai aceleiași organizații, al-Masri a început să vorbească. "Jackpot", a spus el în arabă.
"Am auzit", a venit răspunsul. "Trei americani. Niciun israelian. Corect?"
Al-Masri a fost uimit. "De unde știți asta?"
"Este peste tot la știri", a venit răspunsul.
"Dar cum? I-"
"Departamentul de Stat al SUA tocmai a făcut o declarație - este știrea principală pe toate rețelele. Cum ați putut să nu știți?"
Întrebarea l-a tăiat pe al-Masri la inimă. Nu-și putea permite să le dea acestor oameni impresia că nu știe ce face, că nu controlează fiecare detaliu. Totuși, americanii fuseseră înțelepți să anunțe că trei dintre oamenii lor fuseseră luați. Asta l-a împiedicat să acționeze ca și cum ar fi avut doar unul sau doi. Acum trebuia să dea socoteală pentru toți trei.
"Nu a fost timp", a răspuns al-Masri. "Am fost sub foc și în mișcare."
"Ei bine, cu siguranță ai zornăit cuibul de viespi. Sioniștii spun că au trimis deja zece mii de forțe terestre și unități mecanizate în sudul Libanului. Dar rapoartele spun că acest număr se va dubla probabil până mâine. Unde ești acum?"
"Nu pot să spun."
"Aceasta este o linie securizată."
"Nu vă dau detalii operaționale - asta e înțelegerea."
"Spune-mi doar dacă ești la nord de râul Litani."
"De ce?"
"Am auzit că sioniștii le promit americanilor că nu vor merge la nord de Litani, dar vor percheziționa fiecare casă, fiecare fabrică, fiecare hambar sau clădire de orice fel la sud de râu. Spune-mi că nu te vor găsi".
"Nu ne vor găsi", a spus al-Masri.
Nu era o minciună. Nu chiar. În acest moment, al-Masri și oamenii săi erau campați la nord de orașul Tyr, dar la sud de râul Litani. În curând, însă, îi va duce mai departe spre nord. Și cu siguranță nu avea nicio intenție de a fi prins. Nu cu toate lucrurile care atârnau în balanță.
"Convinge-mă", a spus vocea de la celălalt capăt al firului.
"Ascultă, ori ai încredere în mine, ori nu."
"Nu, tu să mă asculți pe mine. Te-am plătit deja o avere pentru această operațiune - lucrezi pentru noi, așa că vei răspunde la fiecare întrebare pe care ți-o punem."
"Ați plătit pentru israelieni", a ripostat al-Masri. "Eu vă aduc americani - trei dintre ei - și prețul tocmai a crescut."
"Las-o baltă - nu am de gând să renegociez în mijlocul unei operațiuni."
"Îi vrei pe americani sau nu?"
"Bineînțeles."
"Atunci o să-mi plătești dublu."
"Ți-ai pierdut mințile?"
"Poate că da, poate că nu - dar îi am pe americani și dacă îi vrei, vei plăti cât îți cer."
"Ascultă, Amin, dacă nu respecți înțelegerea. . ."
"Atunci ce?"
"Te vom vâna - pe tine și familia ta - pe fiecare dintre voi."
"Sunt deja un om căutat."
"Încă nu ați văzut nimic."

"Destul", a spus al-Masri. "Zece milioane de dolari - S.U.A. - virați în conturile pe care ți le-am dat. Jumătate acum. Restul la livrare."
"Și dacă spunem nu?"
"Atunci mă duc la licitație și vând celui care oferă mai mult."
"Unde ai de gând să te duci? Nimeni nu va plăti atâția bani - nimeni."
Al-Masri a râs. "Acum cine și-a pierdut mințile?", a pufnit el. "Crezi că iranienii nu-mi vor plăti 10 milioane de dolari pentru trei agenți federali americani? Chiar și Hezbollah mi-ar plăti banii. Cu fiecare oră care trece, șeicul este din ce în ce mai disperat. Ar da banii într-o clipită. Oricum, totul vine de la Teheran."
A existat o pauză lungă.
"Tic-tac, prietene", a spus al-Masri.
"Sunt în viață?", a întrebat bărbatul de la celălalt capăt al firului.
"Bineînțeles."
"Sunt bine?"
"Au fost mai bine".
"Dar vor trăi?"
"Probabil - dar ar avea nevoie de ajutor medical, și mai devreme decât mai târziu."
A mai fost o pauză. "Pe cine aveți mai exact?"
"Doi bărbați și o femeie", a spus al-Masri.
"Atât știm, prostule - tocmai ți-am spus că e peste tot la știri. Am nevoie de nume. Am nevoie de detalii. Am nevoie de dovezi".
"Desigur", a spus al-Masri. A silabisit numele. "Verifică-ți e-mailul în aproximativ o oră. Va dura ceva timp să se încarce. Dar îți voi trimite toate dovezile de care ai nevoie."
DOHA, QATAR
Hamdi Yașar stătea în Mercedesul său argintiu, la șase străzi de biroul său.
Acestea nu erau apeluri pe care le putea primi sau efectua din studiourile rețelei de televiziune Al-Sawt. Nu erau deloc apeluri pe care dorea să le facă. Își implorase superiorii ca altcineva să joace rolul de intermediar, că lucrurile erau mult prea delicate pentru ca el să fie implicat direct. I se spusese că, tocmai pentru că aceste chestiuni erau atât de sensibile, nu puteau fi lăsate în seama unor agenți de nivel inferior. Tata avea nevoie de cineva în care să aibă implicit încredere și nu exista nimeni în care să aibă mai multă încredere decât Hamdi Yașar.
Uitându-se la notițele pe care tocmai le notase, închise un satphone, apoi scoase imediat altul din servietă și îl porni. A format un număr din memorie și a trecut printr-un proces de verificare similar celui pe care tocmai îl folosise omul său de pe teren din sudul Libanului, deși codurile de autorizare în sine erau complet diferite. Procesul a durat aproape trei minute.
Făcuse asta de sute de ori. Știa că telefoanele erau curate și sigure. Cu toate acestea, cu fiecare secundă care trecea, Yașar se temea că apelul era interceptat de NSA, introdus în supercomputerele de la Fort Meade, redirecționat către Centrul de Operațiuni Globale de la Langley și transmis aproape în timp real unui pilot de dronă Predator al Forțelor Aeriene ale SUA de la o bază din Arizona. Cât va dura până când vreun comandant va ordona un atac cu rachete Hellfire asupra mașinii sale? Cât de curând se va trezi Hamdi Yașar incinerat și aruncat din această lume în cealaltă?
Fondatorul rețelei teroriste Kairos a intrat pe fir, cu vocea răgușită, dar plină de anticipație. "Este confirmat?" a întrebat Abu Nakba în clasica sa arabă modernă, din complexul său aflat la o jumătate de lume distanță.

"Într-adevăr", a răspuns Yaşar. Deşi era turc, şi încă unul mândru, araba lui era fluentă şi era singura limbă pe care el şi fondatorul o foloseau vreodată când vorbeau.
"Trei americani?"
"Da, tată - doi bărbaţi şi o femeie, toţi angajaţi ai Serviciului Diplomatic de Securitate, exact cum spun toate rapoartele."
"Lăudat fie Allah - ce zi glorioasă."
"Slavă lui Allah."
"Are el numele lor?"
"Da", a spus Yaşar. "Cei doi bărbaţi sunt Thomas Millner şi Daniel Case."
"Şi femeia?"
"Numele ei este Kailea Curtis."
"Cum se scrie prenumele?"
"K-a-i-l-e-a."
"Nu am auzit niciodată de acest nume."
"Nici noi."
"E chiar americană?"
"Părinţii ei sunt originari din India, dar da, am înţeles că s-a născut şi a crescut în zona oraşului New York."
"Omul tău a trimis poze şi dovezi video?"
"E pe cale să o facă, dar mai e ceva."
"Ce?"
"Vrea mai mulţi bani."
"Cât de mulţi?"
"Zece milioane."
"Pentru trei agenţi americani?"
"I-am spus că e nebun - e de două ori mai mult decât ne-am înţeles."
"Cu siguranţă glumeşti, fiule", a spus Abu Nakba, deşi nu râdea. "Chiar şi la 20 de milioane de dolari, aceasta ar fi o afacere - o lovitură extraordinară pentru Kairos. Mai ales după dezastrul din Ierusalim. Avem nevoie de asta. Trebuie să reamintim Washingtonului - şi investitorilor noştri - că Kairos este o forţă cu care trebuie să se ţină cont. Faceţi afacerea. Fă-o astăzi. Şi ia-i în custodie pe cei trei înainte ca omul tău să se răzgândească."
43
UNDEVA ÎN SUDUL LIBANULUI
Marcus deschise ochii - sau încercă să o facă.
Nu dormise. Al-Masri îl bătuse cu pistolul până când îşi pierduse cunoştinţa. Acum, ambii ochi îi erau acoperiţi cu sânge lipicios, parţial coagulat. Întorcându-şi capul cât de mult a putut, şi-a frecat ochiul drept de umărul drept. Apoi s-a întors în cealaltă direcţie şi a făcut acelaşi lucru cu ochiul stâng. Acum strângea ochii, încercând să se adapteze la luminile fluorescente care atârnau din tavan, în timp ce realiza două lucruri importante.
Primul era că fusese mutat din nou. Mâinile şi picioarele îi erau încă legate în cătuşe de fier. Totuşi, nu mai era ţinut în peşteră sau în vechiul container. Era în interiorul a ceea ce părea a fi un congelator cu podea, tavan şi pereţi din oţel inoxidabil.
A doua era că Kailea şi Yigal erau cu el. Şi ei erau legaţi şi erau chiar lângă el - Kailea în stânga lui, Yigal în dreapta lui. Toţi trei erau legaţi cu lanţuri de un compresor mare, prăfuit, care în mod clar nu mai funcţiona de ani de zile. Congelatorul nu era rece. Dimpotrivă, era destul de cald şi umed, fără ventilatoare în funcţiune şi, prin urmare, cu puţină, dacă nu chiar deloc, ventilaţie.
"Hei, Ki, eşti bine?" a şoptit Marcus, împingând-o în lateral. Ori dormea, ori era inconştientă.
A durat o clipă, dar a început să se agite.
"Ki, uită-te în sus", a şoptit el. "Sunt eu - Tommy băiete."

Bătută și vânătă mult mai rău decât el, Kailea a schițat în sfârșit un zâmbet. Nu deschisese încă ochii. Dar îi recunoscuse vocea și se pare că își amintea că folosea un pseudonim.
"Millner?" șopti ea. "Chiar tu ești, bătrâne?"
"Da, eu sunt."
"Se pare că nu ai uitat cum să faci o doamnă să se simtă bine."
Marcus a recunoscut replica din primul film Indiana Jones și a zâmbit.
"Cum reziști?", a întrebat el.
"Am fost mai bine", a răspuns ea. Încă nu deschisese ochii.
El a observat mai clar nasul ei spart și o vânătaie uriașă pe frunte.
"Doamne, Ki, ce ți s-a întâmplat?"
"Ah, nu-i nimic. Am avut doar o mică dispută cu prietenul nostru egipteanul. Asta-i tot."
Marcus nu s-a putut abține să nu zâmbească din nou. Acum înțelegea cine i-a spart nasul lui al-Masri și își dorea să o fi făcut chiar el. "Ultima dată când l-am văzut, părea că ai dat cât ai putut."
Ea nu răspunse. Cu toate acestea, în timp ce încerca să se așeze mai drept - în prezent era prăbușită pe peretele congelatorului -, a tresărit de durere. Marcus era recunoscător că i-au pus măcar un tricou pe ea. Văzând-o de aproape, a observat cât de rău îi fuseseră lovite picioarele și brațele. Erau aproape complet negre și albastre, acoperite de vânătăi și scurgând sânge în mai multe locuri. În cele din urmă, nu a fost capabilă să se ridice în poziție verticală. În schimb, a trecut pur și simplu de la a se sprijini de peretele din oțel inoxidabil la a se sprijini de el.
"S-a rupt ceva?", a întrebat el. "În afară de nasul tău."
"Se pare că totul."
După cum arăta ea, Marcus era sigur că da.
"Ghici cine ne-a onorat și pe noi cu prezența sa", a sugerat Marcus.
"Danny Boy?" a răspuns ea.
"Da", a spus el, mândru de ea pentru că și-a amintit pseudonimul lui Yigal.
"Este treaz?", a întrebat ea.
"Nu, dar hai să vedem ce putem face".
Marcus s-a apucat să îl împingă ușor pe israelian, văzând cât de rău fusese bătut și el. Yigal nu purta tricou. Doar boxeri. Și era acoperit cu tăieturi îngrozitoare și urme de arsuri.
"Bună dimineața, domnule Case", a spus el încet. "Bună ziua, domnule Case-Danny, hei, e timpul să te ridici și să strălucești."
Yigal s-a mișcat ușor și a gemut, dar nu s-a trezit. Kailea a întrebat dacă era cu adevărat dimineață. Marcus a mărturisit că habar nu avea ce oră era, ce zi era, unde se aflau sau de cât timp erau acolo. Totuși, acum că se gândea la asta, având în vedere că se aflau într-un congelator, putea probabil să excludă ideea că se aflau în aer. Dat fiind că nu simțea nicio mișcare de balans, înclina să creadă că nu se aflau pe mare. Prin urmare, a presupus că erau încă în Liban.
Toate acestea Marcus le-a spus în șoaptă. Trebuia să presupună că al-Masri sau oamenii lui ascultau. Deși nu văzuse nicio urmă de microfoane sau camere de luat vederi nicăieri în congelator, antrenamentul său îl învățase să fie precaut. Știa că și Kailea ar fi la fel. Încă nu era pe deplin sigur la ce să se aștepte de la Yigal, deși Marcus fusese incredibil de impresionat de israelian până acum. În ciuda torturii incredibile, tânărul se ținuse tare. Își amintise pseudonimul. Își jucase rolul de american. Nu trădase adevărata identitate a lui Marcus. Și până acum egipteanul îl credea. A fost o performanță neașteptată din partea lui Yigal, și i-a salvat viața. Probabil și pe cea a lui Marcus.
Întrebarea cheie acum era cât de mult putea Yigal să o țină tot așa. Toată lumea ceda în cele din urmă. Toată lumea. Totuși, pe baza a ceea ce

văzuse din hotărârea de oțel a acestui tip, Marcus se simțea din ce în ce mai încrezător. Acestea fiind spuse, era probabil mai bine să-l lase să doarmă deocamdată.
Kailea a început să se agite din nou, atrăgându-i atenția lui Marcus. Ea a tresărit în timp ce încerca să se facă ceva mai confortabilă. În loc să încerce să stea în picioare, s-a ghemuit lângă el și și-a sprijinit capul în poala lui. Și, din fericire, a adormit repede.
Marcus era și el somnoros. Cu toate acestea, a decis să folosească acest timp pentru a cerceta mai atent congelatorul. Era spațios, aproximativ opt picioare pe douăzeci de picioare, poate douăzeci și doi de picioare, sau aproximativ 175 de picioare pătrate, mai mult sau mai puțin. Erau mai multe serii de rafturi metalice, toate goale și prăfuite. La capătul cel mai îndepărtat de ele erau stivuite vreo două duzini de cutii de carton. Tipăriturile de pe ele erau în arabă, o limbă pe care el nu o putea citi. Nu a văzut nicăieri niciun fel de unelte, nimic din ceea ce ar fi putut folosi pentru a le debloca cătușele. Și a văzut doar două deschideri spre exterior. Una conținea un set dublu de ventilatoare de evacuare, niciunul dintre ele nu funcționa. Marcus a ghicit că nu funcționau. Cealaltă era ușa, situată chiar vizavi de ei. Nu avea mâner. Avea, totuși, un zăvor de siguranță - un buton mare de plastic pe o pârghie scurtă de metal, conceput pentru a permite cuiva prins accidental în congelator să deschidă ușa groasă și izolată din interior. Nu putea spune dacă funcționa sau nu. În orice caz, trebuia să presupună că ușa era încuiată pe partea cealaltă și supravegheată de paznici cu AK-47. Nimic din toate astea nu era de bun augur.
Și de parcă nu ar fi fost destul de rău, Marcus își dădea seama acum că, chiar dacă ar fi putut să le rupă lanțurile - și să deschidă ușa și să o facă în liniște, în toiul nopții, când paznicii dormeau - nici Kailea, nici Yigal nu erau în stare să fugă.
44
DOHA, QATAR
Hamdi Yaşar s-a conectat la contul său privat de Gmail.
Cu atât de multe știri de ultimă oră, trebuia să se întoarcă la studiourile Al-Sawt. În timpul convorbirilor cu al-Masri și Abu Nakba, primise deja trei mesaje text și două apeluri pierdute de la vicepreședintele pentru știri externe al rețelei, care dorea să știe unde se află.
În ciuda întregii activități Kairos, Yaşar știa că nu are de ales. Trebuia să se întoarcă. Era esențial să își păstreze acoperirea de producător de teren premiat pentru cel mai urmărit post de televiziune prin satelit din lumea arabă vorbitoare. Îl îndemnase în repetate rânduri pe Abu Nakba să îl lase să demisioneze și să își concentreze eforturile pe Kairos cu normă întreagă. Dar tata a insistat. Nu exista o modalitate mai bună pentru Yaşar de a vorbi cu atât de multe surse, de a călători atât de mult și de a fi atât de eficient în construirea rețelei teroriste în devenire decât să fie pe statul de plată al Al-Sawt.
Totuși, dacă într-adevăr avea de gând să trimită atâția bani omului său din Liban, turcul trebuia să fie sigur.
Îl așteptau trei e-mailuri noi. Fiecare era de la al-Masri.
Deschizându-l pe primul, nu a găsit niciun mesaj, ci doar un atașament. Acesta era criptat, așa că Yaşar a introdus codul de acces prestabilit și a găsit un videoclip de nouă secunde. Imaginea era slabă, dar ideea era clară. Era o femeie. Era în viață, dar teribil de bătută. Fața îi era vânătă și umflată. Dar vocea ei era calmă, deși zgâriată. A spus că se numește Kailea Curtis și că este angajată a Departamentului de Stat al SUA. Și-a dat numărul ecusonului DSS și a cerut să fie eliberată imediat. Cel mai important, ora era vizibilă în colțul din stânga sus al ecranului. Înregistrarea video fusese făcută chiar în acea zi.

Următoarele două e-mailuri conţineau, de asemenea, fişiere ataşate. Aceleaşi coduri de acces. Clipuri video similare, fiecare cu o durată mai mică de zece secunde. Ambele erau bărbaţi. Amândoi fuseseră, de asemenea, bătuţi cu brutalitate. Faţa bărbatului mai tânăr era aproape de nerecunoscut. Cel mai în vârstă părea vag cunoscut. Amândoi şi-au dat numele - Case şi Millner - precum şi numerele de identificare DSS şi cereri patetice pentru a fi eliberaţi. Timbrele de timp ale înregistrărilor video ale bărbaţilor erau în concordanţă cu cele ale femeii.
Yaşar nu a avut timp să studieze mai atent înregistrările video. Al-Masri îi spunea adevărul - asta era tot ce îl interesa. Mulţumit, agentul Kairos a finalizat transferul bancar în conturile lui al-Masri, apoi s-a întors la studio.
Odată ajuns acolo, şi-a cerut scuze tuturor pentru întârziere şi a minţit cu privire la motivul întârzierii. Apoi s-a retras în biroul său şi a sunat, căutând oficiali din întreaga regiune care ar fi dispuşi să apară în faţa camerei pentru a reacţiona la noul război din Liban şi la moartea liderului suprem al Iranului.
După o duzină de conversaţii de diferite durate, Yaşar a sunat la palatul din Ankara, la linia directă a purtătorului de cuvânt al preşedintelui turc Ahmet Mustafa. Când apelul a intrat direct în căsuţa vocală, Yaşar a apelat telefonul mobil al bărbatului. Când nici acesta nu a funcţionat, l-a sunat acasă.
A răspuns soţia acestuia. Yaşar s-a legitimat şi şi-a cerut scuze pentru intruziune.
Nu a fost nicio intruziune, a spus ea şi l-a chemat pe soţul ei.
"Sunt Hamdi. Am nevoie doar de o secundă".
"Bine, pentru că asta e tot ce vei primi."
"Urmăreşti toate astea? Regiunea chiar explodează."
"Nu am fost. E sâmbătă. Eram pe cale să-mi iau familia în Antalya pentru weekend."
"Am nevoie doar de două minute din timpul şefului tău - o reacţie, înregistrată sau nu."
"Nu pot face asta."
"De ce nu?"
"Nu vorbeşte cu nimeni."
"El va vorbi cu mine."
"Nu te flata singură."
"Doar întreabă-l, bine?"
"Bine - dar nu-ţi ţine respiraţia."
Yaşar nu a făcut-o, dar cinci minute mai târziu, telefonul său prin satelit a început să bâzâie ca un nebun. Numărul era blocat, dar nu avea nicio îndoială că era Ahmet Mustafa.
"Te uiţi la asta?" l-a întrebat Yaşar pe preşedintele turc.
"Impresionant, nu-i aşa?" a întrebat Mustafa.
"Se desfăşoară exact aşa cum aţi plănuit".
"Da, deşi nu m-am aşteptat niciodată ca Liderul Suprem să moară în aceeaşi zi cu atacul nostru."
"Ştiu - e o nebunie."
"Nu am prea mult timp. Câţi ostatici?"
"Trei."
"Toţi în viaţă? Eşti sigur?"
"Pozitiv - tocmai am urmărit înregistrările video."
"Trei soldaţi israelieni este mai bine decât am îndrăznit să ne imaginăm."
"De fapt, e şi mai bine."
"Cum?"
"Nu sunt israelieni."

"Ce?"
"Sunt americani - toți."
A fost o pauză lungă.
"Domnule?" A întrebat Yaşar. "Sunteți încă acolo?"
"Trebuiau să fie israelieni", a spus Mustafa.
"Ce pot să spun? Am pariat și am ieșit bine".
"Tu nu înțelegi. Ultimul lucru de care am nevoie acum este o problemă cu americanii."
"Domnule, cu tot respectul, dacă ați fi fost îngrijorat de americani, nu ați fi venit niciodată la tata. Nu ați fi finanțat Kairos. Și cu siguranță nu ați fi sprijinit - cu entuziasm, vă reamintesc - tipul de operațiuni în care am fost angajați."
"Dar nu chiar acum", a răbufnit Mustafa. "Secretarul Whitney va veni să mă vadă în curând. Trebuia să fie vorba despre israelieni - să-i atragem într-un război cu Hezbollah, să-i păcălim pe saudiți. Dintr-o dată operăm la un cu totul alt nivel. Și nu pentru asta plătesc."
"Ce vreți să fac în legătură cu asta acum?" a întrebat Yaşar. "Știu că nu i-am vizat pe americani. Dar i-am prins. Ce vrei ca tata să facă cu ei?"
"Nu știu", a spus liderul turc. "Dați-mi puțin timp. Trebuie să mă gândesc la asta."
"Ei bine, nu vă luați mult timp, domnule. Trebuie să îi scoatem din țară înainte ca Hezbollah să își dea seama ce se întâmplă."
45
PALATUL PREZIDENȚIAL, TEHERAN, IRAN
Era ora 18:36 în capitala iraniană.
Yadollah Afshar urma să se adreseze națiunii în mai puțin de o oră. Deși discursul său era în mare parte finalizat, președintele Republicii Islamice se retrăsese în biroul său privat pentru a șlefui textul. Își instruise consilierii să rețină toate apelurile și să refuze toți vizitatorii până la terminarea emisiunii. Prin urmare, a fost atât surprins, cât și oarecum enervat când i-a sunat telefonul mobil privat. Totuși, aruncând o privire la număr, a preluat apelul.
"Generale, nu este un moment potrivit", a spus el fără amabilități.
"Îmi cer scuze, Excelența Voastră, dar trebuie să vă spun un lucru", a spus Mahmoud Entezam, insistând, deși nu fusese invitat să o facă.
"Amândoi știm că ultimul lucru de care are nevoie această țară este un proces de succesiune lung și anevoios. Mai rău ar fi o bătălie murdară pentru succesiune. Liderul suprem, pacea fie asupra sa, a fost iubit și de neînlocuit. A fost un lider transformator care va fi prețuit de generații întregi. Și, deși Adunarea Experților are un număr de clerici competenți dintre care să aleagă, amândoi știm că niciunul dintre ei nu este la înălțimea provocărilor care ne stau în față."
"Ce vrei să spui mai exact, generale?" a întrebat Afshar, având grijă să transmită prin tonul său că era presat de timp și hotărât să nu pară prea nerăbdător, deși simțea, cu nu puțină surprindere, încotro se îndrepta Entezam.
"Excelența Voastră, sunt ezitant să vă mai răpesc mult timp", a continuat comandantul IRGC. "Vă sugerez să ne întâlnim curând și să discutăm aceste chestiuni personal și în particular. Dar este suficient să spun deocamdată că eu cred că țara dumneavoastră are nevoie mai mult ca oricând de setul dumneavoastră unic de competențe și experiență. Și vreau să știi că, dacă ești dispus, sunt pregătit să te ajut în toate felurile posibile."
Deși era atât uimit, cât și electrizat, Afshar a părut totuși neangajat când i-a mulțumit lui Entezam și i-a sugerat să ia ceaiul în seara următoare. Apoi a închis telefonul și s-a întors la teancul de hârtii din mâinile sale. Totuși, nu se putea concentra asupra observațiilor sale.

Tocmai primise o promisiune de sprijin schimbătoare pentru o campanie pe care nu spusese încă nimănui că urma să o desfășoare.
Sprijinul lui Entezam a fost cu atât mai surprinzător cu cât generalul nu păruse niciodată deosebit de cald față de el. Într-adevăr, însuși Liderul Suprem îl avertizase pe Afshar să nu se apropie prea mult de Entezam și să nu se aștepte la prea multe. Comandantul IRGC era un militar, nu un teolog. Se putea avea încredere în el pentru a desfășura campanii militare complexe și operațiuni speciale, dar Entezam nu era un Twelver. Și nici nu dispunea de propria rețea politică națională, care i-ar fi putut fi utilă succesorului lui Hossein Ansari.
Și totuși, se întreba acum Afshar, era posibil ca atât el, cât și Ansari să-l fi judecat greșit pe acest om?Cu siguranță, loialitatea lui Entezam - și a celor aproximativ două sute de mii de Gardieni ai Revoluției aflați sub comanda sa - s-ar putea dovedi extrem de utilă în momentul în care Afshar începea să pună în aplicare un plan pus la cale de ani de zile, un plan care, dacă avea succes, l-ar fi transformat în cel mai puternic om din întreaga lume islamică.
SUDUL LIBANULUI
Al-Masri stătea singur în biroul său improvizat.
Asistentul său i-a adus o ceașcă fierbinte de cafea turcească, niște pita și o cutie mică de humus. Egipteanul a mulțumit din cap, a așteptat până când omul a plecat, apoi s-a pus în genunchi, cu fața la Mecca, și și-a spus rugăciunile. Abia apoi a mâncat. Mâncarea, oricât de simplă ar fi fost, avea un gust sublim. Atât mirosul, cât și gustul cafelei neîndulcite erau magice. Împreună, mâncarea i-a revigorat mult forțele și i-a ridicat moralul.
Trecuseră abia opt ore de când își condusese oamenii în luptă și, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puțin îi venea să creadă în norocul său. Da, cu siguranță pierduse oameni. Mai mulți decât se așteptase. Și își pierduse fratele - asta era adevărat. Dar oricât de feroce îi ura al-Masri pe sioniști, era convins că nu aveau de gând să-l tortureze pe Tanzeel. Băiatul va vorbi. Asta era sigur. Dar nu știa nimic de valoare. Va fi hrănit bine. I se va da un pat confortabil. I se va permite să se roage de cinci ori pe zi. Și în cele din urmă va fi eliberat într-un alt schimb de prizonieri. Nu ar fi atât de rău. Tanzeel va supraviețui.
În plus, niciunul dintre membrii supraviețuitori ai echipei sale nu avea răni grave. Prinseseră nu unul, ci trei combatanți inamici. Toți trei erau funcționari în guvernul Marelui Satan. Își asumase un risc cerând mai mulți bani. Cu toate acestea, Kairos a răspuns mult mai repede decât se aștepta. De fapt, ei îi dăduseră tot ce ceruse, iar banii fuseseră deja transferați.
Kairos avea doar o singură cerere, iar al-Masri fusese de acord cu ea. Pornind din nou telefonul prin satelit, el a format singurul număr pe care îl știa pentru camera de război a Hezbollah din Beirut. Când s-a răspuns la apel, al-Masri și-a deghizat vocea și a întrebat de comandantul unității Al-Talil. Omul era responsabil pentru infiltrarea agenților Hezbollah în nordul Israelului. Cu toate acestea, în cei șase ani în care fusese în post, nu făcuse niciodată acest lucru. Cu toate acestea, comandantul nu a venit la telefon. În schimb, a făcut-o un consilier. Știind că apelul nu poate fi urmărit, egipteanul a transmis totuși mesajul, așa cum fusese instruit de Kairos.
"Eu sunt omul responsabil de luarea ostaticilor în această dimineață", a început el.
"Cine este?", a întrebat ajutorul.
"Nu e treaba ta - doar ia notițe și dă-i-le direct șeicului."
"Nu până nu-l identifici..."
"Taci și fă-ți treaba", a ordonat al-Masri.

Acum era liniște la celălalt capăt al firului.
"Am condus raidul", a continuat al-Masri. "Am luat ostatici. Și sunt mai mult decât dispus să-i vând șeicului și să-l las să-și asume meritele raidului și să-i las să-i predea pe captivi aliaților noștri din Teheran. Dar eu voi stabili condițiile și nu voi negocia."
A existat o pauză lungă. "Câți ostatici aveți?", a întrebat în cele din urmă consilierul.
"Trei", a răspuns al-Masri.
"Sioniști?"
"Nu."
"Nu?", a venit răspunsul incredul.
"Nu", a repetat al-Masri. "Toți sunt americani".
"Americani?", a venit un alt răspuns uimit.
"Da - doi bărbați, o femeie. Toți sunt agenți ai Serviciului Diplomatic de Securitate."
"Sunt în viață?"
"Pentru moment."
"Răniți?"
"Desigur."
"Cât de grav?"
"Dacă șeicul vrea ca ei să trăiască, va trebui să plătească pentru ei, și repede."
"Cât de mult?"
"Douăzeci de milioane de dolari, virați într-un cont numerotat din Zurich."
A mai existat o pauză lungă.
"De unde știm că spui adevărul, că într-adevăr ai ostaticii, că sunt cu adevărat în viață?"
"Dați-mi un cont de e-mail securizat."
"De ce?"
"Îți voi trimite înregistrări video cu prizonierii."
"Bine - altceva?"
"Da, așa că ascultați cu atenție."
46
AGENȚIA CENTRALĂ DE INFORMAȚII, LANGLEY, VIRGINIA
Cei mai buni spioni erau femeile.
Richard Stephens nu numai că credea că este adevărat, dar făcuse din asta politica sa fundamentală din momentul în care fusese numit de președinte în funcția de director al Central Intelligence. Numărul femeilor care lucrau ca ofițeri clandestini în cadrul Agenției crescuse cu 32% în ultimii ani. Numărul femeilor analist a crescut cu un procent și mai impresionant, de 41%. Cele recent angajate în cadrul direcției de știință și tehnologie erau mai puține - doar 19% până acum - dar Stephens își împingea divizia de personal să recruteze mult mai agresiv.
În opinia lui Stephens, femeile, în general, procesau și evaluau munți de date mai bine decât bărbații. Aveau răbdarea și capacitatea de a îndeplini sarcini multiple de care Agenția avea nevoie cu disperare. Și, după cum gândea el întotdeauna, cine era mai în măsură să abordeze și să atace cu succes o țintă într-o țară străină - majoritatea fiind bărbați - decât o femeie?
De departe, Stephens o considera pe Dr. Martha Dell drept cea mai bună angajare a sa. Acum în vârstă de 57 de ani, Dell crescuse în cartierele rezidențiale de lângă Atlanta. Era responsabilă de colectarea secretelor de la tot felul de guverne străine, dar mai ales de la inamicii Statelor Unite. De asemenea, se asigura că comandantul suprem și toți factorii de decizie din Congres și din întregul guvern al Statelor Unite aveau o interpretare cât mai exactă și la timp a acestor secrete.

În opinia lui Stephens, Dell se născuse pentru munca în Agenţie. Absolventă a Universităţii Georgetown, prima din promoţie în domeniul studiilor de securitate naţională, obţinuse un masterat în relaţiile ruso-chineze la Oxford şi nu unul, ci două doctorate la Stanford, ambele ocupându-se cu aspecte ale politicii externe şi militare chineze. Vorbind fluent limbile rusă şi mandarină - precum şi araba, pe care o preluase după terminarea studiilor postuniversitare - fusese recrutată de CIA la vârsta de 20 de ani şi petrecuse şase ani pe teren, conducând agenţi şi instruind viitori spioni. În ultimele două decenii şi jumătate, ocupase o serie de funcţii de mare încredere în cadrul Agenţiei, toate în cadrul Serviciului Naţional Clandestin. Cel mai recent, fusese promovată director adjunct al Agenţiei.
Asta şi că era o minune de privit cu un Glock 9mm.
La ora 11:17 a.m., ora Europei de Est, Stephens şi echipa sa de securitate au intrat în Langley după o dimineaţă lungă la Casa Albă şi s-au îndreptat spre biroul său spaţios de la etajul şapte. O clipă mai târziu, Dell a intrat pe o uşă laterală, având asupra sa un notebook din piele neagră şi un dosar marcat cu roşu TOP SECRET. Le-a aruncat pe biroul lui Stephens, apoi a luat o telecomandă de pe biroul acestuia şi a pornit o serie de monitoare TV de pe peretele îndepărtat, luând loc vizavi de el.
"Spune-mi ceva ce nu ştiu", l-a instruit Stephens pe numărul său doi. Aceasta era replica standard de deschidere a directorului cu toţi membrii echipei sale. Ca întotdeauna, Dell era pregătit.
"Preşedintele iranian este pe cale să dea vestea morţii liderului suprem într-un discurs în direct la televiziunea de stat", a răspuns ea, găsind canalul potrivit pentru a putea urmări discursul împreună. "Nu mă întrebaţi pe cine va alege Adunarea Experţilor pentru a-l înlocui pe Ayatollah Ansari. Nu am nicio idee. Nimeni nu ştie."
"Destul de corect", a spus Stephens. "Ce altceva?"
"Israelienii au distrus încă două centrale electrice, oprind curentul electric pentru mai mult de un milion de oameni din sudul Libanului", a precizat Dell. "Te-am sunat în maşină, dar nu am putut răspunde."
"Eram la telefon cu GID-ul iordanian."
"Şi?"
"Paşa spune că regele vrea să facem presiuni asupra israelienilor pentru a detensiona situaţia, şi asta rapid."
"Îi este teamă că va declanşa o explozie palestiniană în teritorii?"
"Exact."
"Au avut vreun avertisment că acest lucru se va întâmpla?"
"Niciunul", a spus Stephens.
"Nu vi se pare ciudat?"
"Foarte", a fost de acord Stephens, întorcându-se pentru a-i înmâna lui Dell cafeaua într-o cană mare purtând sigiliul CIA. "Ce se întâmplă cu campania terestră?"
"Israelienii sunt pe cale să trimită încă vreo zece mii de soldaţi de luptă în sudul Libanului şi să mobilizeze douăzeci şi cinci de mii de rezervişti pentru a merge cu ei, deşi bănuiesc că vor ajunge să trimită mai mulţi."
"Tancuri de luptă?"
"Cel puţin o sută au trecut deja graniţa, iar alte două sute o vor face într-o oră. Israelienii lansează focuri de artilerie tăioase. Au lansat sute de raiduri şi au lovit zeci de bastioane cunoscute ale Hezbollah."
"Cât de departe spre nord se împing?"
"Nu am văzut lovituri deasupra râului Litani."
"Nimic în Valea Bekaa?"
"Nu încă."
"În Beirut?"

"Nu, slavă Domnului."
"Și ostaticii?"
"Nimic încă", a spus Dell. "Dar ne-am activat resursele. NSA prioritizează toate comunicațiile Hezbollah."
"Și?"
"Recepționăm aceeași confuzie ca și 8200 - conducerea Hezbollah nu se luptă doar cu israelienii; se luptă între ei. Nimeni nu pare să știe cine a autorizat atacul inițial sau de ce. Și nimeni nu pare să știe unde sunt ostaticii sau cine i-a luat de fapt."
S-a bătut la ușă, iar asistentul executiv al lui Stephens a intrat cu căni de cafea proaspăt preparată.
"Tu nu crezi asta, nu-i așa?" a continuat Stephens, mulțumindu-i din cap asistentei sale înainte ca aceasta să se întoarcă și să părăsească încăperea.
"Sincer, nu știu ce să cred", a răspuns Dell. "Toată chestia asta e ciudată."
"Este propagandă, Martha", a spus Stephens. "Propagandă. Agitprop. Fake news. Nu te lăsa distrasă."
"Și dacă nu este?"
Stephens a luat o înghițitură din cafeaua lui. "Ce vrei să spui, că o unitate Hezbollah a luat-o razna și a lansat un atac pe cont propriu?"
"Este posibil."
"Orice este posibil, dar cât de probabil? De ce să-ți asumi un asemenea risc? Dacă o unitate Hezbollah nu acționează sub ordinele șeicului al-Hussaini sau ale Teheranului, atunci ale cui? Aceștia nu sunt chiar cei mai creativi strategi din lume. Cineva trebuie să-i dirijeze. Cineva trebuie să îi plătească. Și nu poate fi vorba doar de un comandant Hezbollah, nu? Ar trebui să aibă întreaga unitate implicată. Cine știi că are puterea de a întoarce o întreagă unitate de forțe speciale Hezbollah și de a-i face să înceapă un război total cu Israelul?"
"Nu știu", a recunoscut Dell. "Dar lucrez la asta."
"Bun. Acum am altceva pentru tine."
47
"Ce îți trebuie?" a întrebat Dell.
"POTUS vrea ca cineva să o sune pe mama lui Ryker și să o anunțe ce se întâmplă."
"Lasă-mă să ghicesc. Pete Hwang."
"Da, cum de ai știut?"
"Am avut același gând în momentul în care am auzit că Ryker a fost prins", a spus Dell, luând o înghițitură de cafea. "Ar fi perfect."
"Eu nu sunt atât de sigur."
"De ce nu?"
"Abia îl cunosc pe Hwang."
"Adică nu ai încredere în el."
"Nu am încredere în nimeni legat de Ryker."
"Hwang ar putea fi diferit."
"Mă îndoiesc", a spus Stephens.
Dell anticipase asta. Ea a recunoscut cu ușurință că aveau nevoie de răspunsuri la mai multe întrebări. Puteau avea încredere în Peter Hwang pentru a îndeplini ordinele Agenției? Cât de multe responsabilități ar trebui să-i dea? El nu era un om al Companiei, așa cum nu era nici Ryker. De fapt, fusese recrutat în circumstanțe unice - chiar bizare. La ce se puteau aștepta cu adevărat de la el?
Pe de altă parte, Hwang nu făcuse parte din înțelegerea de ultimă oră a lui Ryker cu președintele, cu aproape doi ani înainte. Mai degrabă, Hwang fusese recrutat personal de Ryker după ce acesta se alăturase Agenției. Da, în calitate de director, Stephens avea tot dreptul să treacă peste

Ryker și să-l lase pe Hwang să plece, iar Dell putea vedea că șeful ei era înclinat să facă exact asta. Cu toate acestea, ea a ripostat. Hwang, a explicat ea, era un om în care vedea un potențial real. Nu se întâmpla în fiecare zi ca unul dintre cei mai buni cardiologi din țară să intre în serviciul Agenției Centrale de Informații, cu atât mai puțin unul de origine coreeană care vorbea fluent limba coreeană. Da, operațiunea Tanch'ŏn fusese un eșec, dar nu era vina lui Hwang. De fapt, el servise cu curaj și distincție. După aceea, ar fi putut părăsi Agenția și să se întoarcă la medicină. În schimb, rămăsese și făcea o treabă excelentă. Își iubea țara. Se dovedise loial Agenției, chiar și în timpul serviciului la DSS. Și se putea dovedi o legătură utilă cu Ryker.
Asta i-a adus înapoi la întrebarea centrală: Era Peter Hwang capabil de discreție în cele mai sensibile chestiuni și misiuni sau era îndatorat lui Ryker? Având în vedere asocierea de lungă durată și prietenia personală profundă dintre cei doi bărbați, Stephens a presupus că aceasta din urmă trebuie să fie adevărată. Asta era cu siguranță posibil, a recunoscut Dell. Totuși, era o premisă care nu trebuia presupusă. Ar trebui să fie testată.
Dell își expunea acum cazul și, cel puțin pentru o vreme, Stephens asculta fără să întrerupă.
Niciun ofițer clandestin angajat de ei, susținea ea, nu devenise mai important pentru misiunea Agenției - sau potențial mai catastrofal pentru soarta ei - decât Marcus Johannes Ryker. Dell înțelegea faptul că Stephens nu-l putea suporta și voia să scape de el. Cu toate acestea, ea a remarcat că, pentru moment, Ryker era proiectul preferat al președintelui, așa că au rămas cu el.
Ca o măsură bună, ea a adăugat că, în ciuda stresului și haosului pe care Ryker le injectase în ecosistemul lor de informații gestionat cu grijă, trebuiau să recunoască - chiar dacă numai pentru ei înșiși - că omul adunase o listă destul de lungă de realizări în scurta perioadă în care fusese cu ei. Printre altele, Ryker fusese singurul responsabil pentru identificarea și aducerea "Corbului", cea mai înaltă cârtiță din istoria Agenției, un om care, lună de lună, le furniza cele mai valoroase informații pe care le văzuseră vreodată, fără excepție, despre mecanismele interne ale Kremlinului, într-o perioadă de schimbări uluitoare și volatilitate în interiorul regimului rus.
"Poate că da", a argumentat Stephens. "Dar ăsta e Ryker. De ce să-mi pierd timpul cu Hwang?"
"Pentru că Ryker ni l-a adus pe Raven, iar Hwang a venit la noi cu Ryker."
Stephens nu a spus nimic, doar și-a sorbit cafeaua.
"Uite, domnule, nu sunt fan Ryker", a continuat Dell. "Dar când a avut probleme în Rusia, care a fost prima persoană la care a apelat?"
"Nu Hwang", a remarcat Stephens. "L-a sunat pe Vinetti."
"Exact", a spus Dell. "Și când Vinetti a fost ucis, la cine a apelat apoi?"
Stephens nu a răspuns. Nici nu avea nevoie.
"Domnule, Ryker are încredere în Hwang, iar acesta nu este un om care are încredere ușor", a continuat Dell. "Și poate că există un motiv pentru asta. Tatăl lui Ryker a fost ucis când el era doar un băiat. Soția și singurul său fiu au fost uciși cu brutalitate acum câțiva ani. Cel mai apropiat prieten al lui Ryker, Nick Vinetti, este acum mort. La fel și pastorul lui Ryker. Ca să nu mai vorbim de numeroși alți prieteni. Ryker nu este apropiat de McDermott, în ciuda anilor petrecuți împreună în Marină..."
"Poate din cauza lor."

"Poate. După cum știm amândoi, Bill este - cum să spun asta delicat - o ceașcă de ceai tare. Și să fim sinceri - tu și Ryker nu sunteți apropiați."
"Ei bine, am încercat să-l omor", a glumit Stephens.
"Din fericire, el nu știe asta."
"Sigur că știe", a răspuns Stephens. "Tipul are un IQ de 146 și o memorie aproape fotografică. Crezi că nu și-a făcut calculele despre ce s-a întâmplat cu adevărat pe Istmul Karelian?"
"Destul de corect, domnule, dar asta nu face decât să sublinieze punctul meu de vedere."
"Care este?"
"Nu veți avea niciodată încrederea lui, domnule. Nu o poți câștiga. Cu siguranță nu o poți cumpăra. Dar dacă Ryker va fi cu adevărat eficient pentru noi, atunci avem nevoie de o modalitate de a comunica cu el, de a-l sfătui - de a-l ghida, dacă vreți. Trebuie să-l înțelegem și să-i anticipăm mișcările. Pe scurt, domnule, avem nevoie de un intermediar - cineva în care putem avea încredere, cineva în care el are deja încredere."
"Destul", a spus Stephens. "Adu-l pe Hwang aici. Apoi vom vedea."
48
BUNCĂRUL DE COMANDĂ AL HEZBOLLAH, BEIRUT, LEBANON
Era timpul să convoace un ucigaș.
Șeicul Ja'far ibn al-Hussaini a luat telefonul de pe birou și și-a sunat șeful de cabinet, spunându-i exact cu cine dorea să vorbească și că problema era urgentă. O clipă mai târziu, s-a auzit o bătaie în ușa biroului său privat.
"Vino", a spus șeicul, așezându-se în spatele biroului său și reluând transcrierea convorbirii pe care o citise deja de o jumătate de duzină de ori.
Când ușa s-a deschis, a intrat un bărbat înalt, subțire, musculos, în jur de 40 de ani, cu o mustață neagră groasă, barbă pletoasă și sprâncene stufoase și neîngrijite. Purta o uniformă militară neagră cu margini roșii și o beretă neagră. Numele său era generalul Kareem bin Mubarak și era comandantul Amn al-Muddad, unitatea de contrainformații a Hezbollah. Bărbatul a pocnit din călcâie și a scos un salut. Șeicul i-a spus să se așeze.
"Generale Mubarak, acum este 100% confirmat că avem un trădător în rândurile noastre", a început șeicul. "Mai mult, știm exact cine este."
"Tocmai am auzit despre apel, dar am crezut că apelantul nu și-a dat numele", a spus generalul.
"Nu și-a dat. Dar puteți asculta singur înregistrarea. Este o voce pe care o veți recunoaște imediat."
"Cine?"
"Amin al-Masri."
"Cu unitatea Radwan? Imposibil."
"Știu că este greu de crezut", a spus șeicul, "dar este adevărat. Nu știu încă pentru cine lucrează Amin sau de ce. Ceea ce este clar este că el este responsabil pentru lansarea raidului de la graniță fără aprobarea mea. El și oamenii lui au capturat trei americani. Ne-a împins într-un război cu sioniștii. Iar acum joacă un joc de șantaj, încercând să îmi vândă mie prizonierii sau să îi ofere la licitație altor organizații teroriste din întreaga lume."
Șeicul a strecurat pe birou un dosar maro gros pe care scria CLASSIFIED și i-a ordonat lui Mubarak să îl deschidă. Înăuntru erau fotografii și detalii biografice ale lui al-Masri și ale fiecăruia dintre oamenii aflați sub comanda sa.
"Ce doriți să fac, Sfinția Voastră?" a întrebat Mubarak după ce a răsfoit rapid materialele.

"Vreau să-l găsești pe al-Masri, vreau să-i găsești oamenii și prizonierii și vreau să mi-i aduci înapoi - vii, dacă este posibil", a răspuns șeicul. "Și trebuie să faci asta discret".
"Adică ce, Sfinția Voastră?"
"În niciun caz presa sau publicul nu trebuie să afle că îi vânăm pe acești oameni", a insistat șeicul. "Este imperativ să menținem aparența în fața americanilor, a israelienilor, a Iranului, a tuturor aliaților și dușmanilor noștri, că aceasta a fost operațiunea noastră de la început până la sfârșit și că deținem controlul deplin al situației. Am înțeles bine?"
"Absolut, Sfinția Voastră", a răspuns generalul Mubarak. "Puteți conta pe mine".
"Sper", a spus șeicul cu răceală, înclinându-se înainte în scaunul său. "După cum știți, există, brusc, o deschidere pentru cineva care să preia conducerea Unității Nasser."
Mubarak a înghițit în sec și a dat din cap. Nu cu mult timp înainte, fusese martor la momentul în care șeicul scosese un pistol și îi zburaseră creierii fostului comandant al Unității Nasser, omul responsabil pentru toate operațiunile militare ale Hezbollah la sud de râul Litani. Prin urmare, atât oferta, cât și amenințarea, nu ar fi putut fi mai clare.
În momentul în care a fost demis, Mubarak s-a întors direct la biroul său.
Lucrând în unitatea de contrainformații de aproape două decenii - de la ofițer de caz umil la numărul doi în unitate și acum, în ultimii trei ani, șeful acesteia - Mubarak participase la eliminarea atâtor infiltrați și informatori CIA și Mossad de-a lungul anilor, încât pierduse numărătoarea. Cu toate acestea, nu văzuse niciodată un ofițer Hezbollah de rang atât de înalt ca Amin al-Masri devenind rebel.
Ar fi fost imposibil de crezut dacă Mubarak nu și-ar fi pus căștile și nu ar fi ascultat înregistrarea apelului telefonic pe care șeicul i l-a trimis prin e-mail. A ascultat-o de două ori, apoi a treia oară, și apoi a patra oară.
Șeicul avea dreptate. Vocea era inconfundabilă, dovezile incontestabile. De fapt, Al-Masri recunoscuse că i-a capturat pe cei trei americani și acum încerca să i-i vândă șeicului. Pentru Mubarak, marea întrebare era dacă al-Masri lucra singur sau pentru altcineva. Oricum ar fi fost, el îl lua de prost pe șeic. Faptul că sioniștii îl capturaseră pe fratele mai mic al bărbatului făcea imaginea și mai confuză. Dar toate aceste chestiuni trebuiau să aștepte.
Mubarak a decis că prima prioritate era trimiterea unei echipe de comando care să captureze restul familiei al-Masri. Pentru a rezolva această problemă cât mai repede posibil, fără a plăti o singură liră libaneză, Mubarak avea nevoie de o influență asupra lui Amin, și avea nevoie de ea rapid. Asta însemna să se ducă după familia lui. În dosar se aflau fotografii ale mamei sale, Jabira, împreună cu adresa ei de domiciliu din partea de sud a Beirutului. De asemenea, existau fotografii ale fraților lui Amin și Tanzeel - inclusiv ale surorii lor de zece ani, Hala, și ale fratelui lor de șapte ani, Farez, împreună cu detalii despre școlile pe care le frecventau. Toate acestea, Mubarak le-a trimis prin e-mail criptat unuia dintre șefii săi de secție, cu ordinul de a lua toți membrii familiei care ar putea fi în viață și de a-i duce discret la ambasada iraniană până la noi ordine.
În acest fel, Mubarak a transmis fotografii ale lui al-Masri întregii sale echipe de agenți de informații, răspândiți pe întreg teritoriul Libanului, cu ordinul ca acesta să fie arestat și adus imediat la sediu. El a oferit o recompensă de 150 de milioane de lire sterline - aproximativ 100 000 de dolari americani - pentru cel care îl aduce mort

și o recompensă de 300 de milioane de lire sterline dacă este adus în viață. El a trimis același anunț colegilor săi din statul major, cu ordine din partea șeicului ca informația să fie transmisă imediat comandanților de la fiecare baraj rutier și punct de control din țară, precum și unităților responsabile de securitatea aeroporturilor și porturilor maritime. Cu toate acestea, în niciuna dintre comunicările sale, el nu a explicat de ce Amin al-Masri era cel mai căutat om din țară. Aceasta, a concluzionat el, va trebui să aștepte.
Un singur lucru lipsea și îl deranja pe Mubarak. Nimeni de la cartierul general al Hezbollah nu primise prin e-mail sau prin SMS înregistrarea video a prizonierilor, dovada de viață pe care al-Masri promisese să o furnizeze. Dar Mubarak nu mai putea aștepta. Fie că Amin luase într-adevăr ostatici, fie că încerca doar să blufeze, bărbatul era angajat într-un joc de șantaj cu mize mari cu cel mai puternic grup terorist de pe planetă. Oricare ar fi adevărul, Mubarak avea ordinele sale, iar acum și oamenii săi le aveau.
Vânătoarea lui Amin al-Masri a început.
49
CASA ALBĂ, WASHINGTON, D.C.
Bill McDermott ar fi trebuit să fie afară, bucurându-se de o zi de primăvară perfectă.
Nori albi și pufoși pluteau pe un cer azuriu superb. O briză caldă și blândă venea dinspre est. Peluza de sud era de un verde viu și luxuriant, după săptămâni de ploi abundente. Grădina Trandafirilor era în plină înflorire, iar cireșii mai erau încă înfloriți târziu, ceea ce îi amintea de pufuleții de vată de zahăr roz pe care îi primea la bâlciuri, în copilăria sa din Pittsburgh.
Statele Unite își reveneau în sfârșit după dezastrul pandemiei mondiale. Fusese creat un vaccin și cea mai mare parte a țării fusese vaccinată. Dow tocmai atinsese un nou record cu o zi înainte, cea de-a noua închidere record a anului. Prețul petrolului crescuse din nou, insuflând viața atât de necesară industriilor americane de foraj și fracturare. Industria prelucrătoare își revenea. Rata șomajului scădea constant. Rușii renunțaseră la amenințările lor nesăbuite la adresa țărilor baltice. Nord-coreenii nu numai că erau liniștiți, dar se întorseseră la masa negocierilor. Saudiții și israelienii erau extrem de aproape de a încheia un acord de pace pentru totdeauna. Și, dacă toate acestea nu erau suficiente, liderul celui mai important stat sponsor al terorismului din lume era mort.
Cu toate acestea, consilierul pentru securitate națională al SUA, în vârstă de 47 de ani, nu era acasă cu soția și copiii săi. Era blocat în biroul său din aripa de vest, urmărind pe ecran divizat, pe de o parte, un baraj de rachete Hezbollah asupra nordului Israelului și, pe de altă parte, președintele Iranului adresându-se poporului său. Numărul elementelor de pe lista sa de lucruri de făcut era deja mai mare decât putea număra și creștea cu fiecare minut. Știa că ar trebui să ia notițe despre discurs. Și la telefon cu Langley, cerând o evaluare imediată. Și să organizeze o convorbire securizată între POTUS și secretarul general al ONU. Și coordonarea punctelor de discuție cu secretarul Whitney, care urma să ajungă la Riad până la căderea nopții.
Cu toate acestea, McDermott s-a trezit paralizat de indecizie cu privire la ce să facă în continuare.
Din toate punctele de vedere, era în vârful jocului său. Avea o căsnicie fericită cu o femeie superbă și desăvârșită. Avea o diplomă de licență în istorie europeană de la Yale, un MBA de la Wharton și un masterat în studii de securitate națională de la Georgetown. Fusese un puști isteț pe Wall Street și făcuse milioane în acest proces. Acum făcea parte din

cercul intim al celui mai puternic om din lume, lucrând în cel mai prestigios imobil de pe planetă.
Cum era posibil să se simtă atât de neputincios?
Atât de mult din viaţa lui fusese consumată şi modelată de război, iar acum, încă o dată, războiul venise să jefuiască, să ucidă şi să distrugă. McDermott îşi începuse cariera militară aproape de bază, ca sergent în Unitatea Expediţionară a Marinei a 22-a. Ajunsese aproape de vârf, un colonel care servea la Pentagon. Fusese foarte decorat în timpul luptelor din Irak şi Afganistan. La Kabul îi întâlnise pentru prima dată pe cei pe care ajunsese să-i supranumească "Cei Trei Stooges" - Marcus Ryker, Peter Hwang şi Nicholas Vinetti - fiind comandantul lor într-o unitate cunoscută sub numele de One-Six: First Battalion, Sixth Marines.
A servi ca unul dintre cei puţini şi mândri - ca tatăl şi fraţii săi înaintea lui - fusese întotdeauna un vis al lui McDermott. Dar, cumva, nu-şi imaginase niciodată că va fi cu un preţ atât de mare. Câte spitale a fost nevoit să viziteze din cauza rănilor de luptă suferite de camarazii săi din Marină? Câte slujbe memoriale? Câte locuri de veci? Pierderile continuau să se adune. Nick Vinetti era mort. Ryker şi Hwang fuseseră grav răniţi. Acum, Ryker fusese luat prizonier. McDermott ştia că era responsabilitatea sa, nu doar ca NSA, ci şi ca prieten, să îi aducă înapoi pe Ryker şi pe colegii săi. Dar nu avea nici cea mai vagă idee despre cum.
Telefonul a sunat. A fost nevoie de mai multe sunete până când McDermott şi-a revenit şi a ridicat receptorul. Era asistentul său executiv.
"Domnule, îl am pe senatorul Dayton pe linia trei. I-am spus că nu puteţi fi deranjat, dar el..."
"Nu, nu, e în regulă", a spus el. "Fă-mi legătura cu el."
Cu toate acestea, McDermott nu era pregătit pentru ce urma să primească.
"Da, domnule senator. Ştiu, domnule. . . . Da, domnule, şi al meu. . . . Credeţi-mă, domnule senator, facem tot ce ne stă în putinţă . . . Da, desigur, şi eu . . . Absolut - o voi face, domnule, şi . . . Da, domnule senator, promit să vă sun în momentul în care aflu ceva - orice - despre locaţia lui Marcus. . . . Da, domnule, şi voi avea grijă să o anunţ şi pe Annie."
AUTOSTRADA 50, MARYLAND
Saab 9-5 Turbo argintiu trecea în viteză peste podul Chesapeake Bay. Geamurile erau coborâte, acoperişul era deschis, Rolling Stones răsunau în difuzoarele Bose, iar Pete Hwang era hotărât să se bucure de primul său weekend liber din ultimele luni. Cu Annapolis în oglinda retrovizoare, şi-a verificat ceasul şi benzina. Ambele erau bune. Peste încă două ore şi ceva, urma să parcheze la clubul de yachturi, să se îmbarce în vasul charter şi să se îndrepte spre Atlantic. Era exact ceea ce îi recomandase doctorul.
Disperat să scape de Washington, Pete nu ezitase să spună da când mai mulţi prieteni cardiologi pe care îi cunoştea de ani de zile îl invitaseră la un weekend al burlacilor în Ocean City. Ca şi el, erau divorţaţi, de vârstă mijlocie, plăteau o pensie alimentară mult prea mare şi se întrebau cum de au lăsat să le scape cei mai frumoşi ani din viaţă. Când îi promiseseră un weekend la o vilă superbă de pe plajă, cu bar complet aprovizionat şi pescuit în larg, cu greu ar fi putut spune nu. Cu cât conducea mai departe de Washington Beltway, cu atât grijile lumii păreau să dispară de pe umerii lui. Îi plăcea să simtă vântul suflându-i prin păr. Îi plăcea mirosul aerului sărat şi şansa de a lăsa în urmă toate cerinţele şi presiunile vieţii sale la DSS. Deşi acum era complet vindecat de rănile destul de grave pe care le suferise într-o operaţie în Tanch'ŏn, Coreea de Nord, Pete era recunoscător pentru o slujbă de birou. Nu-şi dorea să fie pe drumuri sau repartizat la o echipă de protecţie.

Când i-a sunat telefonul mobil, s-a uitat la numărul primit și a recunoscut imediat prefixul guvernamental. Fiecare mușchi din corpul său s-a încordat. A fost tentat să nu răspundă, dar și-a amintit că depusese un jurământ, iar în zilele noastre acesta era singurul lucru din viața lui pe care îl lua în serios. Dezamăgise prea mulți oameni, printre care soția și copiii săi. Nu avea nicio intenție să se eschiveze de la datoria față de țara sa. Așa că a acceptat apelul.
Totuși, nu era centrul de operațiuni DSS din Arlington, Virginia. Era etajul șapte de la Langley. La telefon era secretarul executiv al directorului Agenției Centrale de Informații. Șeful, a spus ea, trebuia să îl vadă și nu, nu mai putea aștepta.
Pete a închis telefonul. A ieșit la următorul schimb valutar, s-a întors pe autostrada 50 și a apăsat accelerația, îndreptându-se spre vest.
50
BUNCĂRUL DE COMANDĂ AL HEZBOLLAH, BEIRUT, LEBANON
Acum era rândul șeicului să apară în direct la televiziune.
Spre deosebire de președintele iranian, liderul Hezbollah nu mai făcuse niciodată acest lucru. Disprețuia mass-media, preferând să acționeze în umbră. Nu numai că era mai sigur, dar a constatat că era mult mai eficient. Cu toate acestea, acum, unul dintre oamenii săi - un necredincios demn doar de focul damnării eterne - îl forțase să intre în lumina reflectoarelor, iar el era livid.
Mai rău, cu doar câteva momente înainte, șeful său de contrainformații, stimabilul general Mubarak, îl informase că echipa de comando trimisă să captureze familia lui al-Masri nu găsise nimic. Nimeni nu se afla în apartament, toate hainele familiei dispăruseră, iar seiful fusese golit. Niciunul dintre vecini nu-i văzuse plecând sau nu știa unde se află. Apoplectic, șeicul i-a ordonat lui Mubarak să verifice listele de zbor ale tuturor avioanelor care plecaseră din Beirut în ultima săptămână și să afle unde au plecat. Dar și această căutare nu a avut niciun rezultat.
Ja'far ibn al-Hussaini a fost jucat de un agent viclean. Până acum, Amin al-Masri era cu un pas înaintea organizației care îl antrenase, îl finanțase și îl hrănise. Aceasta a creat în al-Hussaini o sete de sânge care nu putea fi stinsă. Pentru moment, însă, trebuia să se concentreze asupra unor afaceri urgente și neplăcute.
Excesiv de gras, îmbrăcat în haina neagră și turbanul sale caracteristice și mângâindu-și barba căruntă și stufoasă, liderul spiritual al Hezbollah strângea din dinți în timp ce privea prin ochelarii pătați și citea de pe teleprompter textul discursului care tocmai sosise de la Teheran.
"În numele lui Allah, Cel Atotmilostiv, Cel Atotcompătimitor, lăudat fie Domnul tuturor lumilor, și pacea fie asupra Profetului nostru și asupra Celui Promis - Imam al-Mahdi - cel mult așteptat, al doisprezecelea și cel mai iubit imam, și pacea fie asupra casei sale infailibile, pe companionii săi aleși și pe toți profeții, mesagerii și martirii care muncesc neobosit pentru construirea gloriosului califat final", și-a început al-Hussaini transmisiunea în direct pe rețeaua de televiziune prin satelit Al-Sawt.
"Dragi frați și surori, astăzi - 2 mai - a început o nouă bătălie mare și glorioasă împotriva criminalilor sioniști și a cruciaților americani", a continuat el. "Și dați-mi voie să vă asigur, o, războinici loiali, neclintiți și curajoși, că această bătălie a fost anunțată cu mult timp în urmă de înțelepții și sfinții noștri profeți, pacea fie asupra lor. Să nu faceți nicio greșeală. Acesta nu este un conflict obișnuit. Această bătălie a fost prevestită în veacurile trecute. Este una care va grăbi cu siguranță Sfârșitul Zilelor și venirea Celui Promis să domnească și să domnească din al-Quds, dintr-o Palestină în sfârșit eliberată și complet curățată de tumoarea canceroasă a entității sioniste. Și pentru aceasta, trebuie să aducem laudă lui Allah".

Al-Hussaini, aşezat în spatele unui birou din lemn - steagul galben al Hezbollah atârnând ca fundal - a aruncat o privire spre paginile pe care le avea în mâini. Găsindu-şi locul şi asigurându-se că transmite cu acurateţe fiecare cuvânt, şi-a ajustat ochelarii, apoi s-a uitat înapoi în obiectivul camerei.
"O, luptători ai jihadului, rămâneţi mereu credincioşi în rugăciunile voastre", a continuat el. "Implorați-l pe Allah să distrugă Israelul - acest copil rău al Satanei - cu toată graba. Bucuraţi-vă cu mine, pentru că pot să vă spun că sioniştii îşi arată slăbiciunea. În faţa curajului nostru şi a puterii noastre copleşitoare, evreii murdari au fugit înapoi în găurile lor, cu coada între picioare. Nu numai că s-au retras. Erau pregătiţi să se predea. De ce? Pentru că aceşti diavoli ştiu pe cine servim. Ei ştiu că suntem fiii celui de-al Doisprezecelea Imam, copiii viitorului Calif at - ei ştiu că vom eradica Israelul nu doar de pe hartă, ci şi de pe paginile istoriei - şi în această cunoştinţă ei tremură şi pe bună dreptate."
Al-Hussaini s-a aplecat înainte în scaunul său.
"Acum, cu întreaga lume musulmană râzând de laşitatea lor, sioniştii reintră în luptă. Hoardele lor fără suflet - chiar în acest moment, chiar în timp ce vorbesc - se revarsă peste graniţă în terenul sfânt al mândrului şi victoriosului popor libanez. Dar nu vă temeţi, micuţilor. Nu există niciun motiv de îngrijorare. Evreii sunt atraşi în capcana pe care le-o întindem cu grijă de atâta timp."
51
SUDUL LIBANULUI
Oamenii lui Al-Masri fuseseră traumatizaţi de discursul preşedintelui iranian.
Cu toate acestea, după şocul de a auzi că liderul suprem al lumii şiiţilor a murit, au fost electrizaţi de mesajul şeicului, aclamând fiecare rând rostit de acesta.
Adunaţi în curte, sub plasa de camuflaj pe care al-Masri le ordonase să o atârne pentru a se ascunde de ochii indiscreţi ai dronelor şi sateliţilor, bărbaţii se strângeau în jurul unui radio cu tranzistori în timp ce beau cafea şi se pălmuiau reciproc pe spate, felicitându-se reciproc şi bucurându-se de succesul lor glorios.
Încă nu aveau nicio idee despre ceea ce făceau cu adevărat. Nici unul dintre ei nu ar fi putut concepe că raidul de frontieră pe care îl efectuaseră în acea dimineaţă - şi războiul pe care îl declanşaseră cu israelienii - fusese de fapt o sfidare directă a şeicului şi a patronilor săi din Teheran. Toţi erau convinşi că se supun ultimei dorinţe a liderului suprem al Republicii Islamice. Iar prestaţia şeicului părea să confirme tocmai acest lucru.
Al-Masri stătea în uşa unuia dintre dormitoarele abandonate. Îi plăcea să-şi vadă oamenii atât de fericiţi şi deliranţi. Se bucura aproape la fel de mult ca de priveliştea celor trei prizonieri ai săi, înlănţuiţi de catargele ruginite de la capătul îndepărtat al curţii, plini de sânge şi vânătăi şi complet indiferenţi la ceea ce auzeau la radio.
Deşi nu ar fi putut recunoaşte niciodată în faţa nimănui, egipteanul îşi dorea în secret să se fi gândit el însuşi la toată chestia asta. Dar adevărul era că nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să atribuie Hezbollah-ului meritul operaţiunii. Cu siguranţă, nu s-ar fi gândit niciodată să pretindă că îşi vinde ostaticii şeicului, cu atât mai puţin să-i ceară şeicului să transmită lovitura de stat naţiunii şi întregii lumi islamice. Asta a fost Kairos pur de la început până la sfârşit.
Al-Masri se minuna de cât de eficientă se dovedise deja manevra. Îl făcea de ruşine pe Micul Satana, turnând astfel benzină pe focul războiului deja aprins cu israelienii. Era la fel de umilitor pentru Marele Satana, care habar nu avea ce se întâmpla cu adevărat şi care, oricum, era

neputincios să facă ceva în această privinţă. Şi dacă vreunul dintre oamenii săi a nutrit cea mai mică îndoială cu privire la motivul pentru care se ascundeau într-o fortăreaţă abandonată a Hezbollah şi nu sărbătoreau la sediul central al Hezbollah din Beirut, discursul şeicului le-a şters complet. Al-Hussaini cânta laudele acestor oameni în faţa întregii lumi, jubilând despre "marea lor victorie pentru Allah". De ce ar avea ei vreun motiv să se îndoiască de el?
Totuşi, al-Masri ştia adevărul. Totul era o faţadă. În Beirut, şeicul ştia şi el adevărul. Cel puţin el ştia mai multe decât aceşti oameni. Şeicul ştia că cineva se juca cu el. Nu ştia cine. Nu ştia încă de ce. Şi nu avea de gând să accepte asta. În public, îi făcea jocul. Privat, însă, al-Masri nu avea nicio îndoială că şeicul îşi mobiliza cei patruzeci şi cinci de mii de luptători Hezbollah pentru a-l vâna.
Cât timp avea la dispoziţie pentru a-i transfera pe cei trei americani în afara ţării şi în custodia patronilor săi de la Kairos? Două zile? Trei zile? Cu siguranţă nu mai mult de o săptămână, a calculat el, şi probabil mult mai puţin.
În plus, exista întotdeauna riscul ca unul dintre oamenii săi să aibă asupra sa un alt telefon mobil, unul pe care nu îl predase, unul care încă îi mai dădea acces la lumea exterioară. Al-Masri era destul de sigur că nu era cazul, dar nu putea să excludă această posibilitate. Asta ar fi o problemă. O problemă serioasă. Aceşti oameni erau criminali. Asta se născuseră să facă. Asta fuseseră antrenaţi să facă. Al-Masri îi antrenase chiar el. Dar ei nu ucideau pentru oricine. Cu siguranţă nu pentru el. Ucideau pentru şeic. Au ucis pentru Ja'far ibn al-Hussaini pentru că ei credeau că al-Hussaini vorbea în numele Liderului Suprem de la Teheran, iar Liderul Suprem - sau oricine îl va înlocui în curând - vorbea în numele lui Dumnezeu. Oamenii lui Al-Masri îl ascultau pentru că ei credeau că el era omul ales de şeic pentru a conduce această unitate. Dacă ar fi crezut pentru o clipă că îi conduce pe calea greşită, că se răzvrăteşte, nu ar fi ezitat să îi taie gâtul în timp ce dormea.
Astea erau avantajele, gândea al-Masri, ale oamenilor fără telefoane mobile, fără computere şi fără Wi-Fi. Niciun mijloc de a comunica cu comandamentul suprem - sau cu oricine altcineva din lume - cu excepţia lui. Pentru moment, oamenii săi nu ştiau decât ceea ce le spunea el. Era esenţial să rămână aşa cât mai mult timp posibil.
52
WASHINGTON, D.C.
Annie Stewart a închis uşa în urma ei şi şi-a aruncat cheile pe tejghea. Cum şeful ei nu era în oraş, se bucurase de ocazia rară de a dormi până târziu, de a lua un mic dejun târziu şi îndelungat cu prietenii ei cei mai apolitici şi de a alerga zilnic cinci mile prin capitala naţiunii. Annie adora Washingtonul primăvara. Ploile de iarnă trecuseră. Copacii şi florile explodau de culoare. Lumea era liniştită. Şi, în sfârşit, se vedea cu cineva romantic. Prietenele ei numai despre asta voiau să vorbească, iar ea nu se supăra deloc.
Încă zâmbind, fredonând puţin în sinea ei, Annie a păşit în toaleta din vestibul şi a deschis robinetul. După ce şi-a spălat transpiraţia de pe mâini, faţă şi braţe, şi-a scos bentiţa şi şi-a strâns părul într-o coadă de cal. Apoi a aruncat prosopul şi bentiţa în coşul de rufe şi s-a îndreptat spre sufragerie. Acolo, aşa cum era obiceiul ei, a luat telecomanda de pe măsuţa de cafea şi a dat click pe televizorul mare cu ecran plat, care era setat pe CNN. Nu a aşteptat şi nici nu i-a păsat să vadă care sunt titlurile, s-a întors pe călcâie şi a mers în bucătărie, unde a luat o sticlă de apă rece din frigider.
Când s-a întors în sufragerie, a fost surprinsă de imaginea în direct a liderului spiritual al Hezbollah care vorbea dintr-o "locaţie necunoscută". Şeicul nu dădea niciodată interviuri. Sau discursuri. Nu se

putea gândi la nicio ocazie în care el să se fi adresat poporului libanez.
Annie nu se deranjase să-și ia telefonul cu ea în alergarea de dimineață. Cu siguranță nu ascultase radioul. Pur și simplu se bucurase de o zi liberă, atât de necesară, de la intensitatea vieții de consilier principal al membrului minoritar de rang înalt din Comisia de Informații a Senatului. Nu își dăduse seama că un alt război izbucnise la o jumătate de lume distanță. Acum încerca să înțeleagă discursul șeicului Ja'far ibn al-Hussaini - rostit în arabă cu traducere simultană în engleză de către un traducător CNN - deși devenise rapid evident că pierduse deja cea mai mare parte a discursului.
". ... cei care ar trebui să tremure cel mai mult sunt cei care trăiesc și muncesc și încearcă în zadar să conducă lumea de la Washington", a rânjit clericul șia. "Pentru președintele Clarke - liderul Marelui Satan - vă avertizez: Ziua osândei tale se apropie cu pași repezi".
În timp ce Annie asculta cuvintele, ochii ei scrutau textul care defila în partea de jos a ecranului.
Israelul invadează Libanul. . . . Președintele libanez imploră lumea să vină în ajutorul țării sale. . . . Kremlinul denunță "provocarea nejustificată" a Israelului. . . . Beijingul îndeamnă ONU să condamne Israelul și să impună "cele mai dure sancțiuni". . . . Consiliul de Securitate se va întruni luni în sesiune de urgență. . . .
Annie era uimită. Locuia și lucra la Washington de aproape două decenii. Văzuse crize izbucnind de nicăieri. Dar asta era ireal. Când se trezise în acea dimineață, lumea părea liniștită. Cum de lucrurile merseseră atât de rău atât de repede? S-a uitat la ceas. Era aproape amiază. Asta însemna că era aproape șapte seara în Beirut și aproape 8:30 p.m. în Teheran.
"Judecata se apropie, domnule Clarke", a spus al-Hussaini, ochii lui devenind sălbatici în spatele lentilelor groase. "Marea Zi a Judecății pentru tine și poporul tău se apropie cu pași repezi. Duhoarea corupției voastre - atât de josnică, atât de profană - s-a ridicat la ceruri. A ajuns la nările Celui Sfânt. I-a întors stomacul la fel cum l-a întors pe al nostru. Credeți că puteți scăpa de flăcări? Credeți că puteți evita cumva distrugerea care vă așteaptă? Nu vă amăgiți. Victoria noastră este sigură, ca și înfrângerea voastră totală și cataclismică."
Luându-și telefonul mobil de pe unitatea de încărcare de pe blatul din bucătărie, a descoperit că avea treisprezece mesaje pierdute. Nouă erau de la șeful ei, senatorul Robert Dayton, democratul din Iowa. Annie a tresărit. Îl cunoștea din ziua în care o angajase, proaspăt absolventă a Școlii de Servicii Externe a Universității Georgetown, unde obținuse un masterat în relații internaționale. Nu era de acord cu senatorul în toate privințele. Cu siguranță nu cu problemele sociale și economice. Dar îi respecta profund patriotismul și angajamentul față de securitatea națională a SUA. Și știa că era un om cu o toleranță extrem de scăzută față de imposibilitatea de a contacta personalul său.
Era pe punctul de a răspunde la apelurile senatorului când șeicul a spus ceva care a oprit-o.
"În această dimineață, domnule președinte, Allah ne-a dat în mâini trei dintre luptătorii dumneavoastră lași. Toți lucrează pentru Departamentul dvs. de Stat. Toți au fost capturați de-a lungul graniței. Nici măcar nu au opus rezistență oamenilor mei. S-au predat instantaneu - plângând, înclinându-se, târându-se, implorând pentru viața lor. Astăzi sunt în viață. Dar nu garantez că vor fi așa pentru mult timp. V-am spus, dle președinte. Judecata se apropie. Odată ce Allah își va da decretul, toți trei vor fi executați. Unul câte unul. În direct la televizor, pentru ca toată lumea să vadă."

Annie a știut instantaneu că Marcus era unul dintre ei. Nu era instinct sau intuiție. Marcus îi spusese în mod confidențial că el și Kailea se îndreptau spre Israel înainte de vizita secretarului Whitney. Îi spusese că vor face o vizită în avans la granița cu Libanul. Era doar rutină, insistase Marcus. S-ar fi întors în câteva zile. Totuși, a vrut ca ea să știe și i-a cerut să se roage pentru ei. Și ea a făcut-o.
Șeicul a citit apoi numele. Cu siguranță, primul era agentul special Kailea Curtis.
Lui Annie i s-a făcut rău la stomac. O cunoștea pe Kailea. O plăcea și o respecta. Se întâlniseră pentru prima dată în Air Force One, în zborul de la Aeroportul Internațional Ben Gurion înapoi la Andrews, după summitul pentru pace de la Ierusalim. Asta se întâmplase cu aproape optsprezece luni în urmă. De atunci, făcuseră nenumărate lucruri împreună, de obicei cu Marcus, adesea cu Pete Hwang și uneori cu Geoff Stone. Acest lucru nu se putea întâmpla.
Annie s-a pregătit pentru numele lui Marcus, dar acesta nu a venit. Următoarele două nume, de fapt, nu le mai auzise niciodată, deși al-Hussaini spusese că și ei lucrau pentru unitatea de protecție a diplomaților a Departamentului de Stat.
Thomas Millner?
Daniel Case?
Cine erau ei? De ce nu auzise Annie niciodată de ei? Și totuși, unde era Marcus? Dacă Kailea fusese luată, de ce nu fusese el? Fusese Marcus ucis în raid? Era tentată să-l sune pe Pete. El trebuia să știe ce se întâmplă. Dar s-a oprit, hotărând că era mai important pentru moment să audă restul discursului lui al-Hussaini.
"Domnule președinte Clarke, vă întreb: există vreun preț pe care l-ați putea plăti, vreun sacrificiu pe care l-ați putea face vreodată, care l-ar putea constrânge pe Allah - sfânt și drept este el - să-mi poruncească să-i eliberez și să-i înapoiez pe acești trei americani dumneavoastră și familiilor lor?", a tachinat șeicul. "Nu-mi pot imagina așa ceva, dar voi spune următorul lucru: dacă alegi să-i ajuți și să-i încurajezi pe criminalii sioniști - dacă îi ajuți pe evrei să verse o singură picătură din sângele nostru sau să facă din măcar unul dintre războinicii noștri un martir - atunci toată speranța pentru poporul tău va fi pierdută. Și nu numai pentru acești trei, ci pentru întreaga națiune americană. Nu ne puneți la încercare, dle președinte. Suntem pregătiți să dăm o lovitură letală în inima țării dumneavoastră. Mai mult decât pregătiți. Suntem înfometați. Ne lasă gura apă."
Annie a scos numărul lui Pete de pe iPhone și s-a holbat la el câteva momente, dar apoi s-a gândit mai bine. În schimb, l-a apelat rapid pe senator, care a răspuns la a doua sonerie. "Unde este?", a întrebat ea, fără să menționeze numele lui Marcus sau fără să fie nevoie.
"Annie, îmi pare rău; nu pot vorbi chiar acum - nu pe o linie deschisă", a răspuns Dayton. "Mă îmbarc într-un zbor înapoi la National. Te voi suna când voi ateriza. Ne vom întâlni în biroul meu și îți voi spune ce știu."
53
UNDEVA ÎN SUDUL LIBANULUI
În momentul în care emisiunea s-a încheiat, prizonierii au fost duși înapoi la congelator.
Kailea și Yigal au fost târâți, deoarece abia se puteau ține pe picioare. Marcus, pe de altă parte, a fost forțat să meargă singur, țeava unui Kalașnikov apăsându-i în partea mică a spatelui. Ceea ce l-a surprins și l-a derutat oarecum a fost faptul că nici el și nici colegii săi nu erau legați la ochi. Luptătorii Hezbollah erau mascați, așa cum fuseseră întotdeauna. Marcus nu le văzuse nici măcar o dată fețele, doar pe cea a egipteanului. Chiar și acum, al-Masri rămăsese nemascat, privindu-i cu

precauție în timp ce stătea într-o ușă din cealaltă parte a curții, oarecum distant față de oamenii săi entuziaști și entuziaști.
Deși Marcus habar nu avea de ce nu fusese legat la ochi, folosise fiecare moment pentru a absorbi cât mai multe informații. Pentru început, soarele apunea. După umbre, a presupus că era poate șapte sau șapte și jumătate. Și având în vedere că al-Masri și oamenii lui purtau cu toții aceleași uniforme murdare pe care le avuseseră mai devreme și că, în mod clar, nu făcuseră duș, Marcus a concluzionat că era încă aceeași zi. După palmierii care înconjurau curtea și plasa de camuflaj pe care o observase deasupra capului, a decis că erau încă în Liban. Sunetul pescărușilor și briza sărată însemnau că erau aproape de coastă. Nu putea nici să vadă, nici să audă avioane de luptă sau activități militare de orice fel, ceea ce sugera că fuseseră mutați mult mai la nord de granița israeliană. Dar unde?
Din curte, au fost duși prin ceea ce părea să fi fost cândva un dormitor în partea de est a complexului, printr-o sală de mese plină cu mese și scaune vechi din lemn împrăștiate pe o podea acoperită cu sticlă spartă și, în final, într-o bucătărie industrială murdară și nefolosită de mult timp. Congelatorul era situat în spate. Marcus a observat două scăunele înalte din lemn - probabil perișoarele a doi dintre cei trei luptători care tocmai le returnaseră la congelator.
Odată ajunși înăuntru, au fost din nou legați cu lanțuri de rămășițele unității compresorului. De data aceasta, luminile din interiorul congelatorului au fost stinse, iar ușa a fost trântită în urma lor. Marcus observase un lacăt pe mânerul exterior în timp ce erau aduși din curte și, cu siguranță, l-a auzit fiind fixat la loc și verificat de două ori pentru a se asigura că era cu adevărat sigur. Totuși, cei trei nu stăteau în întuneric beznă. Puțină lumină din bucătărie se infiltra prin grila celor două ventilatoare de evacuare.
Pentru o lungă perioadă de timp, deși toți trei erau treji, nimeni nu a vorbit. Acum știau că erau cel puțin doi gardieni chiar în fața ușii, posibil trei, și niciunul dintre ei nu voia să riște să le atragă atenția sau furia.
Marcus a folosit acest timp pentru a medita la câteva lucruri care îl deranjau. Primul era faptul că, deși recunoscuse vocea șeicului Ja'far ibn al-Hussaini, nu înțelesese nici un cuvânt din ceea ce spunea omul. Evident, îi electrizase pe oamenii lui al-Masri. Și Marcus îl auzise pe șeic citind numele celor trei prizonieri. Dar asta fusese tot. Erau indicii în acel discurs. Trebuiau să fie. Și îl îngrozea să nu știe care erau acestea.
Era ceva. De ce erau ținuți în instalații care, în mod clar, nu mai fuseseră folosite de ani de zile? De ce nu îi dusese al-Masri direct la Beirut? De ce nu au fost predați șeicului al-Hussaini și conducerii Hezbollah? De ce nu au defilat în fața camerelor de luat vederi pentru a însoți ceea ce trebuia să fie discursul de victorie al șeicului? Marcus a fost recunoscător că nu au fost. În momentul în care fața lui ar fi fost văzută la televizor, nu le-ar fi luat mult timp serviciilor de informații iraniene și ale Hezbollah să își dea seama pe cine au prins. Așa că Marcus nu putea decât să concluzioneze că în acest moment încă nu știau cine este el. Sau Yigal, de altfel.
Dar cât de mult mai putea dura asta? Nu s-ar fi îndreptat în curând spre Aeroportul Internațional Rafic Hariri din Beirut? Nu vor fi urcați într-un avion cu destinația Teheran? Odată ajuns acolo, el era un om mort.
În tăcere, Marcus a reluat din nou și din nou întrebările în minte. Ceva nu se potrivea. Chiar dacă nu erau duși la Beirut, de ce nu îi dusese al-Masri la o bază legală a Hezbollah? Să-i aducă aici, în facilități abandonate cu atâta timp în urmă, nu avea niciun sens.

Și totuși exista un motiv, Marcus știa. Trebuia să fie. Al-Masri era rău, dar nu era un idiot. Tocmai reușise un raid de frontieră îndrăzneț. Luase trei prizonieri în viață. El și șeful său umiliseră complet Washingtonul și Ierusalimul spunând lumii că au capturat trei americani - agenți federali americani, nu mai puțin - de pe teritoriul israelian. Oamenii săi erau bine instruiți și foarte disciplinați. Era în mod clar un tactician iscusit și priceput. Asta însemna că avea un plan. Și care era acesta? Marcus înțelegea de ce al-Masri se ascundea de israelieni. Dar de ce părea că se ascunde și de colegii săi comandanți Hezbollah?
54
"Hei", a șoptit brusc Yigal.
Speriați, atât Marcus, cât și Kailea s-au întors spre el. Niciunul dintre ei nu-l auzise pe israelian spunând ceva de când fusese luat prizonier. Nici Marcus nu se simțea în largul lui să spună ceva acum. Dar Yigal le-a făcut semn să se aplece mai aproape, și amândoi au făcut-o.
"Discursul acela", a spus el atât de încet încât abia îl auzeau. "Acesta a fost liderul Hezbollah."
"Da", a șoptit Marcus. "Știm."
"Știți ce a spus?" A întrebat Yigal.
Amândoi au scuturat din cap.
"Știți, dacă voi doi plănuiți să petreceți mai mult timp în cartier, chiar ar trebui să vă gândiți să învățați ceva arabă."
Yigal aproape că a râs la propria glumă, apoi s-a prins. Totuși, a zâmbit pentru prima dată. Gura îi era plină de sânge, iar doi dinți îi erau rupți. Marcus și-a amintit că Yigal le spusese că vorbește fluent araba și franceza, precum și ebraica și engleza.
Cu o voce care abia depășea ea însăși șoapta, Marcus l-a avertizat pe israelian să nu spună mai mult decât trebuia, deoarece nu-și puteau permite să atragă atenția gărzilor.
Zâmbetul se stinse. Un val de enervare a trecut peste chipul lui Yigal. Se pare că avea lucruri de spus și avea de gând să le spună, indiferent dacă lui Marcus îi plăcea sau nu.
Yigal a precizat că nu avea nicio intenție să le facă un rezumat al discursului. Ideea lui era pur și simplu că, deși șeicul Ja'far ibn al-Hussaini își asumase meritul pentru capturarea lor, Yigal nu credea asta.
"De ce nu?" a întrebat Kailea.
"Ceva nu e în regulă", a șoptit israelianul. "În niciun caz nu este o operațiune a Hezbollah".
"Despre ce vorbești?", a insistat ea. "I-ai văzut pe tipii de acolo. Erau în extaz când a vorbit al-Hussaini."
"Asta nu a fost fericire; a fost ușurare."
"Adică ce?"
"Uite, gardienii habar nu au că eu vorbesc arabă. În plus, ei cred că sunt doar un copil. Așa că au vorbit, au șoptit - s-au certat, de fapt - în jurul meu din momentul în care ne-au prins. Bine, am fost inconștient uneori, recunosc. Dar nu întotdeauna. De cele mai multe ori mă prefăceam că nu sunt conștient. Și aud lucruri."
"Ce lucruri?"
"Ei continuă să spună că al-Masri este doar comandantul adjunct al acestei unități și că este egiptean, nu libanez. Vor să știe unde este comandantul lor. "Unde este generalul Ali?", tot întreabă ei. "Când se întoarce generalul Ali? De ce nu ar fi aici pentru o misiune atât de importantă? Apoi întreabă de ce al-Masri le-a ordonat să ne aducă aici. Se pare că ne aflăm pe o veche bază Hezbollah de pe coastă, la aproximativ zece kilometri nord de Tyr, care a fost abandonată după războiul din 2006. Ei continuă să spună că al-Masri ar fi trebuit să-i ducă la Beirut până acum. Și mai e ceva."
"Ce anume?" A întrebat Kailea.

"Al-Masri ar putea fi egiptean, dar accentul său nu este."
"Vrei să spui că nu a crescut în Liban? Cum naiba a ajuns un agent de rang înalt în cadrul Hezbollah?"
"Sunt sigur că a crescut aici", a clarificat Yigal. "De cele mai multe ori vorbește arabă cu un dialect colocvial Beiruti. Dar îl tot aud spunând cuvinte și fraze care sunt specific libiene."
"De unde știi?"
"Familia noastră are o mulțime de prieteni libieni."
"Evrei sau arabi?"
"Evrei, dar dialectele sunt aceleași", a insistat Yigal. "Când al-Masri înjură - știi tu, când pornește în acele tirade, în acele vociferări - folosește adesea un limbaj originar din triburile libiene, și nu din cele de la granița cu Egiptul, ci din cele care trăiesc de-a lungul graniței cu Algeria. Și nu sunt doar eu. Cel puțin doi dintre oamenii lui s-au prins de asta. I-am auzit vorbind despre asta. De asemenea, se plângeau că al-Masri le-a ordonat să predea telefoanele mobile și nu i-a lăsat să ia legătura cu familiile lor. Nu o spun direct și clar, dar ei cred că ceva nu este în regulă cu întreaga operațiune."
"Știi, acum că spui asta, i-am auzit pe unii dintre ei plângându-se și de telefoanele lor mobile", a adăugat Kailea.
"Stai puțin", a spus Yigal. "Când conduceam spre Haifa de la aeroport, mi-ai spus că nu vorbești arabă."
"Nu vorbesc."
"Atunci ei vorbeau engleza?"
"Nu, rusește - asta mi-a atras atenția."
"Rusă?"
"Ciudat, nu?"
"Foarte ciudat."
Acum Marcus a pus o întrebare pentru prima dată. "Yigal, ai spus că bărbații au fost ușurați de discursul șeicului - ce ai vrut să spui?"
"Cum am spus, toată ziua am simțit atâta neliniște", a explicat Yigal. "Da, când au auzit discursul, au izbucnit în aplauze, dar mă uitam la bărbații care mă păzeau. Aplaudau și urlau, dar se și uitau unii la alții. A fost subtil. Nonverbal. Dar era ca și cum ridicau din umeri și spuneau: "Cred că ne-am înșelat.""
"Poate că s-au înșelat", a spus Kailea.
Yigal nu a spus nimic. Dar după o clipă, Marcus a făcut-o.
"Nu, nu s-au înșelat", le-a spus el. "Asta nu poate fi o operațiune Hezbollah. Dacă ar fi fost, nu am fi fost pur și simplu menționați în acea emisiune. Șeicul ne-ar fi expus în fața camerelor".
"Crezi că al-Masri a luat-o razna?" a întrebat Kailea.
"Da, dar nu și oamenii lui", a răspuns Marcus.
"Deci pentru cine lucrează al-Masri, dacă nu pentru șeic?"
Marcus a scuturat din cap. "Nu știu", a recunoscut el. "Dar ar fi bine să aflăm repede."
"Și cum anume propui să facem asta?" a întrebat Kailea, uitându-se în jos la lanțurile lor.
Marcus a scuturat din nou din cap. "Habar n-am."
55
Dintr-o dată, ușa congelatorului s-a deschis brusc.
Camera a fost inundată de lumină, făcând imposibil pentru Marcus să vadă ce se întâmpla. Cineva a început să strige comenzi, iar Marcus s-a trezit curând prins, legat la ochi, dezlegat de compresor și împins sub amenințarea armei afară din congelator, apoi prin bucătărie și prin restul dormitorului.
Deși nu avea nicio idee unde se afla, era clar că era afară. Temperatura scăzuse puțin, simțea din nou o briză venind dinspre Marea Mediterană și auzea pescărușii țipând deasupra lui. Era înlănțuit de un stâlp de metal

- unul dintre stâlpii steagului, presupunea el - și lovit în stomac cu fundul unei puști. Îndoindu-se de durere, s-a luptat să-și recapete respirația, dar o clipă mai târziu, cineva l-a apucat de păr, i-a tras capul înapoi și l-a izbit de stâlp. Apoi a simțit țeava unui pistol înfiptă în tâmpla stângă.
"M-ai mințit - de ce?", i-a grohăit cineva în ureche.
Cu o eșarfă sau bandană sau kaffiyeh sau ce-o fi fost legată în jurul capului și acoperindu-i ochii, Marcus nu putea vedea cine era. Dar nu avea nevoie să vadă. Era al-Masri, iar bărbatul era livid.
Marcus nu spuse nimic, încercând încă să evalueze ce naiba se întâmpla.
"Mi-ai spus că lucrezi pentru Departamentul de Stat, dar asta a fost o minciună, nu-i așa?"
Marcus s-a concentrat din nou pe respirația normală.
"Nu lucrați pentru DSS, nu-i așa, dle Millner?" a continuat al-Masri, împingând țeava pistolului mai adânc în tâmpla lui Marcus. "Lucrați pentru CIA."
Marcus era recunoscător că avea ochii acoperiți. Nu era nicio șansă ca egipteanul să vadă cât de uimit se simțea. Înregistrarea video. Cu câteva ore mai devreme, al-Masri îl forțase pe Marcus, sub amenințarea armei, să își spună numele, titlul și numărul insignei în timp ce era înregistrat pe un smartphone. Marcus se așteptase ca el să trimită filmarea cuiva și să analizeze imaginea. Sperase doar că va dura mai mult - mult mai mult - să se întoarcă cu un răspuns.
"Spune-mi că am dreptate", a insistat al-Masri.
Marcus a refuzat.
"Recunoaște", a insistat al-Masri. "Fă o mărturisire completă și te voi lăsa în viață. Dar dacă continui să mă minți..."
Marcus a auzit ciocanul fiind armat. Nu era un pistol automat ținut la tâmpla lui. Era un revolver. Cu toate acestea, în loc să simtă cum adrenalina îi crește brusc și ritmul cardiac îi explodează, Marcus își simțea respirația revenind. Pulsul îi încetinea. Durerea din stomac nu dispărea, dar își recăpăta încet controlul.
De ce? se întreba el.
Da, era pregătit să moară. Nu că ar fi vrut să moară - nu încă, oricum. Erau prea multe de făcut, începând cu salvarea colegilor săi și aducerea lor în siguranță. Încă nu avea niciun plan în afară de unul singur - să reziste, să devieze, să tragă de timp și să se sustragă întrebărilor lui al-Masri suficient cât să câștige mai mult timp. Cât de mult timp? Nu putea spune. Orice era necesar pentru a da țării sale sau israelienilor ceea ce aveau nevoie pentru a veni după ei.
Cu toate acestea, Marcus și-a dat seama că nu asta era ceea ce crease efectul de calmare. Pe măsură ce avalanșa de întrebări a lui al-Masri degenerase într-o altă tiradă, a venit și răspunsul. Egipteanul blufa. Dacă știa că Marcus era ofițer al Agenției Centrale de Informații, informația trebuia să fi venit din Iran. Atunci, de ce nu-i punea al-Masri întrebări specifice despre petrolier, Marea Chinei de Est, focoasele nucleare și soarta lui Alireza al-Zanjani, comandantul adjunct al Corpului Gardienilor Revoluției Iraniene?
A existat suficient timp pentru ca cineva să analizeze acel videoclip și să își dea seama cine era el? Marcus a trebuit să spună da. Dar cu cât al-Masri cerea mai mult confirmarea faptului că lucra pentru CIA și nu pentru DSS, cu atât Marcus își dădea seama că omul chiar nu știa. În plus, al-Masri tocmai îi spusese "domnule Millner". Dacă egipteanul ar fi știut adevărul despre el, și-a dat seama Marcus, atunci ar fi știut adevăratul nume al lui Marcus.Al-Masri pescuia, iar Marcus nu avea de gând să muște.
"Ultima șansă", a strigat al-Masri. "Spune-mi ce vreau să știu, sau băiatul va muri".

Marcus se aşteptase la un ultimatum şi era chiar pregătit pentru el. Totuşi, nu se aşteptase la ultimele şase cuvinte. Era dispus să îşi dea propria viaţă pentru această cauză. Nu putea suporta gândul de a o sacrifica pe cea a lui Yigal. Ce prost fusese să nu se fi aşteptat la asta. Exact aşa îl obligase al-Masri să vorbească prima dată, ameninţându-l cu moartea pe nepotul premierului. De ce nu ar fi făcut-o din nou?
"Domnule Millner, voi începe să înregistrez din nou", a explicat al-Masri. "Apoi voi număra până la cinci. Şi dacă nu aud o mărturisire până când ajung acolo, îi voi zbura capul domnului Case şi voi trimite înregistrarea video la Al-Sawt pentru a fi difuzată în lume. Ne-am înţeles?"
Maxilarul lui Marcus s-a strâns. Stomacul i s-a încleştat. Încheieturile i s-au încordat împotriva lanţurilor care fuseseră înfăşurate atât de strâns în jurul lor, încât îi săpau în carne şi îi scoteau sânge. Brusc, ţeava revolverului i-a fost scoasă din tâmplă, iar Marcus a putut auzi cizmele lui al-Masri în mişcare.
"Unu", a spus egipteanul de la câţiva metri distanţă.
Gândurile lui Marcus se zvârcoliră.
"Doi."
Toată lumea a cedat. Toată lumea. Nu asta fusese el învăţat? Nu asta îi învăţase el pe mulţi alţii?
"Trei."
Asta a fost? s-a întrebat Marcus. A fost acesta momentul în care a trebuit să cedeze? Sau linia pe care jurase să nu o treacă?
"Patru", a continuat al-Masri.
Marcus nu a spus nimic.
"Cinci."
A existat o pauză. Marcus nu a folosit-o. Aşa că al-Masri a apăsat pe trăgaci şi explozia a răsunat în toată tabăra.
56
AGENŢIA CENTRALĂ DE INFORMAŢII, LANGLEY, VIRGINIA
"Vă mulţumesc că aţi venit într-un timp atât de scurt".
Directorul CIA, Richard Stephens, a intrat în sala de conferinţe adiacentă biroului său şi a luat loc în capul mesei. Martha Dell, aşezată la dreapta sa, i-a strecurat un dosar cu trei inele care conţinea biografii, fotografii şi fişe de serviciu pentru fiecare persoană aşezată în jurul mesei. Stephens, însă, nu l-a deschis niciodată. Îi cunoştea pe toţi şi îi alesese personal pentru această misiune.
"Sunt sigur că vă întrebaţi cu toţii de ce vă aflaţi aici", a continuat Stephens. "Lăsaţi-mă să trec la subiect. Avem un nou război în desfăşurare care ameninţă să înghită întregul Orient Mijlociu. Avem americani reţinuţi de forţele inamice care nu arată nicio dorinţă de negociere. Şi avem un comandant suprem care a însărcinat această agenţie să-i aducă înapoi - repede şi nevătămaţi."
Stephens a privit fiecare bărbat şi femeie în ochi.
"La Pentagon, generalul Meyers şi ceilalţi şefi de stat major dezvoltă opţiuni. Dar ştiţi la fel de bine ca mine că Statele Unite nu sunt pe cale să invadeze Libanul. Nu facem o schimbare de regim. Nu suntem angajaţi într-un război de eliberare. Nu văd niciun scenariu în care şefii de stat major să primească undă verde de la preşedinte pentru o operaţiune militară. Acesta este motivul pentru care POTUS mi-a cerut să dezvolt opţiuni pentru a ne scoate oamenii în linişte. Foarte discret. Fără amprente americane. Fără victime americane. De aceea v-am rugat să veniţi. Dacă vă alăturaţi acestei echipe, veţi avea la dispoziţie toate resursele întregii comunităţi de informaţii americane. Ei nu vor şti că sunteţi acolo, dar credeţi-mă când vă spun că vă vor oferi tot sprijinul lor. Acum să intrăm în detalii."

Stephens le-a îndreptat atenţia spre monitoarele de perete din capătul îndepărtat al camerei. El a afişat un grafic realizat de unul dintre analiştii săi, care cuprindea imagini capturate de pe ecran de la CNN, MSNBC, Fox, BBC, Sky News, Al Jazeera şi Al-Sawt, în care se afirma că Hezbollah răpise trei americani.
"Primul lucru pe care vreau să îl faceţi este să uitaţi tot ce aţi auzit la ştiri", a explicat el. "Nu ne lipsesc trei americani. Acestea sunt ştiri false, deşi trebuie să recunoaştem că sunt ştiri false create de noi înşine. Adevărul este că doi americani şi un israelian au fost capturaţi, deşi, din motive pe care le veţi vedea foarte repede, vrem ca Hezbollah şi lumea întreagă să creadă că toţi ostaticii sunt americani."
Folosind o telecomandă, Stephens a afişat o fotografie a israelianului.
"După cum aţi auzit în discursul şeicului al-Hussaini, acesta a declarat că deţine un agent DSS pe nume Daniel Case. De fapt, nu există o astfel de persoană. Acesta este un pseudonim. Din păcate, acesta aparţine unui tânăr pe nume Yigal Mizrachi. În cărţile de informare pe care Dr. Dell vi le va înmâna, veţi primi toate informaţiile de care aveţi nevoie despre domnul Mizrachi şi despre cei doi americani ai noştri. Dar iată ce trebuie să ştiţi chiar acum. Domnul Mizrachi este nepotul premierului israelian Reuven Eitan."
S-au auzit gâfâituri audibile în cameră.
"Exact - aceasta este o situaţie incredibil de periculoasă ale cărei implicaţii merg de la foarte rău la mult mai rău dacă Hezbollah îşi dă seama pe cine are. Vestea bună, totuşi, este că ştim câteva lucruri din discursul şeicului. Ştim că dl Mizrachi este în viaţă. Ştim că foloseşte cu succes pseudonimul. Ştim că colegii săi americani sunt în viaţă şi îi susţin povestea. Şi ştim că nici şeicul, nici oamenii săi nu îşi dau seama că au un israelian şi nici cu cine este înrudit. Acesta este un fel de aspect pozitiv într-o situaţie altfel oribilă, deşi, după cum ştim cu toţii, s-ar putea să nu dureze. Acesta este unul dintre motivele pentru care trebuie să ne mişcăm foarte, foarte repede."
Stephens a postat o altă fotografie pe ecrane.
"Singurul lucru corect pe care l-a spus şeicul a fost că deţin un agent special DSS pe nume Kailea Curtis. Din păcate, acest lucru este adevărat. Şi ea, ca şi ceilalţi, are nevoie nu numai de rugăciunile poporului american, ci şi de eforturile dumneavoastră pentru a o aduce înapoi. Acum trebuie să vă atrag atenţia asupra celui de-al doilea american reţinut."
Toată lumea s-a uitat la ecrane, dar Stephens nu a postat încă o nouă imagine.
"Şeicul a spus că deţine un alt agent special DSS pe nume Thomas Millner. Aceasta este, de asemenea, o ştire falsă. Nu există o astfel de persoană. Millner este un nume de cod, un alt pseudonim. Din păcate, este cineva pe care îl cunoaştem cu toţii."
Stephens a apăsat pe un buton şi o fotografie a lui Marcus Ryker a apărut pe ecrane. Directorul a aşteptat câteva momente pentru ca echipa emergentă să proceseze informaţia.
"Din nou, vestea bună este că putem fi siguri că agentul Ryker este în viaţă şi coerent, pentru că foloseşte acel pseudonim. Iar agentul Curtis şi locotenentul Mizrachi confirmă la Hezbollah că acesta este numele lui. Asta e bine. Ne face să câştigăm timp, dar din nou, nu prea mult. E destul de rău că Ryker şi Curtis sunt ţinuţi de combatanţi inamici. Dar mai e ceva ce trebuie să ştiţi. Avem motive să credem că Corpul Gardienilor Revoluţiei Iraniene a pus o recompensă de 10 milioane de dolari pe capul lui Ryker. Detaliile sunt în cartea de informare. Ideea este următoarea: în acest moment, nici Hezbollah şi nici iranienii nu realizează că îl au pe Ryker. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi folosit numele real. Dar, din nou, indiferent de confortul pe care ni-l poate oferi, ceasul ticăie. Îşi vor da seama cine este Ryker şi probabil mult mai

repede decât își vor da seama cine este Mizrachi. De aceea am nevoie de voi să mergeți în pericol, să-i găsiți pe cei trei și să-i aduceți acasă. Înainte de asta, însă, vă trimit la Tel Aviv. Un Gulfstream face plinul la Andrews în timp ce vorbim. Vei lua legătura cu directorul Mossad, Asher Gilad, și cu directorul adjunct al Shin Bet, Tomer Ben Ami. Ei vă vor pune la curent cu cele mai recente informații pe care le dețin, inclusiv cu interogatoriile unui agent Hezbollah pe care l-au capturat. Dar mai întâi trebuie să știu, ești înăuntru sau afară?"

57

Stephens s-a întors spre stânga sa imediată.

Acolo stătea Geoff Stone.

În calitate de agent special al Serviciului de Securitate Diplomatică și șef al detașamentului lui Meg Whitney, Stone trebuia să zboare în câteva ore cu secretarul de stat și anturajul ei la Riad, prima din cele opt capitale arabe pe care urmau să le viziteze în următoarele șase zile.

Stephens îl sunase din două motive.

În primul rând, dorea pe cineva din DSS care să aibă experiență de luptă. Originar din Philadelphia, absolvent al West Point și Army Ranger, Stone făcuse mai multe misiuni de luptă atât în teatrul afgan, cât și în cel irakian, înainte de a părăsi serviciul, de a se alătura DSS și de a avansa rapid în grad. Stone a fost, de asemenea, specialist în informații și cunoștea limba arabă, chiar dacă nu o vorbea fluent.

În al doilea rând, Stephens avea nevoie de cineva care să-i cunoască personal pe Ryker și Curtis. Stone, acum în vârstă de 39 de ani, se potrivea. Făcuse cunoștință cu Marcus Ryker pe vremea când Ryker făcea parte din Detașamentul Prezidențial de Protecție de la Casa Albă, iar Stone făcea parte din detașamentul unui fost secretar de stat. Mai recent, Stone lucrase cu Ryker și chiar mai îndeaproape cu Curtis în perioada premergătoare summitului de pace americano-israelian-saudit de la Ierusalim. Le cunoștea dosarele. Mai important, le cunoștea fețele.

"Totul în regulă, domnule", a spus Stone fără ezitare.

"Bun. Și secretara?

"Poate vreți să o sunați, domnule, dar cred că va fi bine fără mine."

"Destul de corect." Stephens a dat din cap și s-a uitat pe rând.

În stânga lui Stone era așezat Donny Callaghan. Fostul comandant al Echipei SEAL Șase, Callaghan avea o înălțime uriașă - șase metri și trei centimetri - și o greutate musculară de 220 de kilograme. Era, de asemenea, unul dintre cei mai buni lunetiști din orice ramură a forțelor armate americane. Născut și crescut în sudul Bostonului, fiul unui general de armată cu trei stele, avea părul roșcat tuns scurt și o barbă roșie stufoasă, deși ambele fuseseră vopsite în negru pentru această operațiune. Era căsătorit, avea doi copii mici și tocmai își sărbătorise cea de-a treizeci și șasea aniversare. Aproape în ultimii doi ani de la operațiunea din Tanch'ŏn, Coreea de Nord, unde îl cunoscuse pe Ryker, Callaghan fusese detașat la CIA, antrenând tineri operatori paramilitari ziua și învățând araba noaptea.

"Ar fi o onoare, domnule", i-a spus Callaghan DCI.

"Bun. Bine ați venit la bord."

Stephens s-a întors la dreapta sa. Noah Daniels stătea chiar vizavi de Callaghan. Acum în vârstă de treizeci și cinci de ani, Daniels lucrase aparent în personalul Agenției de Comunicații a Casei Albe în ultimii patru ani, fiind responsabil pentru asigurarea faptului că președintele și consilierii săi principali aveau linii telefonice și legături de date sigure și securizate, indiferent dacă se aflau în Aripa de Vest, la Reședință, în Air Force One sau într-o călătorie. De fapt, însă, el lucrase întotdeauna pentru CIA, intrând pentru prima dată în Agenție la vârsta de douăzeci și trei de ani, după ce obținuse o diplomă de licență la MIT și un masterat și un doctorat la Stanford. Daniels era un puști

isteț care încă arăta de parcă era în liceu, dar nu exista sistem pe care să nu-l poată sparge sau sparge. În plus, îl cunoștea pe Ryker de ani de zile și îl întâlnise pe Curtis la Ierusalim, în timpul summitului pentru pace.
"Absolut, domnule - orice aveți nevoie", răspunse Daniels.
Mai rămăsese o singură persoană.
Așezată în dreapta lui Daniels, aceasta nu fusese pe lista inițială a lui Stephens. Fusese sugestia lui Dell. Stephens o respinsese inițial din start. Dell, însă, insistase din greu. În cele din urmă, ea a apelat la o favoare din partea consilierului pentru securitate națională. Stephens a avut o convorbire lungă și aprinsă cu Bill McDermott, care a insistat ca această persoană nu doar să facă parte din echipă, ci să o și conducă. McDermott a precizat, de asemenea, că președintele Clarke dorea ca această persoană să conducă echipa, iar Stephens a cedat în cele din urmă.
A spune că directorul Serviciului Central de Informații nu a fost încântat de faptul că a fost anulat era puțin spus. Cu toate acestea, Stephens a fost un maestru al pokerului și nu a dat niciun indiciu nimănui din sală cât de mult s-a opus acestei decizii.
58
Jennifer Morris fusese cândva o stea în ascensiune în cadrul Agenției. Acum, la treizeci și ceva de ani, era ideală pentru această misiune. Cel puțin pe hârtie.
Absolventă a Universității Cornell, cu un MBA la Wharton, Morris vorbea fluent rusa, araba și farsi. Servise în serviciile secrete ale armatei în Afganistan și Irak în timpul celor mai întunecate zile de luptă, deși nu dăduse niciodată peste Ryker sau Stone atunci. La întoarcerea lui Morris în Statele Unite, Martha Dell a recrutat-o personal pentru a se alătura CIA și a supravegheat pregătirea ei la Fermă. De acolo, Morris a fost repartizată la Departamentul Comerțului. Acoperirea ei era că era atașat economic în cadrul ambasadelor americane din unele dintre cele mai sensibile țări din lume. De fapt, era un ofițer de caz desăvârșit la Langley - unul dintre cei mai impresionanți pe care Dell îi văzuse vreodată - și fusese chiar promovată ca șef al stației CIA din Moscova. Fusese cel mai tânăr șef de stație din istoria Agenției înainte de căderea ei în dizgrație.
Morris nu o cunoscuse niciodată pe Kailea Curtis. Dar îl cunoștea cu siguranță pe Marcus Ryker. Și aici era problema.
Morris fusese, la urma urmei, cea care îl ajutase pe Ryker și pe o cârtiță de la Kremlin, cunoscută sub numele de Corbul, să evadeze în mod îndrăzneț din Rusia. La momentul respectiv, Morris insistase că nu știa că cei doi bărbați tocmai plănuiseră asasinarea președintelui rus și a șefului principalului serviciu de informații al Rusiei. Iar în lunga anchetă care a urmat, atât Ryker, cât și Corbul au susținut cu fermitate povestea ei, susținând că nu i-au spus niciodată lui Morris despre planurile lor de a-i elimina pe ruși, ci doar au apelat la serviciile ei pentru a ieși din țară. Având în vedere că tocmai preveniseră un război NATO cu Federația Rusă, scoaseră din Moscova o comoară cu cele mai bine păzite secrete ale Kremlinului și dezamorsaseră o criză în care erau implicate focoase nucleare iraniene și nord-coreene, președintele Clarke îi grațiase pe toți trei. Îi acordase în secret azil politic lui Raven în SUA și îl însărcinase să ajute CIA să înțeleagă toate fișierele informatice pe care le adusese cu el. De asemenea, președintele îl angajase pe Ryker în cadrul Agenției Centrale de Informații, deși acoperirea sa era că lucra pentru DSS.
Morris, însă, fusese lăsată pe dinafară. Deși fusese grav rănită în operațiunile din Rusia - și, de fapt, aproape murise - atunci când s-a întors la Washington, Stephens s-a asigurat că va fi repartizată la un

post de birou la Departamentul Comerţului, că nu va avea niciun contact cu Ryker sau cu Raven şi că nu va mai pune niciodată piciorul în sediul CIA. Motivul era simplu. Îi pierduse încrederea lui Stephens. Spre deosebire de Ryker, ea nu dezvoltase o relaţie personală cu preşedintele Clarke. Dell o susţinuse, dar niciuna dintre rugăminţile ei nu funcţionase. Stephens nu-l putea suferi pe Ryker, nu prea avea nevoie de Raven şi nu era deloc de acord cu deciziile lui Clarke cu privire la toţi. Jenny Morris era singura a cărei soartă Stephens o controla. Astfel, a fost izgonită de la orice contact cu Langley.
Până astăzi.
Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, aşteptându-i răspunsul.
Cei care o interesau cel mai mult, însă, erau ai lui Stephens.
Jenny Morris ştia că el nu o voia acolo. Cineva nu venea de la rece doar pentru a fi însărcinat cu o operaţiune atât de sensibilă şi de complexă. Dell trebuie să o fi susţinut, a concluzionat ea. Dar dacă părerea lui Dell ar fi fost suficientă, ea ar fi fost primită înapoi la Langley cu mult timp înainte.
Jenny se holba în ochii directorului. Se împăcase cu izgonirea ei. Era nedrept, dar ce dacă? Asta era viaţa. Nu avea de gând să se plângă şi să se tânguiască în legătură cu asta. Complet vindecată de răni şi într-o formă fizică de vârf - alergase atât maratonul de la Boston, cât şi pe cel de la New York în ultimele luni - s-a dus în fiecare zi la Departamentul Comerţului şi şi-a făcut treaba, oricât de plictisitoare ar fi fost. Ea nu a fost campanie pentru a reveni. Nu a apelat la favoruri sau la reţeaua sa de persoane importante. A fost tentată la început, dar a ajuns la concluzia că nu merită. Ştia ce a făcut. Ştia că avusese dreptate. Dacă lui Stephens nu-i plăcea, era greu.
Privirea directorului era aproape sigur imperceptibilă pentru ceilalţi. Dar ea o văzuse. Dispreţul. Dispreţul. Era aproape ca şi cum ar fi vrut ca ea să spună nu. Să facă o scenă. Să plece furtunos. Orice, dar nu să spună da.
Aşa că ea a zâmbit. "Cât de repede plecăm?"
59
Saab-ul argintiu Saab 9-5 Turbo a urlat în trombă până la postul de pază. Peter Hwang a oprit brusc, arătându-şi legitimaţia paznicilor, ignorând avertismentul acestora de a nu conduce atât de repede pe proprietatea Agenţiei. Habar n-avea de ce fusese chemat. Tot ce i se spusese fusese că era o urgenţă.
Pete a înjurat în sinea lui şi şi-a bătut palma dreaptă pe schimbătorul de viteze în timp ce aştepta ca barierele de oţel să fie coborâte şi poarta să fie ridicată. Părea să dureze o veşnicie, dar când drumul a fost în sfârşit liber, a apăsat pe acceleraţie. Până când a găsit un loc de parcare şi a trecut de controlul de securitate, era aproape 1:30 p.m. 8:30 p.m. în Ierusalim şi Beirut.
10 p.m. în Teheran.
Ofiţerul de securitate înarmat care se pare că fusese desemnat să-l aştepte l-a verificat, dar nu a spus nimic despre bermudele, tricoul polo şi mocasinii pe care îi purta. Nu prea era codul vestimentar pentru cineva care se îndrepta spre etajul şapte. Dar lui Pete nu i-ar fi păsat mai puţin. Nu plănuise să fie aici şi nici nu voise să vină.
Ofiţerul l-a escortat până la un grup de lifturi şi a urcat cu el în tăcere. După ce uşa s-a redeschis, a fost predat la doi ofiţeri înarmaţi, ambii bărbaţi de data aceasta, care l-au ghidat prin încă un nivel de securitate. În cele din urmă, a fost introdus în biroul spaţios al directorului.
Deşi lucra pentru CIA de aproape optsprezece luni, Pete mai fusese o singură dată la etajul şapte, dar niciodată în biroul lui Stephens. Într-adevăr, îl întâlnise o singură dată pe acesta şi nu prea îi păsase să o

mai facă. Pe de altă parte, directorul era unul dintre puținii oameni de pe planetă care știau că el lucra pentru Agenție. Și, în cele din urmă, omul era șeful lui.
Stephens era la telefon, așa că Pete stătea acolo, stânjenit, așteptând ca directorul să îl recunoască. Nu i se spusese motivul convocării sale la Langley. Nici nu ascultase altceva în afară de Stones pe drumul de întoarcere de la Annapolis. Așa că abia când a aruncat o privire la cele patru monitoare de televiziune de pe peretele din spate a aflat pentru prima dată că liderul suprem al Iranului murise și că la granița dintre Israel și Liban avea loc o luptă serioasă.
MONUMENT, COLORADO
Marjorie Ryker tocmai își terminase plimbarea zilnică de trei kilometri când i-a sunat telefonul.
Ieșind pe veranda din fața casei, s-a așezat în balansoarul ei preferat, privind spre Munții Stâncoși dragi, și-a șters fruntea cu o batistă și s-a uitat la telefon. Numărul era blocat. Probabil un apel de vânzări, s-a gândit ea, și asta într-o sâmbătă frumoasă. Nu aveau oamenii ăștia ceva mai bun de făcut? A răspuns și era pe punctul de a-l certa pe cel care îi întrerupea ziua când a auzit o voce cunoscută.
"Alo, Marj? Eu sunt."
"Maya?"
"Da."
"Maya Emerson?"
"Cunoști o altă Maya?"
Marjorie nu s-a putut abține să nu râdă. "Deloc; doar că nu-mi amintesc când am auzit ultima dată de tine."
"Ei bine, îmi pare rău pentru asta. Am intrat într-o depresie teribilă după ce Carter a murit. Am încetat să mai vorbesc cu majoritatea oamenilor. Și a fost pur și simplu rău pentru restul. Inclusiv cu fiul tău. Care este motivul pentru care am callin 'acum."
"Ei bine, nu-ți face griji despre asta. A fost o pierdere prin care nimeni nu ar trebui să treacă. Și crede-mă, Maya, nu am încetat niciodată să mă rog pentru tine. Ai fost acolo când Marcus a avut probleme, și știu..."
Dar Maya a întrerupt brusc. "Marj, nu te uiți la știri?"
"Nu, am ieșit la o plimbare. Marcus mi-a spus că trebuie să am mai multă grijă de mine, așa că am început o zi constituțională și..."
"Ascultă-mă", a spus Maya, întrerupând din nou. "Du-te și dă drumul la știri."
"De ce? Ce este?"
"Marcus nu trebuia să fie în Israel în acest weekend?"
"Da, dar... de unde ai știut despre asta?"
"Nu contează asta."
"Maya, ce se întâmplă?"
"Ceva groaznic s-a întâmplat la graniță. Am o presimțire groaznică că băiatul tău e chiar în mijlocul ei. Și m-am gândit că ar fi mai bine să opresc totul și să te sun să ne rugăm împreună."
LANGLEY, VIRGINIA
Martha Dell a intrat pe o ușă laterală.
"Ce-ți mai face brațul?", a șoptit ea în timp ce îi făcea semn lui Pete să ia loc la o masă de conferință mică, rotundă, lângă ferestre.
"Bine", a spus Pete, care nu avea chef de discuții mărunte.
Stephens a încheiat convorbirea, și-a scos căștile și le-a aruncat pe birou. Apoi și-a pus ochelarii de citit și a deschis un dosar în timp ce Dell sorbea cafea fierbinte dintr-o cană CIA.
"Dr. Hwang", a început Stephens în timp ce scana dosarul. "Nu am avut prea mult timp să ne cunoaștem de când ați venit la bord."

"Niciunul, de fapt", a răspuns Pete pe un ton atât de rece, încât Dell și-a ridicat privirea din carnețel, în timp ce Stephens își ridica privirea din dosar.
Cei doi bărbați s-au holbat unul la celălalt timp de câteva momente.
"Aveți ceva să-mi spuneți, dr. Hwang?" a întrebat Stephens.
"Nu, domnule."
"Aveți impresia că directorul Central Intelligence are timp să stea și să se împrietenească cu fiecare dintre cei peste douăzeci și una de mii de angajați pe care îi are în grijă?"
"Deloc."
"Sau poate crezi că tu și amicul tău, domnul Ryker, sunteți speciali", a continuat Stephens, "sau că voi doi meritați un tratament VIP."
"Nu, domnule."
Stephens și-a scos ochelarii de citit înainte de a continua. "Spuneți-mi, doctore Hwang, de ce un cardiolog renumit, fără experiență anterioară în spionaj, renunță la o practică lucrativă pentru a se alătura CIA?"
"Domnule?"
"Ce faci aici, fiule?"
"Am fost chemat."
"Ce vreau să spun este, de ce lucrezi pentru noi - pentru mine?"
"Sunt zile în care mă întreb și eu asta, domnule."
"Vă întreb, Dr. Hwang, pentru că nu cu mulți ani în urmă, aveați un salariu cu șapte cifre și locuiați în Manhattan. Acum câștigați, cât, nouăzeci de mii și ceva, și locuiți într-un apartament în Anacostia. Așa că nu mă pot abține să nu fiu curios - de ce se întâmplă asta?"
"Glumești?" Pete a luat-o razna. "Cine nu ar renunța la o ocazie unică de a salva vieți pentru a ucide oameni și a fura lucruri?"
60
Tensiunea din cameră era palpabilă.
Martha Dell se întreba când avea Stephens de gând să treacă la subiect.
Deodată, Pete Hwang s-a ridicat în picioare, s-a îndreptat spre ferestre și a privit spre pădurea care învăluia campusul CIA.
"Tanch'ŏn a fost singura misiune din care ați făcut parte și, sincer, a fost un dezastru", a continuat Stephens, în mod evident neamuzat. "Voi nu ați obținut fișierele. Nu ați prins cărtița. Și ați pierdut oameni buni, inclusiv pe Nicholas Vinetti, care am înțeles că a fost unul dintre cei mai apropiați prieteni ai dvs. încă din primele zile în Corp. Pe lângă asta, ai fost rănit. Destul de grav. Operații multiple. Acum ești limitat la o slujbă de birou. Nu prea pare să merite. Sau îmi scapă ceva?"
"Nu sunt sigur ce vreți să spun, domnule."
"Spune-mi adevărul, doctore - de ce ești aici?"
A existat o pauză lungă. "Aveți toată povestea în acel dosar, domnule. Nu sunt sigur ce pot adăuga."
"Context."
"Domnule?"
"M-ați auzit, Dr. Hwang - aș vrea niște context."
"Context?"
"Da."
"Ce fel de...?"
Dell l-a văzut pe Pete oprindu-se în mijlocul propoziției. Apoi s-a uitat la ea și înapoi la director.
"Ce pot să vă spun, domnule?", a spus el. "Întotdeauna am fost un patriot."
"Adică ce, mai exact?"
"Părinții mei au venit în această țară din Coreea. Au sosit imediat după război. Am avut privilegiul de a mă naște aici și iubesc această țară, domnule. Mi-a dat totul. Când am fost atacați la 11 septembrie, am decis să mă înrolez în forțele armate. Am sfârșit prin a deveni soldat al

Flotei Marinei Militare, încorporat într-o unitate a Marinei Militare. Marina m-a trimis în cele din urmă la facultatea de medicină. Am devenit chirurg. După ce mi-am plătit datoriile, am ieșit din armată și mi-am încercat norocul în sectorul privat."
"Unde te-ai descurcat destul de bine."
"Profesional, poate", a recunoscut Pete.
"Nu și personal?"
Dell l-a observat pe Pete înțepenindu-se.
"Să spunem doar că viața mea cu fata de alături nu a mers chiar așa cum speram."
"Am înțeles că fosta ta soție a avut o aventură cu unul dintre partenerii din cabinetul tău medical."
Pete a tresărit, iar Dell a putut vedea efortul imens pe care îl făcea pentru a rămâne calm.
"A avut, domnule."
"Și te-a eliminat."
"Da, domnule. A luat totul, inclusiv copiii mei."
"Îmi pare rău pentru asta."
"Cum a spus Hobbes, domnule? "Viața e urâtă, crudă și scurtă."
"Așa că ți-ai făcut bagajele și te-ai mutat în D.C." Nu era o întrebare.
"Senatorul Dayton este un vechi prieten, domnule", a răspuns Pete. "M-a sunat și mi-a oferit un post în politica internă pentru PAC-ul său. Părea o muncă interesantă. O șansă de a o lua de la capăt. În plus, era o fată frumoasă care lucra în echipa lui. Așa că m-am gândit, de ce nu?"
"Apoi totul a mers prost."
Pete nu spuse nimic în timp ce Dell continua să-l studieze intens.
"Ryker a intrat în belele", a continuat Stephens. "Ți-a cerut ajutorul. Ai fost de acord, iar restul e istorie."
"Ca să nu mai spun că fata nu era chiar interesată", a adăugat Pete.
"Îmi pare rău să aud asta."
"Se pare că e normal."
Stephens a luat o înghițitură de cafea în timp ce își măsura următoarele cuvinte. "Uite, Dr. Hwang, sunt înțelegător cu mingile curbe care ți-au fost aruncate. Chiar sunt. Dar acum, am nevoie de mai puțină atitudine și de mai mult spirit de echipă. Înțeles?"
"Chestia asta de la granița israeliano-libaneză?" a întrebat Pete.
"E grav", a spus Stephens, ridicându-se, venind în jurul biroului și trăgând un scaun la masa de conferințe. "Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, dar Marcus Ryker și doi dintre colegii săi au fost luați ostatici."
Pete părea uimit. "Unde? Cum?"
Stephens s-a uitat la Dell.
"După cum știți, ei făceau o misiune de recunoaștere de-a lungul granței", a spus DDI.
"Avans pentru secretarul Whitney".
"Exact. Și acolo a fost o ambuscadă", a spus Dell. "Ryker și echipa lui au ripostat curajos. Dar au fost depășiți, capturați și duși adânc în Liban."
"Și agentul Curtis?"
"Da, și un israelian de asemenea."
"Cine?"
"Nu pot să spun", a răspuns ea.
"De ce nu?"
"Este secret."
"Sunt autorizată."
"Nu pentru asta", a spus Stephens. "Ți-am spus tot ce putem pentru moment, dar te-am rugat să vii pentru că avem nevoie de ajutorul tău."
"Desigur", a spus Pete. "Orice."

"Bun. Pentru început, trebuie să o contactezi pe mama lui Ryker. POTUS vrea pe cineva care cunoaște bine familia. McDermott te-a recomandat."
"S-a făcut", a spus Pete. "Doar spune-mi ce am voie să îi spun și voi zbura acolo imediat."
Stephens clătină din cap. "Asta nu va fi necesar. Un telefon va fi suficient pentru moment, pentru că mai avem nevoie de ceva de la tine."
"Spune."
"Alcătuiesc o echipă de gestionare a crizei și te vreau în ea. Îl cunoști pe Ryker mai bine decât oricare dintre noi. Trebuie să știm cum va reacționa, cum se va descurca sub o presiune imensă, cât timp ar putea rezista înainte de a da informații foarte secrete etc. Și tu îi cunoști familia mai bine decât oricare dintre noi. Trebuie să știm cum vor reacționa, cum să avem cel mai bine grijă de ei și cum să îi facem să tacă. Nu ne putem permite absolut deloc ca ei să se adreseze presei. Hezbollah nu știe că îl are pe Ryker. Acesta operează sub un pseudonim, dar un singur comentariu către presă și lucrurile vor merge din rău în groaznic în cel mai scurt timp. Nu trebuie să vă spun, Dr. Hwang, cât de mult le-ar plăcea iranienilor să pună mâna pe prietenul dvs. E treaba ta să ne ajuți să ne asigurăm că asta nu se va întâmpla niciodată. Deci, putem conta pe ajutorul tău?"
"Ar fi onoarea mea, domnule."
61
SUDUL LIBANULUI- 3 MAI
Era întuneric beznă când Amin al-Masri s-a trezit cu o tresărire.
A luat pistolul de sub pernă și a scanat biroul care îi servea drept dormitor. Nu a văzut nimic în neregulă, așa că s-a ridicat și s-a îndreptat spre gaura din perete care fusese cândva o fereastră. Uitându-se în lumina lunii, nu a văzut niciun om, nicio mișcare, niciun motiv evident de alarmă. Cu toate acestea, instinctele l-au avertizat că ceva nu este în regulă, așa că a stat acolo și a ascultat, străduindu-se să audă și cel mai mic sunet dincolo de valuri și pescărușii. Egipteanul a așteptat două minute. Apoi cinci. După zece minute, a început din nou să respire ușor. Nu se înșela prea des în privința acestor lucruri. Poate că de data asta se înșelase.
Era doar 4:42 dimineața. Soarele nu avea să răsară decât peste o oră. Dar al-Masri nu putea dormi. Și-a verificat telefonul prin satelit, dar nu a găsit niciun mesaj text de la contactul său de la Kairos. Aștepta instrucțiuni cu privire la când și cum să transfere prizonierii, dar acestea nu sosiseră încă. Luând una dintre sticlele de apă de pe podea de lângă el, și-a turnat puțină apă pe mâini pentru a se spăla pe ele și pe față. Apoi și-a luat rucsacul, a scos un aparat de ras electric și a început să se radă pe cap. Era timpul să își schimbe înfățișarea.
După ce a terminat cu aparatul de ras, s-a dezbrăcat în sfârșit de tricoul murdar, de chiloții de corp și de echipamentul militar pe care le purta de la raid și le-a aruncat deoparte. Apoi a scos un tricou nou din rucsac și l-a pus pe el. Nu mai putea purta o pereche de haine de trening emise de Hezbollah. Era timpul să arate ca un civil - un localnic, de fapt - așa că și-a pus în schimb o pereche de blugi decolorați și rupți. Și ceasul său a fost scos și aruncat pe grămada de alte haine. Acesta fusese un cadou din partea comandantului Unității Radwan și avea gravat pe spate un verset din Coran. Nu era ceva ce ar fi deținut, cu atât mai puțin purtat, vreunul dintre fermierii care locuiau în partea de sud a Libanului. Ca și restul trecutului său, trebuia să dispară.
Cu puțin înainte de ora cinci, al-Masri a băgat mâna în rucsac și a scos micul radio cu tranzistor cu baterii pe care îl folosiseră cu o seară înainte pentru a asculta discursul șeicului, precum și pe cel rostit puțin mai devreme de președintele iranian care anunțase moartea Liderului Suprem. Pornind aparatul, dar lăsând volumul la un nivel scăzut, a intrat

pe Al-Nour, postul de radio oficial al Hezbollah, care emitea din Beirut. La începutul orei, prezentatorul a vorbit pe larg despre capturarea dramatică a "trei spioni americani", dându-le numele și explicându-le slujbele lor în cadrul Serviciului de securitate diplomatică și ce era în primul rând DSS. Majoritatea detaliilor erau complet inventate, inclusiv detalii biografice despre cei trei pe care al-Masri nu le auzise niciodată și era aproape sigur că nu erau adevărate. Restul buletinului de știri a fost, de asemenea, propagandă pură, denunțându-i pe "sioniștii criminali" din Israel și făcând să pară că evreii au început războiul. Prezentatorul a oferit o litanie de citate din partea guvernelor străine, de la Ramallah la Moscova și de la Beijing la Teheran, care condamnau Israelul și cereau Consiliului de Securitate al ONU să impună "cele mai punitive sancțiuni posibile".
Nu s-a menționat, desigur, faptul că șeicul habar nu avea unde se află cei trei americani. De asemenea, spre ușurarea lui al-Masri, nu s-a făcut nicio referire la o vânătoare de oameni la nivel național pentru elementele necinstite care au efectuat raidul la frontieră fără autorizație. Motivul era simplu. Șeicul voia să fie creditat pentru atac, în loc să pară idiotul laș și nevolnic care era de fapt. Cu toate acestea, al-Masri nu avea nicio îndoială: vânătoarea de oameni era în desfășurare, iar el devenise ținta cea mai valoroasă a Hezbollah.
Gândurile lui Al-Masri au fost brusc întrerupte de zgomotul a două avioane de vânătoare israeliene care se apropiau. Luându-și AK-47-ul, al-Masri a ieșit în fugă din birou și a intrat în curte, speriindu-i pe oamenii de la paza de noapte. A sărit pe o masă, apoi pe acoperișul unei magazii și s-a uitat peste zidul de piatră care înconjura complexul și spre mare. Soarele abia răsărea în spatele lui. Nu a văzut nimic. Întorcându-se spre sud, nu a văzut nimic nici acolo. Erau F-35, a concluzionat el. Trebuiau să fie. Avioane de luptă stealth. Cele mai avansate avioane din arsenalul sioniștilor.
Chiar atunci, o serie de explozii masive au izbucnit în spatele lui. Pământul s-a zguduit. Noaptea s-a transformat în zi. Al-Masri s-a întors în timp ce restul oamenilor săi ieșeau din dormitoare, cu armele pregătite. Egipteanul a privit spre nord. Ochii i s-au îngustat în timp ce o minge de foc după alta strălucea la orizont.
A știut instantaneu ce au lovit sioniștii. Era un depozit de combustibil pe malul râului Litani, la nici trei kilometri distanță.
62
Oamenii s-au repezit pe acoperișurile clădirilor.
Cu toții trebuiau să vadă cu ochii lor infernul.
În timp ce o făceau, al-Masri a început să recalculeze. Plănuise să rămână aici cel puțin încă două zile sau până când primea instrucțiuni de la Kairos. Nimeni nu avea de unde să știe sau să bănuiască că erau acolo. El personal aprovizionase tabăra și o aprovizionase bine. Oamenii aveau mâncare, apă, provizii medicale și muniție din belșug. Ceea ce nu aveau era nicio modalitate de a comunica cu restul Libanului sau cu lumea de dincolo.
Dar bombardamentele au schimbat totul. Sioniștii se apropiau prea mult. Dronele și sateliții lor vor începe să evalueze pagubele produse de depozitul de combustibil în orele următoare. Dacă își extindeau căutările, exista o posibilitate reală ca ochii cuiva să fie atrași de această presupusă tabără abandonată a Hezbollah. Al-Masri le ordonase oamenilor săi să nu aprindă focuri sau să folosească lanterne în aer liber. Nimic care să semnaleze ochilor curioși ai comunităților de informații ale lumii că tabăra era din nou activă. Până acum, era convins că i-au urmat ordinele. Dar tot trebuiau să se miște.
"Jos", a strigat el. "Toată lumea jos de pe acoperișuri".

Al-Masri a fost primul care a coborât la pământ. Ceilalţi l-au urmat rapid. El i-a adunat în curte, sub plasa de camuflaj.
"Bărbaţi, e timpul - mergem la Beirut", le-a spus el. "Ali-tu, Daoud şi Ismail veţi lua camionul. Zayan şi cu mine vom lua maşina. Vom împărţi prizonierii între noi. Abdel, tu te ocupi de echipa rămasă. Vei rămâne aici şi vei încărca dubele cu restul echipamentului, muniţiei şi proviziilor noastre. Şterge totul. Asigură-te că nu am lăsat nicio urmă că am fost vreodată aici. Şi aşteptaţi până când vă sun şi vă spun că este sigur să începeţi călătoria. Sunt clar?"
Al-Masri l-a surprins apoi pe tânărul luptător scoţând din buzunar telefonul mobil al bărbatului.
"Nu trebuie să dai niciun telefon şi nici să răspunzi la vreunul, în afară de al meu", l-a instruit egipteanul. "De fapt, Abdel, vreau să ţi-l pui în buzunar. Nici măcar să nu-l scoţi - pentru niciun motiv - până nu auzi soneria mea. Trebuie să rezişti oricărei tentaţii. Vieţile noastre depind de asta. Înţelegi?"
Tânărul a dat din cap.
"Am cuvântul tău, Abdel?"
"Într-adevăr, colonele."
Al-Masri l-a privit în ochi în timp ce toţi ceilalţi se uitau la el. Apoi i-a înmânat tânărului telefonul şi l-a privit în timp ce şi-l băga în buzunar. Tânărul zâmbea, evident mândru că îi fusese încredinţată o funcţie de conducere. Habar nu avea că telefonul nu avea cartelă SIM în el şi, prin urmare, nu putea nici trimite, nici primi apeluri sau mesaje text.
Al-Masri şi-a coborât acum vocea şi le-a făcut semn oamenilor săi să vină mai aproape."Bărbaţi, cu toţii v-aţi descurcat cu mult curaj şi pricepere şi sunt mândru să vă numesc jihadişti. Dar să nu faceţi greşeli. Nu trebuie să coborâţi garda acum. Sioniştii invadează iubitul nostru Liban dinspre sud. Şi ne vom confrunta cu alte ameninţări pe măsură ce ne îndreptăm spre nord. Misiunea noastră este să livrăm aceşti prizonieri în siguranţă şeicului al-Hussaini. Când o vom face, aşa cum am promis de la început, fiecare dintre voi va primi o recompensă semnificativă în bani. Foarte importantă. Din păcate, toţi fraţii noştri de arme din întreaga ţară ştiu că trei americani au fost capturaţi. Cei mai mulţi dintre ei sunt oameni cinstiţi şi loiali şeicului şi ar face tot ce le stă în putere pentru a ajuta la aducerea acestor prizonieri la el fără întârziere. Dar sunt, fără îndoială, unii care ne vor răul. Nu ar ezita să ni-i fure pe americani şi să revendice pentru ei meritul şi recompensa. Aşa că trebuie să fim în gardă. Până ajungem la şeic, trebuie să luăm măsuri speciale de precauţie pentru a nu lăsa pe nimeni să ştie că îi transportăm pe americani. Nu trebuie să lăsăm pe nimeni să ştie că suntem luptători Hezbollah, cu atât mai puţin că facem parte din Unitatea Radwan. Mişcarea noastră spre nord, spre capitală, ar atrage prea multe suspiciuni şi ne-ar pune misiunea şi chiar viaţa în pericol. Fără uniforme. Doar haine casual. Nimic ostentativ. Nimic care să iasă în evidenţă. Doar acte de identitate personale. Distrugeţi orice altceva. Şi fără arme grele. Veţi găsi ce vă trebuie în Beirut. Doar arme de mână, pentru protecţie personală. Sunt clar?"
"Da", au spus la unison.
"Am înţeles?"
"Da, domnule", au răspuns ei, revenind la atenţie şi salutându-şi liderul.
"Bun. Acum aduceţi vehiculele şi pregătiţi prizonierii să plece. Zayan, plecăm în zece minute".
63
Marcus fusese puternic zdruncinat de evenimentele din noaptea precedentă.

Rareori se răzgândea în legătură cu o operaţiune. Victimele se întâmplau. Nimănui nu-i plăcea. Dar te confruntai cu ele şi mergeai mai departe. Să devii paralizat de regrete nu făcea parte din codul războinicului. Îţi întuneca simţurile. Îţi încetinea reflexele. Putea ucide un om.
Totuşi, Yigal Mizrachi nu era doar nepotul iubit al primului ministru al unui aliat american cheie. Era un membru al echipei lui Marcus. Fusese responsabilitatea lui Marcus să-l ţină pe puşti în siguranţă, iar el eşuase. Nu că ar fi văzut în ce fel recunoaşterea faptului că era ofiţer al Agenţiei Centrale de Informaţii i-ar fi salvat viaţa lui Yigal.
Marcus avusese cu siguranţă destul timp şi linişte să se gândească. După interogatoriul său şi execuţia sumară a lui Yigal, oamenii lui al-Masri nu-l duseră înapoi la congelator. În schimb, îl duseră la biroul improvizat al egipteanului şi îl închiseseră într-o latrină. Având în vedere mirosul neplăcut, a stat treaz o mare parte din noapte, retrăind evenimentul din toate unghiurile posibile. Cu toate acestea, nu reuşise să găsească un mod în care ar fi putut rezolva lucrurile altfel.
Scrierile lui Solomon îi răsunau în minte. Exista un timp pentru a te naşte. Şi o vreme să mori. Se pare că fusese doar timpul lui Yigal. Acum, se pare, era al lui.
Cineva a deschis uşa latrinei. Trei bărbaţi uriaşi l-au apucat, l-au târât în birou şi l-au forţat să cadă pe podea, pe burtă, cu faţa în jos. Apoi, cu ţeava unei puşti automate înfiptă în partea de jos a spatelui, i-au scos cătuşele, i-au tras mâinile la spate şi le-au înfăşurat cu atâta bandă adezivă încât nu le mai putea mişca deloc. După aceasta, i-au înfăşurat şi picioarele cu bandă adezivă. Al-Masri a lătrat un ordin în arabă. Bărbatul pe nume Zayan a scos din buzunar o cutie de plastic. A început să scoată o seringă, apoi a înfipt acul într-o fiolă mică cu lichid şi a tras pistonul înapoi. A scurs o parte din lichid prin ac şi a bătut seringa de mai multe ori, probabil pentru a elimina orice bule de aer.
Minunat, s-a gândit Marcus. Egipteanul plănuieşte să mă omoare, dar nu vrea să mor de embolie.
Marcus nu avea de gând să accepte asta fără luptă. S-a luptat cu bărbaţii pentru a se elibera. Zayan a încercat să-l înţepe în gât, dar în ultimul moment Marcus şi-a schimbat poziţia suficient de mult pentru ca acul să-şi rateze ţinta, zgâriindu-i marginea gâtului. Al-Masri a dat drumul unui torent de obscenităţi care trebuiau să fie arabe, apoi şi-a trântit bocancul pe capul lui Marcus, împiedicându-l să se mai mişte. De data aceasta, Zayan a găsit ceea ce căuta. A înfipt acul într-o venă din gâtul lui Marcus şi i-a injectat un fel de narcotic. Marcus simţea cum ceva îi curge pe gât. Nu era sigur dacă era sânge sau ceva din agentul menit să-l adoarmă. Probabil ambele, se gândea el. Cu siguranţă spera să fie aşa. La urma urmei, acesta fusese obiectivul său. Acum exista cel puţin o şansă, oricât de mică, ca el să se trezească din nou înainte ca ei să dorească asta.
În timp ce bărbaţii îl trăgeau înapoi în picioare, Marcus a simţit cum corpul i se moleşeşte. Orice i-ar fi dat, funcţiona mai repede decât se aşteptase.
"Aduceţi maşinile", a ordonat al-Masri. "Vin imediat."
Zayan şi ceilalţi l-au târât pe Marcus afară din birou şi, pentru o clipă, egipteanul a rămas singur. Şi-a aprins o ţigară, probabil ultima de care avea să se bucure pentru o bună bucată de vreme. Apoi a folosit bricheta pentru a da foc teancului său de haine murdare - şi părului pe care şi-l rasese pe cap. Era, desigur, o încălcare a ordinelor pe care le dăduse oamenilor săi. Dar focul era mic şi nu-şi putea permite să lase urme în urma lui. Cea mai grea parte a fost să vadă cum flăcările topeau ceasul. Cu toate acestea, s-a consolat ştiind că banii pe care Kairos îi plătea i-ar fi permis să înlocuiască ceasul cu o sută de altele.

Și-a verificat telefonul prin satelit, dar nu a găsit încă niciun mesaj de la Kairos. Așa că a stat acolo câteva minute, privind în flăcări. Apoi, auzindu-l pe Zayan chemându-l, a tras un ultim fum din țigară, a aruncat mucul în flăcări și a stins focul cu cizma, având grijă să strivească fiecare scânteie. Apoi a transmis, în sfârșit, înregistrarea video cu dovada vieții la contul de e-mail securizat pe care i-l dăduse consilierul de la cartierul general al Hezbollah.
Mai era un singur lucru de făcut. A deschis sertarul biroului, a băgat mâna în el și a găsit telefonul mobil al fratelui său Tanzeel. Reintroducând cartela SIM, a pornit telefonul, l-a aruncat înapoi în sertar și s-a îndreptat spre curte. "Baliza de localizare" era pornită. Acum era doar o chestiune de timp.
64
L-au târât pe Marcus în curte în timp ce un taxi sosea într-un nor de praf.
Era veche, ruginită și galbenă - un Mercedes-Benz de la începutul anilor 1980. Marcus a fost confuz pentru o clipă, dar când l-a văzut pe asistentul egipteanului, Zayan, la volan, și-a dat seama că nu sunaseră de fapt după un taxi. Trebuia să fie un truc, o parte din planul lui al-Masri de a-și transporta prizonierii la Beirut. Dintr-un motiv bizar, bancheta din spate era plină până la acoperiș cu lăzi pline cu fructe - pepeni verzi, din câte își putea da seama Marcus de la această distanță - dar nu-și putea imagina de ce. Cu siguranță nu mai era loc pentru el pe bancheta din spate. Totuși, aceste gânduri, împreună cu vederea sa, deveneau din ce în ce mai neclare cu fiecare minut.
Dintr-o dată, un camion a urlat și s-a oprit la câțiva metri de cabină. Era o camionetă modificată și îi amintea lui Marcus, chiar și în ceața lui, de un jeep vechi al armatei din timpul războaielor din Coreea sau Vietnam - ceva ce ar fi putut fi folosit în reluările din M*A*S*H pe care le văzuse la televizor - cu prelate de pânză verde zdrențuite și sfâșiate care acopereau părțile laterale și partea superioară a platformei camionului. De jur împrejur mai erau stivuite zeci de lăzi cu fructe. Pepeni, cu siguranță. Altceva verde - mere, poate. Și ceva galben-portocaliu - kumquats sau loquats sau așa ceva.
Zayan a coborât din taxi, a venit în spate, a deblocat și a deschis portbagajul. Acum lucrurile aveau mai mult sens, deoarece Marcus s-a trezit ridicat și împins în portbagaj și împins cât mai mult posibil în spate. Zayan și oamenii lui au început apoi să încarce mai multe cutii de fructe în fața și în jurul lui, umplând puținul spațiu rămas. În timp ce făceau asta, Marcus a zărit-o pe Kailea și . . . Yigal? A fost scurt și neclar, dar amândoi erau duși în curte. Amândoi erau forțați să se întindă pe burtă și li se administrau injecții cu ceva.
Marcus se întreba dacă nu cumva avea halucinații. Era într-adevăr Yigal? Era într-adevăr în viață? Cum era posibil așa ceva? Nu...?
Și apoi Zayan a trântit portbagajul și totul s-a întunecat.
Kailea nu-și putea crede ochilor.
În timp ce era târâtă prin curte, a zărit cum Marcus era împins în portbagajul unui taxi. Deși a fost doar pentru o clipă, Kailea nu a avut nicio îndoială că era el. Mustața și barba aceea stupidă îl trădau. Marcus începuse să și le lase să crească cu câteva luni înainte, probabil pentru a-și acoperi cicatricile de pe gât și față - cicatrici pe care le suferise în Ierusalim și în Marea Chinei de Est. Totuși, barba părea ridicolă. Ea râsese de el fără milă pentru asta. La fel făcuseră și Pete, Geoff Stone și ceilalți de la DSS. Cu toate acestea, cu cât îl tachinau mai mult, cu atât el refuzase cu mai multă încăpățânare să și-o radă. Și acum . . .
A fost forțată să cadă la pământ. Apoi cineva a înțepat-o în gât cu un ac hipodermic. A tresărit de durere în timp ce îl privea pe ajutorul lui al-

Masri cum închidea portbagajul. L-a urmărit pe bărbat verificându-l de două ori, asigurându-se că era într-adevăr închis și încuiat, chiar în momentul în care al-Masri a ieșit din una dintre clădirile de pe partea cealaltă a curții. A strigat câteva ordine și s-a urcat pe scaunul pasagerului din față al taxiului.
Kailea abia putea să proceseze ceea ce văzuse. Era Marcus cu adevărat încă în viață? Cum era posibil? Chiar și din interiorul congelatorului, ea și Yigal auziseră împușcătura. Marcus nu fusese niciodată adus înapoi la ei. Prin urmare, ea a presupus - amândoi au presupus - că egipteanul l-a împușcat și l-a ucis pe Marcus, iar pentru restul nopții, Kailea abia a dormit, plângând moartea lui și începând să își piardă orice speranță că ea sau Yigal vor ieși vreodată cu viață din chestia asta. Niciodată nu fusese atât de ușurată să se înșele.
De ce, atunci, împușcătura? se întreba Kailea în timp ce lumea începea să se învârtă. Vederea îi era încețoșată. A încercat să vorbească cu Yigal, dar nu a putut. Cu toate acestea, își chinuia creierul din ce în ce mai confuz pentru a-și da seama ce se întâmplă. Dacă Marcus nu fusese ucis, atunci cine fusese? Cine lipsea? A încercat să facă o nouă numărătoare a echipei lui al-Masri. Ieri numărase paisprezece. Acum, însă, prea mulți oameni se mișcau în prea multe direcții.
Și apoi a leșinat.
65
Zayan credea că se mișcau repede, dar se pare că nu suficient de repede pentru colonel.
"Yalla, yalla - să mergem, să mergem", a strigat al-Masri prin geamul taxiului.
Zayan a înjurat echipa și le-a cerut să mărească ritmul.
După ce i-au drogat pe cei doi prizonieri rămași, le-au pus căluș, le-au scos cătușele și le-au legat mâinile și picioarele cu bandă adezivă. Au ridicat trupul moale al Kailei, au așezat-o într-o ladă mare de transport din lemn și au acoperit-o cu sute de prune verzi acre, cunoscute sub numele de jenericks, care se recoltau în prezent în tot sudul Libanului. Când a fost complet acoperită și nu se mai vedea deloc, Zayan a ordonat să închidă lada și să bată bine cuie deasupra. Așa au făcut. Cu ajutorul a șase bărbați, au ridicat lada și au împins-o în spatele camionului. După ce au făcut același lucru cu Yigal, au umplut restul platformei camionului cu lădițele de fructe rămase, apoi au închis și au blocat trapa din spate și s-au asigurat că toate prelatele erau legate și securizate.
Gardienii înarmați au deblocat și au deschis porțile de oțel din spatele complexului, iar convoiul de două vehicule a început să se deplaseze. La insistențele lui al-Masri, camionul a preluat conducerea. La început, au călătorit împreună, luând-o pe drumul de coastă - autostrada 51 - ruta nord-sud care era cel mai direct drum spre Beirut. Într-o zi normală, călătoria de optzeci de kilometri ar fi trebuit să dureze doar o oră și un sfert, dacă nu chiar atât. Aceasta, însă, nu era o zi normală. Cu atacurile aeriene israeliene în desfășurare și clădirile care ardeau în jurul lor, al-Masri știa că vor exista puncte de control - multe - unele conduse de armata regulată a Libanului, altele de luptătorii Hezbollah. Zayan a anticipat că primul va fi la traversarea râului Litani și, într-adevăr, egipteanul i-a ordonat să coboare de pe linia 51 când s-au apropiat de orașul Mazraat Bsaileh. Zayan a protestat, observând că camionul își continua drumul fără ei, dar al-Masri a insistat.
"Liniște", a ordonat el. "Întoarce-te acum și stai pe fază".
Confuz, tânărul a făcut totuși cum i s-a spus. Au făcut cale întoarsă, îndreptându-se spre sud-sud-est. Au trecut pe lângă un restaurant și o moschee, apoi au ajuns în orașul Ain Abou Abdullah. Acolo, al-Masri i-a

ordonat lui Zayan să vireze la stânga. Acum se îndreptau din nou spre nord, pe un drum care mergea paralel cu 51.
"Coboară acolo, pe dreapta", a spus al-Masri.
Zayan a făcut-o, intrând în parcarea aproape goală a unei mici cafenele cunoscută sub numele de Café bo Abboud.
"Oprește motorul", a ordonat al-Masri.
Cu atât mai perplex cu cât abia porniseră la drum, Zayan a ezitat. În cele din urmă, însă, a oprit motorul și a privit cu uimire cum al-Masri a coborât din vehicul și a început să se întindă, ca și cum ar fi avut o călătorie lungă.
"Vino", a spus comandantul adjunct. "Trebuie să vă fie foame."
Zayan l-a privit pe bărbat pentru o clipă și a fost frapat de mai multe lucruri. În primul rând, era ciudat să-l vadă pe al-Masri fără uniformă. Zayan îl cunoștea pe om de aproape trei ani și nu îl văzuse niciodată în haine civile. Acum purta blugi și un tricou alb care era curat, deși foarte șifonat. În al doilea rând, Zayan nu îl văzuse niciodată pe bărbat purtând altceva decât o beretă maro pe cap. În această dimineață, al-Masri purta o șapcă militară verde murdară care arăta ca ceva ce ar fi purtat Castro sau Che Guevara. Când a scos-o și a aruncat-o înapoi în mașină, Zayan și-a dat seama că șeful său se rasese pe cap în acea dimineață. Dispăruse părul negru și des. Omul era complet chel.
Zayan a scos cheile din contact și s-a uitat înapoi la portbagaj, dar s-a gândit mai bine să nu spună nimic. L-a urmat pe al-Masri înăuntru. Trei bărbați în vârstă stăteau într-o cabină din față, bând cafea, citind ziare și vorbind în șoaptă, fără îndoială discutând despre noul război în care se aflau. O femeie mai în vârstă, cu voal, probabil în jur de șaizeci de ani și cel mai probabil soția proprietarului, i-a condus la o masă lângă ferestrele din spate, cu vedere spre râu. Le-a dat meniuri și le-a promis că se va întoarce într-o clipă.
La insistențele lui al-Masri, Zayan a schimbat locul cu el. În momentul în care chelnerița s-a întors, Zayan privea înapoi la intrarea în restaurant, la bătrâni și la ferestrele care dădeau spre mașină. Egipteanul avea o vedere clară asupra râului și, odată cu el, atât a podului, cât și a punctului de control.
66
SEDIUL DSS, ARLINGTON, VIRGINIA
Pete stătea singur în birou.
Uitându-se la telefon, încă nu-i venea să creadă că se întâmpla asta. El și Marcus erau cei mai buni prieteni de când se știa. Își fuseseră alături unul altuia în cele mai întunecate momente - în timpul propriului său divorț brutal, în timpul uciderii soției lui Marcus, Elena, și a fiului lor, Lars, în timpul demisiei lui Marcus din Serviciile Secrete și în timpul morții lui Nick Vinetti și a atâtor alți prieteni și colegi. Acum trebuia să-i spună mamei celui mai bun prieten al său că fiul ei a dispărut în misiune?
Mai bine el decât cineva care nu-i cunoștea pe Rykers, își spuse Pete. Totuși, și-ar fi dorit să fie acolo și să-i spună personal doamnei Ryker. Își putea imagina casa din Monument în care crescuse Marcus. Casa pe care doamna Ryker o plătise folosind banii de asigurare pe care îi primise după ce soțul ei - un pilot de vânătoare din Forțele Aeriene - fusese doborât și ucis deasupra Irakului. Casa în care Marcus îi salvase viața mamei sale când avea douăzeci și unu de ani. Pete știa toate poveștile familiei. Fusese în casa aceea de nenumărate ori înainte. Avea amintiri cu acești oameni care datează de două decenii și asta făcea ca acest apel să fie cu atât mai dificil.
Pete a luat receptorul și a format numărul de acasă. Nu a răspuns nimeni. A sunat din nou, dar tot nu a răspuns nimeni. Nu a răspuns niciun robot;

Pete știa că mama lui Marcus le disprețuia. Așa că a sunat la numărul ei de mobil.
Marjorie Ryker a răspuns imediat.
"Alo?"
"Doamnă Ryker?"
"Da?"
"Sunt Pete Hwang. Ce mai faceți?"
A fost o pauză. Pete a auzit-o respirând adânc. Dar când femeia a vorbit în sfârșit, nu părea surprinsă să-i audă vocea.
"Ca să fiu sinceră, am fost mai bine, Pete. Dar tu cum te simți?"
"Cam la fel, doamnă. Uite, ai auzit fără îndoială știrile, ambuscada de la granița cu Libanul."
"Am auzit."
"Atunci poate știți de ce vă sun."
"Spune-mi doar dacă e în viață, Pete."
"Este, doamnă - știm asta cu siguranță."
"Slavă Domnului", a exalat ea.
"Vă sun de la sediul DSS. Am fost repartizată la grupul operativ de gestionare a crizelor și pot să vă spun că facem tot ce ne stă în putință pentru ca Marcus și echipa lui să se întoarcă acasă sănătoși și nevătămați."
În următoarele câteva minute, Pete a parcurs notele care fuseseră aprobate de directorul Stephens, de secretarul Whitney și de șeful Serviciului Diplomatic de Securitate. Scenariul conținea puține detalii și multe proceduri - ce să spui și ce să nu spui, de ce era atât de important să nu vorbești cu presa și așa mai departe. Pete fusese informat că Teheranul pusese o recompensă enormă pe capul lui Marcus. Bineînțeles, el nu i-a spus asta doamnei Ryker.
Convorbirea a durat doar vreo zece minute. Ceea ce l-a impresionat cel mai mult a fost cât de calmă a fost mama lui Marcus. Nu a izbucnit în lacrimi și nici nu s-a prăbușit în isterie. Nu a pus o mie de întrebări la care știa că Pete nu poate sau nu vrea să răspundă. Femeia a fost o stâncă. Pete nu a fost chiar surprins. Îi văzuse credința sprijinind-o prin multe furtuni. Totuși, l-a mișcat. Mai ales când, la sfârșitul convorbirii, l-a întrebat ce mai fac copiii lui și apoi dacă se poate ruga pentru el.
"Da, doamnă", a spus Pete. "Mi-ar face plăcere".
67
SUDUL LIBANULUI
La o masă cu ouă fierte tari, salată tocată și cafea, al-Masri privea. Pentru binele oricui ar putea trage cu urechea la ei, el a vorbit cu Zayan despre recoltele lor, despre cât de mult puteau obține pe ele în pieețele în aer liber din Beirut, despre cât de bine ar fi să se îndepărteze de lupte și despre speranțele lor ca sioniștii să nu înceapă să bombardeze orașele de la nord de râu. De fapt, însă, al-Masri a rămas cu ochii pe punctul de control, chiar dacă bombele continuau să cadă la nu mulți kilometri în spatele lor, zdruncinând geamurile, argintăria și nervii deja zdruncinați ai lui Zayan.
O coadă lungă și crescândă de mașini și camioane aștepta să fie eliberată. Unele erau familii care își împachetaseră cât de multe bunuri putuseră și care acum fugiseră din calea luptelor spre un loc mai sigur. Altele erau camioane pline cu oi și capre, găini, lăzi de ouă, fructe și legume sau chiar tutun. Agricultura nu reprezenta un procent mare din economia libaneză globală. Cu toate acestea, reprezenta peste 70 % din economia zonei de sud. La urma urmei, aici nu existau fabrici. Nici industrie grea. Puține clădiri de birouri. Nici industrii de înaltă tehnologie. Nimeni nu dorea să investească în ceva atât de aproape de o

graniță atât de des devastată de război. Prin urmare, agricultura era aproape tot ce aveau.
Cu cât le lua mai mult timp să mănânce, cu atât mai mult timp le lua să treacă podul și să pornească la drum. Totuși, nu putea fi ajutat. Trebuia să știe cu ce se confruntă. În momentul în care a venit nota de plată, știa, iar stomacul i se înnoda. Punctul de control nu era condus de Forțele Armate Libaneze. Era condus de Hezbollah. Nu a recunoscut niciunul dintre bărbați. Nu de la distanța asta. Dar uniformele erau destul de distincte.
"Vino", i-a spus el lui Zayan. "E timpul să plecăm."
Ieșind din cafenea, Zayan s-a îndreptat spre partea șoferului, a urcat în mașină și a pornit motorul. Al-Masri a deschis portiera din partea pasagerului din spate, a dat la o parte o ladă cu pepeni și a scos un rucsac pe care îl îndesase sub ea. L-a adus cu el pe scaunul pasagerului din față.
Odată ajuns în mașină, a închis și a încuiat portiera, apoi a desfăcut fermoarul rucsacului, având grijă să îl țină suficient de jos pentru ca nimeni din cafenea să nu poată vedea conținutul acestuia. A scos un pistol automat de 9 mm încărcat, un ghips prefabricat și o eșarfă de pânză. Ghipsul fusese făcut suficient de larg - deși abia de-ajuns - pentru ca al-Masri să îl poată strecura peste pistol, aflat acum în mâna dreaptă, și peste antebrațul drept. După ce a fixat ghipsul la locul lui, a început să folosească mâna stângă pentru a-și înfășura praștia în jurul gâtului și peste umărul drept. Satisfăcut, și-a folosit mâna stângă pentru a lua șapca cu aspect cubanez și a o pune la loc pe capul proaspăt ras. Apoi s-a întors spre Zayan și a vorbit aproape în șoaptă.
"Știi ce trebuie să faci dacă trebuie să trag, corect?", a întrebat el.
"Apasă accelerația și nu te uita înapoi", a răspuns ajutorul său.
Egipteanul a dat din cap. "Să sperăm că nu se va ajunge la asta".
"Inshallah", a spus Zayan.
"Inshallah." Al-Masri a dat din nou din cap, iar Zayan a ieșit din parcare. Comandantul adjunct al Unității Radwan știa că, dacă ar fi trebuit să fugă, probabil că nu ar fi ajuns prea departe. Deși era un model din 1984, Mercedes-Benz W123 era o mașină excelentă, iar al-Masri știa că fratele lui Zayan o păstrase în stare perfectă. Dar dacă se întâmpla ceva la punctul de control, cel mai probabil ar fi fost ciuruiți de focuri de armă automată. Chiar dacă printr-un miracol reușeau să treacă de punctul de control și să supraviețuiască primelor minute terifiante, unde puteau să se ducă fără ca Hezbollah sau LAF să îi găsească? Aceasta nu era o porțiune aglomerată de autostradă. Nici nu era foarte populată. Cel mai apropiat oraș, Sidon, era pe coastă. Drumul pe care se aflau era mult în interior. Erau câteva orașe și sate mici în față, dar niciun loc unde s-ar fi putut ascunde mult timp. În plus, erau probabil alte șase sau opt puncte de control în față, indiferent de ruta pe care o luau.
Nu, s-a gândit al-Masri în timp ce se așezau în șirul de mașini și camioane, așteptându-și rândul pentru a fi percheziționați. Singurul loc unde se puteau ascunde era în Beirut. Iar singura modalitate de a ajunge la Beirut era să nu fugă. Va trebui să rămână calmi și să nu se grăbească, deși timpul nu prea era de partea lor.
68
Zayan ibn Habib tânjea de mult timp să trăiască o viață plină de pericole și însemnătate.
Acum, că avea ocazia, se răzgândea.
În vârstă de numai 26 de ani, Zayan era fiul cel mare al unui important industriaș libanez. Cu toate acestea, el nu și-a dorit niciodată bogăția sau vizibilitatea tatălui său. Copil-minune, a absolvit liceul la vârsta de 15 ani, dar a rezistat cererilor tatălui său de a urma cursurile

Universităţii Americane din Beirut pentru a obţine o diplomă de licenţă în afaceri şi un MBA. Pe parcursul liceului, Zayan şi cei mai apropiaţi prieteni ai săi au devenit din ce în ce mai religioşi - mult mai mult decât oricare din familiile lor apropiate sau extinse. Împreună au început să memoreze Coranul. Împreună au citit şi au discutat la nesfârşit scrierile sacre ale principalilor imami şiiţi din istorie. Şi împreună, sfidându-şi taţii, se înscriseseră la al-Hawza al-Ilmiyya, unul dintre cele mai prestigioase şi influente seminarii şiite din lume.
Nimic nu l-a electrizat mai mult pe Zayan decât călătoria în Irak, în oraşul Najaf, unde se afla seminarul. La urma urmei, Najaf era al treilea cel mai sfânt oraş pentru musulmanii şiiţi - locul de înmormântare al primului imam, Ali ibn Abi Talib, vărul Profetului Muhammad şi soţul fiicei Profetului, Fatimah. Locul era atât de bogat în istorie, artă şi cultură islamică. În Najaf, Zayan a descoperit legendele celui de-al doisprezecelea imam, cunoscut şi sub numele de Imamul ascuns şi Cel promis, şi profeţiile privind întoarcerea sa pe pământ în curând, pentru a restabili califatul şi a aduce judecata în toate regatele necredincioase. În Najaf a fost captivat de învăţăturile lui Hossein Ansari, Marele Ayatollah al Iranului, şi de tot ceea ce a făcut acesta pentru a pregăti calea pentru sosirea lui Mahdi. Tot acolo, Zayan a auzit prima dată de şeicul Ja'far ibn al-Hussaini şi a decis că, la întoarcerea în Liban, se va alătura Hezbollah.
Zayan nu avea niciun interes pentru o viaţă academică. Nici predatul, nici scrisul nu i-au captivat imaginaţia câtuşi de puţin. El era mare. Era puternic. Avea puţin peste doi metri înălţime şi două sute de kilograme de muşchi slabi. Allah îl făcuse aşa pentru un motiv, îşi spunea el. Nu pentru a fi ascuns într-o sală de clasă. Ci pentru a fi în prima linie. Să facă jihad împotriva Micului Satana - sioniştii de peste graniţă - şi împotriva Marelui Satana de peste ocean.
Totuşi, aceasta a fost prima operaţiune la care a luat parte Zayan. Se simţea dezorientat şi confuz. Să ia viaţa altui om - chiar şi a unui inamic declarat - nu era ceea ce îşi imaginase. Să vadă un om sângerând nu era ceva la care să se fi gândit vreodată înainte. Să-şi vadă liderul dezbrăcând, bătând şi torturând o femeie şi aproape înecând un băiat nu cu mult mai tânăr decât el îl zguduise pe Zayan până în adâncul sufletului. Nu putea să doarmă. Îi era foame, dar nu putea să înghită mâncare. Colonelul al-Masri fusese prea absorbit de el însuşi şi de propriile sale gânduri pentru a observa că Zayan nu făcuse decât să-şi mănânce micul dejun şi se dusese de două ori la toaletă pentru a vomita puţinul rămas în organism.
Acum faţa şi braţele îi erau acoperite de sudoare. Totuşi, nu erau doar nervii lui. Temperatura trebuia să se apropie de patruzeci de grade Celsius - aproape o sută de grade Fahrenheit - iar aerul condiţionat al Mercedesului, deşi funcţional, lăsa mult de dorit. Ceasul de pe bord arăta 9:27 a.m. Trecuseră aproape două ore de când plecaseră de la cafenea. Mai mult de trei de când părăsiseră complexul. Încă nu trecuseră podul. Erau, totuşi, următorii la rând.
În cele din urmă, un soldat puternic înarmat le-a făcut semn să înainteze. Zayan a respirat adânc şi a înaintat cu maşina până când i s-a ordonat să oprească.
"Acte", a cerut soldatul din spatele unor ochelari de soare destul de eleganţi.
Zayan i-a înmânat cartea sa de identitate, apoi pe cea a lui al-Masri. Ambele erau false, desigur. Ele indicau că bărbaţii erau fii ai aceluiaşi tată, musulmani şiiţi şi locuitori ai unui oraş numit Mansouri, situat de-a lungul coastei, la aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri sud de locaţia lor actuală. O jumătate de duzină de soldaţi, la fel de bine

înarmaţi, îi priveau cu circumspecţie în timp ce primul examina documentele.
Zayan se întreba dacă soldatul putea să-i audă inima bătându-i în piept. Încă se lupta cu ideea de a-i minţi pe colegii din Hezbollah, pe concetăţenii libanezi, mai ales în mijlocul unui război pe care ei îl începuseră. Cu siguranţă dorea recompensa oferită de şeic, cea despre care colonelul al-Masri le tot spunea. Nu dorea ca alţii să primească banii, mai ales cei care nu îşi asumaseră riscurile pe care şi le asumase el. Totuşi, un astfel de subterfugiu era chiar mai stresant pentru tânărul luptător Radwan decât fusese raidul de la frontieră. Atunci, avusese o misiune clar definită, un inamic clar definit şi reguli de angajare clar definite. Ce avea acum?
Identificările fuseseră făcute cu pricepere. Iar el îşi cunoştea povestea de acoperire pe dinafară şi pe dos. Nu acestea îl preocupau pe Zayan. Omul din portbagaj era. Dacă începea să se mişte? Dacă începea să strige sau să facă suficient zgomot încât să atragă atenţia soldaţilor? Şi apoi, dacă murea acolo? Putea să se sufoce cu uşurinţă. Sau să gătească până la moarte. Chiar dacă ajungeau până la Beirut, ce i-ar fi putut spune şeicului care să-i disculpe pentru că au livrat un cadavru american în loc de agentul federal viu pe care al-Masri îl promisese fără îndoială?
Tentat să şteargă picăturile de sudoare care îi curgeau pe obraji, Zayan a rămas totuşi nemişcat. Fără mişcări bruşte. Nimic care să atragă atenţia. Totul se va termina curând, îşi spuse el. Cu excepţia faptului că soldatul care le verifica actele de identitate se aplecase acum spre fereastră şi îi ordonase lui al-Masri să-şi scoată şapca.
Al-Masri a făcut cum i s-a spus. Bărbatul i-a studiat faţa.
A fost tot ce a putut face Zayan ca să nu se uite în jos la ghipsul fals de pe braţul egipteanului. În viziunea sa periferică, putea vedea ghipsul aşezat pe poala lui al-Masri, înclinat în sus la unghiul potrivit. O mişcare greşită şi al-Masri ar fi tras cu pistolul. Un glonţ în faţă ar fi fost suficient. Apoi, Zayan îşi spuse că va depinde de el să bage maşina în viteză şi să apese pe acceleraţie. Putea să facă asta cu sânge şi sânge pe faţă şi împrăştiind parbrizul? Erau pe cale să afle.
"Nasul tău", a spus soldatul, arătând spre al-Masri. "Ce s-a întâmplat cu el?"
Egipteanul a râs. "E o prostie", a spus el.
"Spune-mi totuşi."
"Mulgeam o vacă, dar nu am fost atent şi ea m-a lovit drept în faţă."
"Asta a fost o prostie."
"De aceea soţia mea îmi spune să mă limitez la cultivarea fructelor", a glumit al-Masri, apoi a arătat cu capul spre lăzile de pe bancheta din spate. "Mai sigur."
Zayan a observat că soldatul nu a schiţat niciun zâmbet. Se holba doar la al-Masri. Probabil că femeia îi făcuse o favoare rupându-i nasul. Faţa egipteanului era un dezastru contorsionat. Umflată. Negru şi albastru. Încă acoperit cu bucăţi de sânge uscat. Abia dacă semăna cu fotografia de pe legitimaţie, chiar dacă fotografia chiar era a lui. Zayan s-a rugat în tăcere să nu li se ceară să coboare din maşină.
Nu au fost scoşi.
În schimb, soldatul i-a cerut să deschidă portbagajul. Zayan s-a forţat să dea din cap şi să nu se sperie. S-a întins în jos şi a tras de zăvorul de pe podea, deblocând portbagajul. Soldatul principal, flancat de alţi doi, s-a îndreptat spre partea din spate a maşinii, aruncând o privire pe geamurile banchetei din spate.
Zayan s-a forţat să nu se uite înapoi în oglinda retrovizoare. Deşi era tentat, mâna stângă a lui al-Masri i-a atins brusc mâna dreaptă şi l-a mângâiat uşor.

Stai calm, băiatul meu. Rămâi calm.Cuvintele nu au fost rostite cu voce tare. Dar Zayan a înţeles mesajul.
"În regulă, sunteţi liberi", a spus în cele din urmă soldatul în timp ce le înmâna înapoi actele de identitate şi un alt soldat închidea portbagajul. "Continuă să conduci."
"Mulţumesc", a spus Zayan, deşi gura îi era uscată ca oasele. "Dumnezeu să fie cu voi."
69
"Nu am spus eu că mâna lui Allah este peste noi?", a întrebat al-Masri în timp ce conduceau spre nord.
"Iertaţi-mă, colonele; credinţa mea nu este ca a dumneavoastră", a răspuns tânărul.
"Mai ai multe de învăţat, Zayan, dar ai stofă de mare lider."
Când au ajuns la o intersecţie care îi aducea înapoi pe autostrada 51, Zayan a întrebat dacă ar trebui să o ia. Al-Masri i-a spus să vireze la dreapta. Astfel au ajuns pe drumul Nabatiyeh-Tyre, spre est. Convins că cele mai elaborate baraje rutiere şi cei mai sofisticaţi ofiţeri de informaţii vor păzi cea mai importantă arteră a ţării, al-Masri a preferat să stea departe de coastă. Ar fi urmat drumuri secundare şi şi-ar fi croit drum spre nord prin interior. Al-Masri ştia că îi va costa timp pe care el nu îl avea, dar era mult mai bine decât să fie prinşi. Şi acum erau dincolo de limita autoimpusă de bombardierele israeliene. Geamurile coborâte şi bucurându-se de după-amiaza superbă, deşi sufocant de fierbinte, al-Masri a pornit radioul şi a găsit un post din Beirut care recita Coranul douăzeci şi patru de ore pe zi. Au condus în tăcere, ascultând fiecare sura şi meditând la semnificaţia ei.
Au ajuns la următorul punct de control, chiar în afara oraşului Nabatiyeh. Acesta era şi el împânzit cu zeci de maşini şi camioane - mai multe decât anticipase al-Masri. Putea vedea că Zayan era încă neliniştit. Cuvintele Profetului, pacea fie asupra sa, au făcut multe pentru a le calma sufletele.
La ora 14.00, au fost în sfârşit eliberaţi. Au intrat cu maşina în oraş şi s-au oprit să folosească toaleta şi să cumpere sticle de apă rece. Totuşi, nu au stat prea mult. Cu siguranţă nu au luat prânzul. Nu merita riscul, aşa că şi-au continuat drumul, îndreptându-se spre nord prin munţi şi de-a lungul malului vestic al lacului Qaraoun.
BEIRUT, LEBANON
Kareem bin Mubarak vorbea la telefon când un ajutor i-a înmânat un mesaj. Generalul a terminat repede convorbirea şi s-a conectat la contul securizat. Sigur, e-mailul era acolo. Deconectându-se, a ieşit din birou şi s-a îndreptat direct spre sala de conferinţe unde şeicul primea o informare cu privire la ultima mişcare a trupelor israeliene şi a forţelor mecanizate, aflate acum la doar zece kilometri de râul Litani.
"Sanctitatea Voastră?"
"Ce este?", a întrebat şeicul.
"Este aici."
"Ce este?"
"E-mailul."
"De la al-Masri?"
"Se pare că da."
"Şi?"
"Nu l-am deschis încă", a spus Mubarak. "M-am gândit că ai vrea să fii primul care îl vede."
"Absolut - pune-l pe ecranul principal."
În cameră se aflau şase dintre generalii de cel mai înalt rang ai Hezbollah. Aceştia au început să îşi strângă hărţile şi cărţile de informare, dar şeicul le-a spus să rămână. Le-a spus că vrea să vadă dacă trădătorul de cel mai înalt rang din istoria organizaţiei îi are într-

adevăr pe americani în posesie, dacă aceștia sunt într-adevăr în viață și, dacă da, în ce fel de stare sunt.
Unul dintre colegii lui Mubarak i-a oferit laptopului său, care era deja conectat la ecranele video din sala de conferințe. Mubarak i-a mulțumit și s-a logat în cont. A făcut rapid dublu clic pe e-mailul din capul listei și și-a îndreptat privirea spre ecranul principal, la fel ca toți ceilalți.
Videoclipul a apărut imediat. Filmat cu telefonul cuiva, era de slabă calitate, dar se vedeau clar trei prizonieri. Doi bărbați. O femeie. Fiecare era viu și capabil să vorbească - fiecare și-a dat numele, gradul și numărul de identificare - dar toți fuseseră bătuți crunt. Doi dintre ei arătau ca și cum ar fi avut nasul spart. Femeia nu era în stare să stea în picioare. Niciunul dintre prizonieri nu părea să fie în aceeași cameră. Cele trei înregistrări video au fost reunite într-un singur clip de 90 de secunde, iar data și ora au confirmat că filmările au fost făcute sâmbătă, 2 mai, la câteva minute distanță.
Mubarak s-a uitat pe furiș la șeic, a cărui expresie conflictuală și contorsionată sugera atât furie, cât și ușurare. Dar a fost mai mult. La sfârșitul înregistrării video a fost filmat un steag galben al Hezbollah căruia i se dă foc. Niciun chip nu era vizibil. Cu siguranță nu a lui al-Masri. Doar mâini înmănușate. Nu a fost văzut nici un narator sau vreo marcă geografică distinctă. Filmarea a fost un prim plan și, în timp ce steagul continua să ardă, șeicul s-a ridicat în picioare, cu fața roșie, și i-a cerut lui Mubarak să oprească redarea. Totuși, înainte ca acesta să facă acest lucru, o ultimă imagine cu un craniu și oase încrucișate a clipit în mod repetat, cu un efect stroboscopic, iar apoi ecranul s-a întunecat. Toate calculatoarele din sala de conferințe s-au oprit. Apoi s-au stins și toate luminile.
Au pornit generatoarele de urgență. Dar răul fusese făcut. E-mailul conținea un cal troian. Un virus letal a cuprins sistemele informatice ale Hezbollah, tăindu-le capacitatea de a gestiona războiul sau chiar de a comunica cu trupele lor de pe teren.
70
JEDDAH, ARABIA SAUDITĂ
Până la ora 15.00, Boeing-ul 757 a aterizat în al doilea oraș ca mărime al regatului.
Situat pe țărmul estic al strălucitoarei Mări Roșii, Aeroportul Internațional Regele Abdulaziz era poarta de acces către Mecca, cea mai sacră bijuterie a islamului, destinația a milioane de pelerini în fiecare an, aflată la doar o oră de mers cu mașina. Cerul era albastru. Temperatura era de 86 de grade Fahrenheit și o briză plăcută venea dinspre apă. Nu era de mirare, așadar, că prințul moștenitor își mutase deja familia și personalul aici și se instalase în palatul său de vară. La Riad, au fost 107 grade la umbră, fără niciun fel de briză.
Cu toate acestea, secretarul de stat american nu a acordat nicio atenție vremii sau priveliștii în timp ce a pășit pe pistă și a fost condusă de echipa sa de securitate pe bancheta din spate a unui Lincoln Navigator negru antiglonț. Urma să stea la sol în Jeddah doar două ore. Până la căderea nopții, urma să ia masa cu regele Bahrainului în centrul orașului Manama. În dimineața următoare, până la micul dejun, urma să fie în Abu Dhabi, iar apoi să plece spre Cairo și Amman.
Cortegiul de patru SUV-uri identice de fabricație americană a fost flancat de mașini de poliție, o falangă de motociclete și mai multe vehicule ale Biroului Protocolului Regal. Au ieșit în trombă din incinta aeroportului și în scurt timp au ajuns la Palatul Regal Al-Salam și au intrat pe poarta de vest.
Meg Whitney își petrecuse drumul îngropată în cartea ei de informații. Acum, însă, își ridică privirea, își scoase ochelarii de citit și își

aminti ce îi spusese agentul special Geoff Stone la telefon înainte de a decola. În acest loc, cu doar câțiva ani în urmă, un terorist saudit în vârstă de douăzeci și opt de ani, pe nume Mansour al-Amri, lansase un atac nerușinat, sărind dintr-un Hyundai și deschizând focul cu un Kalașnikov, omorând doi gardieni ai palatului și rănind alți trei, înainte de a fi el însuși doborât într-o ploaie de focuri. Whitney nu înțelesese prea bine de ce șeful detașamentului îi spunea asta, mai ales că Stone nu venea cu ea, iar ea îi spusese acest lucru.
"Vă spun, doamnă secretar, pentru că trebuie să înțelegeți ceva despre prințul moștenitor", răspunsese Stone.
"Și ce anume?", a întrebat ea.
"Ei bine, dați-mi voie să spun de la început că nu fac nicio evaluare a politicii sale sau chiar a politicilor sale", a răspuns Stone. "Cred doar că este esențial să înțelegeți ce îl animă pe acest om."
"Destul de corect", a spus Whitney. "Ce anume?"
"L-am studiat foarte îndeaproape pe Alteța Sa Regală de la mizeria din Ierusalim, nu cu mult timp în urmă", explicase Stone. "Și am ajuns să cred că se trezește în fiecare dimineață punându-și trei întrebări. Prima este - Cum să nu mor? Primul lider arab care a făcut pace cu Israelul a fost Anwar Sadat, care a fost asasinat de radicalii egipteni în 1981. Premierul israelian Yitzhak Rabin a făcut pace cu Iordania și a semnat Acordurile de la Oslo cu Yasser Arafat, iar apoi a fost asasinat de un radical israelian în 1995. Este prințul moștenitor saudit într-adevăr pregătit să încheie un acord cu Israelul? Nu a făcut-o încă. Poate că o va face. Dar incidentul de la poarta de vest a palatului pe care îl veți vizita este un memento. Radicalii nu vor accepta niciodată pacea cu Israelul și sunt împotriva oricui se îndreaptă în această direcție."
Agentul Stone a făcut o pauză pentru a lăsa să se înțeleagă acest lucru, apoi a trecut mai departe.
"În al doilea rând, prințul moștenitor se întreabă: "Cum mă pot proteja pe mine și regatul meu de amenințări externe precum Iranul, Frăția Musulmană, Al Qaeda, ISIS și o listă de altele care continuă? În mod evident, este profund îngrijorat de faptul că Iranul ar putea obține bomba și rachetele cu rază lungă de acțiune care să o transporte până în Statele Unite. Și, la fel de evident, este îngrijorat de faptul că Iranul finanțează, antrenează, înarmează și conduce forțe proxy precum Hezbollah, Hamas și Houthis. În mod ideal, i-ar plăcea să își consolideze și să își întărească în mod dramatic alianța strategică cu noi. Semnarea unui acord de pace cu israelienii ar contribui în mare măsură la realizarea acestui obiectiv. Dar, după cum bine știți, există riscuri serioase ca chiar și angajarea în negocieri de pace cu israelienii să determine inamicii săi externi să devină și mai ostili, mai agresivi, mai dispuși să își folosească forțele de rachete pentru a decima câmpurile petroliere și rafinăriile saudite. Există beneficii pentru regat dacă face pace cu Ierusalimul? Da. Dar există și riscuri foarte serioase și puteți fi siguri că prințul moștenitor - și tatăl său - le cântăresc pe toate."
"Și al treilea?" a întrebat Whitney.
"În fiecare zi, prințul moștenitor se trezește și se întreabă: "Cum pot transforma fundamental economia saudită înainte ca petrolul să se termine? El are un plan foarte ambițios de a dezvăța regatul de dependența sa de veniturile din petrol. Dar, pentru a reuși, are nevoie cu disperare de investiții străine directe, tehnologie străină, comerț exterior și un val de turiști străini din întreaga lume. Pacea și stabilitatea îl ajută să-și atingă obiectivele. Un alt război în regiune nu".
În timp ce cortegiul de mașini intra în incintă, Whitney s-a trezit din nou gândindu-se la aceste trei întrebări. Geoff Stone nu era unul dintre

subsecretarii ei sau chiar secretar adjunct. Nu era ambasador, nu făcea parte din Biroul de informații și cercetare și nici măcar din personalul de planificare politică. Era membru al Serviciului de securitate diplomatică, de obicei văzut și nu auzit și rareori observat chiar dacă era văzut. Cu toate acestea, într-un singur apel telefonic, Stone i-a oferit mai multe informații despre viitorul rege al Arabiei Saudite decât oricine altcineva din personalul său. Cum a fost posibil? Și de ce nu era cu ea acum?

71

Întâlnirea nu a avut un început tocmai de bun augur.

De fapt, la mai bine de patruzeci de minute de la sosirea ei, ea încă nu începuse. Regele era bolnav. Prințul moștenitor era la telefon. Avionul ministrului de externe a avut probleme la motor, așa că abia aterizase la aeroport și era încă pe drum. În tot acest timp, șeful protocolului regal își tot cerea scuze și aducea mai mult ceai de mentă.

La început, Whitney a fost supărată. Avea un program de respectat, iar asta nu o ajuta. Apoi a devenit furioasă. Cu toate tensiunile din relațiile bilaterale de-a lungul anilor, saudiții nu aveau un prieten mai bun sau un aliat mai apropiat decât Statele Unite. Acest lucru era valabil în special pentru administrația Clarke, care protejase cu fermitate alianța de lupii din Capitoliu și de birocrații fără viziune din Bruxelles. Cum să îndrăznească saudiții să-i țină piept, având în vedere tot ceea ce era în joc?

Cu toate acestea, pe măsură ce minutele treceau, astfel de gânduri și emoții s-au transformat din nou, de data aceasta în îngrijorare. Fiul cel mare al monarhului saudit nu era la telefon, a presupus Whitney. El trimitea un mesaj. El și tatăl său erau furioși pe israelieni și își făceau cunoscută nemulțumirea prin nerespectarea celor mai buni prieteni ai Israelului. Familia regală chiar căuta o cale de ieșire din procesul de pace. Summitul de la Ierusalim făcuse prima pagină a ziarelor de la Teheran la Tucson. Speranța unui Orient Mijlociu nou, pașnic și stabil a crescut vertiginos și, odată cu ea, prețele bursiere din întreaga lume. Cu toate acestea, toate acestea au avut loc cu mai bine de un an în urmă. De atunci, nu a fost semnat niciun tratat. Saudiții au continuat să pună mai multe întrebări, să solicite mai multe clarificări și să găsească noi motive pentru noi întârzieri.

Existau o mulțime de motive posibile pentru picioarele înghețate ale familiei regale, chiar și în mijlocul deșertului arab sufocant. Teama de asasinat trebuia să fie în capul listei. Dar insurecția, valurile de teroare și un război cu rachete cu Iranul erau probabil pe locul al doilea.

La 53 de minute după sosirea lui Whitney, prințul moștenitor Abdulaziz bin Faisal Al Saud și-a făcut în sfârșit intrarea. Singur. Fără ministru de externe. Fără ajutoare. Nici măcar un notetaker, un translator sau un membru al Gărzii Regale. Moștenitorul tronului, în vârstă de 38 de ani, și-a cerut scuze pentru întârziere, dar nu părea fericit și nu a salutat-o călduros, iar acest lucru nu a făcut decât să alimenteze temerile lui Whitney.

"Avem o problemă", a spus prințul moștenitor.

Aparent, s-a gândit ea, dar pentru moment nu a spus nimic.

"Cine crede CIA-ul dumneavoastră că îl va înlocui pe Liderul Suprem?"

Whitney se așteptase la întrebare, dar nu chiar din start. "Poftim?"

"Când se va întruni Adunarea Experților, cine credeți că va fi ales pentru a fi următorul Mare Ayatollah al Iranului?"

Confuză cu privire la ce legătură ar putea avea acest lucru cu întârzierea prințului moștenitor, cu atât mai puțin cu tratatul de pace sau cu războiul cu rachete din Liban, secretarul de stat și-a pus totuși jos paharul de ceai - al treilea de la sosire - și a încercat să-și

amintească numele pe care le vehiculaseră. Aceasta era chiar esența diplomației, și-a amintit ea însăși - să pari grijulie și de ajutor chiar și atunci când erai în stare să fii legată.
"Ei bine, presupun că cel mai bun ar fi Abdolhasan Farahani", a început ea. "Dar, din nou, Daryush Ebrahimi este probabil și el un candidat puternic."
"De ce aceștia doi?" a întrebat Abdulaziz cu o expresie în același timp severă și insesizabilă.
Whitney și-a adunat un moment gândurile, apoi a răspuns: "Ei bine, ambii bărbați sunt clerici foarte bine pregătiți și foarte respectați. Amândoi sunt foști studenți ai lui Ansari. Amândoi sunt de linie dură, deși poate nu la fel de nebuni ca el."
"Și?"
"Și amândoi sunt cu siguranță membri cu vechime ai adunării. Ei îi cunosc pe toți. Toată lumea îi cunoaște pe ei. Și cred că aș adăuga că au existat o mulțime de speculații despre ambii bărbați în mass-media - ei bine, în mass-media din afara Iranului - încă de când s-a aflat că sănătatea lui Ansari era în declin."
"De ce bănuiți că Farahani ar fi mai probabil decât Ebrahimi?"
"Am spus eu asta?"
"Ați insinuat-o."
"Da, cred că am făcut-o", a spus Whitney. "În primul rând, Farahani este mai tânăr. Sănătatea lui este bună, din câte știm noi..."
"Și?"
"Și ce?" a întrebat ea. "Nu sunteți de acord?"
"De fapt, da", a răspuns prințul moștenitor. "Aveți perfectă dreptate. Amândoi sunt candidați foarte puternici. Și amândoi au fost în fruntea listelor noastre, de asemenea. Eu am înclinat să cred că Ebrahimi are un avantaj asupra lui Farahani. Tatăl meu a crezut exact contrariul."
"Cum se simte tatăl tău?"
"Nu prea bine", a mărturisit prințul moștenitor. "Și își cere scuze că nu a fost cu noi astăzi."
"Este atât de rău?" a întrebat Whitney.
Prințul moștenitor a tăcut pentru o lungă perioadă de timp.
"Nu vreau să fiu băgăcioasă", a spus Whitney cu blândețe. "Dar cu o succesiune în mișcare, trebuie să întreb. Suntem pe cale să avem o alta?"
Acest lucru a produs o altă tăcere stânjenitoare.
"Poate", a răspuns în cele din urmă Abdulaziz. "Se luptă cu pneumonia. Este al doilea atac din acest an. Eu și frații mei suntem îngrijorați. Dar, având în vedere tot ce se întâmplă la știri, nu vrem ca acest lucru să iasă la iveală și v-aș ruga să păstrați acest lucru între noi."
"Ar trebui să-i spun președintelui."
"Desigur, și vicepreședintelui, de asemenea", a spus prințul moștenitor. "Cu directorul Stephens voi vorbi personal. Dar dincolo de asta, trebuie să vă cerem discreție."
"O aveți."
"Mulțumesc", a spus el. "Putem discuta mai mult despre asta într-un moment, dar acum am niște vești tulburătoare."
Whitney se pregătise. Știa ce avea de gând să spună. Doar că nu voia să audă.
72
Saudiții aveau de gând să abandoneze procesul de pace.
Iar prințul era pe punctul de a o pune la curent cu "agresiunea" israeliană din sudul Libanului.
Whitney știa ce va urma. Dar a durut oricum. Ea, președintele și echipa lor investiseră atât de mult pentru a ajuta la forjarea primului nou tratat de pace arabo-israelian în peste un sfert de secol. Nu putea

suporta să vadă cum totul se destramă acum, și totul din cauza unui complot iranian evident de sabotare a discuțiilor.
"Ce fel de știri?", a întrebat ea, cât de calm a putut.
"E de la una dintre sursele noastre."
Whitney era confuză. "Sursele voastre?"
"Da."
"Din Teheran?"
"Da."
"În interiorul palatului?"
"Destul de aproape."
"Și?"
"Și sursa noastră spune că balanța puterii tocmai s-a schimbat."
Prințul întârzia inevitabilul. Cu toate acestea, secretarul a mers cu ea pentru moment. "Schimbat?"
"Dramatic."
"Cum așa?"
"Comandantul Gărzilor Revoluționare..."
"Generalul Entezam."
"Da."
"Ce e cu el?"
"Se pare că și-a aruncat în secret sprijinul în spatele unui nou concurent."
"Cine?"
"Afshar."
"Yadollah Afshar?"
"Da."
"Președintele Iranului?"
"Da."
"Sunteți sigur?"
"Mă tem că da", a spus prințul moștenitor. "Nu va fi cunoscut public timp de câteva săptămâni, în timp ce țara este în doliu. Dar când va fi anunțat, când se va întâmpla cu adevărat, va fi un dezastru pentru tine și pentru noi."
Cei doi au tăcut o vreme. Whitney încerca să asimileze întreaga măsură a catastrofei și să înțeleagă cât de adânc pătrunseseră serviciile secrete saudite în cele mai înalte eșaloane ale regimului iranian.
"Yadollah Afshar nu este doar un adept al liniei dure", a continuat prințul moștenitor. "Este un Twelver autentic - și asta nici măcar nu începe să explice întreaga situație. Este un adevărat fanatic. Vorbește tot timpul despre pregătirea pentru sosirea Imamului al-Mahdi. El conduce eforturile de construire a arsenalului nuclear al Iranului și a rachetelor care să le lanseze împotriva țării dumneavoastră și a mea, ca să nu mai vorbim de israelieni. El nu crede pur și simplu că Imamul ascuns este pe cale să se dezvăluie sau că califatul este pe cale să se ridice. Nu se poate gândi sau vorbi despre nimic altceva. Avem înregistrări cu el. Apeluri telefonice interceptate. Mesaje text. Scrisori. Discursuri. Afshar nu vorbește doar despre cucerirea creștinătății și a Israelului și a regatului nostru. Vorbește despre anihilarea noastră a tuturor. Anihilare. Acesta este cuvântul pe care îl folosește din nou și din nou."
"E o nebunie - asta nu se va întâmpla niciodată", a protestat Whitney. "Adunarea nu l-ar alege niciodată."
"De ce nu?"
"Pentru că nu au ales niciodată un politician să fie Lider Suprem."
"Ah, dar Afshar este un cleric", a spus prințul moștenitor. "Și el a fost instruit într-un seminar - în Qom, de Ansari - și are perfectă logică. Ansari l-a tratat ca pe un fiu, ca pe un prinț."
"Un prinț moștenitor?" a întrebat Whitney.

Sauditul a dat din cap, apoi a devenit și mai sumbru. Asta a fost, și-a dat seama Whitney. A băut o înghițitură de ceai, și-a șters gura cu un șervețel de in, și-a pus mâinile în poală și a așteptat să cadă bomba. Totuși, spre uimirea ei, nu a făcut-o.
"Suntem pregătiți", a spus prințul.
"Pentru ce?"
"Pentru semnarea tratatului."
"Cu Israelul?"
"Desigur."
"Nu înțeleg", a spus Whitney. "De ce? Și de ce acum, după toate amânările voastre?"
"Am amânat doar pentru a continua să pregătim terenul, pentru a ne pregăti poporul", a răspuns Abdulaziz. "Nu puteam fi văzuți de cetățenii noștri sau de lumea musulmană ca grăbindu-ne în acest sens. Trebuia să fim atenți și deliberativi și să părem astfel. Și am vrut să stoarcem mai multe concesii de la dl Eitan. Acum am făcut toate astea. Acum teribilul tiran de la Teheran este mort și în curând va fi îngropat. Iar acum iranienii au lansat din nou un război oribil de agresiune împotriva Israelului și împotriva poporului și liderilor Statelor Unite. Ei cred că vom fi speriați din această cauză. Dar exact contrariul este adevărat. Acțiunea Hezbollah - la comanda Iranului - ne-a încurajat. Aceasta a arătat poporului saudit - de fapt, tuturor arabilor din regiune - că, dacă nu ne unim într-o alianță de forță și unitate, nu vom opri niciodată Iranul, iar ceea ce fac ei Israelului vor încerca apoi să ne facă nouă. Doamnă secretar de stat, avem o fereastră - o fereastră scurtă - pentru a defini viitorul nostru și al noului Orient Mijlociu, și suntem pregătiți să profităm de ea. Și o vom face."
Whitney a fost atât de uimită, încât nu a spus nimic.
"Credeți că președintele ar fi dispus să găzduiască o ceremonie de semnare pe peluza de sud a Casei Albe?", a întrebat prințul.
Secretara și-a revenit. "Cred că ar fi dispus", a răspuns ea. "Cât de repede vă gândiți?"
"Cum vi se pare săptămâna viitoare?"
"Săptămâna viitoare?"
"Săptămâna viitoare."
"Carpe diem?" Ea a zâmbit.
"Carpe diem", a spus el și i-a zâmbit înapoi.
73
UNDEVA ÎN LEBANON
Drogurile își pierdeau efectul.
Marcus își pierdea și își pierdea cunoștința și încerca să-și amintească unde se afla. Era din nou ud de sudoare și, când își revenea, îi era greu să respire. Era extrem de cald. Abia se putea mișca. Acesta nu era frigiderul. Nici latrina. A simțit un miros de fructe acre și atunci și-a amintit.
Prima lui sarcină a fost să nu intre în panică, și-a spus el. Dar era mai ușor de spus decât de făcut. Era prins în portbagajul unui Mercedes-Benz. Și era gătit de viu. Narcoticele, și-a dat seama, fuseseră o binecuvântare. Habar nu avea de cât timp dormise, dar era tentat să își dorească să nu se fi trezit niciodată.
Marcus a îndepărtat aceste gânduri. Acum era treaz. Și nu mai era cale de întoarcere. Simțea cum se mișcă mașina. Putea auzi drumul sub el. Nu se știa cât timp vor mai conduce. Nu avea nicio idee unde se duceau. Presupunea că în Beirut și, probabil, la aeroport, pentru a fi transferați la Teheran. Acum era sigur doar de două lucruri. Pentru prima dată de la capturarea sa cu aproape două zile înainte, nu era urmărit. Asta însemna că aceasta putea fi singura șansă pe care o avea să scape. Și trebuia să scape.

Cufărul era întunecat ca smoala. Dar nu avea să fie pentru mult timp. Era desculț. Își amintea că cizmele și șosetele îi fuseseră smulse în primele minute ale capturării sale. Prin urmare, exista riscul real să se taie și să nu poată opri sângerarea. Dar nu se putea face nimic. Pentru a scăpa, avea nevoie măcar de puțină lumină, iar pentru a o obține, avea o singură opțiune. Așa că a început să lovească cu furie farul din stânga, singurul la care putea ajunge. Farurile erau din plastic, nu din sticlă. Nu ar trebui să fie atât de greu, a decis el, și a avut dreptate. În scurt timp, Marcus a avut primul său succes. Farul a ieșit, iar ziua a inundat portbagajul cabinei.
Acum avea nevoie de puțin spațiu de manevră. Nu fusese niciodată claustrofobic, dar combinația dintre spațiul îngust și căldura imensă îl afecta rapid. Își simțea ritmul cardiac crescând. Respirația îi devenea mai intensă. Nu mai avea mult timp. Ori se va elibera, ori va înnebuni. A început să numere de la cincizeci în jos. Asta funcționase întotdeauna pentru el în trecut. Dar de data aceasta nu. Așa că a renunțat la efort și l-a implorat în tăcere pe Dumnezeu pentru milă.
Mâinile îi erau legate la spate. Fără ajutorul lor, știa că nu are nicio șansă. Și-a lipit trunchiul de lăzile de lemn și le-a împins cât a putut de mult spre partea din față a portbagajului. Nu era mult, dar îi dădea câțiva centimetri în plus.
Apoi s-a ghemuit într-o minge și și-a forțat mâinile legate în jos până când - cu un efort enorm - a reușit să i le pună sub picioare. Acum erau în fața lui. O parte a antrenamentului său SERE în armată fusese cum să se elibereze de o serie de cătușe improvizate, de la flexicuffs și zip ties la bandă adezivă și frânghie. Dacă avea puțin mai mult spațiu, știa că putea rupe banda adezivă într-o clipită. Trebuia doar să-și ridice mâinile deasupra capului și să le coboare pe un obiect ascuțit cu o mișcare bruscă și rapidă, în timp ce-și depărta încheieturile. Dacă nu funcționa de prima dată, încă câteva încercări ar fi tensionat și apoi rupt banda adezivă, iar el ar fi fost liber. Dar nu era nici pe departe suficient loc pentru a încerca acum.
Și Marcus simțea cum panica începe să îl cuprindă.
Cu cât se apropiau mai mult de Beirut, cu atât întâlneau mai multe puncte de control.
Al-Masri știa că intrarea în capitală urma să fie dificilă, mai ales dacă încercau să intre dinspre sud. Prin urmare, i-a ordonat lui Zayan să se îndrepte spre orașul Jounieh, dar să nu intre în el. Jounieh era un oraș de peste o sută de mii de locuitori. Zona metropolitană mai largă cuprindea mai mult de patru sute de mii. Ar putea fi un loc bun pentru a se ascunde, dar cum nu era destinația lor, nu avea rost să riște puncte de control suplimentare.
În schimb, al-Masri i-a ordonat lui Zayan să ocolească suburbiile estice ale Jouniehului și să ia autostrada 51 spre sud. Această rută îi va duce în cele din urmă la Beirut. De asemenea, îi va costa ore prețioase.
Ceasul de pe bord arăta deja 19:16. Soarele urma să apună în curând. Și mai aveau câteva ore până să fie în siguranță.
Marcus a căutat în umbră lăzile de lemn care îl înconjurau.
Cele de pe bancheta din spate a taxiului fuseseră pline cu pepeni, își amintea el. Probabil că erau construite din scânduri mult mai rezistente decât lăzile acestea, care erau pline cu fructe mai mici - liliac, se gândi el - și nu la fel de grele ca pepenii. Aceste lăzi erau construite din scânduri mai subțiri și, după cum le simțeam, văzuseră mult soare și multă ploaie. Erau vechi și pline de intemperii, iar Marcus avu o idee.
S-a agățat de scândura din mijloc a celei mai apropiate lăzi și a tras de ea, încercând să o rupă. În schimb, a tras pur și simplu întreaga ladă spre el.

A împins lada înapoi cu trunchiul împotriva părții din față a portbagajului și a încercat din nou. Și-a ridicat genunchii și i-a pus împotriva cutiei pentru a crea rezistență. Apoi a apucat tăblia și a tras din nou. Lada nu s-a mișcat, dar nici tăblia nu s-a rupt.
Marcus și-a schimbat din nou poziția. S-a încolăcit, și-a folosit picioarele pentru a împinge lada cu toată forța de care era în stare și a tras de clapetă cu forța opusă. De data aceasta, tăblia s-a desprins. Prunele acrișoare au căzut în jurul lui și a simțit o durere puternică când lemnul ascuțit i-a intrat în antebrațul stâng.

Marcus a tresărit când a îndepărtat muchia zimțată a lamei din carnea lui.
Imediat a simțit sângele curgându-i pe braț, dar știind că nu lovise o arteră, nu a dat atenție rănii. Mai degrabă, a luat tăblia ruptă între genunchi și, din toate puterile sale, și-a împins mâinile pe ea, astfel încât marginea ascuțită să muște în centrul benzii adezive, în spațiul îngust dintre încheieturile sale. Și acesta era un risc. Dacă o făcea greșit, ar fi putut înfige lemnul direct în una dintre încheieturile sale și să declanșeze cu adevărat o baie de sânge. În acest caz, însă, a făcut-o exact cum trebuia, creând o gaură suficientă în țesătura benzii, astfel încât, cu o presiune suplimentară, a putut să-i despartă încheieturile.
În alte câteva secunde, a îndepărtat complet resturile de bandă de la ambele încheieturi. În scurt timp, rupsese banda și de pe picioare. Imediat, a început să-și frece încheieturile, apoi gleznele, pentru a face sângele să curgă din nou prin ele. Pe măsură ce o făcea, simțea cum panica începe să se domolească. Asta până când a simțit că Mercedesul încetinește până la oprire.
Se apropiau de ultimul punct de control.
Acum se aflau chiar în afara cartierului Zalqa.
Le luase mult mai mult timp decât plănuise al-Masri, dar erau în sfârșit la periferia Beirutului. Acesta era bijuteria coroanei libaneze - capitala și cel mai mare oraș al ei, cu o populație de peste două milioane de suflete.
În drumul lor de-a lungul coastei de la Jounieh, văzuseră globul roșu aprins al soarelui alunecând sub valurile de la orizont. Pentru o clipă, această priveliște le luase gândul de la problemele lor, atât de frumoasă era lucrarea Creatorului și Susținătorului, dar nu pentru mult timp.
Noaptea căzuse acum. Luminile orașului se aprindeau, îndemnându-i să înainteze. Într-un oraș cu milioane de locuitori, ei puteau dispărea. Pentru o vreme, oricum.
Al-Masri se simțea mai neliniștit decât fusese pe teritoriul inamic, cu doar două zile înainte, dar nu îndrăznea să arate asta tânărului care stătea în stânga lui. "Relaxează-te, Zayan", a insistat el. "Totul va fi bine."
Egipteanul spera să fie adevărat. Totuși, se pregătea pentru ce era mai rău, ținând încă pistolul ascuns în ghipsul fals de pe braț.
În fața lor erau doar o duzină de mașini. Acest lucru îl surprindea, având în vedere cozile mult mai lungi de la majoritatea celorlalte baraje pe care le întâlniseră. Pe de altă parte, cine în toate mințile ar fi încercat să intre în Beirut tocmai astăzi, dacă nu ar fi fost nevoit?
"Ți-e foame, Zayan?", a întrebat al-Masri, văzând neliniștea tânărului și încercând să îi distragă atenția.
Zayan a ridicat din umeri.
Al-Masri a interpretat asta drept modestie și l-a pălmuit pe spate.
"Și eu", a răspuns egipteanul. "După ce scăpăm de asta, vom umple rezervorul, vom găsi un loc bun unde să mâncăm și vom sărbători bunătatea lui Allah asupra noastră."

Doi soldaţi s-au apropiat de partea pasagerului. Alţi doi s-au apropiat de partea şoferului şi i-au făcut semn lui Zayan să coboare geamul. Ofiţerul principal le-a cerut actele de identitate şi numărul de înmatriculare al vehiculului. Era prima dată când cineva de la aceste puncte de control le cerea asta. Din fericire, al-Masri îşi adusese aminte să o falsifice şi pe aia. A scos-o din torpedou şi i-a dat-o lui Zayan, care i-a înmânat-o.
"De unde veniţi?", a întrebat ofiţerul.
Aşa cum făcuse toată ziua, al-Masri a fost cel care a vorbit. A vorbit despre satul lor, despre oribilul bombardament, despre nevoia lor de a-şi duce fructele la piaţă şi de a face măcar ceva bani pentru a-şi plăti muncitorii şi a pune pâine pe masă.
Maşina doar mergea la ralanti acum.
Marcus auzea fiecare cuvânt rostit de al-Masri. Nu că ar fi înţeles araba. Doar tonul. Era calm. Neobişnuit de liniştitor.
Dar de ce?
Marcus îşi aminti că al-Masri se urcase pe scaunul pasagerului din faţă. Deşi era posibil ca el să fi schimbat locul de-a lungul drumului şi să fi condus acum, era mai probabil ca ajutorul bărbatului să fi condus în continuare. Iar ajutorul era nervos. Avea nevoie de reasigurare. Nu trebuiau să intre într-o fortăreaţă Hezbollah. Dacă al-Masri devenise într-adevăr un rebel, atunci nici nu erau pe cale să intre în casa sigură pe care o amenajase. Se apropiau de un loc periculos. Oameni pe care nu îi cunoşteau. Oameni care în mod clar erau înarmaţi.
Marcus auzea câinii lătrând. Auzea pe cineva vorbind la un walkie-talkie. Prin stopurile stricate, îşi dădea seama că soarele apusese. Asta însemna că călătoreau de mai bine de douăsprezece ore.
Unde ar fi putut merge de le-ar fi luat atât de mult timp? Autostrada 51 până la Beirut nu ar fi durat mai mult de o oră.
Doar dacă nu fuseseră instalate puncte de control pentru a-i găsi pe americani şi pe cei care îi reţineau. Dacă al-Masri încerca să evite toate sau majoritatea acestor puncte de control, ar fi trebuit să ia o rută ocolitoare - spre est pentru o bună bucată de vreme, apoi spre nord, poate prin Valea Bekaa sau poate...
Marcus se opri. Nu avea timp de pierdut imaginându-şi traseul lui al-Masri. Omul se îndrepta spre Beirut. Nu exista altă modalitate de a-şi scoate prizonierii din ţară. Ruta exactă pe care el şi ajutorul său o luaseră nu conta. Ceea ce era important era că şoferul era nervos. Asta sugera că veneau spre capitală şi că acum erau opriţi la un baraj militar major.

Marcus se trase mai adânc în portbagaj.
Cât de discret a putut, a repoziţionat lăzile din jurul său pentru a bloca vederea oricui dacă - şi, mai probabil, când - ar fi deschis portbagajul. A adunat prunele care căzuseră din lada în care intrase şi le-a băgat înapoi în ladă, acoperind gaura cu corpul său pentru a le împiedica să cadă din nou.
Farul din spate pe care îl dăduse afară nu putea fi ajutat. Putea să atragă atenţia. Dar, din nou, Mercedesul era vechi. Din scurta privire pe care o avusese, Marcus îl catalogase drept un model de la începutul anilor optzeci - desigur, unul dintre faruri lipsea. Era uimitor cum mai mergea găleata ruginită de şuruburi.
Se mustra pentru că nu găsise o modalitate de a scăpa mai devreme. În câteva minute, probabil că ar fi fost descoperit. Pe de altă parte, odată cu apusul soarelui, temperatura de afară scăzuse. Putea chiar să simtă o briză răcoroasă venind dinspre Med. Putea mirosi aerul sărat. Erau binecuvântări mici, dar totuşi erau binecuvântări şi el era recunoscător.

Pe măsură ce minutele treceau, Marcus a simţit cum maşina accelerează, apoi frânează. Motorul s-a oprit. Apoi a pornit din nou, iar ei au mers înainte. Apoi maşina s-a oprit şi, din nou, motorul a fost oprit. Marcus a numărat douăsprezece runde de acest fel. Auzea soldaţii vorbind. Erau aproape. Erau chiar lângă el. Iar al-Masri era singurul care răspundea. Tânărul ajutor nu a scos niciun cuvânt.
Cufărul s-a deschis. Marcus şi-a ţinut respiraţia. O rază de lumină de la o lanternă a trecut peste el. Putea să vadă prin crăpături că un soldat era pe cale să scoată una dintre lăzi. Dar tocmai atunci a auzit scârţâitul cauciucurilor. Oamenii au început să strige. Marcus a auzit zgomotul unor focuri de arme automate. L-a văzut pe soldat întorcându-se şi fugind. Câinii lătrau furioşi. Alte focuri de armă. Mai multe ţipete. Mai multă agitaţie. Apoi cineva a trântit portbagajul. Altcineva - cineva din apropiere - a strigat ceva în arabă, probabil către al-Masri şi ajutorul său. Dintr-o dată, motorul Mercedesului s-a trezit la viaţă. Se puneau din nou în mişcare. Marcus habar nu avea ce tocmai se întâmplase. Nici nu-i păsa. Tot ce conta era că trecuseră de punctul de control şi, cel puţin pentru moment, el era încă în viaţă.
Marcus simţea că respiră din nou. Totuşi, nu avea timp să se relaxeze. S-a pus pe treabă. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să scoată cealaltă lumină din spate. Felinarele care treceau pe lângă el nu ofereau prea multă lumină în interiorul portbagajului. Cu toate acestea, noua deschidere aducea puţin mai mult aer proaspăt. Mai important, i-a oferit o a doua gaură prin care putea să scape de toate fructele. În următoarele câteva minute, a scos fructele prin găuri cât de repede a putut. Da, exista riscul ca cineva să îl vadă. Dar, din nou, nu putea fi ajutat. Avea nevoie cu disperare să creeze mai mult spaţiu de manevră, iar aceasta era singura modalitate.
După ce s-a descotorosit de majoritatea fructelor, Marcus a început să rupă lăzile, împingând bucăţi de lemn prin găuri şi pe străzile oraşului. Nu era îngrijorat de zgomotul pe care îl făcea. Abia se auzea gândind peste zgomotul motorului şi al anvelopelor pe asfalt. Nu era nicio şansă ca al-Masri sau Zayan să audă ce făcea.
Având mai mult spaţiu în care să manevreze, Marcus a smuls covorul de pe podeaua portbagajului. Deşi abia putea vedea, acum putea simţi roata de rezervă, un cric şi alte câteva unelte. Acestea, însă, nu erau obiectivele sale. Pipăind în jur cu mâinile, inclusiv braţul care încă sângera, a căutat în dreapta, care, din moment ce era cu spatele, era partea şoferului din maşină. În cele din urmă a simţit cablul pe care îl căuta. Urmărindu-l în faţă, a confirmat că era ataşat la un mecanism din interiorul portbagajului. Acesta, ştia el, era cablul de deschidere a portbagajului. A tras de el, dar nu s-a întâmplat nimic. L-a tras din nou, mai tare de data aceasta, dar portbagajul tot nu s-a deschis aşa cum ar fi trebuit. Şi-a sprijinit picioarele de peretele din spate al maşinii pentru a avea o pârghie mai mare şi a tras de cablu cât de tare a putut. Nu numai că portbagajul nu s-a deschis, dar cablul a ieşit complet din mecanism.
Marcus a strâns din dinţi, şi-a strâns pumnii şi s-a luptat să reziste tentaţiei imense de a lovi ceva sau de a striga de frustrare. A zăcut acolo, în întuneric, timp de câteva momente, încercând să-şi recapete respiraţia şi să se gândească la următoarea mişcare. Situaţia era agravată de faptul că ceva ascuţit îl lovea în spate. A schimbat poziţia, a pipăit în jur şi şi-a dat seama că era cricul. În timp ce ţinea metalul cald în mâini, a avut o idee.
Lucrând rapid, Marcus a aşezat cricul în spatele portbagajului. S-a uitat pe una dintre găurile unde fuseseră odată stopurile şi a văzut o singură maşină pe strada din spatele lor. Câteva străzi mai târziu, maşina a virat pe o stradă laterală. În acel moment, Marcus a început să ridice

cricul. În mai puţin de treizeci de secunde, forţa cricului extins a forţat mecanismul de blocare la limită, iar uşa portbagajului a sărit în cele din urmă. Marcus a apucat-o de marginea inferioară, ca nu cumva vântul să o prindă şi să forţeze deschiderea completă a portbagajului. Nu era încă pregătit pentru asta. Maşina încă mergea cu cel puţin treizeci sau patruzeci de mile pe oră. Erau străzi de oraş. Poate că nu era sinucidere curată să sară acum, dar era aproape. Şi dacă al-Masri sau ajutorul său îl vedeau sărind?
Totuşi, Marcus nu a luat în considerare această posibilitate. Îşi aminti că bancheta din spate a Mercedesului fusese umplută până la acoperiş cu lăzi de pepeni. Şansa ca oamenii din taxi să vadă ceva în spatele lor era redusă, cu excepţia cazului în care se întâmpla să arunce o privire în oglinda retrovizoare exact la momentul nepotrivit. Acesta era un risc pe care trebuia să şi-l asume, şi repede. Nu mai era timp.
Pentru moment, Marcus nu putea vedea nicio maşină în spatele lor. Asta era. A împins portbagajul complet deschis. Apoi a smuls restul de covor şi şi-a înfăşurat partea superioară a corpului în el. În cele din urmă, a ridicat roata de rezervă şi s-a mutat la marginea portbagajului.
Chiar în acel moment, a simţit Mercedesul încetinind. Temându-se că al-Masri îl văzuse, a aruncat o privire înapoi, dar şi-a dat seama că nu făceau decât să ia o curbă. Acest lucru era ideal, deşi nici măcar nu se gândise la asta. Pentru a reuşi să facă virajul fără să rostogolească maşina, şoferul trebuia să frâneze. În acel moment, taxiul avea o viteză de doar 15 sau 20 de mile pe oră, dacă nu chiar atât. Marcus nu a ezitat. A sărit din portbagaj, aruncându-se pe trotuar. Cauciucul de rezervă i-a amortizat căderea. Purta doar boxeri, dar covorul i-a protejat partea superioară a corpului. Totuşi, aterizarea a fost dură - mai dură decât se aşteptase - şi l-a lăsat fără suflare. Când, în sfârşit, s-a oprit din rostogolit şi şi-a tras răsuflarea, a constatat că picioarele şi picioarele sale goale erau foarte zgâriate. Sângerau. Dar oasele nu-i erau rupte. Mercedesul dispăruse. El era singur. În viaţă. Şi liber.

Scăldându-se în picioare, Marcus a zărit o alee întunecată.
A apucat cauciucul şi covorul şi a ieşit în fugă de pe bulevardul principal pe care se deplasau şi a intrat în umbră. Câteva maşini au trecut în viteză, mergând în direcţia opusă. Niciuna dintre ele nu s-a oprit. Probabil că şoferii lor nici măcar nu văzuseră ce se întâmplase, dar chiar dacă ar fi văzut, chiar erau în stare să oprească, să se întoarcă şi să vină să-l caute pe nebunul care sărise din portbagajul unui vehicul în mişcare? Doar dacă erau poliţişti. Sau soldaţi. Iar ei nu erau nici una, nici alta.
Pe alee, Marcus a găsit un tomberon. A aruncat anvelopa şi covorul înăuntru, dar nu a găsit nimic ce i-ar fi putut folosi. Nu avea haine. Nici pantofi. Nici măcar cârpe pentru a-şi bandaja rănile. A găsit însă un robinet de apă în aer liber şi o găleată veche. A dat găleata la o parte, a deschis duza şi a început să-şi spele mizeria de pe mâini. Apoi a început să-şi bage apă în gură, dar această metodă nu a fost suficientă. Marcus nu mâncase şi nu băuse nimic de cel puţin o zi şi jumătate şi simţea că transpirase aproape tot lichidul din corpul său. Aşa că s-a pus în genunchi, şi-a pus gura sub robinet şi a băut până nu a mai putut.A fost pe punctul de a-şi curăţa rănile şi de a face tot posibilul să îndepărteze putoarea care se acumulase pe el, dar s-a gândit mai bine. În schimb, a oprit apa, şi-a scufundat mâinile în bazinul puţin adânc de apă murdară din jgheab, a amestecat puţin ca să facă nişte noroi, apoi şi-a dat cu el peste picioare, braţe, piept şi faţă. Infecţia şi cangrena erau posibilităţi clare, ştia el, dar nu erau preocupările sale imediate. Să arate ca o persoană fără adăpost - o persoană nebună -

era noul său obiectiv. Straturile de murdărie îl ajutau, la fel ca și toate cicatricile și vânătăile de pe față și trunchi.
Misiune îndeplinită, Marcus a zărit o ușă peste alee. Uitându-se în ambele părți și nevăzând pe nimeni, s-a îndreptat spre ea și a încercat butonul. Era încuiată, dar a văzut o altă ușă la câțiva metri distanță și a încercat și ea. Și ea era încuiată. S-a uitat pe partea laterală a clădirii, sperând să vadă o scară de incendiu. Nu a văzut. Aici nu era Brooklyn sau Bronx sau Denver. Marcus era departe de clădirile construite conform codurilor de incendiu americane. Într-adevăr, apartamentele de pe ambele părți ale aleii arătau ca și cum ar fi fost construite la începutul anilor 1900. A le descrie ca fiind decrepite sau dărăpănate era un gest caritabil. Majoritatea fuseseră avariate, unele grav, în războiul civil din Liban din anii '70. Altele au fost bombardate de Israel în Beirut în anii '80. În Statele Unite, aceste clădiri ar fi fost condamnate, demolate și - dată fiind apropierea lor de malul mării - vândute unor dezvoltatori bogați pentru a crea penthouse-uri de milioane de dolari. Aici, erau pur și simplu case șubrede, infestate cu șobolani, pentru cei prea săraci pentru a se muta.
Prin urmare, Marcus nu a văzut niciun mijloc prin care ar fi putut ajunge cu ușurință în partea de sus a clădirii. Ceea ce a văzut, totuși, la șase etaje deasupra nivelului străzii, a fost un șir de rufe și o combinație de rufe de bărbați și femei atârnate de el. Cu o nouă țintă în vizor, a încercat din nou mânerul ușii din fața lui. Era cu siguranță încuiat, dar era și liber. Uitându-se în jur și găsind calea liberă, Marcus a făcut un pas înapoi, apoi a lovit ușa cu umărul. Încuietoarea s-a rupt imediat. Așchii de lemn au zburat. Făcuse mai mult zgomot decât își propusese. Dar intrase.
Holul era slab luminat. Mirosea a urină și era plin de gunoaie. Marcus s-a mișcat repede, îngrijorat în acest moment mai puțin de zgomotul pe care îl făcea, cât de faptul că trebuia să dispară înainte ca cineva să deschidă ușa și să vadă de ce era atâta agitație. Nu a văzut pe nimeni în casa scării, așa că a urcat treptele două câte două. Pe palierul de la etajul trei, a trebuit să se oprească și să se sprijine de un perete, având nevoie de un moment pentru a-și trage sufletul. Nu realizase cât de puțină energie îi mai rămăsese după evenimentele din ultimele treizeci și șase de ore. Dar nu îndrăznea să se odihnească prea mult, știind că, în momentul în care al-Masri ar fi descoperit că lipsește, el și asistentul său ar fi revenit asupra pașilor lor și, fără îndoială, ar fi adus întăriri.
Când Marcus a ajuns la etajul șase, era din nou epuizat. Până acum, încă nu zărise niciun suflet. Dar auzea televizoarele și radiourile pornite în interiorul apartamentelor. Auzea familii vorbind și râzând în spatele ușilor și lătratul unui câine ocazional. Acum își dădea seama că nu avea cum să pătrundă în apartamentul cuiva. Nu doar faptul că plănuia să fure hainele unei familii sărace îl deranja atât de mult, deși, chiar și în starea sa de epuizare, știa că ar fi trebuit. Era faptul că pur și simplu nu era pregătit să facă rău cuiva în siguranța propriei case.
În acel moment, o ușă s-a deschis undeva la etajul cinci - cel de sub el. A auzit vocile a două femei care discutau și râdeau, dar nu și-a putut da seama dacă urcau sau coborau. A urcat rapid restul scărilor până când a ieșit pe o ușă și a ajuns pe acoperiș. Spre surprinderea sa, a găsit rânduri întregi de sârme de rufe înșirate între rezervoare de apă și antene de satelit. Majoritatea erau goale. Două erau acoperite cu prosoape, cearșafuri și alte lenjerii. Unul era doar cu lenjerie intimă de damă. Totuși, era unul care atrăgea atenția. De ea atârnau mai multe perechi de blugi bărbătești, câteva tricouri și diverse alte articole. Lăsând la o parte lenjeria intimă - era disperat, e drept, dar nu atât de disperat - Marcus a luat un tricou gri. A început să-l îmbrace doar ca

să-și dea seama că era mult prea mic. Blugii erau și ei prea mici, a descoperit el curând.
Frustrat, i-a atașat cu grijă înapoi la linie, exact așa cum îi găsise. Atunci a văzut un set de articole de care avea absolută nevoie. Șosetele. Erau mai multe perechi atârnate acolo. Cele pe care le-a ales erau șosete sport negre, fiecare cu un swoosh Nike alb pe gleznă. Erau umede, dar erau curate. Când le-a pus pe el, Marcus a simțit un fior de vinovăție pentru că le-a luat, dar a făcut-o oricum. Nu era vorba de confort. Era vorba de a nu lăsa o dâră de urme însângerate oriunde mergea. A tresărit, realizând brusc că îi lăsase colonelului al-Masri și slugilor sale mai mult decât suficiente indicii vizuale pentru a-l găsi. Era îngrozit, știind că instructorul său SERE l-ar fi dezamăgit cu siguranță până acum.
Marcus a luat un prosop umed de la coadă și a început să-și șteargă urmele cât de bine a putut. Apoi s-a urcat pe un rezervor de apă, a scos capacul, a aruncat prosopul murdar în rezervor și a pus capacul la loc. Nu a fost suficient. Știa că lăsase urme de pași tot drumul până la scări. Nu putea face nimic în privința asta acum. Dar trebuia să devină mai serios.
Și asta însemna că trebuia să continue să se miște.
77
PALATUL PREZIDENȚIAL, ANKARA, TURCIA
Președintele Ahmet Mustafa nu dormise aproape deloc.
Se ruga de cinci ori pe zi pentru ca Allah să doboare imperiul păgân, corupt și desfrânat de la Washington, și făcea asta de ani de zile. Nu avea nicio îndoială că, la fel cum imperiul sovietic a făcut implozie, la fel va face și cel american. Și în curând.
Întrebarea era dacă era pregătit pentru o confruntare directă, iar răspunsul era simplu: încă nu.
Hamdi Yaşar era un turc credincios și un om bun, iar el avea dreptate. Obiectivul fusese să captureze israelieni. În schimb, omul lor prinsese trei americani. Singurul lucru de făcut acum era să aibă încredere că Allah, în bunătatea sa, le dăduse exact ceea ce aveau nevoie, dacă nu chiar ceea ce doreau, și să ducă la bun sfârșit planul de extracție pe care îl puseseră deja în aplicare.
Mustafa a pășit în biroul său personal, a deschis seiful de perete și a scos telefonul prin satelit pe care Yaşar i-l dăduse cândva în timpul unuia dintre "interviurile" lor. Apoi i-a trimis bărbatului un text simplu.
Cumpără biletele. Scoate-le afară.
KIRYA, TEL AVIV, ISRAEL
"Domnișoară Morris, domnilor, bine ați venit în Israel", a spus Asher Gilad.
Veneratul șef al spionajului israelian, acum în vârstă de șaizeci de ani, părea epuizat, de parcă nu dormise de zile întregi - și probabil că nu dormise, s-a gândit Jenny Morris în timp ce cobora din lift la ultimul etaj al cartierului general al IDF, un zgârie-nori masiv situat în inima capitalei comerciale a Israelului. A dat mâna cu directorul Mossad, care a prezentat-o imediat generalului-locotenent Yoni Golan, șeful Statului Major al IDF, și lui Tomer Ben Ami, director adjunct al Shin Bet.
Jenny, la rândul său, și-a prezentat echipa - Geoff Stone de la DSS, fostul comandant SEAL Donny Callaghan și Noah Daniels de la CIA. După câteva amabilități care nu erau chiar atât de plăcute, având în vedere situația, Gilad i-a condus într-o sală de conferințe securizată, fără ferestre. Au fost serviți cu cafea și sticle de apă și au fost întrebați dacă vor să mănânce ceva. Jenny era înfometată după zborul lung, dar a refuzat, la fel și bărbații. Prietenii lor erau reținuți și, probabil, torturați de cea mai rea parte a umanității. Era timpul să trecem la treabă. Era timpul să îi ducem acasă.

"Trebuie să vă spun", a început Gilad, "că în timp ce erați în aer, s-au întâmplat multe."
"Te rog, spune-mi că i-ați găsit", a spus Jenny.
"Nu chiar, dar am găsit ceva."
"Ce este?" a întrebat Jenny. "Spuneți-ne tot ce știți."
Gilad s-a uitat la colegul său de la Shin Bet și a dat din cap. Tomer Ben Ami a continuat informarea îndreptându-le atenția către un ecran mare montat pe perete. Folosind o telecomandă, el a prezentat două imagini, una după alta. Ambele erau ale aceluiași tânăr arab. Într-una, era încătușat și purta o uniformă Hezbollah. În cealaltă, purta haine de închisoare și stătea într-o cameră de interogatoriu.
"După cum știți, avem un prizonier", a început Tomer. "Numele lui este Tanzeel al-Masri. Din păcate, este un pește destul de mic. Are doar șaptesprezece ani. Se antrenează cu Unitatea Radwan de mai puțin de un an. Insistă că nu știe nimic. Nici planul. Nu știe unde sunt prizonierii acum. Nici una dintre casele sigure pe care echipa le folosește probabil."
Geoff Stone s-a holbat la ecran, apoi înapoi la Tomer.
"Dar . . . ?"
"Dar fratele lui este o altă poveste", a răspuns israelianul.
"Cine este fratele lui?"
Tomer a afișat o altă imagine pe ecran. "Amin al-Masri", a explicat el. "Douăzeci și opt de ani. Născut și crescut în Beirut, deși a locuit o vreme în Libia. Mama este libaneză. Tatăl său era egiptean. Atât tatăl, cât și fiul au lucrat în câmpurile petroliere libiene înainte ca Amin să se întoarcă în Beirut, să se alăture Hezbollah și să înceapă să urce în mod constant în rânduri."
"De aici și numele de familie", a spus Jenny. "Al-Masri - egipteanul."
"Exact."
"Și de ce este el important?"
"Pentru că Amin al-Masri este omul care a condus raidul."
Toate privirile s-au întors spre ecran.
"Amin nu este doar un membru al Hezbollah", a continuat Tomer. "Este comandantul adjunct al Unității Radwan, cea mai elitistă dintre toate forțele speciale ale Hezbollah."
"Deci un pește mare", a spus Noah.
"Foarte mare", a continuat Tomer. "Acum eu l-am interogat pe Tanzeel și trebuie să îi recunosc meritul. În ciuda tinereții și lipsei sale de experiență, nu este atât de vorbăreț pe cât am sperat. Nu vrea să vorbească despre fratele său. Sau despre unitate. Sau despre colegii lui. Sau despre misiune. Dar cu puțin timp în urmă, a făcut o greșeală gravă."
"Ce fel de greșeală?" a întrebat Jenny.
"Noaptea trecută, timp de șase ore, i-am pus toate întrebările posibile despre familia lui, despre operațiune, tot ce ai fi vrut tu să întreb. Tanzeel s-a ținut tare. Nu mi-a dat nimic. Dar începuse să obosească. Și înfometat. Și însetat. Și am continuat să merg. După miezul nopții. Până pe la 3 dimineața. Apoi i-am dat să bea o sticlă de apă rece și i-am spus să se odihnească și că vom încerca din nou dimineața. L-am pus într-o celulă de unul singur, cu un pătuț, o pătură și o pernă decentă. A adormit imediat. Dar o oră mai târziu, l-am trezit din nou. I-am făcut un duș rece ca gheața. Și apoi am început din nou conversația. Mă tot implora să mănânc ceva și să dormim mai mult. Am stat trei ore și jumătate; apoi, în sfârșit, l-am lăsat să se întoarcă în celula lui. Din nou, a adormit adânc. Dar o jumătate de oră mai târziu, l-am trezit din nou. Un alt duș rece. Dar de data aceasta i-am oferit o farfurie cu humus și pita proaspăt coaptă și chiar niște miel la grătar, dar numai dacă îmi dădea ceva ce puteam verifica. I-am spus să uite de misiune sau de fratele său, să-mi spună doar câte ceva despre el. Știi tu, doar câteva

informații biografice de bază pe care le-aș putea pune în dosarul lui. Data nașterii. În ce spital s-a născut. Unde a fost la școală. Care este numărul său de mobil. Care este numărul cărții sale de identitate. Are deja permis de conducere. Știți procedura."
"Și?" Jenny a apăsat din nou, dornică să ajungă la final.
"Și în sfârșit mi-a dat ceva ce putem folosi."
78
Tomer a zâmbit.
"Mi-a dat numărul lui de mobil. Am făcut să pară totul plictisitor și de rutină și neimportant și doar ceva de care aveam nevoie pentru a-mi putea convinge superiorii să mă lase să-i dau puțină mâncare, ceva mai multă odihnă. Genul ăsta de lucruri. Și din cauza tinereții și a lipsei sale de experiență - și a sentimentului că a rezistat cu succes tuturor întrebărilor mele importante - el a vorbit. Cred că mirosul de miel și cafeaua proaspătă ar fi putut încheia afacerea. Dar oricum, când am terminat, l-am lăsat să mănânce și apoi să se întoarcă în celula lui pentru a dormi cu adevărat, în timp ce eu și echipa mea verificam dacă îmi spune adevărul."
"Ei bine, a fost?" a întrebat Geoff Stone.
"A fost", a spus Tomer. "Le-am cerut băieților mei să studieze toate apelurile efectuate către și de pe telefonul mobil al lui Tanzeel în ultimele șase luni. Speram ca acest lucru să mă conducă la numărul fratelui său și la alte persoane din echipă. Nu a fost așa. A fost mult mai atent decât speram. Dar apoi, spre șocul meu, băieții mei mi-au spus că numărul lui Tanzeel este încă activ. Telefonul este încă pornit. Și știm exact unde este."
"Unde?" a întrebat Jenny.
Tomer a ridicat din nou telecomanda și toate privirile s-au întors spre ecran. A apărut o hartă a Libanului, iar șeful Statului Major al IDF a vorbit din nou.
"Acel punct roșu de lângă coastă este telefonul lui Tanzeel", a explicat generalul Golan.
Imaginea Google Earth s-a mărit de la treizeci de mii de metri până la doar cinci sute de metri.
"Semnalul vine de la această clădire din stânga", a continuat Golan, "care face parte din ceea ce credeam că este o veche tabără de antrenament abandonată a Hezbollah, la nord de orașul Tyr".
Tomer a apăsat mai multe butoane. Mai multe imagini fixe - toate în alb și negru - au apărut succesiv. Acestea nu mai erau imagini generice dintr-un satelit Google. Erau fotografii clasificate care fuseseră făcute cu doar nouăzeci de minute mai devreme de o dronă de recunoaștere israeliană. Și fiecare arăta activitatea din interiorul taberei.
"După cum puteți vedea în această primă fotografie, acestea sunt urme proaspete de anvelope în interiorul complexului", a notat Ramatkal. "Și nu doar un set, ci două. Aceste urme din stânga au fost făcute de o mașină de mărime medie, probabil cu patru uși și, judecând după cauciucuri, fie un Mercedes, fie un Audi. Aceste alte urme de aici, din dreapta ecranului, au fost făcute de un camion, posibil de un jeep."
Tomer a făcut clic pe o altă imagine.
"Această fotografie arată poarta din spate a complexului", a continuat generalul. "Se poate vedea clar urma de praf făcută de ambele vehicule când au ieșit din complex și au virat la dreapta. Norul se dezintegrează rapid, dar se îndreptau clar spre nord. Cel mai probabil, se îndreptau spre autostrada 51, care ar fi cea mai rapidă rută spre Sidon sau, mai probabil, Beirut."
"Deci au plecat", a spus Geoff. "I-am ratat".
"Nu neapărat", a spus generalul.

O altă imagine a apărut pe ecran. De data aceasta era un clip video care arăta doi bărbaţi plimbându-se prin tabără. Filmarea s-a mărit şi a devenit clar că bărbaţii erau înarmaţi. Când clipul s-a terminat, Tomer a rulat altul. Acesta fusese filmat în celălalt capăt al complexului, dar arăta, de asemenea, doi bărbaţi care se plimbau şi care erau, de asemenea, înarmaţi.
Şeful Mossad a vorbit din nou. "Am supravegheat acest loc în ultimele nouăzeci de minute. Până acum, am văzut opt bărbaţi. Toţi de vârstă militară. Toţi înarmaţi. Toţi poartă uniforme Hezbollah. În mod clar fac patrulări. Păzesc ceva sau pe cineva. Iar telefonul lui Tanzeel este pornit şi în apropiere."
"Asta nu are sens", a spus Jenny. "De ce să duci prizonieri într-o tabără abandonată? Şi de ce atât de puţini oameni?"
"Nu ştiu", a recunoscut Gilad. "Ai dreptate - nu are sens. Dacă Tanzeel al-Masri a fost suficient de bun, chiar şi la vârsta lui fragedă, pentru a se califica ca agent Radwan, ar fi trebuit să fie suficient de inteligent încât să nu-şi lase telefonul mobil deschis. Sau chiar să-şi lase cartela SIM în telefon. Cu siguranţă fratele său l-a învăţat asta."
"Ar putea fi o capcană", a spus Geoff.
"S-ar putea", a fost de acord Gilad.
"Sau o pauză", a spus Noah.
"Uite", a spus generalul, "în orice alt scenariu, aş trimite pur şi simplu o pereche de F-16 deasupra taberei şi l-aş elimina. Dar dacă există o şansă - oricât de îndepărtată - ca oamenii noştri să se afle în acea tabără..."
Golan nu şi-a terminat gândul.
Jenny Morris era pe cale să o termine în locul lui.
Dar Donny Callaghan i-a luat-o înainte. "Cât de repede putem pleca?"
79
BEIRUT, LEBANON
Erau doar două căi de coborâre de pe acest acoperiş.
Iar Marcus nu avea de gând să coboare înapoi pe scări.
Ceea ce însemna că va trebui să sară.
Dar mai întâi trebuia să îşi dea seama unde se afla şi care ar trebui să fie următorul său obiectiv. Îndreptându-se spre marginea acoperişului, şi-a cercetat împrejurimile. Era noapte, desigur, dar luna era aproape plină. În plus, toate luminile oraşului erau aprinse, iar vizibilitatea era bună. Mai mult, temperatura era în scădere şi o briză constantă venea dinspre apă.
Ceea ce l-a frapat imediat pe Marcus a fost multitudinea de moschei şi minarete din jurul său. Faptul că se afla într-un cartier musulman era clar. Ceea ce nu era atât de clar era dacă se afla pe teritoriul şiiţilor sau al sunniţilor. Cu toate acestea, la trei străzi în dreapta sa, a zărit două cruci pe vârful a două clopotniţe de biserică, una lângă alta, care împodobeau o biserică masivă cu un acoperiş de ţiglă roşie. Ştia că acela trebuie să fie un cartier creştin maronit, probabil cel cunoscut sub numele de Mar Maroun. Să ajungă acolo era noul său obiectiv.
Singura problemă - ei bine, prima problemă, oricum - nu era faptul că era aproape complet dezbrăcat. Nici faptul că întregul său corp era plin de sânge şi vânătăi. Sau chiar că faţa lui era atât de lovită încât era aproape de nerecunoscut. Toate acestea erau provocări, cu siguranţă. Dar va trebui să se ocupe de ele mai târziu.
Problema imediată cu care se confrunta era că următoarea clădire de apartamente era puţin mai departe decât îşi dăduse seama. Când a ajuns la marginea acoperişului, a verificat distanţa şi a presupus că era de vreo şase metri. Recordul mondial pentru o săritură în alergare era de treizeci de picioare, mai mult sau mai puţin. Dar asta era la Jocurile Olimpice. Marcus nu alergase niciodată pe pista de atletism. Chiar dacă

ar fi făcut-o, picioarele lui fuseseră supuse în mod repetat la șocuri electrice. Erau arse, însângerate și îl omorau. Și era fără pantofi. Totuși, ce altă alegere avea? Nu avea cum să-și petreacă noaptea pe acest acoperiș. Ori sărea, ori . . .
Marcus și-a reconsiderat opțiunile pentru o clipă și a ajuns la concluzia că se grăbise prea mult. Da, să se întoarcă în casa scării și să-și croiască drum prin clădire era un risc. Dar săritul era un risc și mai mare. Adevărat, mai erau câteva ore până când majoritatea oamenilor mergeau la culcare, iar el nu-și putea permite să fie reperat. Dar cum ar fi putut să-i găsească pe Kailea și Yigal dacă încerca să sară, rata ținta și se împrăștia pe toată aleea?
Auzi sirenele în depărtare. Aruncând o privire peste marginea din față a clădirii, a zărit trei mașini de poliție venind pe bulevard. Erau la cel puțin un kilometru distanță, dar se îndreptau în direcția lui. Lumini intermitente. Sirenele bubuiau. Era posibil să nu fie pentru el, desigur, dar nu avea de gând să aștepte să afle.
Decizie luată, și-a scos șosetele ca să nu alunece. Neavând unde să le pună, le-a îndesat în talia boxerilor. Apoi a dat înapoi până la capătul îndepărtat al acoperișului. Nu era timp să facă un test. Așa că a pornit într-un sprint. Era totul sau nimic. Fă-o sau mori.
Apucând viteză maximă și încercând să ignore durerea, Marcus a ajuns la marginea acoperișului. Și-a plantat piciorul drept, a împins cât de tare a putut și și-a învârtit brațele înainte, ajungând la marginea următoarei clădiri. Cu o explozie de adrenalină, a sărit peste alee. Dar depășise cu mult. A ajuns pe partea cealaltă, în regulă, dar nu a aterizat tocmai bine. Mai degrabă, s-a împiedicat rău și s-a oprit în genunchi. Mai mult sânge. Mai multe dovezi. Și pierduse șosetele.
A găsit mai multe sârme de rufe fără haine, dar măcar a luat un cearșaf curat și uscat de pe una dintre ele. Rupându-l în fâșii cu dinții, și-a înfășurat câteva părți în jurul genunchilor, nu la fel de strâns ca un garou, dar suficient de strâns pentru a opri sângerarea. Cu sirenele din ce în ce mai puternice, Marcus a pornit din nou în sprint. A ajuns din nou la capătul clădirii, și-a plantat piciorul drept și a pornit. Din nou, s-a trezit zburând peste o alee și, prin harul lui Dumnezeu, a trecut de ea.
De cealaltă parte a clădirii nu era nicio alee, ci un bulevard întreg. Încă nu găsise nimic pe nici un cuier pe care să se poată îmbrăca - nimic altceva decât haine de damă și lenjerie de pat - nu avea niciun motiv să se oprească. Și-a tras răsuflarea, dar numai pentru o clipă. Apoi a deschis ușa spre casa scării și a ascultat. Mai multă muzică. Mai multe râsete. Mai multe familii. Mai mulți câini. Dar sirenele erau și mai aproape acum, așa că n-avea rost să aștepte. Nici nu avea rost să coboare scările. În schimb, le-a coborât în fugă, trecând pe lângă câteva doamne speriate care se adunau pe palierul de la etajul trei.
Abia când a ajuns la parter s-a oprit complet lângă o ușă laterală. A întors mânerul în liniște, cu grijă, a deschis ușa cu câțiva centimetri și s-a uitat afară. Chiar atunci, cele trei mașini de poliție au trecut în viteză pe lângă el. Toate celelalte mașini au oprit pentru a le lăsa să treacă, apoi au continuat să circule normal. Marcus a privit și a așteptat o pauză, iar când a găsit-o, a traversat în fugă bulevardul și a intrat pe o altă alee. Habar nu avea dacă fusese reperat sau nu. Nici nu avea timp să-și facă griji în privința asta. Misiunea lui în acest moment era să continue să se miște. Așa că asta a și făcut, strecurându-se printre clădiri, în spatele copacilor, în spatele mașinilor parcate și pe toate aleile pe care le-a putut găsi.
Zece minute mai târziu, s-a trezit ascuns în umbra din spatele clădirii unei biserici de la colț. Avea un semn atât în arabă, cât și în engleză, pe care scria Biserica Sfântul Iosif. Aceasta nu era cea pe care o văzuse

de pe acoperiș. Avea o singură clopotniță, nu două. Marcus a decis să încerce. Folosindu-se de umbrele lăsate de lumina lunii pentru a se ascunde, s-a strecurat pe scările din spate și a încercat ușa. Era încuiată. A revenit asupra pașilor și s-a îndreptat spre o ușă laterală, dar și aceasta era încuiată. Spargerea nu părea o mișcare înțeleaptă, mai ales că auzea sirenele apropiindu-se. Ascunzându-se în spatele unui tomberon, Marcus a așteptat să treacă alte mașini de poliție, apoi s-a adâncit în cartierul maronit.
S-a strecurat pe o alee după alta, a trecut pe lângă mai multe bistrouri, mai multe clădiri de apartamente, o farmacie și numeroase apartamente private, până când a ajuns în cele din urmă la Biserica Catolică Maronită Sfântul Maroun. Aceasta era cea pe care o văzuse - o structură enormă cu un acoperiș de țiglă roșie și două clopotnițe cu vârfuri încrucișate care se înălțau deasupra. Marcus a scanat împrejurimile în toate direcțiile, dar nu a văzut pe nimeni pe străzi. Nici un cuplu plimbându-se. Nici un bătrân plimbându-și câinele. Nici adolescenți curtând sau plănuind răutăți. Fiecare ușă pe care a găsit-o era încuiată. Dar a zărit o fereastră întredeschisă la subsol. Nu erau lumini aprinse înăuntru. Nici o voce. Nici muzică. Nici un semn că ar fi fost cineva în apropiere. Așa că s-a furișat spre ea, a deschis-o până la capăt, s-a strecurat înăuntru, a închis și a încuiat fereastra în urma lui.
Marcus s-a trezit în ceea ce părea a fi o clasă mică de școală duminicală, plină cu jucării. Pereții erau împodobiți cu desene de copii ale lui Iisus și ale apostolilor. A înaintat în vârful picioarelor, ascultând de orice semn de viață de cealaltă parte a ușii. Nu a auzit nimic, a întors încet mânerul, a deschis ușor ușa și s-a uitat pe un hol întunecat. Era liber, așa că a început să meargă înainte.
Totul mergea bine până când a ajuns la capătul holului și a dat colțul. Acesta a fost momentul în care Marcus s-a trezit privind în ochii unui preot foarte speriat.

Cei doi bărbați s-au holbat unul la celălalt pentru ceea ce părea o eternitate.
Preotul purta o calotă neagră și o robă tradițională neagră până la glezne, cu nasturi roșii, cunoscută sub numele de cassock sau jibbee, deși Marcus nu era sigur care termen se aplica. În jurul taliei bărbatului se afla o eșarfă roșu-închis cunoscută sub numele de fascia, iar la gât îi atârna o cruce mare de metal.
Din spatele ochelarilor săi rotunzi, cu ramă de sârmă, preotul uimit încerca să îl evalueze pe intrus. Marcus nu se văzuse într-o oglindă, dar nu-și putea imagina decât cât de dezastruos arăta. Mintea îi zvâcnea, dar a decis că trebuie să profite de înfățișarea sa. A început să vorbească în bâlbâială, făcând gesturi largi și ample cu mâinile și împiedicându-se spre bărbat ca și cum ar fi fost beat.
Părea să funcționeze. Bărbatul l-a adulmecat și a tresărit imediat. Marcus știa că nu mirosea a alcool. Mirosul pe care preotul îl percepea provenea de la faptul că Marcus nu mai făcuse duș de aproape două zile. Pentru a fi pe măsură, Marcus a început să tușească din plămâni și să lase saliva să-i curgă pe barbă.
Preotul - un bărbat ușor, cărturăresc - a dat înapoi. Totuși, alegând să insiste în ofensivă, Marcus a continuat să se apropie de el, apucându-și stomacul ca și cum ar fi încercat să arate cât de înfometat și însetat îi era. Nu era o prefăcătorie. Și a funcționat. Odată ce preotul și-a dat seama că Marcus nu era o amenințare, ci doar o altă persoană disperată după ajutorul bisericii, anxietatea sa a părut să dispară, iar compasiunea sa a intrat în acțiune. Bărbatul a început să vorbească întruna despre ceva. Cuvintele erau în arabă și, prin urmare, nu-l ajutau prea mult pe Marcus, dar tonul era liniștitor. Apoi bărbatul l-a luat de

braț și l-a condus pe scări și pe mai multe holuri până la o bucătărie de dimensiuni industriale.
Odată ce preotul a aprins luminile, Marcus a putut vedea cât de imaculat de curat era locul. Ce contrast, s-a gândit el, cu complexul Hezbollah. Preotul l-a așezat pe un taburet lângă o insulă mare din oțel inoxidabil din centrul bucătăriei. A deschis ușa unui frigider masiv și a scos un bol mare cu salată tocată și câteva lucruri pentru a face un sandviș. Câteva clipe mai târziu, Marcus înfulecă totul, savurând fiecare bucățică. La mâncare, preotul a adăugat un pahar mare de limonadă rece ca gheața, pe care Marcus a înghițit-o în aproximativ trei secunde. A făcut la fel și cu al doilea pahar. Apoi, bărbatul a pus un bol de supă în cuptorul cu microunde, l-a încălzit și l-a așezat în fața lui Marcus cu o lingură și mai multe șervețele. Rămânând în pielea personajului, Marcus nici măcar nu s-a uitat la șervețele, cu atât mai puțin să le atingă sau să le folosească. Dar a înghițit supa în scurt timp. După ce a terminat, a îndepărtat castronul și a râgâit puternic.
Preotul nu părea să știe dacă să se simtă ofensat sau amuzat, dar în cele din urmă a scos un râs și a început să-i vorbească din nou în arabă. Nu i-a fost greu lui Marcus să se comporte ca și cum habar nu avea ce spunea omul. Totuși, în loc să pară confuz, Marcus s-a comportat ca și cum nici nu ar fi auzit cuvintele. În schimb, s-a holbat la bolul gol, apoi s-a uitat absent prin cameră și s-a fixat pe un bol de amestecat care se odihnea pe un raft.
Când preotul și-a dat seama că tot nu reușea să înțeleagă, l-a luat din nou pe Marcus de braț și l-a condus pe mai multe trepte de scări. În timp ce se îndreptau spre acest hol, preotul i-a făcut semn lui Marcus să fie foarte tăcut. Toate ușile erau închise, iar Marcus a ghicit că acesta ar putea fi un dormitor pentru preoți. Când au ajuns la ultima ușă din stânga, preotul a deschis-o și l-a condus pe Marcus înăuntru, într-o cameră cu mai multe paturi suprapuse goale, fiecare dintre ele având un prosop și o lavetă împăturite și așezate pe pernă. Printr-o ușă laterală deschisă, Marcus a zărit mai mulți bărbați care dormeau pe paturi suprapuse într-o cameră spațioasă alăturată. Trebuie să fie oameni fără adăpost, s-a gândit el. Mulți arătau la fel de dezorientați și pierduți ca și el. Dar toți erau curați. Îmbrăcați. Înghesuiți. Și sforăiau ca o furtună.
Preotul i-a făcut semn lui Marcus să stea liniștit, apoi i-a arătat un pat pe care îl putea folosi. Apoi a scotocit prin sertarele unui dulap de lemn până când a găsit un tricou proaspăt care i se potrivea lui Marcus și o pereche de pantaloni kaki cafenii care - deși bine folosiți și puțin tatuați - erau curați și probabil că i se potriveau și lui. Dintr-un alt sertar, preotul a scos o pereche de șosete și un pachet nedeschis de chiloți bărbătești. Toate acestea, preotul le-a așezat pe pat. Apoi a deschis un dulap antic din lemn, a luat un tricou polo albastru închis care părea a fi pe măsura lui Marcus și o pereche de pantofi maro bine uzați, fără șireturi.
După ce i-a așezat și pe aceștia pe pat, preotul l-a condus pe Marcus la o toaletă alăturată, prevăzută cu o chiuvetă, o toaletă și o cabină de duș fără perdea. Asta nu putea fi ceea ce foloseau toți bărbații; era prea curată și prea mică. Dar nu avea de gând să înceapă să pună întrebări, așa că a simulat o privire de lipsă aproape totală de înțelegere, apoi s-a lăsat pe podea, cu picioarele încrucișate, și și-a sprijinit capul de perete.
Marcus simțea uimirea clericului, ochii bărbatului fixându-se în el. Dar știa că singura lui șansă ca tipul ăsta să nu pună mâna pe telefon și să sune la poliție era să mențină gestul unui om profund tulburat, dar puțin probabil să facă rău. Așa că Marcus a rămas în acea poziție și nu a ridicat privirea.

În cele din urmă, l-a auzit pe bărbat oftând, mormăind ceva în arabă, apoi părăsind camera și închizând ușa în urma lui. Prin ușa de la baie, Marcus încă îi putea vedea pe bărbații care dormeau în camera alăturată. Ca măsură de precauție, în caz că vreunul dintre ei se trezise și acum se uita la el, Marcus nu s-a mișcat timp de încă zece minute. Apoi s-a răsturnat încet pe partea stângă, s-a ghemuit în poziție fetală și a privit în gol în camera supraetajată. Această poziție a mai păstrat-o o bună bucată de vreme, până când a scrutat chipul fiecărui bărbat care era vizibil prin ușă și s-a convins că toți dormeau cu adevărat.

81

După câteva minute, Marcus s-a ridicat în sfârșit în picioare.

S-a târât până la ușa camerei alăturate, a închis-o și a încuiat-o încet - în tăcere. Apoi s-a îndreptat spre ușa de pe hol și a încuiat-o și pe aceasta. Abia apoi s-a îndreptat spre baie. După ce a închis și a încuiat ușa în urma lui, primul lucru pe care l-a făcut a fost să scotocească prin sertarele dulapului până când a găsit o periuță de dinți nouă și un tub de pastă de dinți. A desfăcut pachetul, a stors puțină pastă de dinți pe capătul periuței, a trecut-o sub un jet de apă rece și a început să se spele pe dinți. Era ciudat cât de bine i se părea în acel moment ceva atât de simplu, atât de obișnuit.

În timp ce scuipa și se clătea, se gândea dacă să facă sau nu un duș. Abia aștepta să facă asta, dar ar fi stricat iluzia pe care încerca să o creeze? Probabil că da. Și totuși, restul bărbaților, cu toate multele lor probleme, se curățaseră evident de mizeria străzilor. Nu miroseau urât. Și purtau hainele curate, deși folosite, pe care biserica le pusese la dispoziție. Dacă Marcus nu făcea la fel până a doua zi dimineață, risca să atragă atenția și să genereze întrebări la care nu putea răspunde?

În orice caz, Marcus știa că în acel moment exista o prioritate mult mai urgentă decât un duș. Trebuia să găsească un telefon. Ca parte a planului lor de urgență, el și Kailea memoraseră diverse numere de telefon pe care le puteau apela în caz de urgență. Șefii de la Washington - de la DSS la Langley și la Casa Albă - știau deja că el, Kailea și Yigal erau în viață, deoarece șeicul le folosise numele și pseudonimele în emisiunea sa. Asta era bine. Însemna că armata americană și comunitatea de informații - împreună cu IDF, Mossad și Shin Bet - îi căutau deja în mod activ. Acum Marcus trebuia să le ofere o locație pentru ca ei să poată veni să-l ia. Abia apoi își puteau îndrepta atenția către găsirea și salvarea Kailei și a lui Yigal.

Asta nu putea aștepta un duș. Cu siguranță nu putea aștepta până mâine. Al-Masri și oamenii lui îl vânau deja. Dacă într-adevăr au luat-o razna, atunci și Hezbollah îl vâna. Nu-și putea asuma riscul de a aștepta până dimineață pentru a găsi și folosi un telefon. În lumea lui, mâine s-ar putea să nu mai vină niciodată. Trebuia să anunțe Washingtonul unde se află. Abia apoi se putea bucura de un duș și poate chiar de câteva ore de somn.

Cu toate acestea, a apucat mânerul dușului și a dat drumul la apă la maxim și cât de fierbinte putea. Asta i-ar putea oferi ceva timp. Dacă venea cineva să-l caute, spera să creadă că, până la urmă, făcea un duș. Cu aburii umplând camera, Marcus a descuiat ușa de la baie, s-a îndreptat spre ușa de la hol și a ascultat timp de un minut. Nu auzea pe nimeni afară, deși exista întotdeauna posibilitatea ca preotul să stea de pază. Sau că biserica avea un sistem de televiziune cu circuit închis pentru a monitoriza orice mișcare pe holuri. Erau riscuri pe care trebuia să și le asume. Pentru orice eventualitate, Marcus a decis să se prefacă somnambul. A deblocat cu grijă ușa, a deschis-o și s-a îndreptat spre hol într-o stare aparent catatonică. Știa că era foarte puțin probabil să

existe un telefon la un etaj plin de oameni fără adăpost. Așa că s-a îndreptat spre casa scării și s-a împiedicat până la etajul următor.
La capătul scărilor, a stat în centrul holului timp de un minut sau două, privind în gol, ascultând cu atenție și așteptând ca cineva să vină să-l ia și să-l ducă înapoi în camera lui. Nu a venit nimeni. Nici nu zărise vreo cameră, deși luminile erau stinse și holurile erau destul de întunecate. Poate că biserica nu-și permitea un sistem CCTV. Poate că era stricat. Poate că funcționa, dar nu-și puteau permite un paznic de noapte. Pe de altă parte, poate că puteau, iar cel care urmărea transmisia adormise sau, mai probabil, se uita la televizor sau naviga pe rețelele sociale.
Marcus știa că trebuie să continue să meargă. Și-a continuat progresul tranchilizant pe hol. Erau semne pe fiecare ușă închisă. Toate erau în arabă. Dar Marcus se îndoia că erau săli de clasă ale școlii duminicale. Acestea, cumva, i se păreau birouri. Alegând unul, s-a prefăcut că se lovește de un perete, apoi de tocul ușii. Apoi a întors mânerul și s-a împiedicat înăuntru, înainte să închidă și să încuie ușa în urma lui.
Marcus a zâmbit. Instinctele lui nu-l dezamăgiseră. Încăperea în care tocmai intrase nu era biroul unui singur preot, ci părea a fi un spațiu de birouri care erau probabil folosite de secretarele bisericii. Ușile către camerele alăturate, una la stânga și una la dreapta, erau încuiate. Dar nu prea conta. Fiecare dintre birourile din jurul lui avea un telefon. A ridicat unul și a auzit un ton de apelare.
82
Marcus știa că trebuie să se miște repede.
A început să tasteze unul dintre numerele pe care i le dăduse Langley. Așa cum era de așteptat, apelul a intrat direct în căsuța vocală. Marcus și-a recitat codul personal de autorizare, o singură dată, apoi a vorbit scurt și în liniște. Stând cu ochii pe mâna a doua a ceasului de pe perete, s-a asigurat că rămâne la telefon suficient de mult timp pentru a fi efectuată o urmărire. La exact nouăzeci de secunde, a închis, apoi a șters receptorul cu un șervețel pe care l-a scos dintr-o cutie de pe birou și a aruncat șervețelul într-un coș de gunoi.
Era ora 23:19. Marcus s-a îndreptat spre ușă și a căutat încă o dată orice indiciu că vine cineva. Nu a auzit nimic. Nu se auzeau pantofi coborând pe holul proaspăt spălat cu mopul. Nici chei zornăind. Nici o voce stinsă. Nici radiouri portabile zgomotoase. Marcus aproape că-și auzea ofițerul de antrenament SERE spunându-i să se întoarcă în camera de dormit. Își asumase toate riscurile de care avea nevoie pentru o noapte. Era timpul să aștepte sosirea cavaleriei. Dar Marcus nu fusese niciodată genul care să meargă la sigur. Așa că a decis să exploreze puțin.Fără să știe exact ce căuta, deși un telefon mobil ar fi fost la îndemână - ca să nu mai vorbim de un Glock 9 mm - Marcus a început cu dulapurile cu dosare. Majoritatea a ceea ce a găsit nu avea nicio valoare pentru el. Dosare de personal. Registre financiare. Dosare pline cu chitanțe de diferite tipuri. Caiete de date pline cu note aparent de planificare. Aproape nimic nu era în engleză. A trecut la sertarele biroului. Și aici a găsit puține lucruri de valoare. Alte dosare. Consumabile de birou. Mâncăruri pe care nu avea niciun interes să le încerce. Și o încâlceală de fire legate de încărcătoare de telefon, laptopuri și alte dispozitive electronice. Dar niciun telefon.
Pe fundul unui sertar, însă, a găsit ceva interesant - o cutie de metal cu un lacăt mic de oțel pe ea. Acest lucru părea promițător, așa că Marcus a căutat o cheie în sertarele din apropiere. Cum nu a găsit niciuna, s-a mulțumit cu o agrafă de hârtie. A desfăcut-o, apoi a rupt-o în două. Luând câte o bucată în formă de L în fiecare mână, le-a introdus în locașul cheii de pe partea inferioară a lacătului și a început să le

zgâlțâie pe amândouă, aplicând presiune în sensul acelor de ceasornic. O clipă mai târziu, lacătul s-a deschis.
A deschis cutia și a găsit cinci teancuri de bancnote libaneze de 1 000 de lire sterline, în culoarea lor teal distinctivă, cu schița unui cedru pe fiecare parte. Fiecare teanc era legat de o bandă de cauciuc. În plus, mai era o mână de bancnote libere, plus ceva mărunțiș. Marcus făcu o numărătoare rapidă. În fiecare teanc erau două sute de bancnote de 1.000 de lire. Asta ridica totalul la peste un milion de lire libaneze.
Nu era atât de mult pe cât părea - valora aproximativ șapte sute de dolari americani -, dar având în vedere că nu avea nimic, i se părea un dar din cer. Cu acești bani, își putea cumpăra cu ușurință un telefon cu cartelă, ceea ce îi permitea să rămână conectat cu Langley în timp ce evita forțele pe care al-Masri și șeicul le desfășuraseră pentru a-l găsi și apoi se conecta cu oricine ar fi trimis Agenția să-l salveze. Sau poate că putea folosi banii pentru a închiria pur și simplu un taxi care să-l ducă la Ambasada Statelor Unite sau la Ambasadele Elveției sau Marii Britanii. Poate că asta era cea mai bună cale - cea mai rapidă și cea mai simplă cale spre siguranță într-un oraș plin de oameni hotărâți să-l omoare.
Marcus se holba la bani, ezitând. Avea nevoie de ei, cu siguranță, dar putea justifica cu adevărat faptul că lua bani de la o biserică? Poate că da. Își aduse aminte de copilărie și de toate poveștile pe care i le spusese mama sa din Scripturi. Nu l-a învățat ea că Dumnezeu îl iubește și că va avea întotdeauna grijă de el? Nu-l învățase că Domnul, în mila Sa, îi poate asigura orice nevoie? Și nu era asta exact ceea ce se întâmpla acum? Cum altfel ar putea explica faptul că a dat peste atât de mulți bani, chiar când avea cea mai mare nevoie de ei?

Ezitarea era o greșeală, își amintea Marcus.
Te putea face să fii capturat.
Te putea ucide.
Și totuși, cu cât Marcus încerca mai mult să justifice ceea ce făcea, cu atât se simțea mai stânjenit. Și-a amintit de o poveste biblică despre David, care fugea pentru a-și salva viața de răul rege Saul. Când îi era foame și era singur, David luase și mâncase pâinea sacră care trebuia așezată pe altar, o jertfă adusă Domnului, interzisă muritorilor simpli. Totuși, David nu furase de fapt pâinea. Preotul, un bărbat pe nume Ahimelec, i-o dăduse. Același lucru a fost valabil și atunci când David a avut nevoie disperată de o armă pentru a se apăra. Da, David a luat din casa preotului chiar sabia pe care o folosise cândva pentru a-l ucide pe uriașul Goliat, pentru că nu avea nimic altceva la dispoziție. Totuși, din nou, David nu l-a jefuit pe preot. Îi ceruse ajutorul lui Ahimelec, iar omul îi dăduse sabia de bunăvoie.
Marcus a scuturat din cap și a pus banii înapoi în cutie. A închis-o cu promptitudine, a pus lacătul pe ea și a readus cutia în sertar, exact așa cum o găsise. Apoi a șters-o cu șervețele și le-a aruncat pe acestea și bucățile rupte din agrafa de hârtie în coșul de gunoi. Întotdeauna vor exista alegeri dificile în meseria asta, și-a spus el. Aceasta nu era una dintre ele. Șosetele de pe o sârmă de rufe erau una. Să furi bani pe care o biserică îi folosea probabil pentru a avea grijă de oamenii fără adăpost era altceva. Și, la urma urmei, Domnul îi asigurase o masă, haine curate, un acoperiș deasupra capului și - să nu uite - un telefon. Era timpul să fie recunoscător, nu lacom.
A auzit pe cineva venind. A auzit mai întâi zăngănitul cheilor. Apoi o voce confuză la un radio portabil. Un paznic de noapte își făcea rondul și era aproape. Uitându-se în stânga și în dreapta, Marcus și-a amintit că ușile celor două birouri alăturate erau încuiate. Ușa spre hol era singura cale de ieșire. Cu excepția ferestrelor.

S-a întors repede, a împins draperiile, a deblocat fereastra și a deschis-o. Afară era o margine îngustă și el s-a târât pe ea. A închis fereastra în urma lui și s-a deplasat spre dreapta, de-a lungul cornișei, chiar în momentul în care ușa de la piscina secretarei s-a deschis și o lanternă a măturat zona.Între capătul pervazului pe care se afla și începutul celui următor, în afara ferestrei unuia dintre birourile încuiate, exista un spațiu de un metru și jumătate. Nu avea rost să se uite în jos. Marcus știa că se afla la patru etaje și că nu ar fi supraviețuit probabil unei căderi. Totuși, nu-și putea asuma riscul ca paznicul să-l fi auzit ridicând sau coborând fereastra. Fără să stea pe gânduri, a sărit la următoarea cornișă și aproape că a alunecat. Agățându-se de peretele clădirii cu tot ce avea, și-a recăpătat echilibrul, apoi și-a băgat unghiile sub geam și a forțat deschiderea ferestrei. În momentul în care a deschis-o și s-a strecurat înăuntru, l-a auzit pe paznic ridicând geamul la două birouri distanță. Nu avea cum să coboare acum fereastra prin care tocmai intrase fără să-l alerteze pe paznic de prezența sa. Așa că Marcus a lăsat-o deschisă, s-a îndreptat spre ușa de la acest birou, a descuiat-o, a deschis-o, a tras cu ochiul pe hol și a luat-o la fugă.
Două minute mai târziu, era din nou în dormitorul său. A lăsat ușa spre hol descuiată, în caz că venea cineva să vadă ce face. Apoi a pășit în baie și a fost imediat învăluit de un nor de aburi. A închis și a încuiat din nou ușa de la baie și a reglat temperatura apei pentru a nu se scalde. Apoi a intrat sub cascadă și a lăsat-o să spele sângele, murdăria și murdăria, dacă nu și amintirile din ultimele două zile.
După ce a terminat, a oprit apa, s-a dat jos cu prosopul, a rupt pachetul de chiloți bărbătești și și-a pus o pereche, împreună cu tricoul curat pe care i-l dăduse preotul. Apoi a aruncat prosopul pe podeaua băii pentru a absorbi cât mai multă apă, a aruncat boxerii murdari pe care îi purtase la gunoi și s-a urcat în pat.
Simfonia sforăitului din camera alăturată era încă în desfășurare. Dar Marcus abia a observat. Făcuse tot ce putuse pentru a-și alerta echipa cu privire la locația sa. Nu mai putea face nimic pentru moment. Și a adormit adânc aproape imediat ce capul său a atins perna.
84
La cinci străzi distanță, o jumătate de duzină de mașini de poliție s-au oprit brusc.
Polițiștii s-au mișcat rapid pentru a stabili un perimetru în jurul clădirii de apartamente, tăind traficul pe strada din fața clădirii, precum și pe strada de la celălalt capăt al aleii, pe partea din spate a clădirii. O clipă mai târziu, a apărut o mașină nemarcată. Generalul Mubarak a coborât și a privit scena. Era singur, dar numai până când două camioane s-au oprit în spatele său și două duzini de comandouri Hezbollah în echipament complet de luptă au început să se desfășoare.
Mubarak a ordonat unei perechi de lunetiști să se poziționeze pe acoperișul uneia dintre clădirile de vizavi, apoi a ordonat unei duzini dintre oamenii săi să ajute poliția să consolideze perimetrul. Pe restul i-a condus pe alee, unde au fost întâmpinați de administratorul clădirii, un domn sfrijit și chel care părea să aibă în jur de 50 de ani.
"Fiul meu a fost cel care l-a văzut, sau crede că l-a văzut", a spus bărbatul după ce i-a dat numele lui Mubarak. "Este bucătar".
"Unde?"
"La un restaurant din centru."
"Nu", a spus Mubarak. "Adică, unde este fiul tău acum?"
"Înăuntru, cu soția mea."
"Vreau să aud asta de la el."
"Urmează-mă", a spus bărbatul.

Au trecut prin ușa laterală, iar Mubarak era deja în alertă. Putea să vadă că lacătul fusese smuls de pe ușă, iar pe alee erau așchii de lemn. Bărbatul i-a condus pe un hol întunecat, a virat la dreapta și l-a invitat pe general în apartamentul său.
Înainte de a intra, Mubarak s-a întors spre oamenii săi. "Voi, rămâneți cu mine. Voi doi, treziți vecinii de la acest etaj. Aflați dacă cineva a mai văzut sau auzit ceva. Restul urcați scările și anunțați-mă ce găsiți."
Când aceștia s-au conformat, Mubarak a intrat, cu mâna dreaptă sprijinită pe toc, un comando păzind ușa și supraveghindu-i spatele. Administratorul clădirii și-a prezentat fiul în vârstă de douăzeci și șase de ani. Mubarak l-a evaluat și i-a cerut să-i vadă cartea de identitate, apoi l-a întrebat pe băiat de ce i-a spus tatălui său să cheme poliția.
"Mă întorceam din tura mea și tocmai coborâsem din autobuz când..."
"Unde?" a întrebat Mubarak.
"Cam la un bloc mai încolo", a spus tânărul, arătând cu degetul. "Lângă micul bistro francez."
"L'Artisan du Liban?"
"Da, asta e."
"Continuă."
"Am coborât din autobuz și mă pregăteam să merg pe jos spre casă, când deodată am văzut un tip sărind din spatele unei mașini."
"Ce fel de mașină?"
"Un taxi."
"Culoarea?"
"Galbenă."
"Marca?"
"Care?"
"Care era marca și modelul mașinii?"
"Era un Mercedes, cu siguranță, dar nu știu prea multe despre mașini. Eu doar.."
"Veche sau nouă?"
"Veche."
"Cât de veche?"
"Din nou, nu prea știu - nu prea știu -"
"Ghicește."
"Vechi. Poate din anii optzeci-începutul anilor nouăzeci?"
"Continuă."
"Ei bine, adică, brusc portbagajul se deschide și tipul ăsta sare afară", a explicat tânărul. "M-a speriat, așa că am înghețat și m-am holbat la el. Și era ciudat pentru că era înfășurat în ceva."
"Ce?"
"Nu știu, ca un covor sau ceva de genul ăsta."
"Un covor?"
"Cred că da. Și avea o roată - roata de rezervă - a sărit din taxi și a aterizat pe roată, ca și cum ar fi încercat să își amortizeze căderea sau ceva de genul ăsta. Și mai era ceva ciudat la el."
"Ce?"
"Era gol - ei bine, nu complet gol - dar nu purta cămașă. Sau pantaloni. Doar boxeri."
"Am crezut că ai spus că era înfășurat într-un covor."
"Era."
"Atunci cum ai putut vedea ce purta?"
"Pentru că odată ce a încetat să se rostogolească și s-a oprit - plin de sânge și zgâriat și tot - și nu purta nici pantofi..."
"Fără pantofi."
"Niciunul - dar odată ce s-a oprit, după ce a sărit, și-a dat jos covorul, l-a strâns cu anvelopa și a luat-o la fugă pe alee."

"Cea prin care tocmai am trecut."
"Da."
"Și apoi?"
"Nu știu - a fost totul atât de brusc, și totul atât de ciudat, încât i-am spus tatălui meu."
"Și crezi că acest om este în clădire?"
"Da."
"De ce?"
"Pentru că atunci când am intrat pe alee, am observat urme de mâini însângerate pe tomberon."
"Nu era întuneric?"
"Da."
"Atunci de ce ați observat tomberonul?"
"Adusesem acasă mâncare de la restaurantul unde lucrez. Am mâncat-o în autobuz, în drum spre casă. Eram pe cale să arunc punga în tomberon când am observat amprentele mâinilor."
"Și apoi?"
"Apoi am observat că ușa fusese spartă."
"Continuă."
Tânărul a mai vorbit câteva minute. Mubarak a obținut conturul de bază al relatării sale, apoi a revenit la început pentru a cere mai multe detalii. Radioul său s-a trezit la viață. Oamenii săi găsiseră urme însângerate care duceau spre acoperiș. Câțiva dintre ei se aflau acolo acum și îi cereau generalului să vină imediat.
Mubarak s-a scuzat, a părăsit apartamentul directorului și a urmărit urmele până pe acoperiș. Acolo, oamenii săi i-au indicat noi indicii. Au început cu o pereche de șosete pătate cu sânge. Apoi, i-au arătat mai multe urme de pași însângerate, unele care duceau la o sfoară de rufe, altele care duceau din partea stângă a clădirii direct în partea dreaptă. Era, de asemenea, o pată de sânge uscat chiar pe marginea acoperișului. Mubarak a examinat totul, apoi și-a îndreptat lanterna peste alee, spre acoperișul adiacent, dar nu a văzut nimic. Transmițând prin radio la cartierul general, el a cerut încă o sută de oameni. Aceștia trebuiau să cerceteze ambele clădiri și, posibil, mai multe, cameră cu cameră.
Apoi, l-a apelat rapid pe șeful forțelor de poliție din Beirut. Deși nu era membru al Hezbollah, cei doi fii ai bărbatului erau, iar șeful însuși se dovedise întotdeauna util cauzei. Într-adevăr, șeful îl sunase pe Mubarak în momentul în care fusese informat că ofițerii săi răspundeau la un apel atât de bizar, după ce fusese dat în urmărire pentru al-Masri.
Șeful a răspuns la al doilea apel. "Ce ați găsit?"
"O urmă de sânge", a spus Mubarak. "Și e proaspătă."
"Al-Masri?"
"Mă îndoiesc."
"Atunci cine?"
"Aș spune că unul dintre prizonierii lui a evadat."
"Evadat?"
"Martorul ocular spune că a văzut un tip ieșind din portbagajul unui taxi."
"Glumești."
"Nu, și nu purta decât boxeri. Era rănit și plin de sânge. A urcat pe acoperiș; apoi ceva l-a speriat - a sărit în clădirea următoare. Am întăriri pe drum."
"Ai nevoie de mai mulți polițiști?"
"Nu - băieții mei sunt de ajuns", a spus Mubarak. "Dar căutăm un taxi galben."
"Asta restrânge căutarea."
"Un Mercedes. Vechi. Poate ceva din anii optzeci sau începutul anilor nouăzeci."

"Generale, vorbiți despre majoritatea flotei care lucrează în acest oraș."
"Ăsta e special."
"Cum așa?"
"Ambele stopuri au fost sparte."
"Bine, ăsta e un început. O să-mi pun oamenii imediat pe treabă."
85
În partea de sud a orașului, al-Masri i-a spus lui Zayan să o ia la dreapta.
Apoi la stânga.
Apoi să intre într-o parcare publică de sub un supermarket din Laylaki, o comunitate șiită imediat adiacentă aeroportului din Beirut.
Zayan știa că piața nu era departe de locul unde crescuse al-Masri. Era închisă. Nu era nimeni pe străzi la această oră. Și fiecare nivel al garajului era gol. Cu excepția ultimului. Trei etaje mai jos, al-Masri i-a ordonat lui Zayan să tragă pe un loc lângă o dubiță Dodge albastră ruginită. A făcut cum i s-a spus, apoi a oprit motorul.
"Trebuie să ne mișcăm repede", l-a instruit egipteanul în timp ce a sărit din partea pasagerului, a scos un set de chei din buzunar și a deblocat și deschis ușile din spate ale dubiței. "Ajută-mă să-l urc pe tipul ăsta în dubă; apoi vom șterge taxiul și vom muta restul bagajelor noastre".
Zayan s-a conformat. A ieșit din partea șoferului și a venit prin spatele dubiței, apoi a văzut confuzie pe fața comandantului. Urmărind privirea lui al-Masri, Zayan a devenit și el confuz. Ambele stopuri nu mai erau. Nu erau rupte. Nu crăpate. Dispăruseră. Iar capacul portbagajului era descuiat și ușor întredeschis.
"Deschide-l", a ordonat al-Masri.
Tulburat de furia bruscă din vocea bărbatului, Zayan a ridicat capacul portbagajului. Dar era gol. Nu numai că prizonierul lor dispăruse, ci și toate fructele. Tot ce mai rămăsese erau câteva așchii de lemn. Chiar și covorul care căptușea podeaua portbagajului dispăruse, la fel și roata de rezervă. Cei doi bărbați doar priveau în spațiul gol. Zayan se pregătea pentru tirada care urma. Dar nu a venit. Al-Masri doar a rămas acolo, cu gura deschisă, incapabil să vorbească, incapabil chiar să se miște pentru ceea ce părea o eternitate.
"Nu este posibil", a spus în cele din urmă colonelul, mai mult pentru sine decât pentru Zayan.
Zayan știa mai bine să nu răspundă. Îi era frică. Mai mult decât atât, era îngrozit de ceea ce i-ar fi putut face al-Masri.
"Noi . . . nu . . . nu putem . . . ," mormăi al-Masri, deși abia se auzea. "Cum ne putem întoarce?"
Zayan a păstrat tăcerea.
Al-Masri a încercat să vorbească din nou, dar se chinuia să formeze cuvinte. "Cred că noi . . ."
Cuvintele s-au stins. Al-Masri s-a întors și s-a holbat la garajul gol.
"Dar unde? Eu nu. . . Nu pot . . ."
Din nou, cuvintele s-au stins.
Iar Zayan nu putea decât să stea acolo, încremenit în loc.
Era ca și cum toate întrerupătoarele din capul lui al-Masri ar fi sărit brusc.
Pur și simplu nu putea procesa ceea ce îi spuneau ochii lui.
Implicațiile erau inimaginabile.
Până acum, lucrurile merseseră atât de bine. Da, raidul fusese dezastruos. Și da, își pierduse fratele, probabil pentru totdeauna. Dar acestea erau costuri pe care era dispus să le plătească. Misiunea era încă pe drumul cel bun. Și era aproape completă. Al-Masri petrecuse întregul drum din partea de est a Beirutului rugându-se să nu fie opriți de poliția locală sau de patrulele Hezbollah. Aceste rugăciuni fuseseră

ascultate. Cum ar fi putut, atunci, Allah să permită să se întâmple acest lucru, mai ales când era atât de aproape de victorie?
Printre rugăciunile sale, al-Masri își făcuse și o listă mentală cu tot ceea ce trebuia să facă atunci când ar fi ajuns la casa conspirativă și la depozit. Și apoi, cu doar câteva momente în urmă, primise în sfârșit mesajul de la contactul său de la Kairos, mesajul pe care îl aștepta. Noul pașaport, cărțile de credit și celelalte documente pe care le ceruse fuseseră prezentate. Ruta fusese rezervată. Biletele fuseseră cumpărate. Urmau să ia zborul Turkish Airlines 831. Acesta era programat să plece din Beirut la ora 9:10 dimineața și să aterizeze la Istanbul doar două ore mai târziu. De acolo, urma să se facă schimbul. Prizonierii nu vor mai fi grija lui. El ar fi fost bogat. Și ar fi liber să se topească în mulțime.
Și acum? se întreabă el. Cum naiba ar fi putut să-l găsească pe Thomas Millner? Omul trebuie să fi evadat cândva după ce au trecut de ultimul punct de control. Acesta era în apropiere de Zalqa, la optsprezece kilometri distanță. La ora asta, chiar și cu trafic redus sau inexistent, le-ar fi luat treizeci de minute să ajungă acolo. În teorie, desigur, el și Zayan ar putea reveni asupra pașilor lor. Dar ce-ar fi? Cum l-ar putea găsi? Cât timp le-ar putea lua? În câteva ore, soarele ar fi răsărit. Ora de vârf a dimineții va începe. Drumurile vor fi blocate. Și ce se va întâmpla atunci?

Pur și simplu nu era posibil.
Millner plecase, a concluzionat al-Masri, și nu putea face nimic în privința asta. Nu avea rost să încerce să elaboreze un plan. Nu avea cum să riște să fie oprit și prins în timp ce încerca să se deplaseze înainte și înapoi printr-un oraș care îl vâna.
Egipteanul începu să se plimbe în jurul garajului gol. Zayan se holba la el, așteptând ordine, dar al-Masri îl ignora. Asta era un dezastru. Ritmul cardiac îi creștea vertiginos. Se chinuia să respire. Tot ce plănuise, tot ce promisese...
Mâna lui a început încet să ajungă la arma lui. Era vina lui Zayan. Cum a putut acest nebun să lase să se întâmple asta? Mai întâi îl lăsase pe Tanzeel în urmă la graniță, iar acum asta? Prima dată a fost destul de rău. Asta era de neiertat.
Totuși, s-a oprit și s-a forțat să respire adânc de câteva ori. Va fi destul timp pentru răzbunare. Deocamdată, și-a amintit el, mai erau multe de făcut. Pentru următoarele câteva ore, cel puțin, avea nevoie de Zayan. Apoi putea fi eliminat.
În plus, își spuse el, mai avea încă doi ostatici. Valorau încă o grămadă de bani. Mai mult decât suficient pentru a se muta și a-și întemeia o viață nouă. Poate undeva în Orientul Îndepărtat. Sau în pădurile tropicale din Brazilia. Pentru el nu conta unde. Cu atâția bani, se putea simți bine oriunde. Atât timp cât rămânea invizibil pentru brațul lung al Hezbollah. Va trebui să le spună, desigur. Kairos nu avea să fie fericit. Dar nu mai era nimic de făcut.
"Las-o baltă", i-a spus în cele din urmă al-Masri lui Zayan. "Mergem la casa sigură. Dar trebuie să fac ceva mai întâi."
Abandonând taxiul, au sărit în dubița albastră și au ieșit din parcare. În timp ce egipteanul lătra indicații, Zayan a condus spre sud șase străzi până când au ajuns la o fațadă care adăpostea instalațiile unui serviciu privat de livrări. Al-Masri i-a spus lui Zayan să nu oprească. Nu încă. Mai degrabă, a vrut ca el să înconjoare blocul. Era ceva ieșit din comun? Era cineva cu ochii pe ei? Îi urmărea? Când a fost sigur că drumul era liber, i-a ordonat lui Zayan să tragă în față. Dubița nu fusese furată. Nici plăcuțele de înmatriculare. El cumpărase vehiculul cu

câteva săptămâni înainte de la un prieten de încredere, plătise cash și nu-și făcuse griji că ar putea atrage atenția poliției.
În timp ce Zayan ținea motorul pornit, al-Masri și-a folosit parola pentru a intra în clădire. A găsit cutia poștală pe care o închiriase recent și a folosit o altă cheie pentru a o deschide. Cu siguranță, înăuntru se afla un plic mare care fusese trimis prin poștă aeriană din Istanbul. Al-Masri a aruncat o privire în jur, a confirmat că nu există camere de supraveghere care să îl monitorizeze și apoi a desfăcut pachetul. Înăuntru se afla un pașaport turcesc pe numele său, bilete de avion, carduri de credit, un card bancar și tot ceea ce ceruse el. A expirat, i-a mulțumit lui Allah și a băgat totul în buzunar. Apoi a îndesat rămășițele pachetului înapoi în cutia poștală, a închis-o și a încuiat-o și s-a întors la dubă.
"Bine", a spus el, "casa sigură".
Cinci minute mai târziu, au parcat în fața unei clădiri înalte, cu apartamente de lux, la câteva străzi de aeroport, au luat liftul până la etajul 20 și au intrat în apartamentul de lux. Restul echipei îi aștepta. Toată lumea s-a îmbrățișat. Deși al-Masri a insistat să vorbească mai încet - ultimul lucru pe care și-l puteau permite era să atragă atenția vecinilor -, în aer se simțea totuși un sentiment palpabil de ușurare. Au adus mâncare și băuturi reci și s-au informat reciproc cu privire la aventurile chinuitoare prin care trecuseră de când fuseseră ultima dată împreună, iar apoi al-Masri i-a întrebat despre starea prizonierilor lor.
"Sunt bine", a răspuns unul dintre bărbați. "Le-am spălat rănile și le-am dat antibiotice, așa cum ne-ai instruit".
"Aici?"
"Nu, nu, în containerul de la terminalul de marfă."
"Cum i-ați trecut de securitate?"
"Le-am îmbrăcat în abaya pe care ne-ai dat-o, am pretins că sunt surorile noastre și le-am spus paznicilor că dorm."
"Și nu vi s-a pus nicio întrebare?"
"Niciuna - ne-am arătat actele de identitate și ne-au făcut semn să trecem."
"Și Jamal este cu ei?"
"Este."
"Vreun semn de securitate sporită?"
"Niciunul."
"Bine", a spus al-Masri. "Acum odihnește-te puțin. Apoi împachetează și curăță locul. Trebuie să fim înapoi la aeroport până la șase."
"Scuzați-mă, colonele - îmi permiteți să vorbesc liber?", a spus un alt bărbat.
"Ce este?", a întrebat al-Masri.
"Nu înțeleg", a spus bărbatul. "De ce ne întrebați despre prizonieri? Nu i-ați văzut când v-ați dus?"
"Nu am fost încă la aeroport".
"De ce nu? Unde este prizonierul vostru?"
Al-Masri s-a încordat. Ar trebui să le spună adevărul? Era umilitor. Iar ei nu aveau niciun drept la asta. El era comandantul lor. Ei erau subordonații lui, servitorii lui. Nu trebuiau să știe nimic mai mult decât le spunea el. Dar dacă el îi mințea, iar Zayan le spunea adevărul mai târziu?
I-a aruncat o privire ajutorului său și a văzut teama din ochii lui.
Bine, se gândi al-Masri. Idiotul nu voia să vorbească. El știa mai bine.
"L-am predat deja șeicului", le-a spus el.
Zayan a înghițit greu, dar nu a spus nimic.
"Atunci de ce nu-i predăm și pe aceștia doi șeicului?", a întrebat acum unul dintre oamenii lui.

"Dacă vreți să știți, șeicul păstrează unul și îi trimite pe ceilalți la Teheran."
El a scanat fețele bărbaților. A văzut confuzie, dar nimeni nu a îndrăznit să mai pună o întrebare. Așa că le-a urat somn ușor și le-a spus să fie gata de plecare la ora șase. I-a așteptat pe toți să se ducă în dormitoarele lor sau să se retragă pe saltelele pneumatice. Apoi a stins luminile, s-a îndreptat spre dormitorul principal și a închis și încuiat ușa în urma lui.
Ieșind pe balcon, a privit marea și luminile aeroportului. Nu erau multe zboruri care să decoleze sau să aterizeze la această oră. Într-adevăr, zumzetul obișnuit al zonei era mai degrabă atenuat. Al-Masri a zărit terminalul de marfă al Turkish Airlines. Semnul său distinctiv alb-roșu era clar vizibil din acest loc și mai ales de la această înălțime - unul dintre motivele pentru care închiriase acest apartament. S-a gândit la cei doi prizonieri. Ei erau biletele lui spre libertate. Dar ce avea de gând să-i spună lui Kairos?
Pentru moment, a decis el, nu exista niciun motiv să ia legătura cu ei. În doar câteva ore, urmau să afle adevărul.
87
SUDUL LIBANULUI- 4 MAI
"Nu, nu încă - închideți-l și întoarceți-vă la posturile voastre".
Abdel Rahman era furios. Când va avea vești pentru ei, le-a spus luptătorul Radwan în vârstă de 24 de ani celorlalți bărbați din complex, ei vor fi primii care vor afla. Până atunci, se săturase să-i audă întrebând. Nu, telefonul din buzunarul său nu sunase. Nu, nu vibrase. Nu, nu a ciripit. Și credincios cuvântului său, rezistase tentației de a suna sau de a trimite mesaje cuiva.
Misiunea lor era simplă: să aștepte instrucțiuni și să nu se miște până nu le primeau. Atunci, de ce trecuse atât de mult timp?Cu toții se așteptau să primească ordinul de plecare în câteva ore de la plecarea restului echipei, care fusese chiar înainte de micul dejun în dimineața precedentă. Până la prânz, oamenii de care se ocupa deveniseră nervoși. Până la cină, au devenit îngrijorați. Acum era trecut bine de miezul nopții.
Lui Abdel nu-i venea să creadă că era deja luni dimineața. Încă nu se știa nimic, iar oamenii, incapabili să doarmă, erau pe punctul de a înnebuni. Pentru că nu îndrăzneau să dea vina pe al-Masri, își îndreptau atacurile asupra lui Abdel, acuzându-l în mod direct fie că a dat-o în bară, fie că a refuzat să le împărtășească detalii operaționale esențiale. Problema era agravată de faptul că, deși colonelul al-Masri îl pusese în fruntea acestor oameni, Abdel nu le era de fapt superior. Prin urmare, el nu avea nicio autoritate asupra lor, iar ei știau acest lucru. Pe măsură ce orele treceau, Abdel se temea că se pregătește o revoltă.
Pentru moment, izbucnirea lui îi liniștise. Dar aveau să se întoarcă, iar el avea nevoie de răspunsuri. Ceva nu mersese bine? Al-Masri și Zayan fuseseră capturați? Uciși? Ceilalți? Dacă da, de către cine? Nu avea niciun răspuns. Taxiul și jeepul nu se îndreptaseră spre sud, mai aproape de teritoriul inamic, mai adânc în zona de război. Se îndreptau spre nord, în brațele forțelor prietene.
Nimic din toate acestea nu avea sens, dar deodată Abdel a auzit explozii. Apoi focuri de mitralieră. În timp ce el și oamenii săi încercau să identifice direcția din care veneau focurile, un lucru a devenit clar: cel care trăgea se apropia. Urmând exemplul lui al-Masri, Abdel a luat un binoclu, a alergat prin curte și a sărit pe o masă și apoi pe acoperișul unei magazii. Acesta era cel mai înalt punct de observație din complex și îi permitea să privească peste zidul de piatră și spre Med. Restul echipei sale i s-a alăturat rapid.

Fără lumini aprinse în incintă, cu lună plină, cer senin și mare calmă, Abdel a zărit două ambarcațiuni rapide, la aproximativ un kilometru sud de ei, care se îndreptau în mare viteză spre țărm. În frunte se afla o mică ambarcațiune de cauciuc cu aproximativ o jumătate de duzină de comandouri Hezbollah la bord. În spatele ei se afla o navă de patrulare rapidă israeliană din clasa Shaldag. Abdel a estimat viteza lor la aproape cincizeci de noduri pe ape deschise, iar israelienii câștigau rapid teren. De asemenea, își dezlănțuiau tunurile de 20 mm asupra prăzii lor. Cei care se aflau în ambarcațiunea din față răspundeau la foc, dar erau în mare pericol de a fi aruncați complet în afara apei.
Abdel a reglat focalizarea binoclului și a văzut comandourile. Toți purtau măști negre. Echipament de scufundare negru. Făceau tot posibilul să stea ascunși. Și duceau o luptă bună. Dar aveau nevoie de ajutor, și aveau nevoie de el acum. Abdel își cunoștea ordinele. Trebuiau să stea liniștiți și ascunși până când primeau ordin de la al-Masri să se deplaseze spre nord, la casa conspirativă. Dar el și oamenii săi nu aveau cum să stea deoparte și să privească în timp ce sioniștii criminali își măcelăreau frații din Hezbollah, care se retrăgeau în mod evident dintr-o operațiune din apropierea graniței, probabil în portul israelian Haifa sau în jurul acestuia, sau poate în orașul Nahariya.
Abdel a trebuit să ia o decizie într-o fracțiune de secundă. Dacă le ordona colegilor săi să își îndrepte mortierele spre nava marinei israeliene și să deschidă focul, ar fi atras fără îndoială un atac aerian. Dar nu era nimic sacru în a rămâne în acest complex. Puteau fi în camioanele lor și în mișcare în mai puțin de un minut, cu mult înainte ca Comandamentul de Nord al FDI să poată da coordonatele potrivite avioanelor lor F-16. Și dacă Abdel putea să câștige ceva timp prețios pentru camarazii săi războinici, totul ar fi meritat.
El a dat ordinul. Colegii săi nu erau obligați să se supună, dar au izbucnit în urale. În sfârșit le dădea ceva de făcut, iar ei se mișcau ca fulgerul. O clipă mai târziu, mortierele au început să erupă din curte. Abdel a rămas pe acoperiș, urmărind prin binoclu unde aterizau gloanțele și cerând ajustări din mers. Unul câte unul, proiectilele explodau din ce în ce mai aproape de nava israeliană. Abdel era pe punctul de a anunța încă o ajustare, când o explozie puternică le-a zguduit lumea.
Forța exploziei l-a aruncat pe Abdel de pe acoperiș și a aterizat puternic în praf. Apoi a urmat o a doua explozie, urmată aproape imediat de o a treia. Până să-și tragă răsuflarea și să se ridice în picioare, a putut vedea clădirile de pe cealaltă parte a curții mistuite de flăcări. Dormitorul dispăruse. La fel și bucătăria industrială și camera frigorifică în care fuseseră ținuți prizonierii lor. Abdel a înaintat împiedicat printre flăcările care săreau și fumul care se ridica. Își striga prietenii pe nume, sperând că unii dintre ei - oricare dintre ei - mai erau în viață.
88
Dintre cei nouă oameni pe care al-Masri îi lăsase în urmă, Abdel se temea că era singurul care mai trăia.
Nimeni nu răspundea la apelurile sale, deși era greu să auzi ceva din cauza zgomotului infernului care cuprinsese acum aproape tot complexul.Abdel găsise deja capul tăiat al unuia dintre oamenii săi, deși fața era arsă de nerecunoscut. Scotocind printre dărâmături, a dat curând peste mai multe părți ale corpului, dar nu a putut determina dacă acestea se potriveau cu capul pe care tocmai îl găsise sau dacă aparțineau altcuiva.
A auzit pe cineva țipând de durere și a fugit printre flăcări în ceea ce mai rămăsese din garaj. L-a găsit pe unul dintre oamenii săi în viață, deși cu greu. Piciorul stâng îi fusese zburat și sângera. Abdel și-a scos cureaua și a legat-o în jurul coapsei superioare a bărbatului ca un

garou, trăgând-o cât de strâns a putut. Dar în zadar. Ochii bărbatului s-au întors repede în cap. Abdel i-a simţit pulsul, dar acesta dispăruse. Luându-şi puşca Kalaşnikov, a început să lucreze în jurul exteriorului taberei, făcând o verificare a perimetrului, căutând cadavre şi rugându-se să găsească supravieţuitori. A descoperit rapid că poarta din faţă fusese făcută bucăţi. La fel şi poarta din spate, împreună cu secţiuni mari din zidul înconjurător. Singurele structuri care mai erau în picioare erau cea pe care al-Masri o folosise ca birou şi şopronul pe care Abdel stătea când sioniştii au tras rachetele.
Acoperit de sânge, funingine şi praf, Abdel se clătina în şoc. Fusese atât de sigur că vor avea suficient timp să tragă asupra navelor israeliene şi să evacueze clădirea. Cum a putut să se înşele atât de tare? Cum au putut israelienii să lovească atât de tare şi atât de repede?
Nu a avut timp să proceseze întrebările. Abdel a auzit brusc un alt om al său strigând. Doi, de fapt. Oricine ar fi fost, bărbaţii nu strigau de durere. Îl strigau să vină repede. Electrizat, Abdel a sprintat spre partea cealaltă a magaziei, în direcţia vocilor. Când a ajuns după colţ, a fost încântat să vadă două feţe pe care le recunoştea. Dar apoi a văzut durerea din expresiile lor. Amândoi erau arşi, dar respirau şi erau pe picioarele lor. Şi nu erau îngrijoraţi pentru ei. Stăteau deasupra unui cadavru. Când Abdel a alergat spre ei, s-a trezit uitându-se la ochii lipsiţi de viaţă şi sticloşi ai celui mai tânăr membru al echipei lor - cel puţin cel mai tânăr, acum că Tanzeel nu mai era cu ei.
Stăteau acolo de câteva clipe, privindu-şi camaradul căzut, neştiind ce să spună şi, prin urmare, nu spuneau nimic. Erau atât de zguduiţi de tot ce li se întâmplase în ultimele minute, încât nici măcar nu i-au observat pe comandourile care se apropiau acum de ei din spate.
"Hei, băieţi, sunteţi bine?", a spus liderul.
Speriat, Abdel s-a întors, la fel ca şi colegii săi, cu armele pregătite. Spre uimirea sa, Abdel privea în ochii înflăcăraţi, obosiţi de luptă, a cinci agenţi Hezbollah - exact cei în care trăgeau israelienii. Nu mai purtau costume de scafandru şi echipament de scufundare. Toţi purtau kaffiyeh-uri cu carouri albe şi negre care le acopereau cea mai mare parte a feţei şi uniforme verde-olive care erau la fel de murdare pe cât erau de îmbibate cu sudoare şi apă de mare. Când Abdel a zărit steagurile galbene ale Hezbollah cusute pe mânecile lor şi insignele forţelor speciale de pe poalele lor, şi-a coborât arma şi a început să respire din nou, deşi nu era sigur dacă ar trebui să râdă sau să plângă. "Cine sunteţi voi?", a întrebat el.
"Radwan, ca şi tine", a răspuns liderul. "Şeicul ne-a trimis să ne infiltrăm în Nahariya. Trebuia să lovim una dintre şcolile lor, să-i eliminăm pe toţi, să băgăm frica în inimile sioniştilor. Din păcate, am fost întorşi".
Unul dintre bărbaţii din spatele liderului a vorbit în timp ce scotea un încărcător din AK-47 şi îl înlocuia cu unul nou. "Mulţumesc pentru ajutor. Chiar ne-aţi salvat."
"Da", a spus liderul. "Ne pare rău că v-a costat atât de mult."
Abdel a dat din cap, apoi şi-a şters sudoarea de pe faţă şi le-a făcut semn colegilor săi să lase armele jos. Cu reticenţă, ambii bărbaţi au făcut-o. "Numele meu este Abdel", a spus el, mutându-şi arma în mâna stângă şi întinzând mâna cu cea dreaptă. "Abdel Rahman."
"Tu eşti Abdel?", a spus liderul cu surprindere. "Deci îl cunoşti pe colonelul al-Masri, nu? Nu pot să cred că v-am găsit".
"Bineînţeles că îl cunoaştem", a răspuns Abdel. "Suntem în staff-ul personal al colonelului".
"Atunci slavă lui Allah - am ajuns la locul potrivit."

Bărbatul a făcut un pas înainte pentru a-i strânge mâna lui Abdel. În momentul în care a apucat-o, însă, i-a răsucit brațul lui Abdel la spate și i-a pus un 45 la cap. Ambii bărbați ai lui Abdel au început să ridice armele. Unul a fost împușcat de două ori în frunte și a murit pe loc. Celălalt a fost împușcat o dată în genunchi și o dată în umăr. A căzut la pământ, zvârcolindu-se de durere.
Apoi kaffiyeh-urile s-au desprins, iar fața lui Abdel a devenit palidă ca o fantomă.
89
"Bună treabă, domnilor", a spus Jenny Morris în timp ce își dezvelea fața.
A trecut pe lângă colegii ei până când s-a uitat fix în ochii uimiți și bântuiți ai lui Abdel Rahman. Apoi a ridicat Glock-ul silențios din mâna dreaptă, i l-a pus pe frunte și a întrebat în arabă impecabilă: "Unde este egipteanul?"
Rahman nu a spus nimic.
Ochii îi treceau de la o față la alta, apoi înapoi la cei ai lui Jenny. Bărbatul era la fel de nedumerit pe cât era de speriat. Cu o clipă înainte, crezuse că se află în prezența unor prieteni, camarazi, nu doar colegi jihadiști, ci războinici ai Unității Radwan care veniseră să-l ajute. Acum fusese luat prin surprindere și abia putea asimila ideea de a fi capturat și interogat de un american, cu atât mai puțin de o femeie.
Jenny a folosit acest lucru în avantajul ei, în timp ce Donny Callaghan îl ținea pe bărbat, Geoff Stone îl încătușa, Tomer Ben Ami îl încătușa și bandaja pe teroristul rănit de pe jos, iar Noah Daniels le păzea spatele.
"Unde este egipteanul?" a întrebat din nou Jenny.
Încă o dată, Rahman nu a spus nimic, o expresie de sfidare răspândindu-se pe fața lui, înlocuind frica, sau încercând să o facă, oricum.
Jenny a coborât pistolul de pe fruntea bărbatului. Acest singur gest l-a făcut pe Rahman să se prăbușească ușurat. A expirat puternic, apoi a început să tragă adânc aer în piept. Dar Jenny nu renunța. Schimbase tactica. A îndreptat Glock-ul spre piciorul lui stâng și a apăsat pe trăgaci. Glonțul amortizat de 9 mm care a ieșit afară abia a scos un sunet. Dar Rahman a făcut-o. A țipat de durere, iar Jenny i-a țintit piciorul drept.
"Am toată noaptea la dispoziție", a spus Jenny. "Nu ai."
"Nu știu", a țipat Rahman. "Cu adevărat - habar nu am unde este. Trebuie să mă crezi."
Jenny a râs. "Dar nu te cred, habibi", i-a spus ea. "Și nu primești niciun punct dacă mă minți."
A apăsat din nou pe trăgaci. Rahman s-a prăbușit, iar Callaghan l-a lăsat să cadă la pământ. Mâinile bărbatului erau blocate în spatele lui. Cu siguranță nu putea fugi. Nu mai putea. Singura întrebare era dacă avea de gând să vorbească.
Jenny se întoarse spre Noah și îi ceru să găsească telefonul - cel al lui Tanzeel. I-a spus lui Tomer să-și tragă prizonierul afară și să afle ce știa. Apoi i-a cerut lui Geoff să se îndrepte spre ceea ce mai rămăsese din garaj, să vadă dacă mai erau vehicule în stare de funcționare și, dacă da, să le aducă în curte. Toți bărbații au dat din cap și s-au grăbit să își îndeplinească sarcinile. În timp ce o făceau, Callaghan și-a ridicat M4 și a scanat zona pentru a se asigura că cei trei erau cu adevărat singuri și în siguranță. Când a fost mulțumit, l-a tras pe prizonierul rănit într-o poziție așezată.
"Uite, Abdel, știm că al-Masri a fost aici cu restul echipei tale", a explicat Jenny. "Știm că se îndrepta spre nord. Știm că a luat prizonierii cu el. Acum trebuie să știm unde."
"Dar v-am spus deja", a spus Rahman printre dinții strânși. "Nu am absolut nicio idee unde este."

"Nu te juca cu mine, Abdel. Știi foarte bine ce te întreb. Încotro se îndreaptă? Unde trebuia să te întâlnești cu el?" Jenny și-a îndreptat pistolul spre genunchiul lui stâng.
Amenințarea a funcționat, chiar mai repede decât sperase ea.
"Beirut", a spus el.
"Evident", răspunse Jenny. "Dar unde?"
Când Rahman a ezitat, Jenny i-a mai pus o întrebare.
"Înțelegi, nu-i așa, că al-Masri v-a trădat pe toți?"
"Asta nu e adevărat."
Ea a zâmbit. "Bineînțeles că este. De ce crezi că te afli aici în timp ce șeful tău și cei trei prizonieri sunt în siguranță în Beirut?"
Rahman nu a spus nimic. Jenny a așteptat. Apoi bărbatul a spus în cele din urmă: "Colonelul ne-a spus să așteptăm aici până sună el."
"Unde ți-e telefonul?"
"În buzunar."
"A sunat?"
"Nu încă."
"A bâzâit? Ți-a trimis un mesaj?"
"Nu, nu încă."
"Când a plecat?"
"Ieri dimineață."
"La ce oră?"
"Imediat după răsăritul soarelui."
"Cât durează să ajungi la Beirut, chiar și cu punctele de control - nouăzeci de minute? Două ore?"
"Poate."
"Atunci de ce nu a sunat?"
"Ce vrei să spui?" Rahman a împins înapoi.
"Spun că te-a înșelat. Nu avea de gând să sune niciodată. Telefonul pe care ți l-a dat nici măcar nu funcționează."
"Asta e ridicol", a răbufnit Rahman. "Bineînțeles că funcționează."
"L-ai folosit?"
"Nu."
"Nu ai dat niciun telefon?"
"Mi-a ordonat să nu o fac."
"SMS-uri?"
"Nu."
"Absolut niciunul?"
"Tocmai ți-am spus - mi-a spus să pun telefonul în buzunar și să aștept. Așa că asta am făcut."
Jenny a scuturat din cap. "Telefonul nici măcar nu funcționează", i-a spus ea. "Nu are nicio cartelă SIM în el. Nu avea de gând să te sune niciodată. Nu avea de gând să-ți dea niciodată undă verde să vii la Beirut să fii cu el sau să-ți iei banii. Gândește-te la asta, Abdel. Ți-a dat drumul".
"Asta e o minciună", a strigat Rahman. "Habar nu ai despre ce vorbești".
Jenny i-a cerut lui Callaghan să scoată telefonul din buzunarul bărbatului. Callaghan a făcut-o și i l-a înmânat lui Jenny. Ea s-a uitat la el, apoi i l-a arătat lui Rahman.
"Vezi, Abdel?", a spus ea. "Fără semnal. Fără cartelă SIM. Al-Masri nu avea de gând să sune niciodată." Ea a aruncat telefonul lui Rahman pe jos, iar bărbatul s-a uitat la el mut.
"Dar există aici un telefon care funcționează perfect", a continuat ea.
"Despre ce vorbești?"
"Despre ce vorbesc, habibi, este telefonul care îi aparține lui Tanzeel al-Masri. Îți amintești de el? În graba voastră de a vă întoarce în Liban, voi l-ați lăsat în urmă. Israelienii l-au capturat, dar nu vă faceți griji. El e bine. Mănâncă bine. Doarme singur într-o celulă.

Televizor prin satelit. O sală de fitness. Nu putea fi mai fericit și cântă ca un canar."
Rahman a strâmbat din nas.
"Dar nu asta e ideea", a continuat Jenny. "Nu Tanzeel este problema. Fratele lui este. Fratele lui - șeful tău - l-a lăsat în micul birou de acolo. Cu o cartelă SIM. Cu un semnal. Așa te-am găsit. Colegul meu e chiar acum acolo și îl recuperează. Dar colonelul nu se aștepta să venim în persoană. Se aștepta ca israelienii să găsească semnalul și să arunce câteva bombe de o sută cinci sute de lire pe locul ăsta, aruncându-l în aer până la sfârșitul lumii și pe voi toți odată cu el."
Jenny a lăsat acest gând să se întipărească pentru o clipă, apoi a continuat.
"Mai e ceva, Abdel - colonelul nu te-a lăsat doar să mori; toată operațiunea asta a fost o trădare uriașă. Tu și colegii tăi sunteți șiiți loiali. Libanezi loiali. Membri fideli ai Hezbollah. Dar egipteanul nu este. Această operațiune nu a fost planificată sau aprobată de șeic. Oh, sigur, șeicul își asumă acum meritele. Asta pentru că nu vrea să pară prost. Adevărul este că șeful tău a plănuit acest raid pe cont propriu. Lucrează pentru altcineva. Nu pentru șeic. Nu pentru Hezbollah. Nu pentru Unitatea Radwan. El are o altă agendă. Lucrează pentru cineva din afara țării. Nu știm încă cine. Dar vom afla. Și dacă ne ajuți să ne recuperăm oamenii și să-l capturăm pe egiptean, vom face să merite."

Jenny nu a explicat cum.
Nu încă.
Încă mai trebuia să-l convingă pe bărbat că al-Masri chiar devenise rebel și că, de fapt, îi lua de proști. Pentru a face acest lucru, a scos din buzunar un mic înregistrator digital de voce și a apăsat pe Play. Abdel Rahman a auzit apoi o serie de convorbiri telefonice interceptate între lideri de rang înalt ai Hezbollah și unii dintre comandanții lor de pe teren. Într-o înregistrare după alta, Amin al-Masri era declarat un "inamic al mișcării" care "trădase cauza" și trebuia "vânat și ucis imediat". Ultima a fost de fapt o conversație între șeicul însuși și Mahmoud Entezam, șeful IRGC.
"Cum adică nu aveți prizonierii?"
"Domnule general, aceasta nu a fost operațiunea mea. Încă nu este clar pentru noi cine a autorizat atacul, dar vă asigur că nu am fost eu."
"Atunci de ce nu ai spus asta când am vorbit prima dată?"
"Nu știu. Eram încă în stare de șoc. Totul se întâmpla atât de repede. M-am gândit că era posibil - puțin probabil, foarte puțin probabil, dar posibil - ca unul dintre oamenii mei să fi ordonat asta. Dacă ar fi fost așa, eram pregătit să fiu tras la răspundere, să îmi asum responsabilitatea. Dar acum suntem siguri. Toți generalii mei au fost la fel de orbiți ca mine."
"Trebuia să-mi fi spus asta imediat."
"Știu, și..."
"Ți-am ordonat să lansezi rachetele pentru că am crezut..."
"Da, îmi dau seama de asta, și sunt..."
"Acesta este un dezastru. Știi câte pagube ai...?"
Înregistrarea a fost întreruptă aici, dar era clar din privirea lui că Rahman cunoștea vocile. Bineînțeles, el nu putea avea nicio idee despre modul în care americanii interceptaseră apelurile și nici despre faptul că, de fapt, Unitatea 8200 - echivalentul israelian al NSA - fusese cea care făcuse asta. Dar nu avea nicio îndoială că înregistrările erau autentice și că Jenny îi spunea adevărul.
"Aeroportul", a spus Rahman, cu durere densă în voce. "Unul dintre terminalele de marfă."
"Care dintre ele?"

"Turkish."
"Turkish Airlines?"
"Ei bine, Turkish Cargo, dar da."
"Nu Iran Air?"
"Nu."
"De ce nu?"
Rahman a ridicat din umeri.
"Nu vi se pare ciudat?"
"Ce?"
"Să-i folosești pe turci în loc de Iran?"
"Cred că da", a spus Rahman. "Nu prea m-am gândit la asta."
"De unde știi?"
"Ce să știu?"
"Că al-Masri folosește Turkish Air?"
"Pentru că am fost acolo."
"Cine?"
"Colonelul și cu mine și ajutorul lui."
"Ajutorul lui?" A întrebat Jenny. "Cine-i ăsta?"
"Numele lui este Zayan."
"Care este numele lui complet?"
"Zayan ibn Habib."
"Cine este el?"
"E în echipa noastră. E tânăr. Dar cred că este pregătit pentru un rol mai important."
"Câți ani are?"
"Nu știu. Douăzeci și șase - poate douăzeci și șapte - nu l-am întrebat niciodată."
"Și voi trei ați mers acolo împreună?"
"Da."
"De ce tu?"
"Eu sunt șoferul colonelului. Are încredere în mine."
"De ce nu-l conduci acum?"
"Ți-am spus - mi-a spus să aștept aici și să vin când mă cheamă."
"Când te-ai dus?"
"Unde?"
"La aeroport, la terminalul de marfă."
"Săptămâna trecută."
"De ce?"
"Cum adică, de ce? Pentru a pregăti totul - știi tu."
"Nu - spune-mi."
"Te rog", a spus Rahman. "Am nevoie de niște analgezice. Nu pot..."
Dar Jenny l-a întrerupt. "Taci și răspunde-mi la întrebări."
Rahman a clătinat din cap, dar apoi s-a gândit mai bine la o asemenea sfidare și a continuat să vorbească. "Am fost la birou."
"Biroul Turkish Cargo?"
"Da."
"Unde este?"
"Imediat după stația de taxiuri, pe partea de sud a aeroportului - lângă UPS."
"Bine, și?"
"Și colonelul a intrat înăuntru."
"Nu și tu?"
"Nu."
"Zayan?"
"Nu, ne-a spus să rămânem în mașină. El a intrat singur."
"Cât timp?"
"Cinci minute."
"Asta e tot?"

"Poate zece - dar nu mai mult."
"Și apoi?"
"Apoi a ieșit cu un director și ne-a spus să îi urmăm. Am intrat în terminalul de marfă. Omul ne-a condus la o zonă de depozitare, ne-a dat cheile, ne-a arătat aspectul și asta a fost tot. Colonelul i-a mulțumit, iar noi am plecat."
"Camere?"
"Ce?"
"Erau camere de supraveghere?"
"Desigur."
"Înăuntru și afară?"
"Da."
"Sunt paznici în față?"
"Da."
"Câți sunt?"
"Doar unul, într-o cabină - el este cel autorizat să deschidă ușile mari ale garajului, astfel încât să vă puteți muta containerele sau cutiile sau orice altceva înăuntru și afară."
"Există vreo altă cale de acces în terminal?"
"Prin spate - acolo este locul unde toate stivuitoarele și alte echipamente transportă marfa de la terminal la avioane."
"Dar părțile laterale ale clădirii? Există intrări?"
"Pe partea de nord, da."
"Cu un paznic?"
"Nu, doar o tastatură - treci cardul pe care ți-l dau, iar ușa se deschide electronic."
"Cât de departe este această intrare de zona de depozitare închiriată de colonel?"
"Nu știu - patruzeci de metri, poate cincizeci."
Jenny a scos un carnețel și un stilou din buzunarul vestei sale antiglonț și le-a aruncat în poala bărbatului. I-a făcut semn lui Callaghan să-i scoată cătușele.
"Desenează-mi o hartă", a ordonat ea, apoi a făcut un pas înapoi și și-a îndreptat pistolul spre capul lui Rahman, pentru orice eventualitate.
91
Nu era timp să fie deștepți.
Cu toate artificiile pe care ei și israelienii tocmai le declanșaseră, oameni înarmați - probabil mulți - urmau să sosească în orice moment. Dacă voiau să scape cu viață, ca să nu mai vorbim de a ajunge la Beirut înainte de dimineață, trebuiau să își facă treaba și să plece de acolo, repede.
Noah Daniels și-a scos telefonul agenției și a format numărul lui Tanzeel al-Masri. Sunetul a fost slab la început, dar pe măsură ce Noah se deplasa în interiorul ultimei structuri în picioare din complex, îl auzea din ce în ce mai tare. În momentul în care a ajuns în camera din spate, care părea să fi fost cândva biroul cuiva, sunetul era foarte clar. Găsind un birou vechi din lemn, a scotocit prin sertare, a găsit telefonul lui Tanzeel ascuns adânc într-unul dintre ele și l-a redus la tăcere.
Verificând imediat contactele, a fost dezamăgit să nu găsească niciun nume sau număr. Și-a dat seama că telefonul era nou, poate doar de câteva săptămâni. Nu făcuse niciun apel și primise doar câteva și doar de la trei numere. Unul era al lui, desigur. Celelalte două erau în mod clar numere de telefon cu sediul în Liban și, era destul de sigur, centrate în Beirut. Utilizându-și din nou propriul telefon, a trimis un mesaj text cu ambele numere comandantului de supraveghere de la Centrul de operațiuni globale al CIA din Langley și i-a cerut să le verifice în toate bazele lor de date, precum și în cele ale NSA, și să îl contacteze cât mai

repede posibil. O clipă mai târziu, comandantul de gardă i-a răspuns că se ocupă de asta.
Noah a mai găsit ceva într-unul dintre sertare. O cutie pentru un telefon prin satelit Iridium 9555. Era goală, dar pe spate erau trei autocolante, fiecare conținând coduri de bare UPC, precum și o serie de alte litere și numere. Unul dintre autocolante menționa Thailanda ca țară de origine a telefonului. Și aceasta era o achiziție foarte recentă. Noah s-a uitat cu atenție prin cutie și apoi prin sertare, căutând o chitanță. Nu a găsit niciuna, a făcut o poză a codurilor de bare cu telefonul și i-a trimis-o comandantului ceasului cu aceeași cerere.
Camera era un dezastru. Toate ferestrele fuseseră sparte. Era sticlă pe toată podeaua. Era o saltea gonflabilă. Era dezumflată, dar părea nouă. Combinația dintre telefonul lui Tanzeel, cutia telefonului prin satelit și saltea constituia o puternică dovadă circumstanțială a faptului că Amin al-Masri a folosit această cameră ca birou și dormitor. Cine altcineva, în afară de un comandant de rang înalt, ar fi putut să aibă camere doar pentru el?
În colț, în umbră, Noah a observat brusc altceva. Folosind lanterna telefonului său, s-a apropiat și a găsit o grămadă de cenușă. S-a ghemuit pentru o privire mai atentă, și-a lăsat rucsacul jos, a scos un stilou și l-a folosit pentru a căuta prin funingine. Cenușa era rece, dar proaspătă. Mirosul de fum era încă în aer, iar Noah a fost dezamăgit de el însuși pentru că nu l-a observat mai devreme. Ceea ce l-a frapat a fost că această cenușă nu erau resturi de hârtie. Cineva, aproape sigur al-Masri, ardea haine. Săpând mai adânc, a descoperit bucăți de haine militare arse. De asemenea, a găsit bucăți arse de bumbac care ar fi putut proveni de la un tricou și, spre uimirea sa, una dintre bucăți era plină de sânge.
Un gând delicios i-a venit lui Noah în acel moment. Fusese rănit al-Masri în schimbul de focuri de la graniță? O armă a lui Ryker, sau a lui Curtis, îl lovise cu adevărat? Ar fi fost frumos, dar, trebuia să recunoască, era la fel de posibil ca sângele lui Ryker, al lui Curtis sau al israelienilor să fi ajuns cumva pe cămașa lui al-Masri.
Exista o cale de a afla. Noah își desfăcu rapid fermoarul rucsacului și scoase o pungă de cauciuc. Deschizând-o, a scos un dispozitiv cunoscut sub numele de termociclator PCR. Folosite pentru a amplifica și analiza segmente de ADN, astfel de aparate erau de obicei mult mai mari și se aflau în laboratoare, spitale și altele asemenea. Acesta, însă, era portabil și putea fi conectat la smartphone-ul lui Noah. Noah a scos apoi o trusă de testare, care includea o grămadă de tampoane de bumbac proaspete. Acolo, în întuneric, Noah s-a apucat imediat de treabă, prelevând probe, încărcându-le în termociclator și transmițând simultan informațiile genetice prin satelit la Langley, pentru ca rezultatele să poată fi verificate de două ori pe aparatele lor mult mai sofisticate și să poată fi verificate în bazele de date ADN ale Agenției. Întregul proces putea dura aproximativ o oră, dar se spera că în momentul în care ajungeau la Beirut, puteau cel puțin să decidă dacă sângele aparținea lui Ryker, Curtis sau Mizrachi. Rămânea de văzut dacă puteau dovedi cu siguranță că era al lui al-Masri, dar cu siguranță merita să încerce.
Chiar înainte ca Noah să împacheteze totul și să se întoarcă la grup, a aruncat o ultimă privire cu ajutorul lanternei de pe telefonul său. Atunci a zărit mormanele și mormanele de păr ars.
92
Rahman nu făcuse o singură hartă.
Făcuse două.
Una schița terenul aeroportului, unde se afla exact terminalul, ce era în jurul lui, unde erau ușile și unde se aflau paznicii și camerele.
Celălalt schița planul terminalului, în ce secțiune se afla

compartimentul de depozitare închiriat, unde erau ieșirile și unde se aflau camerele, toaletele și scările. Pe măsură ce Jenny punea mai multe întrebări, bărbatul continua să adauge mai multe detalii. Când a fost convinsă că are tot ce-i trebuie - sau, cel puțin, tot ce-și amintește el - i-a spus lui Callaghan să-i pună cătușele la loc. Abdel Rahman ar fi putut fi împușcat în ambele picioare. Nu era în poziția de a fugi, dar, la urma urmei, era încă un criminal antrenat și nu era momentul să riște. Odată cătușele puse, Jenny s-a mișcat repede. Înainte ca Rahman să-și dea seama ce se întâmplă, ea îi înfipsese un ac în gât. Medicamentele și-au făcut efectul rapid, iar bărbatul a leșinat repede.
"Tomer, vorbește cu mine", a spus ea în căști. "Ce face omul tău?"
"Tocmai l-am stins", a răspuns israelianul prin radio.
"A vorbit mai întâi?"
"Un pic."
"Ce ai aflat?" Jenny a insistat.
"Numele, gradul, numărul de identificare - elementele de bază."
"Asta-i tot?"
"Ei bine, mi-a spus că erau treizeci de oameni în plutonul lor când au plecat sâmbătă dimineața."
"Câți au eliminat Ryker și Curtis la graniță?"
"Am găsit cincisprezece cadavre plus tipul pe care l-am capturat."
"Tanzeel."
"Corect."
"Deci au pierdut jumătate din oamenii lor în atacul inițial?"
"Exact", a confirmat Tomer.
"Și câți se îndreaptă spre Beirut?"
"El a spus șase."
"Deci, în afară de el și de tipul ăsta, Rahman, ar trebui să mai fie încă șase cadavre în acest complex - am înțeles eu bine?"
"Cred că da."
"Bine, stai puțin", a spus Jenny. "Stone, ești acolo?"
"Recepționat."
"Ne-ai găsit vreo mașină?"
"Este o dubiță de marfă aici - o Mazda Bongo - pe care am reușit să o fac să meargă. Am găsit și o Toyota și un Ford, dar sunt cam KIA."
"Putem ajunge la Beirut cu Mazda?"
"Cred că da."
"Cât combustibil are?"
"O jumătate de rezervor."
"Ar trebui să fie bine... așteptați", a spus Jenny, apoi l-a contactat prin radio pe Noah pentru a obține un raport de situație.
Noah a pus-o la curent, împreună cu restul echipei care asculta, cu ceea ce a găsit. Când a terminat, s-a lăsat o tăcere mormântală.
"Păr?" a întrebat Jenny în cele din urmă.
"Da, păr - mult păr - tot negru aprins."
"Nu înțeleg."
"După cum arată, și după cantitate, cineva s-a ras în cap."
"Al-Masri?"
"Asta cred și eu."
"Dar de ce?"
"Nu am nicio idee", a spus Noah.
"Eu da", a spus Donny Callaghan prin căști, deși stătea chiar lângă ea. "Pentru a-și îmbunătăți șansele de a trece prin punctele de control."
Jenny a dat din cap și chiar a zâmbit. "S-ar putea să ai dreptate."
"Da", a spus Geoff Stone. "Ceea ce ridică o întrebare bună: cum trecem de punctele de control? Sau ne îndreptăm înapoi spre mare?"
"Nu, să mergem pe apă va dura prea mult", a spus Jenny. "Ne întâlnim în curte, cu toții - am o idee."

Zece minute mai târziu, erau cu toţii în dubă.
S-au îndepărtat rapid de complex, îndreptându-se spre intersecţia cu Route 51. Imediat ce au intrat pe autostradă, Geoff Stone a auzit o pereche de avioane de luptă israeliene apropiindu-se dinspre vest. Apoi a auzit fluierăturile ascuţite, chiar dacă numai pentru o fracţiune de secundă. Piloţii au tras. Rachetele se apropiau. Geoff şi-a acoperit urechile şi s-a pregătit pentru impact.
Dintr-o dată, întregul complex a fost distrus într-o minge de foc masivă. Undele de şoc au făcut dubiţa să tremure şi să se clatine. În ciuda protecţiei din mâini, comoţia aproape că i-a spart lui Geoff timpanele. Apoi a venit al doilea val şi apoi un al treilea.Întreaga echipă, cu excepţia lui Tomer, care era la volan, a ridicat gâturile pentru a privi spectacolul din spatele lor, flăcări puternice care se înălţau la patruzeci, cincizeci, şaizeci de metri pe cerul nopţii. Geoff nu s-a putut abţine să nu privească şi el. Trecuseră ani de când nu mai fusese pe câmpul de luptă şi se minuna atât de sincronizarea în fracţiuni de secundă, cât şi de raţiunea simplă a loviturii. Conducerea israeliană de la Kirya îi urmărise în mod evident prin intermediul unei drone în direct. După ce Tomer le-a dat ordinul generalului Golan şi echipei sale, avioanele F-16 au ajuns la faţa locului aproape instantaneu. Trei lovituri ar fi putut părea exagerate. Dar asta era şi ideea. Toate forţele Hezbollah care se îndreptau într-acolo nu ar mai fi găsit nimic. Nu ei. Nici prizonierii lor. Nici măcar rămăşiţele telefonului lui Tanzeel.
93
GHAT, LIBIA
Abu Nakba nu putea dormi.
A stat întins în pat o vreme, uitându-se la ventilatorul nemişcat din tavan. Era mult prea frig pentru a folosi un ventilator, cel puţin noaptea. Erau doar 40 de grade. În orice caz, îşi spuse el, era timpul să pornească încălzitorul. Dând jos singura pătură de lână pe care o folosea, şi-a aruncat picioarele peste marginea patului, şi-a încălţat sandalele, a pus mâna pe baston pentru a se stabiliza şi, cu mult efort, s-a ridicat în picioare.
S-a apropiat de perete în halatul său uşor de bumbac, a băgat în priză încălzitorul şi l-a pornit. Apoi s-a îndreptat spre dulapul său şi a găsit un şal pe care să şi-l pună pe umeri. S-a gândit să meargă în biroul său pentru a urmări ultimele ştiri. Imaginile războiului cu rachete dintre sionişti şi Hezbollah erau o mare alinare pentru el - mai ales scenele cu copii răniţi, plângând, implorându-şi mamele, căutându-şi disperaţi taţii. Şi acesta era doar începutul. Urmau atât de multe altele.
Era un fiu al deşertului, iar vasta lui întindere îl atrăgea acum pe balcon. Înfăşurându-se sub şal, s-a aşezat în fotoliul său preferat şi a privit nisipurile mişcătoare, învolburate, scăldate în nuanţa albăstruie a lunii aproape pline. Durerea provocată de catastrofa din Ierusalim - iubitul său al-Quds - era încă proaspătă. Acea operaţiune fusese atât de planificată şi oferise atât de multe promisiuni. Liderii Statelor Unite, Israelului şi Arabiei Saudite. În acelaşi loc. În acelaşi timp. Cu un agent Kairos în poziţia de a-i elimina pe toţi. Totuşi, misiunea eşuase. El încă nu putea accepta asta. Da, banii încă curgeau. Da, iranienii şi turcii şi chiar şi ruşii erau încă mulţumiţi de toate succesele sale. Hamdi Yaşar continua să insiste că realizaseră multe lucruri de care să fie mândri. Dar Hamdi se înşela. Al Qaeda doborâse doi zgârie-nori americani. Talibanii i-au blocat pe americani în Afganistan timp de două decenii. Statul Islamic a comis un genocid total şi, chiar dacă pentru scurt timp, a instituit un califat complet operaţional. Ce realizaseră Abu Nakba şi oamenii săi în comparaţie?

Sabotarea tratatului de pace saudit cu sioniștii ar fi un progres. Dar mai avea atât de multe de făcut în inima sa. De ce, atunci, era împiedicat la fiecare pas? Cum reușiseră americanii și sioniștii să întoarcă în mod repetat foaia împotriva lui Kairos? Adevărat, suferiseră pierderi, dar nici pe departe suficiente. Și de fiecare dată, urmele duceau la un singur om. Un american. Un agent special.
Marcus Johannes Ryker.
Rușii îl suspectau că le-a ucis președintele, prim-ministrul și șeful FSB. Iranienii erau convinși că el îi împiedicase să transfere cu succes focoase nucleare nord-coreene pe țărmurile lor. Și apoi, desigur, a apărut pe Haram al-Sharif în timpul summitului pentru pace.
Abu Nakba s-a trezit tremurând în aerul rece al nopții. Cu toate acestea, se bucura de vestea pe care i-o dăduse Hamdi Yaşar chiar înainte de culcare. Părea prea bune ca să fie adevărate. Imaginile erau clare. Imaginile video nu mințeau. Omul care își spunea Thomas Millner era, a insistat Hamdi, de fapt Marcus Ryker.
Abu Nakba nu l-a crezut la început. Dar o comparație atentă a imaginilor doveditoare pe care omul lor din Liban le furnizase cu imaginile lui Ryker de pe Muntele Templului și cu numeroasele relatări din ziare și reviste de după aceea a fost inconfundabilă. Liderul Kairos nu a avut scrupule să plătească milioane pentru a-l avea pe acest om în mâinile sale. El ar fi plătit cu ușurință de o sută de ori mai mult decât cerea al-Masri.
Și totuși, ceva nu era în regulă. Abu Nakba nu putea pune degetul pe el. Dar ceva îl sâcâia, răpindu-i somnul.
Ridicându-se în picioare, a intrat din nou în dormitor și s-a îndreptat spre biroul său din camera alăturată, unde a luat loc în spatele biroului și l-a sunat pe Hamdi Yaşar din Doha.
În ciuda orei, bărbatul a răspuns imediat. "Ce s-a întâmplat?"
"Nu știu. Dar ceva îmi tulbură spiritul".
"Ce este, părinte?"
"Când ați vorbit ultima oară cu prietenul nostru din Liban?"
A existat o mică pauză. "De ce?"
"Nu sunt sigur, dar am un sentiment neliniștitor."
"Da?"
"Sună-l."
"Acum?"
"Da."
"Și ce să-i spui?"
"Întreabă-l despre pachetele noastre. Asigură-te că sunt pregătite pentru livrare."
94
SUDUL LIBANULUI
Au accelerat spre nord și au ajuns curând la primul punct de control. Acesta era situat chiar în fața podului care traversa râul Litani.
Pe măsură ce duba de marfă încetinea, Geoff se simțea impresionat de planul pe care Jenny Morris îl stabilise pentru ei. Până la acea întâlnire de la Langley, nu o mai întâlnise niciodată pe femeie. Îi auzise numele, știa că era de la CIA și că fusese șefa stației Agenției la Moscova. Geoff auzise chiar câteva zvonuri din când în când despre posibila ei implicare în extragerea unei cârtițe de nivel înalt pe care Agenția o numise Corbul. Dar asta era tot. Habar nu avea cum sau când îl cunoscuse prima dată pe Marcus Ryker.
Oricare ar fi fost isprăvile ei din trecut, pregătirea lui Jenny la CIA era pusă în valoare acum. În curte, ea le ordonase să găsească cât mai mulți dintre teroriștii Hezbollah căzuți. Ei au făcut tot posibilul în cele cinci minute pe care ea le-a alocat și i-au adus patru cadavre și câteva părți suplimentare ale corpului. Ea a vrut ca acestea să fie

încărcate în sacii pentru cadavre pe care îi aduseseră cu ei și să fie așezate în spatele mașinii Mazda Bongo. După ce a făcut acest lucru, i-a pus să îi pună pe Abdel Rahman și pe celălalt prizonier în saci pentru cadavre și să îi încarce, de asemenea, în partea din spate a dubiței, sub cadavrele celorlalți. Rahman și colegul său nu erau morți, desigur. Dar, oricât de drogați ar fi fost, cu siguranță arătau ca niște cadavre, mai ales când Jenny le unse fețele și mâinile cu pământ, sânge și funingine pentru a accentua efectul. Ca măsură bună, îi ordonase lui Geoff să scoată cizmele unuia dintre cadavre și să le pună pe Rahman, astfel încât, dacă cineva se uita cu atenție, să nu poarte cizme cu câte o gaură de glonț în fiecare picior.
Când dubița a ajuns în fața liniei de la blocajul rutier, soldații Hezbollah le-au spus să oprească vehiculul, să oprească motorul și să coboare încet. Ei au făcut-o, jucând rolurile pe care Jenny le atribuise. Toți bărbații purtau uniformele Hezbollah murdare și pătate de sânge și kaffiyehs pe față. Acoperirea lor era că se întorceau de pe front la Beirut cu trupurile camarazilor lor căzuți.
Jenny, însă, nu mai purta uniformă. În schimb, se schimbase într-o abaya neagră și o glugă neagră care o acoperea din cap până în picioare. Doar ochii ei căprui erau vizibili prin mica fantă dreptunghiulară din partea din față a glugii. Deși acest lucru era mai tipic pentru femeile șiiite din Arabia Saudită decât pentru cele din sudul Libanului, cu siguranță nu era neobișnuit în orașele libaneze din nord. Rolul pe care și-l atribuise era cel al unei surori înlăcrimate, care călătorea cu fratele ei - Tomer, liderul grupului și cel mai bun vorbitor de arabă - înapoi la Beirut pentru funeraliile tuturor acestor bărbați, inclusiv, aparent, ale fratelui ei mai mic și ale lui Tomer.
Noah, între timp, trebuia să se prefacă că a fost grav șocat de obuze - nu auzea, nu vorbea și abia se putea ține pe propriile picioare. Geoff a fost însărcinat să îl susțină și să se roage ca niciunuia dintre ei să nu i se pună vreo întrebare, deoarece Noah nu vorbea arabă, iar accentul lui Geoff i-ar fi dat de gol.
Callaghan a fost ultimul și cel mai reticent să iasă, dar în cele din urmă a făcut-o de pe scaunul pasagerului din dreapta față. Treaba lui era să pară dur, epuizat și enervat de întregul proces "am fost acolo, am făcut asta". Jenny nu era deloc îngrijorată de el. Învățase limba arabă în timpul celor patru misiuni de luptă din Irak și o perfecționase destul de mult în timpul studiilor sale recente. Cu părul vopsit și barbă, arăta destul de bine, în ciuda pielii sale deschise.
Aproape douăzeci de agenți Hezbollah se înghesuiau în jurul lor. Liderul, care purta o glugă neagră, le-a lătrat o serie de întrebări. Tomer a răspuns în numele grupului. Liderul le-a cerut să își scoată kaffiyeh-urile, apoi a verificat fața fiecărei persoane în funcție de fotografiile pe care le avea pe smartphone-ul său. Când comandantul responsabil de punctul de control s-a apropiat de el, Geoff a aruncat o privire asupra fotografiilor pe care le derula. Deloc surprinzător, erau poze cu Ryker, Curtis și Mizrachi. Dar erau și fotografii ale lui al-Masri și ale membrilor echipei sale.
Geoff s-a încordat, deși a încercat să nu arate asta. Avea comandantul fotografii cu toți oamenii lui al-Masri? Mai exact, aveau vreo fotografie cu Abdel Rahman sau cu celălalt prizonier încă în viață din spatele dubiței? Urma să afle.
În timp ce comandantul continua să vorbească cu Tomer, ceilalți agenți se deplasau în spatele dubei și deschideau trapa. Ținându-l pe Noah aproape de el, Geoff se îndepărtă puțin, încercând să vadă dacă oamenii aveau de gând să verifice sacii cu cadavre.
Au făcut-o. Primul, din fericire, era plin cu părți de corp însângerate, inclusiv nu un cap tăiat, ci două. Fețele fuseseră în mare parte smulse,

făcând imposibilă identificarea vizuală. Bărbații au închis repede sacul la loc și au deschis altul. Această pungă conținea un cadavru intact, dar și acesta fusese ars atât de rău - nu doar trunchiul și membrele, ci și fața - încât a împiedicat o identificare pozitivă.
Unul dintre bărbați a început să vomite. Alții se uitau în altă parte, revoltați de ceea ce vedeau, mai ales că uniformele - oricât de însângerate și arse ar fi fost - arătau clar că aceștia erau cu adevărat camarazi de luptă ai Hezbollah. Totuși, unul dintre bărbați părea hotărât să treacă prin toate sacii cu cadavre - apoi cineva a început să țipe.
95
Nu doar țipa.
Cineva striga din toți plămânii.
Când Geoff s-a întors, a fost uimit să vadă că era Tomer. Totul era în arabă, dar a devenit rapid evident ce spunea. Comandantul punctului de control era pe cale să îndepărteze gluga de la abaya lui Jenny, iar Tomer încerca să-l oprească. Când comandantul l-a ignorat și chiar a atins brațul lui Jenny, Tomer a alergat spre el, i-a aplicat o lovitură de dreapta în falcă și l-a lăsat inconștient.
În acest moment, toate armele au fost ridicate - nu doar cele ale forțelor Hezbollah, ci și cele ale americanilor, inclusiv Geoff și Tomer. Au stat cu toții acolo cel puțin un minut, cu armele îndreptate unii spre alții, toți în afară de Geoff și Noah țipând din toți plămânii. În cele din urmă, Tomer și-a ridicat mâna stângă în semn de capitulare și a coborât încet Kalashnikovul pe care îl ținea în dreapta. Restul echipei i-a urmat exemplul. Geoff a fost ultimul. Dacă urma să se prăbușească, voia să-i ia pe băieții ăștia cu el. Dar când Tomer s-a întors și i-a vorbit într-o arabă calmă și constantă, Geoff a decis că omul știa ce face. S-a aplecat și și-a așezat propriul AK-47 pe jos, apoi s-a ridicat din nou și și-a ridicat mâinile deasupra capului.
Unul câte unul, fiecare om a început să respire. Tomer i-a spus ceva comandantului adjunct. Pentru Geoff, nu a sunat ca o scuză, ci mai degrabă ca o explicație. Tomer spunea că încerca doar să protejeze onoarea surorii sale și că, în locul lui, adjunctul ar fi făcut la fel. A funcționat. Adjunctul le-a ordonat oamenilor săi să se retragă. Apoi a venit la Tomer, a început să râdă și l-a îmbrățișat pe israelian. Dacă ar fi știut, s-a gândit Geoff.
În timp ce soldatul inconștient primea săruri mirositoare și era scos de pe șosea, Tomer a făcut semn echipei să urce înapoi în vehicul. Jenny a urcat prima. Restul au urmat-o. Și, o clipă mai târziu, erau pe drum. Jenny era tăcută în timp ce conduceau spre nord.
Și nu era singură.
Deși toți cei din Mazda erau veterani de luptă sau de informații, incidentul de pe pod îi zguduise. Tactica lui Tomer fusese un pariu serios și, timp de câteva minute, Jenny se îndoise că vor scăpa cu viață. Dar trebuia să recunoască că pariul dăduse roade. A funcționat pentru că Tomer nu gândea ca un israelian, ca un comando sau ca un spion. El juca cu adevărat rolul unui musulman șiitic radicalizat și al unui comandant Hezbollah călit în luptă. A apărat onoarea "surorii" sale și, probabil, le-a salvat viețile. Cu toate acestea, a fost o amintire cutremurătoare a faptului că nu erau în elementul lor.
Când directorul Mossad, Asher Gilad, îi spusese că Tomer li se va alătura în misiune, Jenny nu crezuse că este înțelept și spusese asta. Fusese anulată. După cum a spus Gilad, Israelul nu avea de gând să subcontracteze salvarea nepotului premierului. Erau bucuroși să colaboreze îndeaproape cu o echipă americană, dar își doreau propriul om implicat, iar Tomer era omul potrivit. La urma urmei, el petrecuse aproape treizeci de ani lucrând pentru Shin Bet. Înainte de asta, în timpul anilor petrecuți în IDF, fusese lunetist și, mai târziu, membru al

unei unități extrem de secrete, cunoscută sub numele de Kidon, implicată direct în uciderea țintită a unora dintre cei mai periculoși teroriști cu care se confruntase vreodată Israelul. Era un israelian născut într-o familie de evrei care emigrase din Siria. Prin urmare, crescuse vorbind nu numai arabă, ci și mai multe dialecte originare din Siria și din Libanul vecin.
Așezată pe bancheta centrală din spate, Jenny a rămas tăcută, dar s-a aplecat în față și l-a mângâiat pe israelian pe braț. Tomer s-a uitat în oglinda retrovizoare și a dat din cap în semn de apreciere pentru gest, apoi și-a întors privirea la drum.
Ceasul de pe bord arăta 2:47 a.m.
La 3:04, au ajuns la un alt punct de control. Jenny simțea cum crește anxietatea, atât a ei, cât și a echipei sale. Nu erau alte vehicule în fața lor și doar patru soldați, dintre care doar unul părea complet treaz. La 3:14, erau din nou în mișcare. Nici o dramă de data asta. Dar, conform informațiilor pe care le primiseră, mai erau încă trei puncte de control până să ajungă la periferia Beirutului și încă unul la intrarea în incinta aeroportului.
Au continuat să conducă în tăcere, pasagerii curățându-și armele și verificându-și echipamentul, până când Noah a scos un sunet din rândul din spate.
"Hei, hei, am ceva - wow, incredibil", a spus el, cu electricitate în voce.
"Lasă-mă să ghicesc, rezultate ADN", a spus Jenny.
"Nu, nu", a răspuns el. "Asta chiar e ceva."
"Ce?", a apăsat ea.
"Este Ryker", a spus el. "A sunat la casa conspirativă. Tocmai am verificat mesajele. Este el. Ryker a evadat - e liber."
96
DOHA, QATAR
Hamdi Yașar a închis telefonul.
Nevrând să-și trezească soția și copiii, a ieșit pe balconul său. În timp ce privea spre capitala adormită a Qatarului și spre lumina lunii care dansa pe valurile Golfului printre toate bărcile cu pânze ancorate în portul de agrement, a încercat să dea un sens acelui apel. Cu doar câteva ore înainte, Abu Nakba fusese sceptic și apoi euforic. Ce s-ar fi putut schimba într-un timp atât de scurt?
Cu ochii încețoșați, dar mereu credincios fondatorului și liderului spiritual al Kairos, Yașar a format numărul omului său din Liban. Acesta, însă, nu a răspuns. Opt sunete. Apoi un al nouălea. După o a zecea, a închis.
Ceva nu era în regulă.
BEIRUT, LEBANON
Amin al-Masri se holba la telefonul din mâinile sale.
Nu mai suna, dar asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Trebuia să le spună. Dacă nu recunoștea ceea ce făcuse, nu ar fi fost plătit. Și apoi ce? Lațul se strângea. Al-Masri nu-i putea vedea - nu încă. Dar simțea cum forțele șeicului converg spre el. Știa cine conducea operațiunea. Nu putea fi decât un singur om. Șeful Amn al-Muddad-Kareem bin Mubarak. Cei doi aveau o lungă istorie împreună. Unitatea Radwan era adesea angajată de unitatea de contrainformații pentru a vâna și captura sau ucide spioni și infiltrați sioniști. Spre deosebire de mulți alți membri ai înaltului comandament, Mubarak nu a fost nici un "yes-man", nici un lingău al șeicului. Dimpotrivă, era unul dintre cei mai deștepți și mai isteți din rândurile superioare ale Hezbollah, iar omul venea după el. De acest lucru, al-Masri nu avea nicio îndoială.
Asta făcea ca misiunea sa să fie clară. Al-Masri trebuia să fie în zborul de la ora 9 dimineața. Trebuia să aibă prizonierii cu el. Chiar dacă erau

doar doi. Trebuia să își ia banii de la Kairos. Altfel ar fi rămas fără opțiuni și fără timp. Egipteanul s-a ridicat, s-a dus în baie și a vomitat în toaletă. Când a terminat, s-a șters la gură, a tras apa, s-a spălat pe mâini și pe față și a luat o înghițitură din sticluța de apă de gură de pe tejghea. Apoi a respirat adânc, s-a întors în dormitor și a apăsat butonul Call Back.
"Îmi pare rău că nu te-am găsit", a spus el când i s-a răspuns la primul apel. "A fost o noapte foarte ocupată."
"Și totul este bine?"
"Nu. Am pierdut o mulțime de oameni. Restul dintre noi sunt răniți și epuizați."
"Nu-mi pasă deloc ce faceți tu și oamenii tăi", a venit răspunsul rapid. "Cum sunt cadourile pe care mi le-ai promis? Sunt împachetate și gata de livrare?"
"Desigur."
"Toate?"
Al-Masri a fost uimit de întrebare. "De ce întrebi?"
"Nu contează motivele mele - răspundeți la întrebare."
Al-Masri a ezitat, iar contactul său s-a năpustit.
"Răspunde-mi la întrebare sau îți anulez biletul și trimit o echipă care să te vâneze și să te spintece ca pe un animal - asta dacă nu te găsesc mai întâi oamenii tăi."
"Bine, uite", a spus al-Masri. "Am împărțit prizonierii în mai multe vehicule, așa cum ai cerut."
"Trei?"
"Nu, doar doi - asta e tot ce am avut", a mințit al-Masri.
"Și?"
"Și unul dintre vehicule a ajuns la casa conspirativă fără probleme, dar..."
"Dar ce?"
"Dar a avut loc un incident la unul dintre punctele de control."
"Ce fel de incident?"
"Detaliile nu sunt importante", a insistat al-Masri, inventând asta din mers. "Dar a fost un schimb de focuri. Lucrurile au scăpat de sub control. Eu și garda mea de corp am reușit să ucidem toți soldații de la punctul de control. Dar domnul Millner . . ."
"Ce?"
"Ei bine, a fost ucis în schimbul de focuri."
"Atunci aduceți-mi cadavrul."
"Nu am putut lua cadavrul. A trebuit să fugim. A trebuit să-l lăsăm acolo."
"Îmi spui că Millner este mort?"
A fost o pauză lungă. "Da, asta vă spun - Thomas Millner a murit."
"Și Hezbollah îl are."
"Nu știu. Ți-am spus, a trebuit să fugim. Cum altfel puteam să-ți fac rost de ceilalți doi? Și nu uita, ai cerut doar unul - și un israelian, la asta. Îți livrez doi americani. E mai bine decât ai cerut. Chestia cu Millner nu a putut fi evitată. Dar într-o chestiune de ore, vei avea doi agenți federali americani în mâinile tale. Din nou, e mai mult decât ați cerut și merită banii."
La celălalt capăt al firului s-a lăsat o lungă tăcere.
"Alo? Alo?", a apăsat al-Masri.
"Știi ce ai făcut?", a întrebat bărbatul al cărui nume al-Masri nu-l știuse niciodată și nici nu ceruse să-l știe. "Ai idee pe cine ai pierdut?"
"Thomas Millner. Agent DSS. Și ce dacă? Mai aveți încă doi exact ca el."
"Nu, nu e nimeni ca el. Numele lui nu este Thomas Millner. Asta a fost un pseudonim. O minciună. Pentru a păcăli un idiot ca tine. Și a funcționat.

Dar nu ne-a păcălit pe noi. Omul pe care l-ai pierdut este Marcus Johannes Ryker. Este căutat de Corpul Gardienilor Revoluției Iraniene. Este căutat de Kremlin. De Dragul Lider din Pyongyang. Un om care valorează de o sută de ori mai mult decât vă plăteam. Și acum îmi spuneți că l-ați pierdut?"

97

WASHINGTON, D.C.Era aproape ora nouă seara în capitala națiunii.

Pete era încă la sediul DSS, dar avea nevoie de o pauză de la echipa de gestionare a crizei. Trecuse de mult de ora cinei, dar el nu putea mânca. Cu siguranță nu mai putea suporta să se uite la știri. Războiul făcea ravagii. Mii de oameni mureau. Cele mai mari mulțimi pe care le văzuse vreodată dansau pe străzile din Beirut după răpirea celor trei americani. Un coleg l-a găsit pe hol și a încercat să intre în vorbă cu el, dar abia a răspuns. L-a întrebat despre copiii lui Pete, l-a întrebat dacă are planuri de vacanță pentru vară, l-a întrebat ce citește zilele astea, dacă îi este dor de viața lui în medicină - orice, în afară de Marcus, DSS și criza de față. Cu toate acestea, Pete nu făcea decât să bolborosească un răspuns.

Pete Hwang era o persoană foarte retrasă. Nu avea de gând să-i spună acestui tip că nu-și mai văzuse copiii de luni de zile. Că se afla într-o nouă ceartă acerbă cu fosta soție. Că nu avea planuri pentru o vacanță. Că până și încercarea lui ridicolă de a pleca cu prietenii să navigheze fusese imediat anulată. Că nu se va mai întoarce niciodată la medicină. Sau că nu avea idee ce să facă cu viața lui. Era blocat. Era speriat. Și ultimele persoane cu care intenționa să împărtășească astfel de lucruri erau colegii săi de la DSS. Abia îi cunoștea - nu personal, în orice caz - și îi plăcea să fie așa.

Scuzându-se, s-a îndreptat singur spre cafenea. A cumpărat o ceașcă de cafea, a găsit o masă într-un colț liniștit și a stat singur, epuizat emoțional și fizic și gândindu-se la cât de puțini prieteni mai avea pe lume. Vinetti era mort. McDermott era un dependent de muncă. Marcus și Kailea erau captivi undeva în Liban. Senatorul Dayton era un om bun, dar nu fuseseră niciodată apropiați. Annie Stewart era la fel de amabilă, politicoasă și frumoasă ca întotdeauna, dar oricât timp petrecuseră împreună, ea nu păruse niciodată să îi împărtășească sentimentele. El nu insistase niciodată. Nu o invitase niciodată în oraș. Nu încercase niciodată să definească relația lor. Și acum . . .

Pete și-a amintit că decisese să renunțe la toate astea. Ea nu era interesată de el, nu în acel fel, și de fapt era interesată de altcineva. Nu avea rost să fie un ticălos. Și cu siguranță nu avea rost să se gândească la asta.

Cu toate acestea, sublinia cât de singur se simțea. Era înstrăinat de biserică. Înstrăinat de părinții lui. Nu s-a mai întors la Houston. Nu a păstrat legătura cu copiii cu care crescuse. Nu fusese niciodată la o reuniune de liceu. Și disprețuia social media. Cine, atunci, a rămas în afară de Marcus? Și acum asta.

Telefonul lui Pete a sunat. Era Dell de la Langley. Erau noutăți. El s-a pregătit pentru ce era mai rău, dar a fost uimit de ceea ce i-a spus DDI.

"Marcus a evadat", a spus ea.

"Vorbești serios?"

"Serios."

"Deci e în siguranță?"

"Nu aș spune asta", a clarificat Dell. "A lăsat un mesaj scurt pe robotul telefonic la una dintre casele noastre sigure. Știm că a evadat. Știm că e rănit. Știm că este pe fugă în Beirut și că este vânat de o mulțime de actori răi. Siguranță nu este un cuvânt pe care l-aș folosi. Dar este liber."

Pete a expirat. "Asta e o veste grozavă", a spus el. "O voi suna pe doamna Ryker."
"Nu-nu încă", a insistat Dell. "Nu ne putem permite o scurgere de informații."
"Doamna Ryker este o văduvă din Forțele Aeriene. Cred că poți avea încredere în ea."
"Nu e decizia mea. Ordinul de tăcere vine direct de la POTUS. Lucrurile ar putea încă să meargă prost. McDermott va informa echipa de gestionare a crizei în scurt timp. Dar, din politețe, am vrut ca tu să fii primul care află."
"Apreciez asta. Mulțumesc. Ține-mă la curent."
"Nu vă faceți griji. O voi face."
Pete și-a pus telefonul jos, și-a terminat cafeaua și era pe cale să se întoarcă sus. Dar s-a oprit o clipă, încercând să își imagineze prin ce trecea Marcus și, pentru prima dată în ultimii ani, și-a plecat capul și a spus o rugăciune pentru prietenul său.
98
BEIRUT, LEBANON
Marcus stătea drept în picioare.
Transpirația îi curgea pe față. Inima îi bătea cu putere. Mâinile îi tremurau. Imaginile fețelor distruse, răsucite, zdrobite și zdrobite ale lui Yigal și Kailei îi străluceau ca o lumină stroboscopică în ochiul minții. Pentru o clipă, habar n-avea unde era. Cu siguranță nu avea nicio idee unde erau ei. Dar trebuia să îi găsească. Trebuia. Nu ar fi putut niciodată să le privească familiile în ochi dacă nu o făcea. Era treaba lui, misiunea lui, datoria lui jurată să îi protejeze.
Dar cum?
Timp de câteva minute, Marcus a stat acolo, în umbră, cu luminile stinse, lumina lunii pătrunzând prin ferestrele deschise, perdelele fluturând în briza venită dinspre mare. Nu-i mai era foame, dar era epuizat. Fizic. Spiritual. Emoțional. Nu-i mai rămăsese nimic. A fost tot ce a putut să facă pentru a supraviețui. Să se elibereze. Să găsească adăpost. Dar acum ce? Chiar dacă ar fi fost salvat, ceea ce nu era deloc sigur, cum avea de gând să găsească două ace într-o căpiță de fân de două milioane de oameni? Și chiar dacă printr-un miracol îi putea găsi, abia putea să meargă. Fiecare centimetru din corpul său era îndurerat. Picioarele nu-i mai sângerau, dar asta numai pentru că le învelise în tifon dintr-o trusă de prim ajutor pe care o găsise în dulapul din baie.
Marcus s-a dat brusc jos din pat și a intrat în baie. S-a dus direct la toaletă, dar nu la timp. Tot ce mâncase înainte să doarmă a ieșit la suprafață ca un vulcan. A fost doar un minut, dar i s-a părut o veșnicie. Dureri ascuțite i-au sfâșiat stomacul și pieptul. Apoi a venit un alt val de vomă. Urmat de încă unul. Până când a pierdut numărătoarea. Până când a leșinat pe podea.
Când și-a revenit, era acoperit de mizerie. La fel ca vasul de toaletă și podeaua din jurul lui. Forțându-se să îngenuncheze, a luat un prosop și a început să șteargă mizeria. Într-un dulap a găsit un mop și câteva lichide de curățat și s-a apucat de treabă. Aruncând prosoapele folosite într-un coș de rufe, s-a dezbrăcat și a intrat din nou în duș. Dar nu mai era apă caldă, așa că a stat acolo în frig până când degetele i s-au zbârcit și s-au învinețit.
Ieșind afară, a folosit ultimul prosop pe care l-a găsit pentru a se usca. S-a spălat pe dinți de mai multe ori, încercând să scape de gustul de bilă, apoi s-a întors în camera supraetajată, a găsit o altă pereche de haine, le-a tras pe el și s-a băgat sub pătură. Tremura de febră. Îl durea încă stomacul, deși nu mai avea nimic în el. Gâtul îi era iritat. Ochii îi erau injectați cu sânge și umezi. Și încă nu putea dormi.
Dar a dormit.

Nu știa că a adormit. Nici măcar nu-și amintea că pleoapele i s-au mișcat până la jumătate. Dar deodată nu se mai afla în Beirut, ci în zborul de la Dulles la Tel Aviv, cu câteva nopți înainte, în ultimul rând de la clasa economică, cu genunchii pe piept, așezat lângă Kailea, fiind interogat pe un subiect pe care nu dorea să îl discute.
"Hei, Romeo, de ce nu mi-ai spus?", îl tachinase ea.
"Ki, las-o baltă - chiar nu vreau să..."
"Știi, Pete nu e tocmai fericit cu tine zilele astea."
"Kailea, serios."
"McDermott spune că ai invitat-o în oraș când știai - știai că el era îndrăgostit de ea de atâta timp."
"Ki, nu e nimic adevărat în propoziția asta - nici măcar un cuvânt."
"Nu tu ai invitat-o pe Annie în oraș?"
"Nu - ea m-a invitat."
"Ce?"
"Exact. Și ca să știi, Pete nu a fost îndrăgostit de ea. O pasiune? Sigur. O infatuare? Poate. Dar l-am sunat în momentul în care am închis telefonul cu ea. I-am spus că m-a invitat la dineul corespondenților de la Casa Albă. Și i-am spus clar că l-aș refuza dacă el ar fi vrut asta. Dar el a spus că a fost cool cu ea, a spus că dacă el ar fi fost într-adevăr în dragoste cu ea, el ar fi făcut ceva despre asta, dar el nu a făcut-o. "
"Stai, stai, stai - ea te-a invitat în oraș?"
"Ce ești tu, surd?"
Kailea a rânjit. "Poate. Dar vreau doar să mă informez corect."
"În sfârșit."
"Deci ea . . . ?"
"Da, ea m-a întrebat. De ce este atât de greu de crezut?"
"Uh, în parte pentru că McDermott mi-a spus exact contrariul."
"Ei bine, el nu a fost acolo, nu-i așa?"
"Și ce s-a întâmplat?"
"Ce vrei să spui cu "ce s-a întâmplat"?"
"Adică, ce s-a întâmplat? Când te-a sunat? Și de ce?"
"Ce-ți pasă ție, oricum?"
"Nu-mi pasă, bătrâne. Am doar un zbor de douăsprezece ore de omorât, și am văzut toate filmele din avionul ăsta. Așa că varsă."
"Am nevoie de o băutură", a spus Marcus.
"Mie-mi spui?", râse Kailea.
"Apă, idiotule. Vino la bucătărie cu mine. Mă omoară picioarele".
Cei doi s-au dat jos de pe scaune și s-au îndreptat spre partea din spate a avionului - nu a fost o plimbare lungă - unde au cerut unei însoțitoare de bord sticle de apă și apoi au reluat conversația în șoaptă, deoarece majoritatea celorlalți colegi de bord dormeau profund.
"Uite, nu a fost mare lucru", a început Marcus. "O prietenă de-a lui Annie de pe vremea când lucra la Georgetown îl acoperă pe președinte pentru Reuters. A invitat-o pe Annie să fie oaspetele ei la dineul corespondenților de sâmbăta trecută. Annie nu fusese niciodată. S-a gândit că sună distractiv. A ieșit și și-a cumpărat o rochie nouă. Și apoi reporterul se trezește sâmbătă dimineață bolnav ca un câine și nu poate merge."
"Și?"
"Și i-a dat biletul lui Annie și a încurajat-o să ia pe altcineva."
"Așa că a ocolit St. Pete și te-a sunat pe tine."
"Nici pe departe."
"Ce vrei să spui?"
"A sunat-o pe Maya Emerson."
"Serios? De ce? De ce?"

"După moartea lui Carter, Annie și Maya au devenit apropiate. Annie a mers la biserică destul de regulat și..."
"Aceeași slujbă ca și tine?"
"Nu, ea merge la cea matinală."
"Și ție îți place să dormi până târziu."
"Și ție nu?"
"Punct luat. Continuă."
"Maya nu mai iese aproape niciodată din casă. Nimeni nu a observat cu adevărat în timpul pandemiei, dar Annie și-a făcut griji pentru ea. Așa că s-a gândit că ar fi amuzant să îi ofere o ieșire în oraș."
"Dar?"
"De fapt, Maya a vrut să o facă - dar avea nepoții în oraș în acel weekend și a trebuit să renunțe."
"Așa că Annie te-a sunat."
"Greșit din nou."
"Haide."
"Îți spun doar ce s-a întâmplat. Ai spus că vrei să știi."
"Vreau, vreau. Continuă."
"Bine, așa că a sunat-o pe soția senatorului Dayton."
"Esther."
"Corect."
"Și?"
"Și Esther a fost înapoi în Iowa vizita familia."
"Mă omori cu suspansul."
"Esther a fost cea care i-a sugerat lui Annie să mă sune."
"Serios?"
"Da."
"De ce?"
"Era îngrijorată pentru mine. Credea că trebuie să ies mai mult din casă."
"E adevărat."
"Ies destul."
"Da, sigur. Să ieși în oraș cu Pete și cu mine și cu băieții de la DSS nu se pune. Vorbesc despre întâlniri, băiete. Când a fost ultima dată când ți-ai părăsit azilul, te-ai dat jos din scaunul cu rotile și ai ieșit cu o femeie la o întâlnire adevărată?"
"No comment."
Kailea a râs din nou. "Exact. Deci, oricum, te-a sunat?"
"Da, pe la 10:30 dimineața. Tocmai veneam de la alergat. Eram ud leoarcă de transpirație. Sună telefonul. Îi văd numărul și mă gândesc imediat că s-a întâmplat ceva rău pe lume."
"Era timidă?"
"Timidă nici măcar nu începe să o descrie."
"Dar ea te-a invitat."
"Da."
"Și tu ai spus da."
"A spus că era disperată."
"Ar trebui să fie."
"Ești hilar."
"Adevărat, dar irelevant. Haide, Ryker, ce s-a întâmplat la cină?"
99
Ochii lui Marcus s-au deschis brusc.
Crezând că auzise ceva pe hol, a apucat mânerul mopului pe care îl smulsese și îl adusese din baie și s-a îndreptat spre ușă. Era liniște. A întors încet mânerul, a deschis ușa, a aruncat o privire rapidă și apoi și-a tras capul înapoi înăuntru. Holul era gol. A așteptat câteva minute, apoi s-a uitat din nou afară. Tot gol. A închis ușa holului și s-a îndreptat spre ușa camerei alăturate, a deschis-o și i-a găsit pe toți

bărbații dormind încă în paturile lor, sforăind la fel de tare ca înainte, dar unul dintre paturi era gol. Dormise cineva acolo înainte? Marcus nu-și putea aminti.
A continuat să privească timp de un minut întreg. În cele din urmă, convins că doar febra lui vorbea, a închis ușa din nou, s-a întors la baie și s-a stropit cu apă pe față și pe gât. Apoi s-a șters cu prosopul și s-a urcat înapoi în patul de jos.
Curând, s-a trezit din nou transportat la Washington. Se vedea stând pe treptele unui bloc din nord-est, la doar câteva străzi de Capitoliu, purtând clasicul smoching Armani negru pe care și-l cumpărase pe vremea când făcea parte din Serviciile Secrete. Chiar și acum simțea adrenalina din acea seară, transpirația de pe palme, frisoanele din stomac, inima bătându-i cu putere în timp ce aștepta ca ușa să se deschidă. Și când s-a deschis, Annie Stewart i-a tăiat respirația.
Purta o rochie neagră fără mâneci, lungă până la podea, cu un corset argintiu strălucitor și o geantă argintie asortată. Părul ei blond-roșcat era dat pe spate, dezvăluind cercei cu diamante care se asortau cu colierul ei la fel de uimitor. Rujul ei era de un roz blând, la fel și unghiile, iar când i-a zâmbit adorabil, timid, Marcus a crezut că se va topi.
"Wow, arăți . . . Adică, uau", a fost tot ce a putut să facă.
"Și tu te aranjezi destul de bine, domnule Ryker."
"Doar că n-am fost niciodată..."
Ea a râs și a încuiat ușa în urma ei. Când el i-a oferit brațul, ea l-a luat, iar el a condus-o la Mercedesul negru Uber pe care îl comandase pentru noapte.
"Frumos", a spus ea în timp ce se așezau în scaunele din piele de pluș pentru cele douăzeci de minute de condus până la Washington Hilton.
"Ei bine, știi, parcarea va fi o nebunie acolo, și nu credeam că ești în stare să mergi atât de departe pe tocuri înalte."
"Bună decizie", a spus ea cu un zâmbet, iar el abia mai putea gândi limpede. "Am auzit că te îndrepți înapoi spre Israel."
"Ai surse bune."
"Crezi că vom reuși să încheiem acest acord de pace cât de curând?"
Pentru restul drumului, au vorbit despre călătoria în avans pe care o făcea pentru secretarul Whitney și despre motivul pentru care saudiții păreau să tragă de timp pentru un tratat de pace care a fost ideea lor în primul rând. Dar cu cât se apropiau mai mult de hotel, cu atât Marcus se simțea mai inconfortabil, iar Annie putea vedea asta în ochii lui.
"Te-ai răzgândit, nu?"
"Nu despre tine - deloc."
"Și atunci ce?"
"Sincer, eu doar . . ."
"Ce este?" Annie insistă.
"E doar că, ei bine, dineul corespondenților nu e chiar publicul meu."
"Mie-mi spui", a mărturisit Annie. "Sunt îngrozită să intru acolo."
"Crede-mă, am lucrat la multe din astea pe vremuri", a spus Marcus. "Sunt toți secretarii de cabinet și senatorii și A-listul de la Hollywood și, desigur, fiecare reporter care îmi face viața..."
"Mizerabilă?"
Marcus a râs. "Da."
"De ce ai spus da?"
"Pentru că erai tu."
A fost o tăcere lungă și stânjenitoare, apoi Marcus a făcut o sugestie.
"Hei, ai fost vreodată la restaurantul acela din vârful Key Bridge Marriott?"
"Cel care ar trebui să aibă o priveliște spectaculoasă a orașului?"
"Da."

"Nu, nu am fost niciodată."
"Nici eu", a spus Marcus. "E vreo șansă să renunți la chestia asta și să încerci asta?"
Annie a expirat, ușurarea din ochii ei fiind palpabilă. "Mi-ar plăcea."
Marcus i-a luat mâna și a strâns-o, apoi s-a întors spre șofer și a sunat. Marcus și-a scos telefonul pentru a face o rezervare. "Serios, a mai rămas doar o masă? Grozav. O luăm."
Cincisprezece minute mai târziu, stăteau la o masă pentru doi, luminată de lumânări, în colț. Luminile erau stinse, oferind clienților o priveliște optimă, prin ferestrele enorme din sticlă, asupra râului Potomac, a Monumentului Washington, a Memorialului Lincoln și a restului peisajului urban extraordinar. Annie a întrebat despre mama și surorile lui Marcus, pe care le cunoscuse și cu care luase cina cu un an și jumătate înainte, împreună cu senatorul Dayton. A fost un eveniment minunat, și-a amintit Annie, chiar dacă a fost, a glumit ea, o "operațiune specială" menită să țină familia Ryker în întuneric cu privire la "activitățile extracurriculare" ale lui Marcus, referindu-se la munca sa clandestină în Rusia, Coreea de Nord și, în cele din urmă, în Marea Chinei de Est.
Conversația a fost deopotrivă jucăușă și discretă. Deși nu făcuseră niciodată așa ceva, și cu siguranță nu singuri, Marcus a început să realizeze că Annie cunoștea mai multe detalii despre viața lui decât aproape oricine altcineva. În parte, asta se datora faptului că era angajata unui membru al Comisiei de Informații a Senatului. Avea o autorizație mai mare decât strict secret și era la curent cu unele dintre cele mai sensibile operațiuni pe care le desfășurau CIA și alte agenții. Și, în parte, pur și simplu pentru că se cunoșteau de aproape douăzeci de ani, de când s-au întâlnit pentru prima dată într-un elicopter în Kabul, Afganistan. Tocmai din aceste motive, Marcus nu s-a temut niciodată că ea ar putea menționa din greșeală ceva clasificat sau chiar să se apropie de limită, chiar dacă vorbeau încet și se sprijineau unul pe celălalt. Annie Stewart era una dintre cele mai inteligente și mai elegante femei pe care le cunoștea și nu era altceva decât o profesionistă desăvârșită.
A fost surprins să se trezească murind de nerăbdare să o întrebe de ce nu fusese niciodată căsătorită. Cu siguranță era dedicată muncii ei și totuși, în toți anii în care Marcus o cunoscuse, nu i se păruse niciodată că ar fi fost căsătorită la Washington sau o dependentă de muncă clasică. Tipul A? Cu siguranță. Nimeni nu supraviețuia în capitala națiunii fără să fie așa. Dar consumată? Nu. Ostilă față de conceptul de căsătorie? Se îndoia de asta. Neatractiv? Nici pe departe. Atunci cum putea o femeie ca ea să mai fie disponibilă?
Simpla întrebare îl stânjenea. Și-a acoperit curiozitatea crescândă întrebând-o cum a fost să crească în Charleston, Carolina de Sud, de ce a ales să meargă la American University și mai târziu la Georgetown când fusese acceptată la atâtea alte școli bune, care era partea ei preferată din țară și ce era pe lista ei de dorințe.
A fost nevoie de toată concentrarea lui Marcus pentru a rămâne concentrat asupra răspunsurilor ei.

Ochii verzi ca smaraldul ai lui Annie erau uimitori, aproape hipnotizanți.
Marcus a constatat că de multe ori trebuia să se uite în jos la masă sau peste râu și oraș pentru a nu trăda emoțiile intense, deși contradictorii, pe care le simțea în timpul nopții.
Aflase că tatăl lui Annie fusese la American University și că mama ei nu numai că fusese prima femeie din familia ei care mersese la facultate, dar obținuse o bursă completă la Georgetown. A aflat despre dragostea ei pentru Charleston și dragostea ei și mai profundă pentru Outer Banks din

Carolina de Nord, unde familia ei mergea în fiecare vară. Mătușa și unchiul ei deținеau o casă imensă în Corolla, chiar pe plajă, și deși o închiriau pentru lunile iulie și august - acoperind ipoteca pe tot anul în doar opt săptămâni - în iunie întreaga familie extinsă venea să stea și să se joace. Erau, i-a spus ea, cele mai dulci amintiri ale copilăriei ei, deși, după ce părinții ei muriseră într-un accident aviatic cu aproximativ zece ani înainte, nu se mai întorsese niciodată acolo.
Marcus era uimit. Habar nu avea că părinții ei muriseră. Cum a fost posibil? s-a întrebat el în timp ce ea își amintea de verile petrecute împreună. Apoi, și-a dat seama că, deși erau cunoștințe și chiar colegi, el și Annie nu fuseseră niciodată apropiați. Nici măcar nu erau prieteni adevărați. Ea știa multe despre el. Călătoriseră împreună pentru muncă. Îi cunoscuse mama și surorile. Fusese la slujba de înmormântare a lui Lars și a Elenei. Dar el nu o cunoștea cu adevărat. Nu-i cunoscuse niciodată familia. Se pare că nici măcar nu a întrebat vreodată despre ei. Nu în ultimul deceniu, cel puțin. Desigur, fusese și un bărbat căsătorit, un tată și un agent al Serviciilor Secrete în cadrul Detașamentului de Protecție Prezidențială - o viață care abia dacă îi dădea timp să își viziteze propria familie din Front Range, cu atât mai puțin să lege prietenii profunde și personale cu oameni din afara orbitei sale imediate. Și indiferent dacă avusese timp sau nu, nu avusese niciodată obiceiul de a lega astfel de prietenii cu femei atrăgătoare și singure.
Și apoi, desigur, mai fusese și Pete.
"Marcus? Aloooo? Mai ești cu mine?" îl întrebase Annie, încercând să-i atragă atenția.
Jenat, Marcus își dădu brusc seama că pierduse cunoștința. "Da, scuze, eu . . ."
"Atât de plictisitor, nu?"
"Nu, nu, te rog, nu, eu doar . . ."
"E în regulă; nu trebuie să . . ."
"Nu, serios, nu e vorba de tine; e.."
"Dacă îmi spui replica "Nu ești tu, sunt eu", chiar va trebui să te bat."
Marcus a râs. "Nu, nu ești tu sau eu; mă gândesc doar la Pete."
"Care Pete?"
"Ce vrei să spui, 'Pete care?' Pete Hwang. Cine altcineva?"
Annie părea mirată. "Ce legătură are Pete cu toate astea?"
Marcus s-a holbat la ea. "Uh, e cam nebun după tine de, știi tu, o veșnicie", a răspuns el în cele din urmă.
"Serios?"
"Nu știai?"
"Adică, suntem prieteni - prieteni buni - și bineînțeles că am lucrat împreună o vreme, dar . . ."
"Nu l-ai văzut niciodată?"
Ea ridică din umeri, încercând să se gândească la anii de când îl cunoștea pe Pete.
"Și te numești un profesionist al informațiilor?" a tachinat Marcus, stârnind un râs din partea ei.
"Cred că am bănuit că el ar putea avea o mică pasiune", a recunoscut ea. "Dar el nu a spus niciodată nimic. Așa că nu am crezut că era ceva serios."
"De ce crezi că s-a mutat aici?"
"Să lucreze pentru senatorul Dayton."
"Nu."
"Nu?"
"Nici pe departe."
Uimită, Annie s-a așezat pe scaun și a privit pe fereastră.

"Uite, nu e chiar mare lucru", a spus Marcus. "L-am sunat. I-am spus că mergem la chestia asta împreună. Și a fost de acord cu asta. Chiar a fost de acord. Dar . . ."
"Ar trebui să-i spun ceva?" a întrebat Annie.
"În niciun caz", a răspuns Marcus. "Ar muri. De fapt, m-ar ucide mai întâi pe mine și apoi ar muri. Serios, nu e mare lucru. E doar. . ."
Un chelner a venit să le ia comanda de desert.
"Ne lași un minut?" l-a întrebat Marcus.
Chelnerul a dat din cap și s-a îndepărtat.
"Îl iubesc pe Pete", a spus Marcus.
"Evident."
"Întotdeauna am fost apropiați, dar după ce Elena și Lars au fost uciși, m-a ajutat foarte mult, iar după moartea lui Nick, Pete a devenit cel mai apropiat prieten pe care îl am pe lume."
Annie a dat din cap.
"Și îmi pare rău pentru tipul ăsta, știi? E singur și asta îl macină, iar eu vreau să găsească pe cineva care să fie înnebunită după el."
"Absolut", a spus Annie, luându-i mâna peste masă. "Sunt o pețitoare destul de bună."
Marcus a râs. "Ei bine, s-ar putea să fie un pic cam repede. Nu cred că e pregătit ca tu, dintre toți oamenii, să încerci să-l cuplezi cu cineva. Dar . . ."
"Ce?"
"După seara asta am de gând să am o discuție mai lungă cu el."
"Despre ce?"
"Despre noi."
Annie a părut luată prin surprindere. "Despre noi?"
"Da."
"Ce vrei să spui, Marcus?"
"Spun că o singură întâlnire nu va fi de ajuns, Annie. Chiar mi-ar plăcea să te văd din nou."
101
SPITALUL SURORILOR ROZARIULUI, BEIRUT, LEBANON
Soarele începea să răsară peste Muntele Liban și Valea Bekaa.
Kareem bin Mubarak era înfometat, epuizat și își certa oamenii.
Aceștia curățaseră deja douăzeci și șase de clădiri de apartamente, treisprezece restaurante și o mulțime de alte magazine și cafenele de pe bulevard. Perimetrul lor continua să se extindă. Acum cercetau fiecare metru pătrat al unui spital catolic, dar încă nu îl găsiseră nici pe bărbatul pe care îl căutau, nici măcar vreun indiciu nou că acesta ar fi fost prin zonă. Era ca și cum omul ar fi sărit de pe primul acoperiș și ar fi dispărut în aer. Nici forțele lui Mubarak, nici întreaga forță de poliție din Beirut nu au găsit un taxi galben fără stopuri.
Ca și cum asta nu ar fi fost suficient de rău, șeicul cerea actualizări din oră în oră, indiferent dacă exista ceva de raportat. Generalul voia să facă totul public și îl sfătuise pe al-Hussaini în acest sens. Ar fi trebuit să transmită presei tot ce aveau despre al-Masri, oamenii săi și prizonierii săi, susținuse el. Asta i-ar fi transformat pe toți cei din capitală în ochii și urechile lor. Da, ar fi fost inundați cu ponturi, dintre care multe nu ar fi avut niciun sens, dar trădătorul și echipa sa nu puteau rămâne ascunși prea mult timp. Șeicul, însă, nu a fost de acord cu vehemență. A ieși în public ar însemna să recunoască faptul că Hezbollah nu a avut niciodată prizonierii și ar invita la ridicol și umilință, mai ales din partea sioniștilor. Nu, i s-a spus lui Mubarak, nu vor primi niciun ajutor din partea presei sau a publicului. Prea mulți oameni știau cum stau lucrurile.
Prin urmare, tot ce a putut face generalul a fost să nu explodeze atunci când telefonul său mobil a început să sune din nou.

"Scuzați-mă, sunteți generalul Mubarak?", a spus vocea de la celălalt capăt al firului.
"Cine întreabă?", a replicat generalul.
"Bine, îmi pare rău că vă deranjez, domnule general", s-a bâlbâit bărbatul. "Nu mă cunoașteți. Iar numele meu nu este important. Dar s-ar putea să am informații care v-ar putea fi de folos."
"Ce fel de informații?" a răspuns Mubarak.
"Sunt oaspete la o biserică din cartierul Mar Maroun, nu departe de locul în care vă aflați acum."
"De unde știi unde sunt?"
"Ei bine, de la fereastra mea, pot vedea bulevardul, și pot vedea toate mașinile de poliție și vehiculele militare și toată agitația."
"Și? Treci la subiect."
"Și l-am întrebat pe unul dintre ofițerii de lângă biserică și . . ."
"Spune-o. Nu am timp pentru asta."
"Ba da, ba da. Îmi pare foarte rău - am înțeles că sunteți în căutarea unui bărbat."
"Da."
"Un bărbat rănit grav, poate unul care avea foarte puține haine pe el când..."
"De unde știți asta?"
"Cum am spus, stau la biserică. Sunt aici de câteva săptămâni. Soția mea m-a dat afară din casă, iar preotul de aici a fost destul de amabil să mă primească. Dar oricum, în seara asta nu am putut dormi. Așa că m-am strecurat jos și am ieșit la o plimbare. Toată lumea din cartier vorbește despre asta și. . ."
"Și ce? Știi ceva despre acest om?"
"Ei bine, da, s-ar putea. Vezi tu, un bărbat a venit la biserică în seara asta - un bărbat pe care niciunul dintre noi nu l-a mai văzut până acum. . ."
Marcus s-a ridicat în picioare, instantaneu în alertă maximă.
Erau cizmele.
Le auzea venind pe hol și se mișcau repede. A sărit din pat și s-a dus să încuie ușa de la hol, dar tocmai atunci ușa laterală s-a deschis. Brusc, un flashbang a detonat lângă el. Marcus a căzut în mâini și genunchi, orbit, incapabil să audă ceva. Următorul lucru de care și-a dat seama a fost că avea un bocanc pe spate, împingându-l pe burtă.
Instinctiv, Marcus s-a întors și și-a înfipt pumnul drept în partea din spate a genunchiului cuiva. Oricine ar fi fost, s-a împiedicat, iar Marcus s-a târât în picioare. Încă nu putea vedea, dar acum erau mai multe mâini pe el. Lovindu-se cu sălbăticie, a dat un cot puternic în coastele cuiva, apoi a dat un pumn rotund cuiva care încerca să-l prindă din spate.
Liber din nou, cel puțin pentru o clipă, Marcus și-a ținut ochii închiși și a lovit oriunde a simțit mișcare. A atins gâtul unui bărbat și stomacul altuia. Imaginându-și camera cu ochii minții, a căutat patul supraetajat, apoi l-a folosit ca paravan. A plonjat pe patul de jos, s-a rostogolit spre dreapta și a ieșit în picioare pe partea cealaltă. S-a ridicat în picioare, a apucat nivelul superior al patului supraetajat și l-a împins în față cu toată puterea sa. A auzit câțiva oameni mormăind - cel puțin doi -, apoi a tras de pat în stânga lui, sperând să scoată mai mulți.
Nu a reușit. Cineva a încercat acum să îl atace din spate. Totuși, în loc să cadă imediat, Marcus a alunecat de pe cadrul patului și s-a izbit de un perete, apoi a reușit să se întoarcă la timp pentru a-și ridica piciorul drept și a-l înfige adânc în plexul solar al atacatorului său. Mai mulți oameni continuau să vină la el. În timp ce se lupta cu cruzime să-i respingă, auzul a început să-i revină. Vederea a început să i se

limpezească. Nu că l-ar fi ajutat prea mult. Era prea puţin şi prea târziu. Tot ce putea vedea erau sclipiri de uniforme, cizme, pumni şi bastoane. Apoi cineva i-a dat un pumn în faţă şi l-a trimis la podea. Înainte să-şi dea seama, ţeava unui AK-47 i-a intrat în spate. O glugă i-a fost aruncată pe cap. Erau cel puţin patru bărbaţi asupra lui acum. În ciuda faptului că se zbătea, îi trăgeau braţele la spate. Îi puneau încheieturile mâinilor în cătuşe flexibile şi le închideau atât de strâns încât era sigur că îi vor scoate sânge. Încă mai încerca să lovească cu piciorul pe oricine era suficient de prost încât să se îndrepte spre picioarele lui, dar în câteva secunde cineva îi fixase gleznele şi îl legase cu fermoar ca pe un bou la rodeo.
Tot ce putea face era să strige din toţi plămânii, aşa a făcut, implorându-i pe preoţi să-l ajute, să aibă milă de el. Dar, în vâltoarea momentului, striga în engleză. Chiar dacă preoţii şi bărbaţii din camera alăturată îl auzeau - şi cu greu puteau să nu observe agitaţia - el îşi stricase acoperirea. Nu era libanez. Nici francez. Era un american, iar acum fusese prins.
102
Părintele Pierre Fauchet şi ceilalţi se uitau în timp ce americanul era târât departe.
Nu văzuseră niciodată de aproape un comando Hezbollah. Cu siguranţă, niciunul nu intrase vreodată în biserică. Bărbatul nu pleca fără luptă, iar soldaţilor le era foarte greu să-l tragă pe hol, pe scări şi în parcarea din spate. Fauchet şi oamenii urmăreau acţiunea de la distanţă. Dar nimeni nu le spusese că nu pot privi, şi nu aveau de gând să rateze momentul. A fost cea mai mare emoţie pe care au trăit-o în ultimii ani. Ieşind pe uşa din spate, cu preotul în frunte, i-au văzut pe soldaţii mascaţi şi înarmaţi până în dinţi dezbrăcându-şi prizonierul şi îmbrăcându-l cu o salopetă portocalie. Apoi i-au injectat un ac hipodermic în gât şi l-au aruncat în spatele unei dubiţe de marfă, deşi el încă se răsucea şi încerca în zadar să se elibereze. Şi apoi, la fel de repede cum au venit, soldaţii au dispărut. Dubiţa s-a îndepărtat, cauciucurile ei scârţâind la fiecare întoarcere, şi totul a fost din nou liniştit.
Totuşi, oamenii fără adăpost stăteau acolo. Cu toţii. La fel şi preotul. Trecuseră doar câteva minute de ora 6 a.m. şi deja temperatura începea să crească. Urma să fie o altă caniculă, se gândi Fauchet. Ar fi bine să se pună în mişcare.
"Haideţi cu toţii înapoi înăuntru", a spus el mulţimii holbate. "Ce ziceţi să vă curăţăm pentru astăzi şi să facem un mic dejun?"
Cuvântul "mic dejun" le-a atras atenţia şi toată lumea s-a întors înăuntru.Fauchet i-a condus pe bărbaţi înapoi la dormitoarele lor, apoi a încurajat jumătate dintre ei să folosească duşurile, în timp ce cealaltă jumătate îşi făcea paturile şi aştepta ca o cabină de duş să devină disponibilă. Totuşi, în loc să coboare direct la bucătărie, preotul a intrat în camera supraetajată în care fusese cazat americanul. Era un dezastru. Mobilier spart. Perne, pături şi haine împrăştiate peste tot. Şiruri de sânge proaspăt pe podea.
În următoarele câteva minute, a adunat şi a îndreptat ce a putut, a aruncat ce trebuia şi apoi s-a îndreptat spre dulapul custodelui de pe hol pentru a lua un mop. Fauchet a rămas uimit când a văzut că cel puţin alte două duzini de comandouri îmbrăcate în echipament complet de luptă se apropiau de el din toate direcţiile, îndreptând spre el arme automate. Un bărbat înalt într-o uniformă neagră cu borduri roşii şi o beretă neagră şi-a pus degetul pe buze.
Fauchet a îngheţat în loc.

"Sunt generalul Mubarak", a spus cel înalt cu o voce șoptită, în timp ce se apropia de preot și își îndruma oamenii să ia poziții mai departe pe hol. "Unde este el?"
"Cine?"
"Sunteți părintele Fauchet?" a spus Mubarak în franceză.
"Eu sunt."
"Cineva din această biserică m-a sunat, mi-a spus că în acest loc se ascunde o persoană de interes."
"Nu înțeleg", a spus Fauchet.
"Unde este omul cel nou, cel care a sosit noaptea trecută?" a șoptit Mubarak. "Suntem aici pentru el."
"Dar oamenii tăi tocmai au fost aici".
"Poftim?"
"Nu acum zece minute", a spus preotul.
"Cine a fost aici?" a întrebat Mubarak, clar neînțelegând ce încerca Fauchet să îi spună.
"Soldații tăi", a spus preotul.
"Te referi la cei care sunt cu mine?"
"Nu, nu - ei erau îmbrăcați mai simplu - pistoale și căști și uniforme verzi obișnuite. Nu ca aceștia. Au venit și l-au luat pe om. L-au legat. L-au îmbrăcat într-o salopetă portocalie. L-au aruncat în spatele unei dubițe și, uite-așa, au dispărut."
Mubarak părea la fel de uimit ca și preotul. În cele din urmă, totuși, le-a ordonat oamenilor săi să cerceteze etajul și restul clădirii. Adjunctului său i-a încredințat sarcina de a lua o declarație completă de la preot. Apoi l-a sunat rapid pe șeic.
"Îl aveți?", a întrebat imediat al-Hussaini.
"Nu, mă tem că nu".
"Spuneți-mi că nu a evadat, generale Mubarak. Vă rog să-mi spuneți asta."
"Nu, Sfinția Voastră, nu a evadat", a răspuns Mubarak, coborând înapoi la mașină.
"Atunci ce s-a întâmplat? Unde s-a dus?", a insistat șeicul.
"Colonelul al-Masri a ajuns primul la el".
103
Dubița a ieșit în trombă din Mar Maroun, apoi a luat-o pe 51 spre sud, spre aeroport.
Aveau grijă să mențină viteza sub limita legală. Ultimul lucru de care aveau nevoie era să fie trași pe dreapta. Dar când au ajuns la moscheea Salim Salam, au ieșit brusc de pe autostradă, au intrat în parcare și s-au învârtit în cerc pentru un moment. Rugăciunile de la răsărit avuseseră loc la 5:45 în acea dimineață, iar majoritatea credincioșilor plecaseră. Nu erau multe vehicule în parcare, dar unul dintre ele era ideal. O furgonetă Toyota HiAce. Albă, dar murdară. Veche de cel puțin un deceniu, dar încă părea fiabilă. Și fără geamuri în spate sau în lateral.
Când au oprit lângă ea, Marcus s-a dezlănțuit. "Dă-te jos de pe mine - acum."
În timp ce toți ceilalți ieșeau pe ușile din față și laterale, Geoff Stone s-a dat jos din spatele lui Marcus. Apoi a tăiat legăturile de plastic de la încheieturile și gleznele lui Marcus. În momentul în care a făcut-o, Marcus a smuls capota. Capul și fața îi erau îmbibate cu sudoare. Respira greu și se lupta nebunește. Dar era viu. Și, uimitor, era liber.
"Dumnezeule, Ryker, arăți groaznic", a spus Jenny Morris în timp ce se uita în spatele Mazda Bongo la prietenul ei grav rănit.
Lui Marcus nu-i venea să-și creadă ochilor. "Tu? Credeam că . . . Cum ai . . . ?"
"Ai lăsat un mesaj la casa conspirativă, îți amintești? Nu credeai că vom veni să te luăm?"

"Am crezut că cineva o va face, în cele din urmă, dar cum . . . ?" Marcus avea dificultăți în a împăca vederea prietenilor săi cu frica și furia pe care le simțise cu câteva momente înainte.
"Eram în cartier", a spus Jenny. "Ne-am gândit că era timpul să încetezi să te mai joci de-a ostaticul și să începi să muncești cu adevărat pentru o schimbare."
Marcus a clătinat din cap. "Atunci de ce atacul? Aș fi putut ucide pe cineva. Am încercat, de fapt. Mi-ai înfipt un ac în gât. Ce . . . ?"
"Relaxează-te", a spus Stone. "Doar soluție salină. Trebuia să facem să pară autentic, nu-i așa? Nu e bine dacă localnicii cred că ai fost salvat de prieteni."
"Sincer, nu ne așteptam să vă împotriviți atât de mult", a spus Jenny. "Ești în regulă?"
Marcus începea în sfârșit să pună piesele cap la cap. "Doar câteva răni superficiale", a spus el. "Acum nu te mai holba."
Ea a zâmbit. "Și eu mă bucur să te văd. Și cu plăcere."
I-a aruncat o uniformă Hezbollah arsă, ruptă și pătată de sânge pe care o luaseră de pe unul dintre cadavrele de la complex.
"Asta e ultima modă?", a întrebat el.
"Te-ai prins - toți copiii le poartă."
Jenny s-a uitat în altă parte în timp ce Marcus s-a dezbrăcat până la chiloți și i-a dat monstruozitatea portocalie lui Geoff, care a aruncat-o deoparte.
"Salopeta a fost o chestie drăguță dacă vroiai autenticitate", a spus Marcus. "Dar ăsta nu e modul de operare al Al Qaeda - ISIS, de asemenea - nu Hezbollah?"
"Taci, ingrată", a spus Jenny, cu spatele la el.
Geoff i-a dat lui Marcus un pachet de șervețele dezinfectante, un tub de unguent antibiotic și o grămadă de tifon și bandaje. În timp ce Marcus se bandaja, Geoff a început să îi facă o serie de injecții pentru a-i stimula imunitatea și pentru a-l feri de infecții.
"Presupun că trebuie să fi contribuit la spectacol", a spus Marcus.
"Cu siguranță", l-a asigurat Jenny. "Ar fi trebuit să vezi expresia de pe fața preotului. Ca să nu mai vorbim de a ta."
"Și tipii ăia fără adăpost", a spus Noah în timp ce spărgea geamul din partea șoferului de la Toyota parcată chiar lângă ei, apoi s-a apucat să încingă motorul. "Erau în șoc total."
Între timp, Callaghan a început să frece fața lui Marcus cu noroi și să-i dea cu sânge dintr-o pungă de plastic pe mâini, picioare și față.
"Este real?" a întrebat Marcus.
"Bineînțeles că este real", a spus Callaghan.
"Miroase real."
"Pentru că este."
"De unde l-ai luat?"
"E a mea."
"A ta?"
"Da-Jenny a desenat-o în timp ce veneam să te luăm."
"Asta e dezgustător."
"Taci, Ryker, și lasă-mă să termin."
Noah nu și-a putut reprima râsul. Nici Jenny.
Acum era rândul lui Tomer să intervină. "Hei, tocmai am vorbit la telefon cu Kirya. Aveau o dronă deasupra bisericii. Am urmărit totul și n-o să-ți vină să crezi."
"Ce?" A întrebat Jenny.
"La șase minute după ce ne-am retras, două duzini de comandouri Hezbollah au luat cu asalt biserica."
"De ce?" a întrebat Noah, întorcându-se spre ei acum că motorul Toyota toarcea.

"Ei habar nu au", a spus Tomer.
"Voi știți?" A întrebat Marcus.
"Poate că preotul a raportat la poliție ce s-a întâmplat", a spus israelianul.
"Nu, asta nu are sens", a spus Marcus. "Ar fi putut unul dintre vagabonzi să...?"
Dar Jenny, uitându-se la ceas, i-a întrerupt. "Gata cu pălăvrăgeala, domnilor - terminați cu toții și să pornim la drum. Suntem ținte sigure aici."
Bărbații au făcut cum li s-a spus. Noah a spart geamul de pe partea pasagerului, pentru ca munca sa de pe partea șoferului să fie puțin mai simetrică. Mai puține întrebări în felul ăsta. Apoi a periat toate geamurile de pe ambele părți în parcare, având grijă să nu lase niciun ciob în Toyota.
Între timp, Callaghan, Tomer și Geoff și-au transferat toate armele și echipamentul în Toyota. Marcus și-a pus cămașa de camuflaj pe care i-o dăduse Jenny, apoi s-a urcat în spatele Toyota și într-un sac mortuar proaspăt pe care Geoff i-l pregătise. Noah i-a dat un mic receptor radio pe care să și-l pună în ureche și i-a atașat un mic microfon sub guler. Jenny i-a dat un pistol Glock de 9 mm încărcat, iar Geoff i-a dat cuțitul său de supraviețuire Bowie.
"Doar pentru orice eventualitate", a spus Stone.
Marcus a zâmbit, apoi a făcut câteva găuri de aerisire mici și discrete în geantă - chiar de-a lungul fermoarului și lângă gât. După ce a făcut asta, a dispărut în geantă. Geoff a închis fermoarul peste fața lui, apoi a lucrat cu ceilalți pentru a poziționa geanta spre partea laterală și din spate a Toyota. Apoi, au procedat la transferul tuturor celorlalte saci pentru cadavre din Mazda în Toyota, poziționându-i pe și în jurul lui Marcus, astfel încât acesta să fie ultimul sac pe care l-ar fi putut verifica cineva.
În cele din urmă, Geoff i-a verificat pe Abdel Rahman și pe celălalt prizonier în viață. La fel ca Ryker, ei erau potențiale probleme în timp ce echipa încerca să treacă de controlul de securitate de la aeroport, și cu siguranță nu era bine ca ei să se trezească în mijlocul unei inspecții. Geoff le-a desfăcut gențile și a fost ușurat să vadă că erau inconștienți, dar încă respirau. Le-a verificat pulsul și alte semne vitale. Apoi, cu aprobarea lui Jenny, le-a făcut fiecăruia câte o injecție suplimentară cu narcotice, nu suficient pentru a-i ucide - nu chiar - ci doar suficient pentru a-i menține în comă încă șase ore.
Când a terminat, a trântit portierele din spate ale Toyota, s-au îngrămădit cu toții în față și au pornit la drum.
104
În interiorul sacului, Marcus a început să numere în tăcere.
Avea nevoie să își încetinească respirația și ritmul cardiac. S-a simțit un pic mai bine când Toyota a început să se miște, dar a continuat să numere de la cincizeci în jos.
Apoi a făcut-o din nou.
Marcus nu se luptase niciodată cu claustrofobia și nu o făcea nici acum. Întunericul îi fusese întotdeauna prieten; obișnuia să glumească cu Elena spunând că versetul său preferat din Scriptură era Ioan capitolul 3, versetul 19: "Oamenii au iubit întunericul". Simplul gând de a fi închisă într-un sac pentru cadavre, înconjurată de cadavre și părți de cadavre, ar fi înspăimântat-o. Dar nu și pe el. Nu asta îi făcea ritmul cardiac să crească mult peste normal.
Ce anume? În timp ce stătea întins acolo, simțind fiecare denivelare a drumului, încerca nu doar să își încetinească pulsul, ci și mintea, să analizeze lucrurile și să dea un sens intensității ultimelor zile. În primul rând, fiecare parte a corpului îl durea. Arsurile de pe piept, de

pe picioare și din zona inghinală se simțeau mai rău astăzi decât ieri. Fața îi fusese mutilată. Avea răni și contuzii pe toate brațele și picioarele. Singurul lucru pe care îl mâncase în ultimele zile fusese ceea ce preotul îl servise cu bunăvoință la biserică.
Totuși, nu era doar o problemă fizică. Ceea ce văzuse și auzise despre al-Masri și oamenii lui era de-a dreptul demonic. Marcus încă mai putea vedea trupurile în flăcări ale soldaților IDF în acele vehicule de-a lungul drumului de frontieră. Îi putea vedea pe cei care luptaseră atât de mult și atât de bine, dar care nu reușiseră să supraviețuiască. Apoi a fost războiul fără sens al rachetelor dintre Israel și Hezbollah, toate acestea fiind conduse de Iran. Atât de mulți oameni au fost uciși de ambele părți ale graniței. Atât de multe case și afaceri au fost avariate și distruse. Nu suferiseră destul oamenii din Israel și Liban? Nu existau deja suficientă amărăciune și furie pentru mai multe generații? Ce ar putea ieși bun din toate acestea?
Libanul fusese cândva "Elveția Orientului Mijlociu", o oază așezată de-a lungul minunatei și strălucitoarei Mediterane. Liniștită. Prosperă. Distractivă. Multiculturală. Multireligios. Tolerant. Respectuos. Dulce. Liniștită. Cu toate acestea, acum, după decenii de război și teroare, era un caz pierdut. Țara era falimentară. Moneda era în cădere liberă. Conducerea politică era paralizată și coruptă. De ce au acceptat oamenii buni din Liban toate acestea? Nu au vrut mai mult? Nu au vrut ceva mai bun? De ce nu s-au ridicat împotriva șeicului al-Hussaini și nu au spus "Destul"? De ce nu au alungat Hezbollah din frumoasa și extraordinara lor țară, așa cum regele Hussein al Iordaniei alungase OEP din țara sa?
Pe de altă parte, s-a gândit Marcus, ce ar fi trebuit cu adevărat să facă oamenii? Ei nu aveau un monarh puternic, decisiv, un om al păcii și al moderației precum regele Hussein și fiul său, regele Abdullah. Poate că ar fi putut elimina Hezbollah ca pe un cancer încă de la început, în anii optzeci sau nouăzeci. Acum era probabil prea târziu. Șeicul și forțele sale erau prea puternice, prea înrădăcinate, iar undeva pe parcurs Libanul încetase să mai fie un stat național suveran și independent. Era acum, în toate sensurile și scopurile, o provincie a mullahilor din Iran.
Totuși, chiar și toate acestea, oricât de dureroase și nedrepte ar fi fost, nu erau principalul lucru care alimenta furia și temerile lui Marcus. Era vorba, știa el pe măsură ce se gândea mai mult la asta, de Kailea și Yigal. Problemele istorice, epice, străvechi, iremediabile ale Libanului și Iranului și ale întregii regiuni erau cu mult peste nivelul său de pregătire. El nu era plătit să rezolve problemele Levantului. Treaba lui era să protejeze oameni ca Kailea și Yigal. Iar el eșuase. Ceea ce îl măcina era faptul că nu știa unde sunt, nu știa dacă sunt în viață, nu știa dacă sunt bine și era destul de sigur că nu erau.
Marcus simțea Glock-ul în mâna dreaptă și cuțitul în stânga. Nu se liniștea. Devenea din ce în ce mai furios, iar asta era problema. Furia lui ar fi putut să nu fie o emoție nejustificată, dar nu avea de gând să fie de ajutor. Când au ajuns la destinație, trebuia să fie calm, concentrat, chirurgical și pregătit pentru orice.
Inspiră de câteva ori și încercă să își imagineze ce se întâmpla în față. Și-l putea imagina pe Tomer la volan și pe Callaghan la volan. Jenny era în spate, dându-le indicații. O putea auzi. Iar Noah informa Centrul de Operațiuni Globale de la Langley despre faptul că îl aveau pe el - alias "pachetul" - în posesia lor și treceau la etapa finală a operațiunii. Și Geoff? Ce făcea domnul Stone? Marcus nu-l auzise spunând niciun cuvânt. Dar, pe măsură ce asculta mai atent, auzea cum revistele erau ejectate și reinserate. Geoff verifica de trei ori armele tuturor.
Pentru orice eventualitate.
Marcus era recunoscător pentru tipii ăștia. Trecuseră prin iad pentru el și încă nu se terminase. În timp ce stătea întins în întuneric, așteptând

ca bătălia să înceapă, numărul șase a început să răsune în capul lui. Șase, ca în minute. Asta spusese Tomer. Dacă ar fi fost doar șase minute mai târziu, Marcus nu ar mai fi fost cu această echipă pe care ajunsese să o iubească atât de mult. În schimb, ar fi fost în mâinile celei mai formidabile și temute organizații teroriste de pe planetă.
Cât de subțire era marja în lumea pe care o alesese.
105
Au intrat în incinta aeroportului.
Jenny le-a ordonat tuturor să păstreze liniștea, să-l lase pe Tomer să vorbească și, orice ar face, să-și țină armele la vedere. Nu era un îndemn necesar pentru o echipă care trecuse deja cu succes de o jumătate de duzină de puncte de control. Dar ea nu voia să rişte.
S-au așezat la coadă, în spatele unei duzini de alte mașini. Fiecărui șofer i se puneau numeroase întrebări despre unde mergeau, ce zbor luau, de unde tocmai veneau și așa mai departe. Trunchiurile erau verificate. Ocazional, se deschideau și bagajele. Nimic din toate acestea nu era de bun augur, dar Jenny, care fierbea sub abaya, chiar dacă îi ceruse lui Tomer să dea aerul condiționat la maxim, făcea tot posibilul să rămână calmă. Sub rochia neagră, Jenny avea un pistol mitralieră Uzi complet încărcat. Era singurul membru al echipei care avea arma în mână. Toată lumea o avea pe a ei strategic ascunsă aproape, dar departe de ochii oamenilor. Dacă lucrurile mergeau prost, ea trebuia să fie prima care să reacționeze.
A durat aproape douăzeci de minute, dar în sfârșit le-a venit rândul. Tomer a tras înainte, apoi a oprit complet. Conform instrucțiunilor, a pus Toyota în parcare și a oprit motorul.
"Pașapoarte", a întrebat ofițerul principal.
Tomer a înmânat cinci pașapoarte libaneze bine uzate.
"Destinația?"
"De fapt, niciunul dintre noi nu călătorește astăzi, domnule", a explicat el în arabă. "Avem afaceri în terminalul de marfă."
"Ce fel de afaceri?"
"Este un pic sensibil."
"Arăt ca și cum mi-ar păsa?", a întrebat ofițerul.
"Nu, domnule, este doar că - nu contează - ne întâlnim cu proprietarul unei companii de sicrie. A spus că se va întâlni cu noi aici. Mă tem că avem unele . . ."
"Ceva ce?"
"Ei bine, domnule, avem niște cadavre."
"Cadavre?"
"Da, domnule - cadavre care trebuie să fie puse în sicrie și expediate."
"Unde?"
"La Teheran."
"De ce Teheran?"
"Pentru că toți sunt luptători, membri ai Corpului Gardienilor Revoluției."
"Înțeleg", a spus ofițerul. "Și unde sunt cadavrele?"
Tomer a dat din cap spre partea din spate a dubiței. "În spate."
"Arată-mi."
"Desigur."
Cu permisiunea gardianului și sub atenta supraveghere a câtorva soldați înarmați, Tomer a coborât și s-a îndreptat spre partea din spate a vehiculului. A deblocat și a deschis ușile și l-a văzut pe ofițer reculând.
"Nu sunt refrigerate?"
"Nu încă", a spus Tomer. "Dar vor fi în curând. Din nou, de aceea am venit."
"De unde?"

"Din sud. Luptele sunt foarte dure acolo."
Ofițerul a dat din cap. "Deschide una", a spus el.
"Ești sigur?", a întrebat Tomer.
"Desigur. Am servit și eu. Din păcate, mi-am văzut partea de-a lungul anilor."
"Foarte bine." Tomer s-a dus după sacul pe care îl știa cel mai revoltător, cel cu diverse capete, brațe și picioare. Bărbatul a dat instantaneu înapoi și s-a luptat să își reprime reflexul de vomă.
"Destul", a spus el. "Continuați."
Cu asta, ofițerul le-a făcut semn să treacă. Colegul său a coborât bariera de oțel. Tomer s-a urcat din nou în dubă, și-a luat pașapoartele false și a plecat mai departe. Două minute mai târziu, departe de punctul de control de la poarta principală a aeroportului, au oprit la terminalul de marfă al Turkish Airlines. Cu toate acestea, doar Noah a coborât din camionetă și s-a îndreptat direct spre postul de pază. Uniforma Radwan i-a oferit elementul surpriză, pe care l-a folosit cu mare succes. Înainte ca paznicul să termine să-l întrebe ce are de făcut, Noah l-a electrocutat. Cincizeci de mii de volți de electricitate l-au lăsat pe bărbat paralizat, iar acesta a căzut la podea.
Când Jenny a fost sigură că nu se uită nimeni, i-a cerut prin radio lui Noah să intre în corpul de gardă. Acesta a făcut acest lucru, apoi s-a ascuns din vedere pentru aproximativ un minut. Când a reapărut, Noah stătea pe scaunul bărbatului, purtând cămașa, pălăria și ochelarii de soare ai paznicului. O clipă mai târziu, el a deschis ușa principală a garajului și le-a făcut semn să înainteze.
Știind că Noah îi injectase gardianului aceleași narcotice pe care le foloseau pe Abdel Rahman și că acum putea monitoriza toate camerele CCTV din clădire și din împrejurimi, Jenny i-a ordonat lui Tomer să intre cât mai repede posibil. În momentul în care au intrat, Jenny i-a transmis prin radio lui Noah să închidă ușa în urma lor. Tomer, însă, nu s-a oprit. Împleticindu-se printre containere de transport, paleți de marfă pregătiți pentru următorul zbor și muncitori care foloseau stivuitoare și cricuri pentru paleți, s-a îndreptat spre partea cealaltă a uriașului depozit.
Între timp, Geoff și Noah îl ajutau pe Marcus să se scoată din sacul pentru cadavre și îl curățau. Până când Tomer a oprit și a pus frâna, fața și barba lui Marcus erau curate. La fel și mâinile. Își luase o pereche de mănuși și își pusese o cagulă neagră, la fel ca restul echipei. Jenny, de asemenea, ieșise din abaya, se îmbrăcase pentru luptă și era gata de plecare.
Ieșind pe ușile din spate și pe cele laterale ale furgonetei, fiecare membru al echipei s-a deplasat la poziția pe care Jenny le-o atribuise, în timp ce Tomer a ținut motorul pornit. Jenny a sprintat până la o scară metalică prefabricată situată într-un colț al clădirii și a urcat treptele două câte două. Când a ajuns la etajul al doilea, a ocolit în fugă pasarela cu grilaje de oțel care înconjura instalația, și-a pregătit pușca de lunetist și, ascunzându-se în spatele unui teanc de lăzi mari, s-a pregătit să le ofere oamenilor ei acoperire.
Înarmat cu o mitralieră ușoară M60E4 și cu un rucsac plin cu muniție suplimentară, Callaghan s-a îndreptat direct spre o toaletă pentru bărbați din apropiere. A verificat fiecare cabină pentru a se asigura că nu era nimeni înăuntru, apoi s-a poziționat chiar în interiorul ușii. Acest lucru i-a oferit cea mai clară și mai puțin obstrucționată vedere asupra majorității bărbaților care lucrau la etajul depozitului și asupra oricărei amenințări care s-ar putea apropia.
Marcus și Geoff și-au luat carabinele M4 și au mers în zig-zag pe o serie de holuri duble până la containerul de depozitare pe care îl închiriase al-Masri, Geoff în frunte, Marcus acoperindu-le spatele. Având în vedere

ora matinală, nu era nicio activitate în această secțiune a depozitului. Noah le urmărea fiecare mișcare pe banca de monitoare din corpul de gardă și le comunica prin radio, lor și restului echipei, ce se afla după fiecare colț. Asta ar fi fost extrem de util în orice alt scenariu. Exista o singură problemă. Când Marcus și Geoff au dat buzna în containerul de depozitare, acesta era gol.
106
"Repet - nu am copiat", a insistat Jenny. "Spun, din nou, repet, Alfa Unu."
"Alpha One către High Top", a răspuns Marcus. "Nu am pe nimeni aici."
"Nimeni?"
"Afirmativ."
"Ești sigur că ești la cel potrivit?"
"Afirmativ - au plecat, High Top."
"Așteaptă", a transmis Noah prin radio. "Cred că i-am prins."
"Unde?" a întrebat Marcus.
"Văd un grup de oameni în jurul unui stivuitor și a unui tractor de bagaje."
"Bine, dar unde?" a insistat Marcus.
"În spatele terminalului. Acum tractorul de bagaje se îndepărtează. Bărbații se urcă într-un . . ."
Dar Marcus încetase deja să mai asculte. Folosind numele lor de cod, le-a ordonat lui Callaghan și lui Jenny să se întoarcă la dubă. El și Geoff se îndreptau spre ușa din spate. Noah trebuia să-i țină la curent cu orice evoluție și să se întâlnească cu Jenny și Callaghan la avion.
Jenny a început să protesteze, dar s-a oprit.
Aceasta era misiunea ei, dar nu avea niciun rost să tragă de rang. Ryker nu se înșelase, iar el și Stone erau cel mai aproape de ieșire și astfel aveau cele mai mari șanse să ajungă din urmă tractorul de bagaje. Aruncându-și pușca de lunetist pe umăr, a alergat înapoi spre scara metalică și a coborât la parter. Până să ajungă acolo, Tomer a oprit dubița. Ea și Callaghan au sărit în ea și curând s-au pus în mișcare, trecând printr-un labirint de paleți și oameni care le încrucișau calea și le încetineau grav progresul.
Marcus a ieșit pe ușa din spate și a fost orbit de soarele arzător al dimineții.
Și-a pus ochelarii de soare pe care i-i dăduse echipa și a scanat asfaltul. A văzut cel puțin o duzină de avioane comerciale de pasageri Airbus cu caroserie îngustă, medie și largă, toate deținute de Turkish Airlines, toate fiind realimentate și încărcate cu bagaje și marfă.
"Acolo", a strigat Geoff în timp ce alerga în spatele lui. "La ora două."
Geoff a arătat spre un bimotor A319 aflat la aproximativ două sute de metri distanță. Și acesta era în reparații, dar era singurul avion care era abordat de un tractor de bagaje care trăgea un șir de remorci și cărucioare și de un încărcător de marfă pe care stăteau o jumătate de duzină de oameni bine înarmați.
Nu aveau cum să fugă pur și simplu. Ar fi fost reperați imediat și ar fi fost o țintă ușoară pentru orice luptător suficient de bun pentru a fi în Unitatea Radwan. Cum Jenny, Tomer și Callaghan nu erau de găsit, Marcus se uită în jur să vadă ce era disponibil. În apropiere era parcat un camion cu apă potabilă. Marcus i-a ordonat lui Geoff să se urce pe scaunul șoferului, în timp ce el urma să meargă cu pușca. Dar camionul nu mergea și nu era nicio cheie în contact.
Nu mai aveau timp. Al-Masri și oamenii săi erau aproape de Airbus. Un camion de realimentare a oprit. Marcus a coborât din camionul cu apă și a alergat până la alimentator. Ar fi trebuit să ia pistolul Taser al lui Noah - era singurul pe care îl avea echipa -, dar nu se gândise la asta. Întrucât nu dorea să îi facă rău șoferului, Marcus nu a avut timp să

improvizeze. În momentul în care bărbatul a deschis portiera, Marcus l-a lovit cu pumnul în față, punându-l la pământ. Unghiul camionului a împiedicat pe oricine din terminalul de marfă sau din linia de zbor să vadă acest lucru. Dar asta era singura consolare. Nu era niciun loc în cabina înghesuită unde să-l pună pe om, așa că Marcus și Geoff au trebuit să-l ridice, să-l ducă înapoi la camionul cu apă și să-l așeze pe scaunul șoferului, prăbușit peste volan.
Încuind și închizând ușa, s-au grăbit înapoi la cisternă - Geoff pe partea șoferului, Marcus pe partea pasagerului. Camionul era încă în mers. Geoff a apăsat pe accelerație în timp ce Marcus a coborât geamul și și-a pregătit M4-ul. Era pe punctul de a trage primul foc când Jenny a intervenit la radio pentru a-i reaminti că aveau nevoie de al-Masri și de cel puțin o parte din oamenii lui în viață. Nu aveau altă cale să-i interogheze cum trebuie și să afle cine se afla în spatele întregii operațiuni. Dar asta nu avea să fie ușor. Asfaltul nu mai fusese refăcut de ani de zile. Nu era chiar presărat cu gropi, dar la viteza și accelerația asta, și cu cabina alimentatorului scuturându-se și legănându-se în timp ce traversau tot felul de crăpături și rigole în pavaj, Marcus știa că loviturile lui nu aveau să fie precise.
Nu era timp să se gândească prea mult la asta. Jenny nu greșise, dar nici nu era acolo. Habar nu avea de ce ei și lui Callaghan le lua atât de mult să îi ajungă din urmă, dar Marcus refuza să aștepte. Rugându-se ca niciunul dintre focurile sale să nu lovească un container în care se aflau Kailea sau Yigal, a îndreptat M4-ul pe fereastră și a deschis focul la aproximativ șaizeci de metri distanță. Folosea un supresor, așa că nimeni nu a auzit împușcătura. Cu siguranță nu peste vuietul motoarelor cu reacție și vuietul tuturor motoarelor electrice și diesel. Când primul om a coborât de pe încărcătorul de marfă, restul oamenilor au rămas uimiți. Tocmai ajunseseră la Airbus, iar încărcătorul s-a oprit. Marcus putea vedea acum că toată încărcătura fusese deja încărcată în fuselajul avionului.
Atunci a tras al doilea foc. Acesta a ieșit larg, așa că Marcus a trecut pe semiautomate și a dat drumul la o rafală și apoi la alta. Un al doilea om a căzut pe pistă. Toți ceilalți au înțeles mesajul. S-au grăbit să se adăpostească și au început să riposteze. Atât Marcus, cât și Geoff s-au ferit, dar Marcus a continuat să tragă și, în timp ce o făcea, i-a ordonat lui Geoff să tragă la podea.
"În ei?", a întrebat el neîncrezător.
"Nu avem altă opțiune", a strigat Marcus peste focurile de armă.
Puteau auzi gloanțele lovindu-se de blocul motor și chiar de rezervorul de stocare pe care îl trăgeau. Având în vedere că era plin cu sute de galoane de combustibil de aviație, Marcus nu putea să nu se întrebe dacă făcuseră alegerea corectă. Dar acum nu mai puteau face nimic în privința asta.
"Dă-i drumul, Geoff - acum", a repetat Marcus. "Sau vom muri amândoi."
Parbrizul din față era ciuruit de gloanțe de la patru AK-47, toate trase simultan spre ei. A explodat o clipă mai târziu. Cioburi de sticlă au plouat peste ei. Ambii bărbați au coborât capul și mai mult pentru a-și proteja fața și ochii. Au simțit impactul. Au auzit scârțâitul metalului. Apoi au auzit țipetele oamenilor călcați de mașini.
Când Geoff a frânat brusc, Marcus a simțit cum camionul mare a trecut prin remorcile și cărucioarele de marfă și a derapat pe asfalt. În momentul în care s-au oprit brusc, Marcus și-a deschis cu piciorul ușa plină de gloanțe și a sărit la pământ. Carnagiul era de necrezut. Sânge și corpuri rupte erau peste tot. Dar Marcus nu s-a oprit să le verifice. Kailea și Yigal erau în fuselaj. Marcus trebuia să ajungă la ei înainte ca ușile calei de încărcare să se închidă și avionul să înceapă să se miște.

Era pe punctul de a o lua la fugă când din interiorul calăţii de marfă au izbucnit focuri de armă.
Marcus s-a ghemuit şi s-a poziţionat în spatele roţii stânga spate a camionului de realimentare. O altă rafală de focuri de armă. Apoi o a treia. Şi acum o a patra. Cu această rafală, Marcus şi-a dat seama că cel care trăgea nu îl ţintea cu adevărat pe el. Ţinta rezervorul de stocare. Dacă reuşea să-l găurească şi să aprindă vaporii, totul s-ar fi terminat. Nu numai pentru Marcus şi Geoff, ci şi pentru cei aproximativ 130 de pasageri de la bordul avionului, precum şi pentru Kailea şi Yigal.
Vocea lui Jenny se auzi la radio. Ea şi Tomer ieşiseră în sfârşit din depozit şi se grăbeau pe pistă să ia legătura cu ei. Ea a văzut ce tocmai făcuseră Marcus şi Geoff şi le-a ordonat să îşi păstreze poziţiile şi să aştepte întăriri. Dar Marcus nu aştepta şi nici nu răspundea. Erau vieţi de salvat şi fiecare secundă conta.
Pivotat în spatele cisternei, Marcus a tras o rafală rapidă din M4. Apoi a sprintat pe teren deschis până a ajuns la epava distrusă şi contorsionată a tractorului de bagaje. Mişcarea lui a atras focul de la oricine se ascundea în interiorul avionului. Asta era de aşteptat şi exact ceea ce voia Marcus. Îl alertă pe Geoff cu privire la poziţia exactă a trăgătorului. Şi, cu siguranţă, Geoff a ripostat.
Marcus a privit camionul lift folosit pentru a ridica containerele şi bagajele în cala de marfă. Era la zece, poate douăsprezece metri distanţă, dar credea că poate ajunge. Sprintând înainte, a atras din nou atenţia trăgătorului şi a tras. Dar Geoff a golit un încărcător întreg în fuselaj, forţându-l pe trăgător să se retragă din faţa uşilor calei de marfă. Marcus a cercetat cadavrele din jurul său. A numărat cel puţin cinci, toate cu faţa în jos. Din câte îşi putea da seama, mai rămăsese doar unul. Spera să fie al-Masri.
Marcus putea să vadă şi Toyota alergând pe asfalt. Ceea ce nu vedea şi nu auzea erau lumini sau sirene ale vehiculelor de urgenţă care se apropiau. Nu încă, dar nu avea să dureze mult. Dacă avea de gând să se mişte, trebuia să o facă acum.
Brusc, însă, în timp ce Geoff reîncărca, trăgătorul a reapărut, declanşând o rafală spre Marcus, alta spre Geoff, apoi golindu-şi restul încărcătorului în partea laterală a rezervorului de combustibil. Oricine ar fi fost, planul lui reuşea. S-ar putea să nu fi aruncat în aer camionul, pe el însuşi şi avionul. Dar gloanţele sale pătrunseseră în cele din urmă în rezervorul întărit. Combustibilul se revărsa pe partea laterală a camionului şi se aduna sub el.
Marcus s-a ridicat, a ţintit şi a tras. Bărbatul a dat înapoi şi a strigat de durere. Marcus se îndoia că făcuse mai mult decât să-l zgârie, dar era un început şi le dădea timp preţios. Marcus s-a ghemuit, i-a atras atenţia lui Geoff şi i-a făcut semn să arunce un flashbang în cală. Geoff a răspuns imediat. În momentul în care dispozitivul a explodat, Marcus a ieşit din ascunzătoare, a urcat pe partea laterală a camionului cu lift şi a fugit în interiorul burţii avionului.
A găsit un palet şi s-a adăpostit în spatele lui. Apoi, riscând să arunce o privire rapidă, l-a văzut pe trăgător împiedicându-se înapoi, orbit temporar şi căutând sălbatic un adăpost. Marcus l-a recunoscut imediat. Era al-Masri. Şi chiar dacă ordinul lui Jenny de a-l captura viu îi răsuna în urechi, Marcus nu avea de gând să rişte cu un criminal de acest calibru. A tras două rafale din M4, apoi s-a tras din nou în spatele paletului. Auzindu-l pe bărbat căzând la pământ, Marcus a bănuit că îşi atinsese din nou ţinta. A ejectat un încărcător uzat, a reîncărcat şi a venit după colţul containerului, gata să-l termine. Dar al-Masri nu era acolo.
Geoff era.

Urmase exemplul lui Marcus și se urcase în avion, găsindu-și o poziție de acoperire. Marcus a indicat o dâră de sânge, apoi i-a făcut semn lui Geoff să arunce un alt flashbang. Geoff a făcut-o, iar cei doi și-au acoperit imediat ochii. În momentul în care dispozitivul s-a declanșat, și-au început înaintarea. Marcus a luat partea stângă a avionului. Geoff a luat-o pe cea din dreapta. Afară, sosise și restul echipei. Jenny era din nou la radio, cerând un raport de situație. Marcus i-a spus doar să se asigure că trapa de evacuare era pregătită. Urmau să iasă în curând. Jenny a început să vorbească din nou, dar Marcus nu asculta. Și-a scos casca, a băgat-o în buzunar, și-a ridicat din nou arma și a continuat să înainteze.
Încet - știind că al-Masri era un animal rănit, încolțit - Marcus și Geoff s-au adâncit în avion. Dacă Marcus ar fi știut să vorbească arabă, ar fi strigat la toți manipulanții de bagaje și la tot personalul companiei aeriene să scape imediat. Dar nu putea. Trebuia să creadă că flashbang-urile, focurile de armă automată și prăbușirea de afară își făcuseră deja efectul. S-a gândit că orice mișcare pe care o vedea acum trebuia să fie a lui al-Masri.
Apoi, o singură grenadă s-a rostogolit pe culoarul central al calei de marfă.

Marcus i-a strigat lui Geoff să se adăpostească, în timp ce el a făcut același lucru.
Explozia a fost catastrofală, făcând o gaură imensă, în flăcări, în fuselajul avionului aflat la nu mai mult de zece metri în spatele lor. Printre flăcări și fum, Marcus a putut vedea asfaltul și o parte din trenul de aterizare al avionului. Sufocându-se cu fumul, Marcus a strigat să vadă dacă Geoff era bine. Dar forța contuziei îl asurzise complet. Marcus nu numai că nu auzea dacă colegul său răspundea, dar nici măcar nu se auzea pe sine, ci doar un țiuit constant și acut.
Fără să se descurajeze, Marcus știa că nu se putea întoarce să-l verifice pe Geoff dacă al-Masri era încă acolo. Trebuia să termine treaba și trebuia să o facă repede. Înaintând pe culoarul din stânga, Marcus și-a croit drum printre containere metalice, cutii de lemn și paleți înveliți sub folie de toate formele și dimensiunile. Faptul că nu putea să audă era o problemă. Încerca să nu facă niciun zgomot, hotărât să nu-și dea de gol locația, dar își dădea seama că al-Masri putea să îl atace din spate și el nu și-ar fi dat seama niciodată. Totuși, își dădu seama că era foarte probabil ca nici egipteanul să nu-l poată auzi.
Când Marcus a ajuns după un colț, l-a zărit pe al-Masri la doar cinci sau șase metri în față. Bărbatul era ghemuit între doi paleți și privea în direcția opusă. În timp ce Marcus privea, al-Masri a tras pe culoarul din dreapta. Marcus spera că acesta era un semn bun, că omul văzuse o umbră în mișcare. Dacă era așa, nu putea fi decât Geoff, iar asta însemna că era viu și încă în viață.
În momentul în care al-Masri a încetat să mai tragă, Marcus i-a strigat din toți plămânii să lase arma jos și mâinile sus. Timp de câteva secunde, bărbatul nu s-a mișcat. Marcus s-a întrebat din nou dacă al-Masri îl putea auzi. Era pe punctul de a-și mai striga o dată avertismentul, dar era prea târziu. Egipteanul nu și-a lăsat arma jos. În schimb, a sărit în picioare, a pivotat puternic și și-a întors Kalashnikovul. Dar bărbatul nu a mai apucat să tragă. Marcus i-a tras două gloanțe în piept, iar al-Masri s-a prăbușit la podea.
Marcus l-a privit o clipă, căutând orice semn, orice tresărire, orice mișcare. Nefiind convins că era cu adevărat mort și nedorind să-și asume niciun risc, Marcus și-a țintit arma spre capul lui al-Masri și s-a apropiat încet de el. Când a ajuns la doar un metru distanță, Marcus a mai tras trei gloanțe în om. Acum era sigur.

O clipă mai târziu, nu doar Geoff, ci și Callaghan și Tomer au alergat în spatele lui. Folosindu-și piciorul, Geoff a răsturnat cadavrul. Nu mai era nicio îndoială cine era. Totuși, nici nu era timp de sărbătoare. Marcus încă nu putea auzi. Se pare că nici Geoff nu putea. Dar Marcus le-a strigat celorlalți doi să caute informații în cadavru și apoi să-l ducă la Toyota cât mai repede posibil. Când aceștia au dat din cap și s-au apucat de treabă, Marcus i-a făcut semn lui Geoff să-l ajute să găsească containerul.
Dar cum? Fuselajul, sau ce mai rămăsese din el, era împânzit cu sute de containere mici și mijlocii de transport și depozitare, dintre care majoritatea arătau la fel.
Tomer l-a pălmuit pe Marcus pe spate. Speriat, Marcus s-a întors și a găsit un inel de chei și un set de documente de transport maritim pătate de sânge pe care israelianul i le smulsese lui al-Masri. Toți cei patru bărbați au scanat rapid manifestul, au memorat numerele de cod și s-au împrăștiat pentru a găsi containerul potrivit. Callaghan a fost cel care a dat lovitura. Marcus a luat cheile de la Tomer și, tremurând de emoție, s-a chinuit să deschidă containerul.
Când, în sfârșit, a reușit și a deschis ușa, mirosul i-a lovit primul. Marcus s-a întins înăuntru și a scos-o pe Kailea afară. Era inconștientă. Abia respira. Arăta groaznic - plină de sânge, vânătăi și acoperită de mizerie. Marcus a așezat-o ușor jos și i-a dezlegat rapid mâinile, apoi picioarele, apoi a ridicat-o și a pus-o pe umărul lui într-o purtare de pompier. Dându-se la o parte, i-a făcut loc lui Geoff, care a făcut același lucru cu Yigal - și el viu, dar inconștient.
Acum problema era cum să iasă din avion. Auzul lui Marcus începea să-și revină. Deși suna slab, cel puțin pentru el, putea auzi sirenele apropiindu-se. Cu toate acestea, nu avea cum să se întoarcă la ușile deschise ale compartimentului de marfă, pentru că în fața lor se afla acum gaura enormă din partea de jos a avionului.
109
Callaghan a ridicat cadavrul lui al-Masri pe umăr.
În timp ce o făcea, Marcus i-a strigat lui Tomer, peste vuietul focului în creștere, să o contacteze prin radio pe Jenny și să îi spună să tragă Toyota direct sub gaură. În momentul în care a făcut-o, Tomer a sărit pe acoperișul acesteia. Noah s-a urcat pe acoperiș de jos. Împreună au luat-o pe Kailea și Marcus a coborât-o până la ei. Cu ajutorul lui Jenny, au dus-o pe asfalt și apoi pe bancheta din spate.
Au repetat procedura cu Yigal.
Totuși, când a venit vorba de al-Masri, Jenny le-a spus că nu au nici timp, nici spațiu pentru a-l lua. În schimb, i-a instruit să facă o fotografie bărbatului și să-l lase în urmă. Marcus a început să protesteze, dar Jenny a fost categorică. Nu avea chef să i se încalce încă un ordin, iar camioanele de pompieri și ambulanțele se apropiau rapid de ei. Marcus a cedat și a sărit pe acoperișul dubiței și apoi la pământ. Geoff a făcut la fel.
Callaghan a fost ultimul. Agentul înflăcărat nu-l putea lăsa pur și simplu pe al-Masri în urmă fără să se răzbune într-o anumită măsură. Așa că i-a dat pur și simplu drumul cadavrului. Acesta a aterizat cu un zgomot surd pe asfalt, cu picioarele și brațele strâmbe. În timp ce Callaghan sărea pe acoperiș, Tomer făcea poze cu telefonul mobil.
Ultimul lucru de făcut a fost să facă loc în spatele dubiței. În timp ce Jenny se urca pe scaunul șoferului, bărbații au aruncat toți sacii cu cadavre pe asfalt. În timp ce ceilalți se îngrămădeau înăuntru, Tomer și-a amintit să deschidă sacii în care se aflau Abdel Rahman și celălalt prizonier în viață. Apoi a urcat și el înăuntru. Chiar înainte să închidă ușa în urma lui, Jenny a apăsat pe accelerație și au plecat.

Câteva minute mai târziu, echipa a ajuns la secţia de aviaţie privată de pe cealaltă parte a aeroportului. Au urcat rapid la bordul unui avion de afaceri Gulfstream V - "trapa de evacuare" pe care echipa de extracţie o aranjase - unde au fost întâmpinaţi de nimeni altul decât şeful Mossad, Asher Gilad, şi de o echipă formată din cei mai buni medici de luptă ai IDF. În momentul în care Kailea şi Yigal au fost conectaţi la perfuzii, Gulfstream-ul s-a îndreptat spre liniile de zbor şi, înainte să-şi dea seama, erau în aer.
În timp ce se avântau pe cerul albastru fără nori şi se îndreptau spre vest, nimeni nu scotea o vorbă. Marcus, unul dintre ei, avea nevoie de timp pentru a lăsa adrenalina să nu mai pompeze şi sistemul său să se stabilizeze, şi era sigur că şi restul echipei avea nevoie de timp. Totuşi, când au ajuns la altitudinea de croazieră, Gilad şi-a desfăcut centura de siguranţă şi s-a ridicat în picioare.
"Vreau doar să vă felicit pe fiecare dintre voi pentru o treabă foarte bine făcută", a început el, cu ochii neobişnuit de roşii şi umezi, iar faţa îi radia de mândrie. "Vă mulţumesc. Vorbesc serios. Aceasta s-a transformat rapid în cea mai gravă criză a ostaticilor cu care s-a confruntat oricare dintre ţările noastre în ultimii ani. Şi, deşi îmi dau seama că există o mulţime de oameni în ambele echipe care au jucat roluri critice în culise, nu aş fi putut cere mai mult de la voi."
Gilad s-a întors spre Marcus. "Domnule Ryker, nici măcar nu am cuvintele potrivite pentru a exprima cât de bine este să vă am pe dumneavoastră şi pe colegii dumneavoastră înapoi."
Toată lumea a aplaudat, chiar şi medicii din spatele avionului, iar Marcus a dat din cap în semn de mulţumire tuturor.
"Şi, domnişoară Morris, nu-mi pasă ce se spune despre tine la Langley, ai fost absolut stelară - la fiecare pas - şi dacă vrei vreodată să părăseşti nava, aş fi onorat să vii să lucrezi pentru mine şi Mossad în orice zi."
Cabina izbucni în râs în timp ce Jenny îi aruncă lui Marcus o privire care sugera că era la fel de stânjenită şi inconfortabilă ca şi el. Nu erau genul care să caute sau să dorească atenţie, nici măcar din partea colegilor lor. Dar acesta era în mod clar spectacolul lui Gilad, nu al niciunuia dintre ei.
Şeful Mossadului a continuat timp de câteva minute, făcând comentarii specifice cu privire la performanţele impresionante ale lui Tomer, Callaghan şi Noah şi la rolurile pe care fiecare dintre ei le jucase în succesul uimitor al operaţiunii pe care o numise protocolul Beirut. A fost, le-a spus el, o glumă internă, o întoarcere a Protocolului Hannibal, o politică pe care FDI o abandonase cu mult timp înainte şi pe care, totuşi, încercase în mod dezastruos să o reinstituie în ultimele zile.
Apoi a scos dopul de la o şampanie foarte scumpă. "Pentru zile mai bune", a spus el.
"Pentru zile mai bune", au răspuns cu toţii.
După ce au băut cu toţii prima înghiţitură, Geoff i-a întrebat dacă într-adevăr se întorceau în Israel, deoarece acest lucru ar fi părut teribil de suspect pentru toţi cei care monitorizează traiectoriile de zbor din regiune, inclusiv pentru reporteri.
"Ai dreptate", a răspuns Gilad. "Ne îndreptăm spre Roma. Acolo, vom schimba avioanele - şi deci numerele de coadă - apoi vom zbura la Cairo, unde vom schimba din nou avioanele şi vom zbura înapoi la Tel Aviv. Directorul Stephens şi directorul adjunct Dell ar trebui să fie la sol până atunci şi ne vor aştepta. După cum vă puteţi imagina, sunt nerăbdători să vă informeze şi să sărbătorească cu dumneavoastră. Şi apoi, desigur, prim-ministrul ar dori să vă găzduiască pe toţi pentru o

cină privată, neoficială, la el acasă. Să sperăm că Yigal și agentul special Curtis se vor simți suficient de bine pentru a ni se alătura."
În acest moment, Marcus și-a limpezit gâtul, iar Gilad i-a dat imediat cuvântul.
"Domnule Gilad..."
"Te rog, spune-mi Asher. Noi, israelienii, nu suntem atât de formali ca dumneavoastră."
"Destul de corect", a răspuns Marcus. "Și cu siguranță vreau să vă mulțumesc - fiecăruia dintre voi și tuturor celorlalți care au lucrat pentru a ne scoate de aici. Dar trebuie să spun că această sărbătoare mi se pare un pic prematură."
Toată lumea a fost luată prin surprindere de remarcă și o liniște s-a așternut peste cabană.
"Nu mă înțelegeți greșit - sunt cu adevărat recunoscător că sunt liber. Și da, l-am eliminat pe al-Masri și celula lui. Dar cred că ar trebui să fie clar pentru noi toți până acum că Hezbollah nu a fost responsabil pentru atacul de sâmbătă de la graniță. Al-Masri lucra pentru altcineva. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem cu toții este: cine?"

Marcus nu terminase, își dădu seama Jenny.
"Domnule", i-a spus el lui Gilad, "ați spus acum o clipă că nu ne-ați mai fi putut cere nimic. Dar, de fapt, mai avem ceva să vă oferim."
"Oh?" a întrebat Gilad. "Și ce ar fi asta?"
"Știu că ați sperat să-l putem aduce înapoi pe Amin al-Masri în viață, ca să-l puteți interoga și să ajungeți la fundul problemei", a continuat Marcus. "Mă tem că, date fiind circumstanțele, asta pur și simplu nu a fost posibil. Era pe cale să tragă în mine. Nu am avut de ales decât să îl elimin pe el primul."
Gilad a dat din cap sobru. "Am înțeles, agent Ryker - nu m-aș fi așteptat niciodată să..."
Dar Marcus a ridicat mâna pentru a întrerupe. "Îmi pare rău, domnule, dar nu am terminat."
Jenny a ridicat o sprânceană. Marcus avea cu siguranță un mod unic de a vorbi puterii. Îl văzuse la Moscova. Îl văzuse în timp ce fugeau prin Rusia. Și o vedea din nou.
"Vă rog, domnule, nu vreau să fiu lipsit de respect", adăugă Marcus, văzând sprânceana și înțelegând ideea. "Am vrut doar să știți că, deși nu vi l-am putut livra pe al-Masri, am putea avea următorul lucru cel mai bun."
"Ce anume?"
"Telefonul lui prin satelit."
Marcus s-a întors spre Callaghan, care a scos Iridium 9555 pe care îl scosese de pe corpul lui al-Masri în avion.
"Dacă nu vă supărați, domnule, aș vrea să-l rog pe geniul nostru tehnic - Noah Daniels - să intre în chestia asta și să vadă ce poate găsi."
Șeful Mossad a rânjit. "Bineînțeles."
Generalul Mubarak a coborât din mașină.
Înconjurat de gărzi de corp, s-a apropiat de locul crimei în momentul în care majoritatea pompierilor și a celorlalți prim-ajutanți își încheiau activitatea. Focul fusese stins. Era spumă peste tot. Pentru precauție, combustibilul era pompat atât din avion, cât și din cisterna ciuruită de gloanțe într-o flotă de alte camioane de realimentare. Pasagerii au fost evacuați. Cei care erau așezați în secțiunea aflată chiar deasupra locului unde explodase grenada și care suferiseră diverse răni fuseseră transportați la spitalele din apropiere. Majoritatea erau în stare de șoc.
Nimic altceva nu fusese mutat. Vehiculele și echipamentele distruse, răsucite și carbonizate erau încă la locul lor. Chiar și prin toată

spuma, Mubarak putea vedea sute de cartușe împrăștiate. Și mai era și trupul palid, fără viață, al lui Amin al-Masri, întins cu fața în sus pe asfalt, într-o baltă de sânge, cu ochii încă deschiși și sticloși.
Mubarak s-a oprit din mers. Punându-și o pereche de mănuși de latex, a îngenunchеat și a examinat cadavrul. Nu avea acte. Nici portofel. Nici telefon. Nici măcar o armă. Doar multiple răni de intrare în piept. A examinat fața lui al-Masri. Șeful contraspionajului Hezbollah a observat imediat că bărbatul avea nasul spart. Nu de un glonț. Rana era veche de mai bine de o zi. Ar fi putut unul dintre americani să facă asta?Mubarak s-a plimbat prin restul locului, examinând fiecare dintre celelalte cadavre. Apoi a fost condus la terminalul de marfă, unde colegii săi audiau martorii. Adjunctul său l-a informat cu privire la ceea ce au aflat până acum.
"Acesta a fost Hezbollah", i s-a spus lui Mubarak. "Mai rău, a fost Radwan".
"Vrei să spui că a fost o treabă din interior?" a întrebat Mubarak, incredul.
"Toată lumea cu care am vorbit spune același lucru - atacatorii erau toți tineri, de vârstă militară, și purtau uniforme Hezbollah cu însemnele Radwan. Erau mascați. Au fost rapizi. Și au fost minuțioși".
Telefonul lui Mubarak a sunat. Era un alt anchetator de-al său, aflat în cealaltă parte a aeroportului.
"Am doi martori care spun că au văzut cel puțin o jumătate de duzină de luptători Hezbollah urcând la bordul unui Gulfstream V", l-a auzit Mubarak pe bărbat spunând. "Și fiți atenți la asta - ei transportau în avion nu unul, ci alți doi adulți. Martorii au spus că totul a fost foarte ciudat. Au încercat să anunțe securitatea, dar toate liniile erau ocupate. Momentul coincide cu cel în care s-a terminat mizeria de pe pistă."
A fost mai mult. Mult mai multe. Dar Mubarak auzise destul. I-a mulțumit omului său și a ieșit din terminal, pe ușa din spate și pe pistă. Acolo, singur, l-a sunat rapid pe șeic.
"Au plecat."
"Americanii?"
"Da."
"Toți?"
"Da, și în ciuda declarațiilor martorilor oculari, nu noi am fost cei care au efectuat atacul."
"Atunci cine?"
"Americanii? Israelienii? Amândoi? Cine știe? Cui îi pasă? Au decolat cu un Gulfstream nemarcat acum o oră. Îl voi urmări, dar vă garantez că va fi o fantomă. Nu-l vom găsi niciodată."
"Și trădătorul ăla, al-Masri, vreun semn de la el?"
"L-am prins."
"Spune-mi că e în viață."
"Nici pe departe."
Mubarak a trebuit să ia telefonul de la ureche. Șeicul țipa tare și se pare că spărgea lucruri în biroul său. Tărăboiul a durat cel puțin un minut sau două; apoi liderul Hezbollah a revenit pe fir.
"Și ce facem în continuare?", a întrebat el.
"Simplu", a spus Mubarak. "Ieșiți din nou la televizor și spuneți că ați descoperit o rețea comună de spionaj sionist-americană care încerca să pătrundă în Hezbollah, dar toți cei implicați au fost demascați, urmăriți, împușcați la vedere și uciși la ordinul dumneavoastră."
"Acesta este un dezastru, și vrei să-mi asum eu meritul pentru asta?"
"Vreau, și repede, înainte să o facă sioniștii - sau americanii."
"Cum rămâne cu prizonierii?"
"Ce facem cu ei?"

"Cum vom explica evadarea lor?"
"Ne vom ocupa de asta mai târziu, domnule. Deocamdată, trebuie să vă grăbiți cu povestea. De aceea trebuie să ieșiți la televizor acum, în următoarele cinci minute, anunțând o victorie majoră a contraspionajului asupra Mossadului și CIA-ului. Aceasta va fi vestea cea mare pentru astăzi. Mâine ne vom ocupa de ziua de mâine".
111
Durata zborului de la Beirut la Roma era de trei ore și treizeci și cinci de minute.
În timp ce Noah se străduia să ocolească parola telefonului, restul grupului își comparau notițele cu privire la ceea ce aflaseră despre al-Masri și la multitudinea de motive pentru care toți erau de acord cu evaluarea lui Marcus, conform căreia omul devenise rebel. Cu toate acestea, nu au fost de acord cu privire la cine lucra pentru el.
Jenny susținea că cel mai probabil suspect era Iranul. Motivele ei erau simple. Ei știau că liderul lor suprem era pe moarte. Un proces de succesiune ar putea deveni complicat. Ca urmare a sancțiunilor conduse de americani, economia Iranului se prăbușise înainte de pandemie și de prăbușirea prețului petrolului. Acum, economia era la pământ. Regimul trebuia să distragă atenția populației de la problemele interne tot mai mari ale țării. În plus, erau nerăbdători să arunce o cheie în procesul de pace israeliano-saudit. Ce modalitate mai bună decât să provoace un război între Israel și arabi?
Tomer, însă, nu era convins. Desigur, aveau dovezi concludente că comandantul Corpului Gardienilor Revoluției i-a ordonat șeicului al-Hussaini să lanseze rachete asupra Israelului după ce ostaticii au fost luați și după ce șeful Comandamentului de Nord al Israelului a luat asupra sa inițierea Protocolului Hannibal. Dar aveau, de asemenea, dovezi circumstanțiale puternice că atât șeicul, cât și puterea de la Teheran au fost prinși cu garda jos de raidul de la frontieră.
"În plus", a remarcat el, "dacă Iranul ar fi vrut ca șeicul să lanseze un astfel de raid, tot ce trebuia să facă era să ceară".
"Poate că au încercat să-l ocolească pe Șeic", a sugerat Jenny.
"Bine, dar de ce?"
La această întrebare, ea nu a avut niciun răspuns.
Tomer avea propria lui teorie. Pentru el, era mult mai probabil ca aceasta să fie o operațiune Kairos, o încercare atât de a se răzbuna pe Marcus pentru că le-a dejucat complotul sinucigaș cu bombă de pe Muntele Templului în timpul summitului israeliano-saudit, cât și de a înfige un cui în sicriul procesului de pace odată pentru totdeauna.
"Uită-te doar la model", a spus el în timp ce zburau deasupra Mediteranei la treizeci și patru de mii de picioare. "Cele mai îndrăznețe atacuri teroriste împotriva Israelului și a Statelor Unite din ultimii ani - fără excepție - au fost opera Kairos."
"Adevărat", a spus Marcus, "dar poate nu și de data asta."
"De ce nu? În afară de Iran, cine te vrea mort mai mult decât Kairos?"
"De fapt, lista devine destul de lungă", a glumit Geoff.
"Din păcate, are dreptate", a spus Marcus. "Dar în acest caz, nici Iranul, nici Kairos nu aveau cum să știe că voi fi în acel convoi în acel moment. Nici nu aveau cum să știe că mă aflam în Israel. Călătoria nu a fost mediatizată, iar rolul meu cu siguranță nu a fost."
"Poate că te urmăresc", a spus Tomer.
"Poate, dar atunci ar fi trebuit să mă lovească în Washington, ceea ce ar fi fost mult mai ușor decât la granița cu Libanul. Nu, nu cred asta."
"Atunci pentru cine crezi că lucra al-Masri?" a întrebat Tomer.
"Nu știu", a spus Marcus. "Și asta este ceea ce mă îngrijorează."
Geoff Stone a intervenit. "Cum rămâne cu turcii?"
"Ce-i cu ei?", a întrebat Jenny.

"Mă pregătesc pentru o călătorie pe care ar trebui să o fac cu secretarul Whitney luna viitoare. Am citit tot ce Langley, DIA și NSA au adunat despre turci și nu-mi place ce văd."
"Continuă", a spus Marcus.
"Vreunul dintre voi s-a uitat bine, de aproape, la Ahmet Mustafa?" a întrebat Geoff.
"Președintele turc?" a întrebat Jenny.
"Exact", a spus Geoff.
Gilad nu a spus nimic. Ceilalți au clătinat din cap.
"Acesta este un tip înfricoșător - se vede pe sine ca un sultan, reconstruind gloriile vechiului Imperiu Otoman - vrea să facă din Istanbul epicentrul viitorului califat, vortexul tuturor radicalilor sunniți din întreaga lume. Este perfect capabil să realizeze așa ceva. Are tone de ambiție. Tone de bani. O populație uriașă . . ."
"Cât de mulți?" a întrebat Jenny.
"Cam 82 de milioane", a răspuns Geoff. "Plus că are a doua cea mai mare armată din NATO, după SUA. Un serviciu de spionaj uriaș. Ne urăște. Vă urăște pe voi toți în Israel. Așa că de ce nu?"
Jenny a luat-o pe asta. "Ei bine, tocmai ai spus-o - e sunnit. Da, strânge sub acoperișul său Frăția, Hamas și alți radicali, dar toți sunt sunniți. Hezbollah este șiatic."
"Dar unde eram acum o oră?" a întrebat Geoff. "La terminalul de marfă al Turkish Air din Beirut, controlat de Hezbollah. Pe un Airbus turcesc. În burta unui avion care se îndrepta spre cel mai mare oraș din Turcia. Nu crezi că există o legătură acolo?"
Marcus era intrigat. Era un argument interesant și unul la care nu se gândise el însuși. Dar încă nu era sigur cine îl răpise sau de ce, și era hotărât să afle. Se întoarse spre Asher Gilad. "Domnule, dar dumneavoastră?"
Legendarul șef al spionilor israelieni nu a răspuns imediat. Mai degrabă, s-a ridicat și s-a întins pe culoar pentru o clipă, apoi și-a mai turnat un pahar de șampanie, după ce îl terminase pe primul.
"Sunt cu siguranță de acord cu dumneavoastră, domnișoară Morris, că Iranul are cel mai mult de câștigat aici", a început Gilad. "Logica dvs. este solidă, dar agentul Ryker are dreptate - există modalități mult mai ușoare de a ajunge la el și ar fi fost aproape imposibil să știm că se va afla în acel loc exact de la graniță în acel moment exact. Nu, nu cred că al-Masri îl viza pe Marcus. Și în plus, dacă ar fi fost așa, atunci ar fi știut cu cine are de-a face și nu l-ar fi lăsat niciodată să scape. Nici nu i-ar fi dat numele Thomas Millner șeicului. Pentru mine este clar că al-Masri viza israelienii. Faptul că a prins doi americani - și a crezut că are trei - a fost pur întâmplător."
"Atunci cine?", a întrebat Jenny.
"Ei bine, teoria turcă este imaginativă", a recunoscut Gilad. "Dar nu am văzut nicio dovadă că "Sultanul", cum îi spui tu, agent Stone, este pregătit să acționeze direct împotriva noastră. E prea deștept pentru asta. Ar folosi un proxy, un decupaj, dar chiar și așa ar fi teribil de riscant."
"Vrei să spui că este de neconceput?" a întrebat Geoff, un pic defensiv.
"Nu, dar poate un pic prematur", a răspuns Gilad. "Sub conducerea lui Ahmet Mustafa, Turcia trece cu siguranță de partea întunecată. Îți garantez asta. Dar nu-l văd luând asemenea măsuri împotriva noastră. Este prea devreme."
"Deci", a spus Jenny, "tu crezi că este Kairos".

Gilad a ridicat din umeri.
"Nu știu, dar Tomer prezintă cel mai puternic caz", a spus el.
"Ești părtinitor doar pentru că este israelian", a spus Geoff, zâmbind.

"Probabil că da. Dar uite, Iranul are mai mult de câștigat? Categoric. Dar are și mai multe de pierdut. Un război între principalul lor proxy și noi nu este, de fapt, în interesul lor acum. În curând, da, dar nu în ziua morții lui Ansari. Fac tot posibilul să profite din plin de ceea ce a făcut al-Masri, dar au fost luați prin surprindere de acest lucru. Kairos, pe de altă parte, a stat ascuns în ultimul an sau cam așa ceva. Au avut succese operaționale mari, spectaculoase, în capitala dumneavoastră și în Londra și aproape în capitala noastră. Și acest lucru se potrivește profilului lor. Ei recrutează agenți de nivel mediu inteligenți, pricepuți și nemulțumiți în orașe-cheie și apoi le dau o mulțime de bani și un plan de execuție. Undeva, cumva, l-au găsit pe al-Masri. Au aflat că nu era mulțumit de conducerea Hezbollah, sau cel puțin că voia sau avea nevoie de mulți bani, și l-au recrutat pentru a le îndeplini ordinele."
"Poate că ai dreptate, dar toate astea duc înapoi la întrebarea lui Marcus", a spus Jenny. "Fie că este vorba de Iran, Kairos sau altcineva, nu putem face nicio mișcare până nu știm exact cine l-a recrutat pe al-Masri și cine se ocupa de el."
"De fapt, s-ar putea să fiu în măsură să fac puțină lumină în această privință", a spus o voce în spatele lor.
Toată lumea s-a întors pentru a-l găsi pe Noah venind pe culoar.
"Ce ai aflat?", a întrebat Marcus.
"Al-Masri a preluat sau a efectuat apeluri doar la două numere de pe acest telefon", a răspuns Noah. "Vrei să ghicești unde?"
"Teheran", a spus Jenny.
"Ancheta spune . . . nu."
"Ankara", a spus Geoff.
"Sondajul spune ... nu din nou - dar ești aproape de unul dintre ele."
"Istanbul."
"Bingo."
Geoff și-a ridicat mâinile în aer în semn de victorie.
"Și celălalt?" a întrebat Marcus.
"Tu să-mi spui", a spus Noah.
"Beirut", a spus Callaghan, intervenind pentru prima dată.
"Nu."
"Altundeva în Liban?" Callaghan a întrebat din nou.
"Îmi pare rău, nu."
"Atena", a spus Tomer.
"Nu."
"Oriunde în Grecia?" Tomer a insistat.
"Nu."
"Spune-ne, Noah", a insistat Marcus, care nu avea chef de un joc.
"Bine, să fie așa", a spus Noah. "Celălalt număr este în Doha."
"Doha?" a întrebat Jenny. "Ca în capitala Qatarului?"
"Mai este și altul?"
"Nu din câte știu eu."
"Aici sunt cele mai multe apeluri din și către", a explicat Noah. "Există doar trei apeluri către Istanbul, dar treisprezece către Doha."
"Acolo se află omul lui de legătură", a spus Gilad.
"Atunci acolo trebuie să mergem", a spus Marcus.
CARTIERUL GENERAL AL HEZBOLLAH, BEIRUT, LEBANON
Șeicul Ja'far ibn al-Hussaini s-a încuiat în biroul său.
I-a ordonat șefului de cabinet și secretarei sale personale să îi elibereze programul, să îi țină pe toți la distanță și să nu îi transmită niciun apel până nu le spune el altfel. Avea nevoie disperată de timp de gândire, de timp pentru a găsi o cale de ieșire din această catastrofă autoprovocată.

Cum naiba s-a putut întâmpla așa ceva? se întreba mereu și mereu. Cum au putut oamenii lui să lase să se întâmple asta? Împotriva oricărui instinct din corpul său, îi ascultase pe proștii din jurul său care insistaseră să meargă în direct la televiziune pentru a spune lumii că Hezbollah a capturat trei spioni americani. Mai rău, se lăsase presat de acel trădător Amin al-Masri să vorbească națiunii chiar înainte ca al-Masri să îi predea prizonierii. Pentru ce? Nimic din toate astea nu era adevărat. Și acum americanii evadaseră.
Sfatul lui Mubarak avea o anumită logică care era convingătoare. A ieși în fața poveștii evadării prizonierilor anunțând că Hezbollah descoperise și eliminase o rețea de spionaj comună Mossad/CIA avea un farmec inconfundabil. Dar cât timp avea să treacă până când americanii să apară pe propriile rețele de televiziune pentru a-și da versiunea lor despre cele întâmplate? Ore? Zile? Și ce le-ar spune atunci forțelor sale, cu atât mai puțin lumii? Prizonierii ar părea, foarte probabil, mult mai credibili decât el atunci când ar fi făcut-o publică. Ei, la urma urmei, știau ce li s-a întâmplat. El încă nu avea nicio idee.
Nu, a decis el, nu putea face o altă emisiune. Nu încă. Nu până nu știa mai multe. Și cu siguranță nu până nu vorbea cu generalul Entezam. Sau, și mai bine, până nu vorbea cu președintele Afshar. Dar ce avea de gând să le spună? Cum avea de gând să explice incompetența totală a ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai de temut organizație teroristă din lume - ceea ce americanii numiseră cândva "echipa A" a terorii internaționale?
Totuși, Teheranul nu era singura sa problemă. Mai era războiul cu sioniștii. Mai mult de patruzeci de mii de soldați ai IDF ocupau întregul sud al Libanului, până la râul Litani. Ca urmare a loviturilor aeriene devastatoare, milioane de libanezi nu mai aveau curent electric pentru a-și alimenta lumina, aerul condiționat, frigiderele sau orice alte aparate. Ei nu mai puteau nici măcar să urmărească o emisiune televizată, dacă dădea una. Pe moment, toată furia lor era îndreptată către sioniști. Dar odată ce vor afla că americanii au evadat, se va schimba situația? Furia lor va fi îndreptată spre el? Către Hezbollah? Către regimul de la Teheran?
Șeicul a realizat brusc că trebuia să oprească acest război. Trebuia să găsească o modalitate de a declara victoria și de a reduce escaladarea. Dar cum?
113
ROMA, ITALIA
Până la aterizarea G5, Noah avea o nouă pistă.
"NSA spune că contul de telefon prin satelit pe care al-Masri îl apela atât de des în Doha este plătit de Al-Sawt", a spus el echipei în timp ce se transferau la un alt avion, în acest caz un avion de afaceri Dassault Falcon 900.
"Canalul de știri?" a întrebat Jenny. "Așa-numita "Voce a arabilor"?"
"Exact", a confirmat Noah. "Nu mă citați - este încă devreme, iar Langley încearcă să verifice - dar ei cred că acest număr de telefon este folosit de unul dintre producătorii lor, un bărbat pe nume Hamdi Yaşar."
"Vă sună cunoscut acest nume, domnule?" l-a întrebat Marcus pe șeful Mossad.
"Nu, nu-mi spune, dar îi voi pune pe oamenii mei să lucreze la asta", a spus Gilad, scoțându-și imediat telefonul mobil securizat și redactând un text.
"Ce spune Dell?" a întrebat Jenny.
"Momentan, nu este disponibilă", a spus Noah. "Este în drum spre Tel Aviv. Dar ofițerul de pază de la Centrul Global de Operațiuni spune că Yaşar este un cetățean turc în vârstă de treizeci și unu de ani, un producător de teren foarte respectat și premiat pentru Al-Sawt. Este un globe-trotter, se concentrează pe subiecte de politică externă și

securitate națională și a aranjat interviuri pentru prezentatorii și corespondenții săi cu majoritatea liderilor din Orientul Mijlociu, Africa de Nord și Europa."
"Un cetățean turc, spui tu?" a întrebat Geoff.
"Da, de ce?"
"Oh, niciun motiv", a răspuns Geoff, făcându-i cu ochiul lui Marcus.
"Continuă."
"Oricum, Langley nu are niciun dosar despre el", a continuat Noah. "Nu există nicio înregistrare în care Yaşar să fi fost implicat în terorism sau în activități criminale de orice fel."
"Atunci ar fi perfect pentru asta", a spus Tomer. "Are acoperirea ideală ca intermediar."
"Pentru cine?" a întrebat Jenny. "Generalul Entezam?"
"Poate", a spus Tomer.
"Sau Ahmet Mustafa?" a întrebat Geoff.
Tomer a dat din cap. "Poate că da. Sau poate . . . Abu Nakba".
"Trebuie să aflăm repede", a spus Marcus. "Dacă tipul ăsta Hamdi are legătură cu asta, trebuie să-l prindem înainte să-și dea seama că omul lui din Liban e mort."
"Și avem numărul lui de telefon și telefonul lui al-Masri", a spus Noah.
Marcus s-a întors la Asher Gilad, care terminase de trimis textul.
"Refilați planul de zbor", a spus el. "Trebuie să mergem la Doha."
Gilad a scuturat din cap. "Domnule Ryker, nu așa se va întâmpla. În primul rând, eu nu lucrez pentru dumneavoastră. În al doilea rând, acesta este un avion Mossad, nu al CIA. Este înregistrat la o companie high-tech din Tel Aviv. Nu putem zbura doar în Qatar. Astea sunt veștile proaste. Vestea bună este că ne îndreptăm spre Cairo, așa cum am planificat, și am de gând să te pun la telefon cu directorul Stephens și Dr. Dell. Îți poți expune cazul și poate te vor lăsa să mergi la Doha cu un avion al Agenției. Cel mai bun lucru pe care îl pot face."
Marcus se enervă la insinuarea că, acum că israelienii îșI recăpătaseră omul, se retrageau. Cu toate acestea, prinzând privirea lui Jenny de a avea grijă pe unde calcă, a virat pe un alt curs. "Aveți dreptate, domnule; îmi pare rău că am presupus", a spus el.
"Nu-i nimic, fiule. Dacă ar fi după mine, m-aș duce să-l prind chiar eu pe tipul ăsta. Dar am un război de gestionat acasă."
"Am înțeles - dar uite, eu nu sunt cel mai potrivit să-i informez pe Stephens și Dell."
"De ce nu?"
"Este o poveste lungă - mult prea lungă pentru a intra aici - dar crede-mă când îți spun că ar fi mult mai bine să vină de la tine."
"Ce anume propui să le spun?"
"Sună-l pe Stephens de pe puntea ta de comunicații de acolo - foarte drăguță, apropo, de ultimă generație - și spune-i că am ieșit, suntem în siguranță, dar am descoperit o pistă fierbinte la care trebuie să acționăm imediat. Tu nu poți face asta. Tomer nu o poate face. Dar ne recomanzi nouă, celorlalți, să mergem să-l prindem pe tipul ăsta și să vedem ce știe înainte să dispară din rețea, doar pentru a pune la cale un alt atac. Între timp, în Cairo, noi sărim și ne conectăm cu șeful nostru de stație. Voi vă întoarceți la Tel Aviv cu agentul Curtis și cu domnul Mizrachi, asigurați-vă că primesc îngrijirea de care au nevoie, iar apoi tu și băieții tăi îl urmăriți pe cel din Istanbul cu care vorbea al-Masri."
Gilad s-a uitat în ochii lui Marcus, apoi în jurul cabinei, la ceilalți americani. "Cu plăcere", a spus el. S-a îndreptat spre partea din spate a avionului, pe lângă medici, spre centrul de comunicații.

Cincisprezece minute mai târziu, Gilad era înapoi. Înțelegerea fusese încheiată. Stephens și Dell erau la bord. Un avion din Cairo era pregătit, împreună cu noi pașapoarte și povești de acoperire. Într-o oră, urmau să se îndrepte spre Qatar.

114

DOHA, QATAR

Se însera târziu când au aterizat în sfârșit la baza aeriană Al Udeid. Baza aeriană, care găzduia cartierul general avansat al Comandamentului Central al SUA, era condusă în comun de Forțele Aeriene ale SUA și de Qatarieni, dar găzduia și forțe ale RAF și ale altor țări NATO, toate implicate în operațiuni antiteroriste în întreaga regiune. Povestea de acoperire a echipei la sosire a fost că erau consilieri militari americani care fuseseră răniți în timp ce ajutau forțele egiptene să combată Al-Qaida, ISIS și alți insurgenți care acționau în nordul Sinaiului. În timp ce se aflau în aer, atât Ministerul de Externe egiptean, cât și Departamentul de Stat al SUA au emis scurte declarații către mass-media cu privire la un nou atac terorist în apropierea graniței Egiptului cu Fâșia Gaza, soldat cu un număr de victime. Nimic nu a fost adevărat, dar a contribuit la consolidarea acoperirii lor în cazul în care qatarienii au început să pună întrebări. Din fericire, nu au făcut-o.

Când au părăsit baza aeriană într-un Chevy Suburban blindat negru, fiecare membru al echipei avea pașapoarte noi și documente justificative cu identități și povești de acoperire complet noi. Toate acestea fuseseră furnizate de stația CIA din Cairo, cu ajutorul unui birou CIA de pe bază. Știau că poveștile nu vor rezista bine unei examinări atente, dar planul pe care Marcus și Jenny îl elaboraseră prevedea ca ei să rămână în țară doar câteva ore.

Era 1:23 dimineața când au ajuns la clădirea de lux în care Hamdi Yaşar deținea un apartament. Au găsit un loc de parcare pe strada din față, și-au luat rucsacurile și sacii de echipament, au forțat lacătul unei uși laterale și au intrat. Despărțindu-se în trei lifturi diferite, au urcat până la etajul douăzeci și trei, s-au regrupat, și-au verificat armele și s-au îndreptat rapid spre apartamentul 2319. Noah a forțat încuietoarea. Marcus a deschis ușor ușa și a condus echipa înăuntru.

Vestibulul era complet întunecat. La fel erau și camera de zi și sufrageria. Luminile din bucătărie erau și ele stinse, cu excepția unei lumini de noapte deasupra aragazului. Fiecare membru al echipei s-a așezat în pozițiile prestabilite. Noah a închis și a încuiat ușa în urma lor și a păzit-o. Nimeni nu putea intra sau ieși decât prin el. În timp ce îi aștepta pe ceilalți să înainteze, a scos în liniște un dispozitiv din buzunar și l-a activat. Acesta a blocat Wi-Fi-ul și toate telefoanele și dispozitivele electronice din apartament, astfel încât nimeni nu putea suna înăuntru sau afară. Nimeni dintr-o clădire VIP atât de luxoasă nu mai folosea telefoanele fixe, așa că asta nu era o problemă.

Marcus a dat semnalul. Geoff și Jenny s-au strecurat în liniște în camera copiilor, unde un băiat și o fată, ambii sub șase ani, dormeau profund. Geoff stătea deasupra băiatului, iar Jenny deasupra fetei. Numărând în tăcere până la trei, au pus rapid benzi de bandă adezivă peste gurile copiilor, apoi le-au legat mâinile și picioarele tot cu bandă adezivă. Jenny le-a spus într-o arabă fluentă că trebuie să facă liniște și i-a asigurat că totul se va termina curând și că nimeni nu le va face rău. Apoi l-a lăsat pe Geoff să aibă grijă de ei, s-a întors pe hol și a închis ușa în urma ei.

Cu Marcus în frunte, au dat buzna în dormitorul principal. Marcus și Callaghan s-au îndreptat spre Hamdi. Jenny a avut grijă de soția îngrozită. În câteva secunde, soția fusese drogată, gura îi fusese acoperită cu bandă adezivă, iar mâinile și picioarele îi erau legate. A

mai fost nevoie de câteva secunde pentru a-l supune pe soţul ei, dar, deşi acesta s-a zbătut cu sălbăticie, nu a reuşit să scoată niciun sunet. Apoi şi el a fost drogat şi a tăcut.
În timp ce Callaghan lega mâinile şi picioarele turcului, Marcus a căutat în dormitor. A găsit un pistol încărcat sub o pernă şi a rostit o rugăciune tăcută de mulţumire că lui Yaşar nu i s-a dat ocazia să îl ia şi să îl folosească. O căutare amănunţită în restul dormitorului nu a găsit nimic, aşa că Marcus a plecat la vânătoare. Un dormitor alăturat s-a dovedit a fi biroul privat al lui Yaşar, iar acesta s-a dovedit a fi o adevărată comoară. Marcus a găsit trei laptopuri, mai multe telefoane prin satelit, două seturi de dulapuri pentru dosare şi un seif de perete. După ce a încărcat cât de mult a putut în cele două genţi pe care le aduseseră, Marcus l-a eliberat pe Noah şi l-a trimis pe tânăr să spargă seiful. Trei minute mai târziu, Noah s-a întors cu ambele genţi în mână. Treaba fusese făcută. Seiful era deschis. Tot conţinutul fusese scos. Erau gata de plecare.
Marcus s-a întors în dormitorul principal. Îi făcu semn lui Jenny să meargă să-l ajute pe Noah să ducă totul la maşină şi lui Callaghan să facă acelaşi lucru cu Yaşar. Pe soţie a lăsat-o în patul ei, dormind profund. Marcus îi verifică pulsul înainte să plece. Ea era bine. A văzut poşeta femeii pe comodă. Înăuntru, a găsit telefonul ei mobil. L-a scos şi l-a aşezat pe pat, lângă ea. În câteva ore, ea se va trezi. Îşi va lua banda adezivă de pe gură şi va suna la poliţie. Le-ar fi spus că nu-şi aminteşte nimic şi că ea şi copiii ei sunt bine, dar soţul ei lipseşte. Până atunci ar fi fost într-un avion care se îndrepta spre un loc negru, cu prizonierul lor şi două genţi pline cu dovezi.
În timp ce se îndrepta pe hol pentru a pleca, s-a oprit în camera copiilor. Amândoi erau sprijiniţi în paturile lor, cu o expresie de teroare în ochi. Marcus a simţit un fior de compasiune pentru ei. Dar nu putea face nimic. Tatăl lor îi pusese în situaţia asta, nu el. I-a făcut semn lui Geoff să îi ajungă din urmă pe ceilalţi. Apoi a observat un televizor şi un DVD player pe măsuţa laterală. L-a pornit, a găsit o versiune piratată a filmului Toy Story în arabă, l-a pornit cu volumul redus şi le-a făcut semn copiilor să stea liniştiţi şi să nu se mişte. Apoi a închis uşa şi a aşezat un scaun în faţa ei, astfel încât copiii să nu poată ieşi uşor până când mama lor nu vine după ei. Şi cu asta, echipa s-a furişat la fel de repede şi în linişte cum venise.
115
PALATUL PREZIDENŢIAL, TEHERAN, IRAN- 5 MAI
"Excelenţa Voastră, sunt aici".
"Foarte bine", i-a spus Yadollah Afshar consilierului său, ridicându-şi privirea de la documentele sale informative şi scoţându-şi ochelarii de citit. "Lasă-i să intre."
O clipă mai târziu, troica era din nou împreună - preşedintele Republicii Islamice, comandantul Corpului Gardienilor Revoluţiei şi directorul programului de rachete balistice al ţării - strânşi în biroul privat al lui Afshar, cu ordine stricte să nu fie deranjaţi.
"Am înţeles că aveţi noutăţi, domnule general", a început preşedintele.
"Mă tem că am, şi niciuna nu este bună", a răspuns Mahmoud Entezam.
"Tocmai am primit un telefon de la şeicul din Beirut. Pentru început, toate calculatoarele din camera lor de război au fost oprite de un virus informatic."
"Sioniştii?"
"Nu."
"Americanii?"
"Nu-al-Masri."
"Ce?"

"Virusul a fost încorporat în videoclipul cu dovada vieții pe care al-Masri i l-a trimis șeicului. Din motive care mă depășesc, nu au verificat virusul înainte să-l deschidă. Acum totul este prăjit. Lucrează de pe un sistem de rezervă, dar asta complică totul. În plus, războiul se întoarce foarte hotărât împotriva lor. Șeicul mi-a recunoscut că forțele sale au suferit pierderi imense și..."
"Câte?"
"Hezbollah a pierdut aproape treizeci și cinci de sute, ca să nu mai vorbim de răniții lor."
"Treizeci și cinci de sute?" Afshar a spus neîncrezător.
"Mă tem că da."
"Asta înseamnă, cât? De șapte sau opt ori mai mult decât au pierdut în '06?"
"Mai mult sau mai puțin, da, Excelența Voastră", a răspuns Entezam. "Cifrele din rapoartele de știri au fost mult mai mici - abia peste două sute."
"Ei bine, domnule, ei spun presei că cele mai multe dintre acestea sunt victime civile, dar adevărul amar este că sioniștii au avut informații mult mai bune de data aceasta, rachete mult mai precise, și cer un preț mult mai mare. Nu numai asta, dar sioniștii au interceptat aproximativ 75 % din rachetele Hezbollah, limitând numărul morților la 157 în acest moment și al răniților la aproximativ 600."
Afshar era furios.
"Cum este posibil acest lucru, Haydar? Ne-ai asigurat că rachetele și proiectilele Hezbollah aveau cele mai avansate sisteme noastre de ghidare."
Dr. Haydar Abbasi părea palid. Era evident că habar nu avea cum să răspundă, dar Entezam nu i-a dat ocazia.
"Excelență, aceasta nu este partea cea mai rea", a spus comandantul IRGC.
Fața lui Afshar era înroșită când s-a întors spre Entezam. "Nu?"
"Nu."
"Și acum?"
"Excelența Voastră, trebuie să vă informez că principalul motiv pentru care șeicul a sunat a fost să ne spună că..."
"Că ce?"
"E vorba de prizonieri, domnule."
"Ce e cu ei?"
"Au evadat."
"Ce? Toți? Asta e imposibil."
"De fapt, domnule, salvat ar putea fi un cuvânt mai potrivit", a clarificat Entezam. "Ieri dimineață, în jurul orei locale opt, o echipă de operatori ai forțelor speciale - toți deghizați în comandouri Hezbollah din Unitatea Radwan - au efectuat un raid asupra unui terminal de marfă de la aeroportul din Beirut. Nu este clar în acest moment dacă erau americani sau sioniști. Posibil ambele. Probabil ambele. Dar, oricum, ceea ce este clar este că au salvat toți cei trei ostatici și au eliminat celula Hezbollah care îi capturase."
Acum Afshar era cel care părea palid. A stat cel mai mult timp în spatele biroului său, incapabil să vorbească. Entezam nu s-a putut abține să nu observe că bărbatul nu mai era îmbrăcat într-un costum de 3.000 de dolari de la Savile Row, cravată de mătase, manșete franțuzești și pantofi italieni lucrați manual. De la discursul său către națiune de sâmbătă seara, Afshar începuse să poarte veșmintele negre și turbanul clericilor. El a spus că a făcut-o pentru a-și onora mentorul și tatăl spiritual, răposatul Hossein Ansari. Dar Entezam știa mai bine. Bărbatul se poziționa pentru a deveni următorul Lider Suprem, iar acest lucru era un memento nu prea subtil pentru fiecare membru al Adunării Experților că, de fapt, el era unul dintre ei.

Cu fiecare zi care trecea, devenea din ce în ce mai insuportabil pentru Entezam chiar și faptul de a fi în prezența acestui om pe care îl disprețuia atât de profund. Cu toate acestea, nu era momentul să facă o mișcare. Națiunea era în doliu. Adunarea nu dorea o luptă murdară pentru succesiune. Dacă Afshar dorea acest rol, și nu exista niciun dubiu că dorea acest lucru, atunci Entezam credea că adunarea era pregătită să-l ungă și să o facă rapid. Acesta era motivul pentru care Entezam știa că trebuie să fie atent la pașii săi. Trebuia să-l îmbrățișeze pe Afshar, să-i promită sprijinul său, să-l convingă de loialitatea sa. Pentru moment, oricum. În caz contrar, Afshar ar fi fost în curând în poziția de a-l îndepărta pe Entezam din funcție și de a-l alunga în zonele îndepărtate ale Republicii.
"Excelența Voastră, dacă îmi permiteți", spuse el, încercând să-l reangajeze pe șeful executivului, din ce în ce mai abătut.
Afshar și-a dat acordul din cap.
"Excelența Voastră, cred că a venit timpul să ne reducem pierderile", a explicat Entezam. "Al-Hussaini nu a fost alegerea dvs. pentru a conduce Hezbollah. Nici a mea. După cum bine știți, el a fost ales de dragul nostru prieten decedat, pacea fie asupra sa. Dar este clar că este depășit de situație. A luat o decizie după alta care a pus întregul nostru plan strategic în pericol."
"Ce vrei să spui, Mahmoud?" a întrebat Afshar.
"Spun că e timpul să-i spunem șeicului că e de ajuns. Puneți capăt războiului. Opriți rachetele. Faceți apel la ONU pentru a-i presa pe sioniști să se retragă. Liniștiți lucrurile. Să ne concentrăm pe a te face următorul nostru Lider Suprem. Și odată ce se va face asta - odată ce vei avea ceea ce ți se cuvine de drept - atunci vom putea lua decizii cu privire la faptul dacă Șeicul este potrivit pentru a conduce sau dacă este timpul să instalăm un om mai demn de această sarcină și mai loial față de tine și față de viitorul revoluției."
Afshar a dat aproape imperceptibil din cap. Dar nu a spus nimic. Așa că Entezam a continuat, întorcându-se spre dreapta sa, spre bărbatul scund, firav, chel, în jur de cincizeci de ani, cu ochelari cu rame groase de sârmă și barbă rasă de sare și piper.
"A sosit timpul pentru o tabula rasa și un nou început, nu-i așa, doctore Abbasi?"
"Da, bineînțeles - nu aș putea fi mai de acord."
"Cei incapabili sau nedemni trebuie eradicați, oriunde s-ar afla- adevărat?"
Abbasi, alb ca o fantomă, a dat din cap, iar Entezam a văzut mâinile bărbatului tremurând. Fără să-și ia ochii de la șeful rachetelor, Entezam a continuat ofensiva.
"Excelența Voastră, acest om este un trădător. Am dovezi concludente și copleșitoare că a transmis cele mai intime secrete și planuri ale noastre șefului serviciilor secrete saudite. Înregistrări video și audio de la camerele și microfoanele ascunse în apartamentul său. Transcrieri ale convorbirilor. Datele. Ore. La fel ca Amin al-Masri, acest om ne-a trădat celor mai răi dintre dușmanii noștri. Recomand să-l judecăm și să-l spânzurăm imediat."
Emoțiile lui Afshar s-au schimbat încă o dată, de la șoc la furie. "Este adevărat, Haydar? Ai vândut revoluția, și Casei Saud, dintre toți necredincioșii?"
"Nu . . . I . . . Nu e adevărat. Dar cum . . . ?"
Afshar a sărit brusc în picioare. Instinctiv, Entezam a făcut la fel. Abbasi, însă, nu se putea mișca.
"În numele lui Allah, îți ordon să-mi spui adevărul", a cerut președintele.

Abbasi a încercat, dar nu a putut spune nimic, cu fața acoperită de transpirație.
"Nu va fi niciun proces", a rânjit Afshar. "Ultimul lucru de care avem nevoie, mai ales în fața unei asemenea incompetențe a șeicului, este să le dăm dușmanilor noștri un motiv în plus să jubileze. Vei arde pentru asta, Haydar. Vei arde astăzi".
Președintele a dat din cap comandantului IRGC.
Entezam a scos pistolul nichelat din toc. A țintit în ochii plini de teroare ai lui Abbasi. Apoi a apăsat pe trăgaci.
116
TABĂRA DAVID, THURMONT, MARYLAND - 9 MAI
Marine One a aterizat la centrul de retragere din munți cu puțin înainte de ora 9 dimineața.
Curând, președintele Andrew Clarke a sosit cu un cărucior de golf în fața Laurel Lodge, flancat de echipa sa de servicii secrete. Când i-a văzut pe Marcus și Jenny, comandantul suprem i-a îmbrățișat pe fiecare și i-a întrebat ce mai fac.
"Suntem bine, domnule", a răspuns Jenny. "Mulțumesc pentru întrebare."
"Și tu, Ryker? Încerci să-mi provoci un ulcer? Întotdeauna e ceva cu tine."
"Da, domnule - adică nu, domnule", a răspuns Marcus.
Clarke l-a pălmuit pe spate. "Dar agentul Curtis? Cum rezistă?"
"Își cere scuze pentru că nu a fost aici", a spus Marcus. "Va mai avea nevoie de puțin timp, dar se va pune pe picioare și îmi va face necazuri cât de curând."
"Bine", a spus Clarke. "Ai vorbit cu mama ta?"
"Pe scurt, la telefon."
"Și prietena aia a ta?"
Marcus a fost luat prin surprindere. "Domnule?"
"Știi tu, cea pe care ai adus-o la dineul corespondenților - sau ai început s-o aduci și apoi ai renunțat. Lucrează pentru Dayton, nu?"
Marcus putea vedea privirea din ochii colegilor săi. Ei nu știau nimic din toate astea, dar aveau de gând să se distreze copiindu-l cu prima ocazie.
"Annie", a spus Marcus.
"Corect, corect, Annie Stewart - nu-i rău, Ryker, nu-i rău deloc."
"Uh, mulțumesc, domnule, dar cum ai...?"
Clarke a chicotit. "Glumești, Ryker? Știu totul despre tine."
"Aparent, mai mult decât mama."
"Nu i-ai spus mamei tale?"
"A fost doar cina, domnule."
"Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, Ryker, ce mai aștepți?"
Marcus era pe moarte, dar președintele abia terminase. "E în Springs, nu?"
"Poftim?"
"Mama ta locuiește în Colorado, nu-i așa, în Springs?"
"Ei bine, Monument, domnule, dar destul de aproape."
"Când te duci acolo?"
"Imediat ce rezolvăm chestia asta, dle președinte."
"O iei pe Annie?"
"Domnule, serios, a fost doar o cină", a insistat Marcus, fără chef să vorbească despre viața lui privată cu președintele Statelor Unite sau cu acești glumeți de la Serviciile Secrete. Nu ar fi auzit niciodată sfârșitul.
Clarke a râs. "Ești un mincinos groaznic, Ryker - nu știu de ce te lăsăm să faci ceea ce faci. Dar foarte bine, să începem."
Când președintele s-a întors și a dus-o pe Jenny în sala de conferințe, amicii din Serviciile Secrete ai lui Marcus au izbucnit în râs.

"Annie Stewart, nu?", a glumit un agent, lovindu-l pe Marcus peste braţ. "Frumos."
"Taci, Tom", a spus Marcus, mortificat, dar cu greu furios.
În timp ce toţi agenţii îl tachinau - felul lor, ştia el, de a-i ura bun venit acasă - Marcus a intrat şi el în sala de conferinţe. Întregul Consiliu Naţional de Securitate era prezent şi toată lumea era în picioare. Când preşedintele s-a aşezat la masă, toţi au luat loc. Marcus a reperat-o pe Jenny şi s-a aşezat lângă ea, lângă perete, alături de mai mulţi membri de nivel mediu ai NSC.
Cu toate acestea, Marcus nu s-a aşezat pentru mult timp. După ce preşedintele a deschis şedinţa şi i-a prezentat pe cei doi "invitaţi speciali", i-a cerut directorului Central Intelligence să îi aducă pe toţi la curent. Aproape imediat, Stephens i-a dat cuvântul lui Marcus. Marcus s-a ridicat şi s-a îndreptat în jurul mesei către un set de monitoare mari cu ecran plat montate pe unul dintre pereţii placaţi cu lemn. Trecuseră cinci zile de când el, Kailea şi Yigal fuseseră salvaţi. Nu era nevoie să recapituleze nimic din toate astea. Nici nu trebuia să povestească despre răpirea şi încarcerarea lui Hamdi Yaşar. Toţi directorii fuseseră informaţi zilnic de Stephens şi de consilierul pentru securitate naţională Bill McDermott.
"Domnule preşedinte, domnule vicepreşedinte, domnule general Meyers, doamnelor şi domnilor, în primul rând vreau să vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru salvarea mea şi a agentului Curtis şi, bineînţeles, a nepotului primului ministru", a început Marcus. "M-am întors pe pământ american doar de câteva ore. Am aterizat la Andrews în această dimineaţă după ce mi-am petrecut cea mai mare parte a săptămânii la Gitmo. Dar nici nu pot începe să-mi exprim recunoştinţa mea şi a Kailei faţă de voi toţi. Suntem mândri să fim americani şi mândri să avem onoarea de a ne servi ţara."
Sala a izbucnit în aplauze şi apoi într-o ovaţie în picioare. Marcus roşi pentru a doua oară în tot atâtea minute. Nu la asta se aşteptase sau nu asta intenţiona. Trebuia doar să înceapă de la început.
"Acum putem spune în mod concludent că raidul asupra patrulei de frontieră israeliene de acum o săptămână a fost exclusiv actul organizaţiei teroriste pe care am ajuns să o cunoaştem sub numele de Kairos", a spus Marcus când toată lumea s-a liniştit. "Au profitat Hezbollah şi iranienii de moment şi au profitat de el? Categoric. Dar dovezile sunt copleşitoare că acesta nu a fost un plan pus la cale de ei. A fost pus la cale de acest om."
O fotografie alb-negru granulată a apărut pe ecran.
"Acesta este Walid Abdel-Shafi", a explicat Marcus. "Născut în Fâşia Gaza în 1936, el este mai bine cunoscut de voi toţi ca Abu Nakba - "Tatăl dezastrului" - şi este fondatorul şi liderul spiritual al organizaţiei teroriste pe care am ajuns să o cunoaştem sub numele de Kairos."
Marcus a pus o altă fotografie pe ecran. Era color, deşi puţin decolorată, făcută cândva la sfârşitul anilor 2000.
"În stânga, îl veţi vedea din nou pe Abu Nakba. În dreapta este Hamdi Yaşar, acum în vârstă de treizeci şi unu de ani, născut şi crescut în Istanbul, un celebru producător pentru reţeaua de ştiri prin satelit Al-Sawt. După cum ştiţi, îl avem în custodie. Dar poate că nu ştiţi că el este, de fapt, cel mai apropiat şi de încredere consilier al lui Abu Nakba."

Marcus a arătat acum o serie de fotografii tulburătoare.
Fiecare arăta carnagiul unui atac Kairos diferit din ultimele optsprezece luni. Unele erau de la împuşcăturile din biserica din Washington şi de la atentatul cu maşină-capcană care a urmat în D.C. şi care i-a luat viaţa ambasadorului Tyler Reed. Altele arătau atentatul sinucigaş de la numărul

10 Downing Street care l-a ucis pe fostul consilier pentru securitate națională Barry Evans și atentatul sinucigaș de pe Muntele Templului în timpul summitului pentru pace. Marcus nu a spus nimic în timp ce își croia drum printre fotografii. Nu era nevoie să treacă în revistă detaliile fiecărui eveniment. Privirile de pe fețele tuturor erau o dovadă suficientă a cât de adânc și pentru totdeauna erau întipărite în psihicul lor aceste atacuri.
"Poate că Hamdi Yașar nu vorbește cu noi - încă - dar credeți-mă, hard disk-urile lui vorbesc", a spus Marcus în cele din urmă. "Telefoanele lui sunt. Fișierele lui sunt. Clipurile video ale fiecărui atac pe care le-am găsit în posesia lui sunt. Da, să-l prindem în capitala unui aliat pe care nu l-am informat că venim a fost un risc. Și știu că unii dintre voi ați pus la îndoială înțelepciunea acestei tactici. Dar a dat roade și sunt recunoscător directorului Stephens, doctorului Dell și, mai presus de toate, președintelui pentru decizia de a ne da undă verde."
În acest moment, Marcus a prezentat-o pe Jenny, care a petrecut câteva minute informând grupul mai detaliat cu privire la ceea ce au aflat din dosarele și echipamentele pe care le-au luat din apartamentul lui Hamdi Yașar. După ce a terminat, aceasta a prezentat diapozitive care documentau numărul de apeluri telefonice pe care Yașar le făcuse către al-Masri și Abu Nakba, adesea la câteva minute distanță unul de celălalt. Apoi, ea a arătat detalii privind transferurile electronice de la o bancă din Atena către bănci din Elveția, conturi care aparțineau lui Yașar - sau cel puțin erau controlate de acesta, conform înregistrărilor găsite în seiful său.
"Ni s-a spus că numele organizației era Kairos, dar acesta nu este numele real, iar organizația nu este greacă", a explicat Jenny. "Motivul pentru care nici noi, nici oricare dintre aliații noștri, inclusiv guvernul grec, nu am găsit vreodată vreo dovadă solidă că Abu Nakba și echipa sa operează în Grecia este că nu operează. Numele, comunicatele de presă și celelalte firimituri de pâine pe care le-am găsit în Atena și Corint au fost concepute de Abu Nakba și de agenții săi pentru a ne trimite pe noi și pe alte agenții de informații într-o goană după gâște sălbatice."
În cele din urmă, ea a afișat fotografii de recunoaștere prin satelit ale unui complex din deșert.
"Aceasta este adevărata casă și bază de operațiuni a lui Abu Nakba", a continuat ea. "Aici locuiește, lucrează și își pune la cale planurile malefice. Complexul este situat chiar lângă un oraș uitat de Dumnezeu din deșertul vestic al Libiei, cunoscut sub numele de Ghat. Nu este departe de granița algeriană. Abu Nakba s-a născut în Gaza, dar de fapt a fost crescut în câmpurile petrolifere din Libia și acolo s-a stabilit. Avem chitanțe de la nouă zboruri pe care Hamdi Yașar le-a efectuat către Libia - în principal Tripoli, dar și Benghazi - din Doha sau alte orașe din Orientul Mijlociu și Europa în ultimii ani. Nu avem dovezi concrete care să-l lege pe Yașar de complexul din Ghat. Dar NSA a reconfirmat - acum mai puțin de o oră, de fapt - că telefonul prin satelit pe care Yașar l-a apelat atât de des este încă activ și se află în prezent în acel complex."
După ce a terminat, președintele a pus întrebarea la care se gândea toată lumea.
"Unde mergem cu asta, domnișoară Morris? Ce recomandați tu și Ryker?"
La această întrebare, Jenny s-a adresat lui Marcus.
"Domnule, amândoi suntem ofițeri de acoperire neoficiali pentru Agenția Centrală de Informații", a răspuns el. "Nu este rolul nostru să facem recomandări, ci doar să vă aducem informații utile."
"Deci vreți să iau măsuri?", a întrebat Clarke.
"Din nou, acesta nu este rolul meu, domnule."

"Dar vreți să îi ordon generalului Meyers să bombardeze acel complex până la sfârșitul lumii, nu?"
Toți ochii erau ațintiți asupra lui Marcus. Comandantul suprem al Statelor Unite îi punea o întrebare directă. Marcus nu avea nicio intenție să se uite la directorul Stephens, deși putea vedea că acesta era pe punctul de a-i tăia calea. Așa că Marcus s-a uitat în ochii președintelui și a spus: "Ei bine, domnule, mi se pare corect".
A existat o discuție, dar a fost scurtă. Președintele a sondat sala. Rezultatul a fost unanim. Toată lumea dorea ca el să atace, chiar și secretarul de stat Meg Whitney, proaspăt întors din regiune.
"Domnule președinte", a spus Whitney, "sunt bucuroasă să vă raportez că Hezbollah a încetinit escaladarea. Israelienii sunt pregătiți să își retragă trupele înapoi la linia albastră de îndată ce rachetele vor înceta să mai zboare. Și vă vine să credeți sau nu, suntem pregătiți să găzduim marți israelienii și saudiții pentru o semnare pe peluza de sud a Casei Albe. Nu mă pot gândi la un mesaj mai bun pentru a transmite jihadiștilor radicali ai lumii că ziua lor s-a încheiat și că a început o nouă eră de pace și prosperitate în Orientul Mijlociu."
POTUS a dat din cap și a scanat camera, apoi s-a uitat înapoi la Marcus și Jenny. "Așa să fie - să trecem la treabă."
Treizeci și șapte de minute mai târziu, o echipă de avioane de luptă F-35 a decolat de pe puntea navei USS Nimitz, care traversa în prezent Marea Mediterană. În timp ce președintele și echipa sa de securitate națională priveau pe monitoare, avioanele au coborât în picaj, puternic și rapid peste deșertul libian pentru a evita detectarea, apoi au urcat pe cerul arzător al după-amiezii și și-au lansat rachetele.
Complexul a fost distrus într-o minge de foc orbitoare în câteva secunde, iar semnalul telefonului prin satelit pe care îl urmăreau cu toții pe monitoare a tăcut brusc.
Camera a izbucnit în urale. Toată lumea a sărit în picioare, dându-și mâna, plesnindu-se reciproc pe spate și sărbătorind anihilarea totală a grupului care îi terorizase și le luase prea mulți prieteni.
Toată lumea, asta era, cu excepția lui Marcus.
"Ești bine?" l-a întrebat Jenny.
"Nu", a spus el, luptându-se să-și reprime emoțiile. "Dar voi fi."
Ea s-a aplecat și i-a dat un sărut ușor pe obraz.
"Știu", a spus ea. "Știu."
EPILOG
DENVER, COLORADO- 10 MAI
Zborul United 212 a aterizat cu puțin înainte de ora 20:00, ora muntelui. Marcus Ryker nu înregistrase niciun bagaj, așa că și-a luat bagajul de mână din compartimentul de deasupra capului, a trecut prin terminal și a luat un taxi. În timp ce făcea scurtul drum spre Monument, privind Munții Stâncoși acoperiți de zăpadă, Marcus și-a permis în sfârșit să răsufle ușurat. Mama lui încă nu știa că s-a întors în țară, cu atât mai puțin că se îndreaptă spre ea. Stephens și Dell insistaseră ca el să nu spună nimănui, nici măcar ei, că vine. Îi rezervaseră chiar biletul sub un pseudonim, atât de hotărâți erau să țină numele Ryker departe de presă.
În timp ce taxiul se oprea în fața casei copilăriei sale, o furtună de emoții contradictorii creștea în el. Pe de o parte, când se gândea la tot prin ce trecuse în ultima săptămână, era suprarealist să se întoarcă aici, dintre toate locurile. Cu toate acestea, bucuria era oarecum contrabalansată de durerea și îngrijorarea prin care o făcuse din nou să treacă pe mama sa. Și mai era și Oleg Kraskin, alias Corbul. Locuia - și lucra acum pentru Agenție - lângă Aspen, la doar câteva ore distanță. Marcus trebuia să-l prindă din urmă, și asta cât mai curând. Dar nu avea cum să-l vadă pe prietenul său rus în această călătorie specială.

Marcus a plătit șoferului și a mers pe alee până pe veranda din față. Zărind balansoarul mamei sale, i-a auzit și vocea înăuntru. Vorbea cu cineva la telefon. Sperând să maximizeze surpriza, el nu a intrat direct. Mai degrabă, a sunat la ușă și a așteptat cu nerăbdare.
Când mama lui a ieșit la ușă, i-a luat o clipă să-și dea seama ce vedea. Dar apoi, în loc să izbucnească în lacrimi, a izbucnit în râs.
Marcus, prins cu garda jos, a început și el să râdă.Apoi ea a deschis ușa și l-a îmbrățișat. "Wow - chiar tu ești - bine ai venit acasă, iubitule."
"Mulțumesc, mamă", a spus el, cu ochii un pic umpluți. "Nu am murit, dar cred că am fost arestat."
"Presupun că o să trec cu vederea de data asta", a șoptit ea.
Au stat acolo câteva minute, ținându-se în brațe și fără să mai scoată un cuvânt. Femeia asta era incredibilă, se gândi Marcus. Întotdeauna crezuse că moștenise curajul și curajul tatălui său. Dar începea să creadă că era la fel de mult o moștenire de la mama lui. Da, îi fusese dor de el. Și da, ca orice mamă, își făcuse griji pentru el în fiecare zi. Dar nu se prăbușise. Era văduva unui pilot de vânătoare. Și mama unui pușcaș marin. Nu se îngrijorase și nu se îmbărbătase. Iar el o iubea cu atât mai mult pentru asta.
"Ți-e foame?" a întrebat ea în cele din urmă.
"Foame."
Au intrat în casă, iar doamna Ryker le-a pregătit o cină târzie cu friptură, sparanghel și cartofi. Și a scos o sticlă bună de Merlot.
Marcus le-a povestit puțin despre aventurile sale, dar nu prea mult. Majoritatea erau secrete, dar nu era chiar așa. Erau unele lucruri pe care pur și simplu nu i le spuneai mamei tale.
Ceea ce i-a spus a fost că aveau bilete pentru a se întoarce la Washington în ziua următoare.
"Washington? Doamne Dumnezeule, pentru ce?"
Marcus i-a explicat că dorea ca ea să fie invitata sa la ceremonia de semnare de la Casa Albă, marți după-amiază, când urma să se scrie istorie. Prințul moștenitor saudit va fi acolo fără tatăl său, deoarece regele, din păcate, se pare că era prea bolnav pentru a face călătoria. Prim-ministrul israelian va fi, de asemenea, prezent. Și, desigur, președintele și vicepreședintele Statelor Unite.
"Chiar se întâmplă?" a întrebat doamna Ryker.
"Da", a răspuns Marcus. "Chiar se întâmplă."
"Nu pot să cred."
"Știu - e o nebunie. Acesta este primul nou tratat oficial de pace semnat între Israel și un vecin arab din octombrie 1994."
"Asta a fost cu Iordania, nu?"
"Așa este - semnat de regele Hussein și Yitzhak Rabin."
"Chiar a trecut atât de mult timp?"
"În afară de acordul cu Emiratele Arabe Unite, da. Eram doar un adolescent."
"Și chiar vreți ca eu să fiu acolo?" a întrebat doamna Ryker, încă incredulă. "Totul pare prea măreț pentru mine."
"Dacă spuneți nu, va trebui să discutați asta cu președintele."
"Pentru ce?"
"Pentru că el este cel care a insistat să vin să te iau."
Mama lui Marcus a stat acolo o clipă, cu farfuria de mâncare abia atinsă. Apoi, în sfârșit, i-a pus o întrebare fiului ei. "Iubitule?"
"Da?"
"Poate că nu ar trebui să întreb asta, dar. . ."
"Ce?"
"Mă întrebam doar . . ."
"Spune, mamă. La ce te gândești?"
"Mă întrebam dacă există vreo șansă să mai iei un bilet."

"Probabil că da. De ce?"
"Pentru că e cineva care ar vrea să te vadă și m-am gândit că poate ar trebui să o rogi să vină și ea cu tine la ceremonie."
Lui Marcus nu-i venea să creadă ce auzea. Cum de știa ea despre asta? Nu avuseseră decât o singură întâlnire. Și totuși se părea că toată lumea știa.
"Mamă, eu nu merg cu Annie. Nu e chiar genul de eveniment la care să mergi cu o parteneră. Și în plus, ea va fi deja acolo cu senatorul Dayton."
"Annie? Care Annie?"
"Annie Stewart."
"De ce aș vrea să te duci cu Annie Stewart? E o fată drăguță. Nu mă înțelege greșit. Dar ce are ea de-a face cu asta?"
Marcus doar stătea acolo nedumerit. Ce mai spion era și el.
"Nu, nu - nu fi ridicolă", a continuat mama lui.
"Bine, atunci cine?", a întrebat Marcus.
"Maya."
"Maya Emerson?"
"Desigur."
"Uh, nu cred că ea-"
"Te înșeli, Marcus."
"Mă înșel?"
"Da, te înșeli. Maya și cu mine am vorbit toată săptămâna, ne-am rugat pentru tine și am depănat amintiri, iar eu îți spun că se simte groaznic pentru cum a lăsat lucrurile cu tine, dar nu prea știe cum să abordeze subiectul. Așa că m-am gândit. . ."
Marcus s-a aplecat spre ea și i-a dat un sărut pe frunte. "Mulțumesc."
WASHINGTON, D.C.-12 MAI
Cei doi au luat un taxi Washington Flyer până la Casa Albă. Era o zi de primăvară uimitoare. Cer albastru. Soare strălucitor. Gazon verde viu. Trandafiri roșii strălucitori. Și zeci de steaguri americane, israeliene și saudite fluturând în briza răcoritoare a după-amiezii.
Toată lumea care a fost cineva în elita Washington a fost acolo. La o întâlnire privată, neoficială, în Biroul Oval, președintele Clarke s-a oferit să îi așeze pe Marcus și pe mama sa aproape în față. Într-adevăr, prim-ministrul Eitan și Asher Gilad au insistat în acest sens, la fel ca prințul moștenitor saudit. Cu toate acestea, Marcus le-a mulțumit, dar a refuzat politicos. "Este ziua voastră, domnilor."
"Dar aceasta este istorie, Ryker", a declarat președintele. "Nu ar fi fost posibil fără tine și ar trebui să fii onorat pentru rolul tău."
"Cu tot respectul, domnule, este istorie și sunt foarte bucuros că ați ajuns cu toții în acest punct. Dar știți la fel de bine ca mine că eu sunt cel care va intra în istorie dacă iranienii mă zăresc undeva în această mulțime."
Au râs și au fost de acord, iar Marcus și mama sa și-au luat rămas bun și și-au luat locul pe peluză. În timp ce se îndreptau spre Aripa de Vest, s-au întâlnit cu Pete Hwang și Bill McDermott. Au fost îmbrățișări peste tot, o reuniune improvizată a ultimilor supraviețuitori ai unității lor expediționare de pușcași marini de cu mult timp în urmă.
"Suntem bine?" a șoptit Marcus îmbrățișându-l pe Pete.
"Da", i-a răspuns Pete în șoaptă, lovindu-l pe Marcus pe spate de două ori. "Suntem bine."
McDermott s-a scuzat, trebuind să se întoarcă alături de directori. Marcus, mama sa și Pete s-au îndreptat spre peluza de sud și au găsit un rând de scaune goale - chiar ultimul rând, de fapt. Departe de conducerea Congresului. Departe de diplomați și de Joint Chiefs. Departe de mass-media și de restul străluciților din Washington.

Din nefericire, Kailea urma să rămână în spital pentru o perioadă. Se aștepta să își revină complet, dar nu era în stare să li se alăture în acea frumoasă după-amiază de primăvară. De asemenea, Yigal Mizrachi nu se simțea suficient de bine pentru a face călătoria cu unchiul său, prim-ministrul. Era în stare stabilă la spitalul Hadassah din Ierusalim și avea în față un drum lung de recuperare.
În timp ce fanfara Corpului Pușcașilor Marini începea să se încălzească, pregătindu-se să cânte imnurile naționale ale celor trei țări, Marcus a fost surprins să-i vadă pe senatorul Robert Dayton și pe soția sa venind pe culoar spre ei. Cu ei era Jenny Morris. Și Annie Stewart.
"Ryker, văd că ți-au mai rămas câteva locuri acolo", a spus Dayton. "Ne putem alătura vouă?"
Marcus s-a ridicat imediat în picioare. "Domnule, sunteți mai mult decât binevenit, desigur, dar cred că toate locurile pentru democrații proeminenți care nu-l urăsc complet pe președinte sunt în față."
"Da, da, da - dar ne-am gândit că ar fi mai distractiv să stăm aici în spate, în locurile ieftine, cu voi toți. Vă deranjează?"
"Deloc, domnule. Am fi onorați."
Senatorul radiase, apoi își prezentă din nou soția doamnei Ryker. Marcus a prezentat-o pe Jenny tuturor, dar s-a simțit ciudat de stânjenit cu Annie. Mama lui, însă, a îmbrățișat-o călduros și a rugat-o pe Annie să stea lângă ea. Marcus a regretat brusc că nu-i spusese încă mamei sale de interesul său romantic pentru ea. Toată lumea a dat mâna și a sporovăit. Apoi Marcus a observat că Pete a îmbrățișat-o pe Annie. Cu sesiunea de încălzire a trupei de pușcași marini din ce în ce mai zgomotoasă, el nu a putut auzi ce își spuneau cei doi, dar păreau destul de amabili, iar Marcus a simțit că se relaxează.
În ultimul moment, când toată lumea începea să își ocupe locurile, Maya Emerson i-a găsit. Părea caldă și agitată și și-a cerut scuze în mod repetat pentru întârziere. De asemenea, i-a dat lui Marcus un sărut pe obraz și i-a șoptit: "Putem vorbi după ceremonie?"
"Putem", i-a răspuns Marcus în șoaptă. "Dar nu e nevoie, Maya. Consideră că totul este iertat și uitat. Apă sub pod."
"Fii binecuvântat, copile", a răspuns ea, îmbrățișându-l din nou. "Ești un băiat bun."
Marcus i-a cedat locul său. Singurul loc care rămăsese era lângă Annie, de cealaltă parte a mamei lui Marcus, și acolo urma să se așeze Pete. În schimb, Pete a insistat în tăcere, dar cu cea mai mare fermitate, ca Marcus să ocupe locul, în timp ce el se îndrepta spre un loc la capătul rândului.
Cu reticență, Marcus l-a acceptat, așezându-se lângă Annie. Jenny s-a aplecat pe spate, i-a atras atenția și i-a făcut cu ochiul răutăcios, dar înainte ca cineva să poată spune ceva, ceremonia a început în mod milostiv. Imnurile au fost probabil destul de emoționante. Discursurile au fost aproape sigur emoționante și istorice. Dar Marcus nu-și va aminti niciodată nimic din toate acestea. S-a gândit cât de mult i-ar fi plăcut Elenei să fie aici și să vadă asta și, dintr-o dată, s-a trezit că îi este foarte dor de ea. Dar în cele din urmă și acest gând a dispărut. Mai târziu și-a dat seama că nu-și mai amintea aplauzele, muzica, ovațiile în picioare. Nici măcar nu-și amintea să-i fi văzut pe prim-ministru și pe prințul moștenitor semnând tratatul.
Tot ce își amintea era că o ținea pe Annie de mână.
RECUNOȘTINȚE
Este suprarealist pentru mine faptul că am ajuns să scriu romane pentru a-mi câștiga existența.
Cum este posibil așa ceva?

Sunt atât de recunoscătoare pentru acest vis devenit realitate și atât de recunoscătoare fiecărei persoane care mă ajută să fac din acest vis o realitate.
Scott Miller a fost agentul meu literar rock-star și prietenul meu drag chiar de la începutul carierei mele - el și Trident Media Group sunt absolut fantastici.
Tyndale House a fost echipa mea editorială rock-star pentru toate cărțile mele, cu excepția a două, și sunt la fel de fantastici - Mark Taylor, Jeff Johnson, Ron Beers, Karen Watson, Jan Stob, Andrea Garcia, Maria Eriksen, Danika King, întreaga forță de vânzări și toți profesioniștii remarcabili care fac din Tyndale un lider al industriei. Mulțumesc redactorului Erin Smith. Și mulțumiri foarte speciale lui Jeremy Taylor, cel mai bun editor din branșă, și lui Dean Renninger, care continuă să creeze coperți de carte superbe una după alta.Nancy Pierce și June Meyers sunt asistentele mele personale de excepție, care se ocupă de toate nevoile mele logistice, de la planificare și corespondență la zboruri și finanțe și multe altele - întotdeauna cu bună dispoziție, grație și rugăciune credincioasă. Nu aș putea fi mai recunoscătoare pentru amândoi.
Mulțumesc părinților mei, Leonard și Mary Jo Rosenberg, precum și întregii mele familii extinse și familiei Lynn. Întotdeauna pot conta pe ei pentru sfaturi înțelepte și răbdătoare, rugăciune și încurajarea atât de necesară, și pentru a mă face să râd și să-mi păstrez perspectiva, chiar și într-un an nebun și crud ca 2020.
Nu aș putea fi mai mândru sau mai recunoscător pentru cei patru fii ai noștri dragi: Caleb - și minunata lui soție, Rachel - Jacob, Jonah și Noah. Cu cât cresc în înțelepciune și statură și în favoarea lui Dumnezeu și a oamenilor, cu atât mă relaxez și zâmbesc mai mult și știu că se vor descurca foarte bine în această lume grea. Și cu atât mai mult îmi este dor de ei atunci când pleacă spre noi școli, noi locuri de muncă și noi misiuni. Vă iubesc atât de mult.
Pentru frumoasa, strălucitoarea și curajoasa mea soție, Lynn, îți mulțumesc pentru că te-ai căsătorit cu mine și m-ai făcut cel mai fericit și mai mulțumit om de pe pământ. Am prețuit fiecare moment pe care Dumnezeu ni l-a dăruit împreună în acești peste treizeci de ani, chiar și pe cele grele. Nu vreau ca ei să se termine niciodată. Nu mă tem de nimic mai mult decât să te pierd. Fie ca Dumnezeul care ne-a dat unul altuia în primul rând să ne țină aproape și în siguranță până la linia de sosire. În ceea ce mă privește, mă voi lipi de tine ca lipiciul.
DESPRE AUTOR
Joel C. Rosenberg este autorul a șaisprezece romane și cinci cărți de nonficțiune, bestseller New York Times, cu aproape 5 milioane de exemplare tipărite.
Cariera de scriitor de thrillere politice a lui Rosenberg s-a născut în urma studiilor sale cinematografice la Universitatea Syracuse, unde a absolvit cu un BFA în dramaturgie cinematografică în 1989. De asemenea, a studiat timp de aproape șase luni la Universitatea Tel Aviv, în timpul anului său de juniorat. După absolvirea Syracuse, s-a mutat la Washington, D.C., unde a lucrat pentru o serie de lideri și organizații non-profit din SUA și Israel, îndeplinind diferite funcții de analist politic și strateg de comunicare.
A fost prezentat în New York Times, Washington Times și Jerusalem Post și a apărut în sute de emisiuni radio și TV în SUA, Canada și în întreaga lume. În calitate de vorbitor solicitat, s-a adresat publicului de la Casa Albă, Pentagon, Capitoliul SUA, reședința președintelui israelian, Parlamentul Uniunii Europene din Bruxelles și conferințe de afaceri și religioase în America de Nord și în întreaga lume.

Nepot al unor evrei ortodocși care au fugit din Rusia țaristă la începutul anilor 1900, Rosenberg provine dintr-un mediu evreiesc din partea tatălui său și dintr-un mediu neamț din partea mamei sale. Rosenberg este fondator și președinte al Fondului Joshua, o organizație non-profit de ajutor umanitar și educațional. De asemenea, este fondatorul și redactorul-șef al All Israel News (allisrael.com) și All Arab News (allarab.news).
El și soția sa, Lynn, au dublă cetățenie, americană și israeliană. Au făcut aliyah în 2014 și locuiesc în Ierusalim, Israel. Au patru fii, Caleb, Jacob, Jonah și Noah.
Pentru mai multe informații, vizitați joelrosenberg.com și urmăriți-l pe Joel pe Twitter (@joelcrosenberg) și Facebook (facebook.com/JoelCRosenberg).
DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
JOEL C. ROSENBERG
"DACĂ AR EXISTA O LISTĂ FORBES 400 A MARILOR ROMANCIERI ACTUALI, JOEL ROSENBERG AR FI PRINTRE PRIMII ZECE. ROMANELE SALE SUNT DE NEREFUZAT".
STEVE FORBES, REDACTOR-ȘEF, REVISTA FORBES
FICȚIUNE
ROMANELE LUI MARCUS RYKER
CONSPIRAȚIA DE LA KREMLIN
PARIUL PERSAN
ASASINUL DIN JERUSALEM
PROTOCOLUL DE LA BEIRUT
J. ROMANELE LUI B. COLLINS
A TREIA ȚINTĂ
PRIMUL OSTATIC
FĂRĂ AVERTISMENT
ROMANELE LUI DAVID SHIRAZI
AL DOISPREZECELEA IMAM
INIȚIATIVA DE LA TEHERAN
NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ DE LA DAMASC
ROMANELE LUI JON BENNETT
ULTIMA JIHAD
ULTIMELE ZILE
OPȚIUNEA EZEKIEL
SULUL DE CUPRU
CĂLDURA MORȚII
EVADAREA DE LA AUSCHWITZ
NONFICȚIUNE
ISRAEL ÎN RĂZBOI
IMPLOSIUNE
VIAȚA INVESTITĂ
EPICENTER
DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES
JOEL C. ROSENBERG
URMĂRIȚI CORESPONDENTUL STRĂIN J. B. COLLINS ÎN TIMP CE RISCĂ TOTUL ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI ȘI A UNEI POVEȘTI BUNE.
DAR CE SE ÎNTÂMPLĂ DACĂ E PREA TÂRZIU?
TYNDALE HOUSE PUBLISHERS ESTE CRAZY4FICTION!
Ficțiune care distrează și inspiră
Faceți cunoștință cu noi! Deveniți membru al comunității Crazy4Fiction. Fie că ne citiți blogul, ne dați like pe Facebook, ne urmăriți pe Twitter sau primiți buletinul nostru electronic, cu siguranță veți primi cele mai noi știri despre cele mai bune ficțiuni creștine. S-ar putea chiar să câștigați ceva pe parcurs!
ALĂTURAȚI-VĂ DISTRACȚIEI ASTĂZI.
crazy4fiction.com

Crazy4Fiction
crazy4fiction
@Crazy4Fiction
PENTRU MAI MULTE PROMOȚII DIGITALE TYNDALE EXCELENTE, ACCESAȚI
TYNDALE.COM/EBOOKS